IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA

SCOTT MARIANI

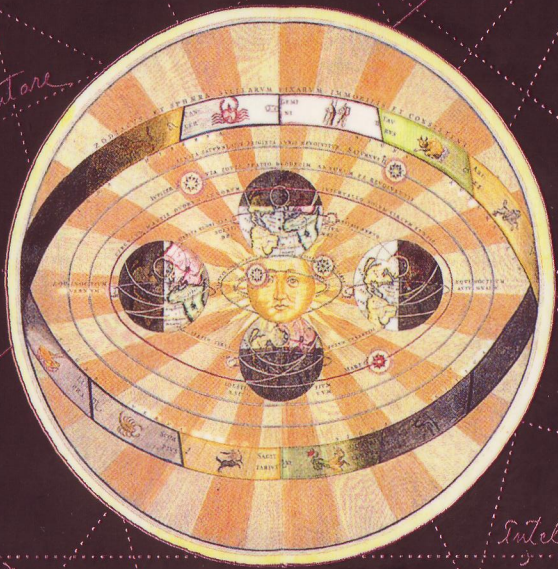

MANUSCRISUL LUI FULCANELLI

Într-o fortăreață din Languedoc, un secret uimitor zace ferecat de secole. Cine va sparge codul și va dezlega enigma va dobândi înțelepciune deplină și putere fără margini...

Benedict Hope este exact omul de care milionarul Fairfax are nevoie: un fost soldat de elită care ascunde un secret. Ajutat de un bătrân librar din Praga să îl descopere pe enigmaticul alchimist Fulcanelli, singurul care cunoaște taina elixirului vieții, Fairfax îl angajează pe Hope să găsească leacul miraculos care ar putea-o salva de la moarte pe Ruth. Dar oare licoarea cu pricina să fie într-adevăr un leac?

„Fiecare are o slăbiciune, Benedict. Avem, cu toții, ceva în viața noastră, în trecutul nostru. Un schelet în pivniță, o taină. Odată ce ai reușit să le afli, le și poți exploata. E ușor să-ți impui voința în fața unui om cu trecut rușinos sau cu vicii ascunse. Iar cine a comis o crimă e încă și mai ușor de ținut în mână. Dar tu, Benedict..., tu erai altfel. [...] N-am reușit să găsesc în trecutul tău nimic de care să mă pot folosi ca să te conving să-mi accepți oferta, dacă, inițial, ai fi refuzat-o. Eram supărat din pricina asta. [...] Dar, pe urmă, investigatorii mei au descoperit un amănunt interesant din viața ta. Și imediat mi-am dat seama cât era de important."

SCOTT MARIANI, *Manuscrisul lui Fulcanelli*

ISBN 978-973-143-040-9

COD 19,92

www.nemira.ro

colecția SUSPANS

SCOTT MARIANI s-a născut în Scoția și a studiat limbi moderne la Universitatea din Oxford. Înainte de a deveni scriitor profesionist, a trăit câțiva ani în Italia și Franța, a fost translator, muzician, instructor de arme de foc și jurnalist, și a ținut pagina de thriller în *Writing Magazine*. Este membru al International Thriller Writers (ITW), din care fac parte nume mari ale thrillerului internațional. A debutat cu volumul de nonficțiune *How To Write a Thriller* (2007).

SCOTT MARIANI

MANUSCRISUL LUI FULCANELLI

Traducere din limba engleză
ANA VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Andreas CELLARIUS, *Harmonia macrocosmica*, detaliu

Descrierea C... României
MARIANI, SCOTT
Manuscrisul lui Fulcanelli / Scott Mariani; trad.: Ana Veronica Mircea
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-143-040-9

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111-31=135.1

SCOTT MARIANI
The Fulcanelli Manuscript
© Scott Mariani, 2007

© Editura Nemira & Co, 2007

Redactor: Cornelia BUCUR
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-040-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

MULȚUMIRI

Mulțumirile mele călduroase se îndreaptă către:

Tim Bates, de la Pollinger Ltd, pentru experiența și îndrumările sale neprețuite, și către colegii săi, pentru că au fost atât de îndatoritori și de prietenoși.

Malcolm și Isabelle Scott, pentru ajutorul lor neprecupețit, pentru că au crezut de la bun început cu atâta tărie în proiectul meu și pentru că mi-au oferit, cu generozitate, cei douăzeci de litri de vin franțuzesc excelent, care mi-au dat puterea de a scrie cea de a doua versiune...

John Hale, Gill Jackson și toți colegii lor de la Robert Hale, pentru că i-au dat acestui volum șansa de a vedea lumina tiparului.

James Kaplan, pentru privirea aruncată în interiorul lumii R&R.

Sergentul Martin Timbrell, pentru informațiile despre procedurile poliției, oferite cu amabilitate.

Și, în mod deosebit, către: Vicky Ellis-Smith, Richard Titcombe, Robert Ryder, Heather Gibbs, Shane McWilliams, Dave Saltrese, Marco și Miriam Pistocchi și către Asociația Internațională a Scriitorilor de Thrillere, pentru susținerea morală a acestui gen literar.

NOTA AUTORULUI

Referirile la alchimie și la istoria acestei științe din cuprinsul cărții se bazează pe fapte. Misteriosul Fulcanelli, despre care se crede că ar fi fost unul dintre cei mai mari alchimiști ai tuturor timpurilor și deținătorul unor cunoștințe deosebite, este un personaj real. Comunitatea științifică din ultimele în jur de trei secole a refuzat să ia în serios vreuna dintre disciplinele alchimice. Însă această stare de lucruri s-ar putea schimba. O colecție de lucrări de cercetare din domeniul alchimiei, semnate de Isaac Newton, părintele fizicii clasice, a fost descoperită în anul 2004, după ce fusese pierdută. Oamenii din știință de la Colegiul Imperial din Londra sunt de părere că acestea s-ar putea să-l fi condus către unele dintre descoperirile sale ulterioare, deschizătoare de drumuri, din domeniile fizicii și cosmologiei.

Detaliile istorice legate de genocidul comis de Biserica Catolică și de Inchiziție împotriva catharilor și a vrăjitoarelor sunt exacte și, pe cât posibil, în limita decenței.

Gladius Domini nu este altceva decât un rod al imaginației. Însă, de cincisprezece ani încoace, asistăm, în întreaga lume, la o creștere bruscă a numărului de organizații religioase fundamentaliste agresive, în cea mai mare parte creștine, care predică intoleranța și inflexibilitatea dogmatică. Scena mondială e pregătită pentru o nouă eră a războaielor religioase, care ar putea eclipsa pe deplin ororile cruciadelor medievale.

„Străduiește-te, Frate, fără a-ți pierde curajul;
E greu, o știu, dar a cuceri fără a înfrunta primejdia e totuna cu a fi victorios fără a cunoaște gloria."

FULCANELLI

1

Franța, octombrie 1999

Părintele Pascal Cambriel își îndesă pălăria pe urechi și își ridică gulerul, strângându-și-l în jurul gâtului, ca să se apere de ploaia biciuitoare. Furtuna deschisese ușa cotețului găinilor și păsările alergau înnebunite de spaimă. În timp ce le mâna înapoi cu bastonul, numărându-le din mers, preotul de șaizeci și patru de ani compătimea orice călător aflat sub cerul liber în noaptea aceea mizerabilă.

Un fulger scăldă în lumină curtea din jurul lui, precum și toată întinderea străvechiului sat de pe stânci. De cealaltă parte a zidului grădinii casei sale de țară se aflau biserica Saint-Jean, construită în secolul al X-lea, și cimitirul ei simplu, cu pietre de mormânt ciobite și acoperite de iederă. Fulgerul care brăzda cerul își aruncă lumina strălucitoare asupra acoperișurilor caselor și a peisajului sălbatic de dincolo de ele, toate scufundându-se din nou în întuneric o secundă mai târziu, când bubui tunetul. Cu hainele șiroind de apă, părintele Pascal împinse zăvorul, încuind în interiorul sigur al cotețului găinile care cârâiau.

În strălucirea unui alt fulger, cu totul altceva atrase privirea preotului care se răsucea pe călcâie ca să o ia la fugă înapoi, către casă. Încremeni locului, cu răsuflarea tăiată.

Se frecă la ochi cu mâinile ude. Fusese numai o părere? Fulgerul licări iarăși și, în scurta scânteiere de lumină albă, îl văzu pe ciudatul străin alergând de-a lungul liziere și intrând în pădure.

După atâția ani în care își păstorise enoriașii, un instinct firesc îl îmboldea să încerce să vină în ajutorul unui suflet nefericit.

– *Attendez!* strigă preotul, acoperind șuierul vântului. Stai o clipă, prietene! Nu te teme!

Ieși în fugă pe poartă, șchiopătând ușor din cauza piciorului beteag, și o luă pe cărarea îngustă dintre case, îndreptându-se spre întunericul de sub copacii dincolo de care dispăruse omul.

Îl găsi repede pe străinul prăbușit cu fața în jos printre mărăcinii și frunzele căzute de la marginea pădurii. Tremura din toate încheieturile și își cuprinsese cu brațele trunchiul costeliv. În întunericul umed, preotul reuși să vadă că straiele îi atârnau de trup, zdrențuite.

– *Seigneur*, gemu el, cuprins de milă, și își scoase instinctiv haina, înfășurându-l în ea pe necunoscut. Ești teafăr, prietene? Ce s-a întâmplat? Te rog, lasă-mă să te ajut.

Străinul vorbea singur, cu voce scăzută, murmurând cuvinte trunchiate, amestecate cu suspine, cu umerii tresăltând. Părintele Pascal îi puse haina în spate, simțind cum ploaia torențială îi uda leoarcă, instantaneu, propria cămașă.

– Trebuie să mergem în casă, spuse, cu voce blândă. Am făcut focul, am mâncare și un pat liber. O să-l chem de doctorul Bachelard. Poți să mergi?

Încercă delicat să-l întoarcă cu fața în sus, ca să-l poată apuca de mâini, încercând să-l ajute să se ridice.

În lumina următorului fulger văzu ceva care îl împinse să facă un pas înapoi: sângele care îmbiba cămașa zdrențuită a omului; tăieturile lungi și adânci care îi brăzdau trupul slab. Tăieturi în alte tăieturi. Răni care se vindecaseră și care fuseseră redeschise prin spintecare. Nu erau tăieturi făcute la întâmplare, ci modele, forme precise și simboluri, acoperite cu o crustă de sânge închegat.

– Cine ți-a făcut asta, fiule?

Preotul cercetă fața străinului. Era zbârcit, chel, numai piele și os, aproape cadaveric. Oare de câtă vreme rătăcea într-o asemenea stare?

Omul murmură ceva, cu voce răgușită:

– *Omnis qui bibit hanc aquam...*

Părintele Pascal realiză, cu uimire, că i se adresase în limba latină.

– Apă? întrebă el. Vrei niște apă?

Celălalt continuă să murmure, fixându-l cu ochi sălbatici și încleștându-și degetele de mâneca lui.

– *...si fidem addit, salvus erit.*

Părintele Pascal se încruntă. Ceva despre credință, despre mântuire? Aiurează, se gândi. Bietul om își pierduse mințile. Pe urmă fulgerul scăpără iarăși, exact deasupra capetelor lor și, o secundă mai târziu, în timp ce bubuia tunetul, descoperi, cu o tresărire, că degetele însângerate ale necunoscutului strângeau cu putere mânerul unui

cuțit. Era un cuțit cum nu mai văzuse niciodată, un pumnal în formă de cruce, cu mânerul de aur împodobit cu nestemate scânteietoare. De pe lama lungă și subțire picura sânge.

În momentul acela realiză ce se întâmplase cu străinul. Sculptase, el însuși, în propria sa carne.

– Ce-ai făcut?! strigă părintele, cu mintea cuprinsă de oroare.

Ridicându-se în genunchi, cu chipul însângerat și plin de noroi luminat pe neașteptate de un alt fulger, omul își aținti ochii asupra lui. Erau ochi goi, cu privirea pierdută, de parcă gândurile i-ar fi fost în altă parte. Își strânse degetele în jurul armei bogat ornamentate.

Timp de câteva secunde, părintele Pascal avu impresia că avea de gând să-l ucidă. Deci, în cele din urmă, sosise. Clipa morții sale. Ce avea să-i aducă? Un anumit fel de continuare a existenței, de asta era sigur, cu toate că adevărata natură a acesteia nu-i era clară.

Se întrebase adesea cum o să înfrunte moartea când avea să-i sune ceasul. Credința lui era profundă și spera că îl putea ajuta să-și întâmpine sfârșitul, oricare ar fi fost el. Dumnezeu îi menise seninătate și sânge rece. Totuși, în clipa aceea, gândul că lama înghețată de oțel urma să i se afunde în carne îi înmuie genunchii.

În momentul în care nu se mai îndoi că urma să moară, se întrebă cum avea să rămână în amintirea semenilor săi. Fusese un om bun? Dusese o viață onorabilă?

Doamne, dă-mi putere.

Nebunul se holbă fascinat la pumnalul din mâna lui, apoi la preotul lipsit de apărare și izbucni în râs – un hohot

înfundat, gâlgâitor, care se înalță transformându-se într-un țipăt isteric.

– *IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA*!

Zbieră cuvintele iarăși și iarăși, iar părintele Cambriel văzu, îngrozit, că începea să-și taie, cu înfrigurare, propria beregată.

2

Sudul Spaniei, septembrie 2005

Ben Hope sări de pe zid și aterizâ în picioare, fără zgomot, în interiorul curții. Rămase o clipă ghemuit în întuneric. Singurele sunete care îi ajungeau la urechi erau țârâitul enervant al greierilor, strigătul unei păsări de noapte deranjate de apropierea lui prin pădure și bătăile controlate ale propriei inimi. Își suflecă mâneca strâmtă a echipamentului negru de luptă. 4.34 a.m. Făcu o ultimă verificare a revolverului Browning de 9 mm, asigurându-se că avea un glonț pe țeavă și piedica pusă. Își scoase din buzunar masca neagră de schi și și-o trase pe față.

Casa pe jumătate părăsită era cufundată în beznă. Ghidându-se după planul pe care i-l dăduse informatorul său, Ben o înconjură mergând pe lângă perete, pe jumătate așteptându-se ca luminile sistemului de alarmă să se aprindă dintr-odată, ceea ce nu se întâmplă. Ajunse la intrarea din spate. Totul era exact așa cum i se spusese. Descuie ușa aproape fără nici un efort și, în câteva secunde, se furișă înăuntru.

Străbătu coridorul întunecat, apoi o cameră și încă una, deslușind, în lumina ledului atașat la revolver, pereții mucegăiți, ramele putrezite ale dușumelelor și mormanele de gunoi de pe podea. Ajunse în fața unei uși închise pe dinafară cu un zăvor blocat de un lacăt. Când aținti lumina asupra încuietorii văzu că era o treabă făcută de mântuială: zăvorul nu fusese prins de lemnul mâncat de cari decât cu niște șuruburi. Lucrând fără zgomot, descuie ușa în mai puțin de un minut și intră, încet și cu prudență, ca nu cumva să-l sperie pe copilul adormit.

Julián Sanchez, băiatul de unsprezece ani, se trezi și gemu când Ben se ghemui alături de patul improvizat.

– *Tranquilo, soy un amigo,* șopti el la urechea puștiului.

Îi puse în ochi lumina Browning-ului. Practic, nici un reflex pupilar – fusese drogat.

În cameră plutea un miros greu, de igrasie și noroi. Șobolanul care stătuse pe masa de la picioarele patului, înfulecând resturile unei mese frugale dintr-o farfurie de tablă, sări pe dușumea și o rupse la fugă. Ben îl răsuci cu blândețe pe băiat în așternuturile murdare. Avea mâinile legate cu un cablu de plastic care îi intrase în carne.

Julián gemu încă o dată când Ben strecură cu grijă lama subțire a cuțitului pe sub cablu, eliberându-i mâinile. Stânga îi era înfășurată într-o zdreanță plină de noroi și sânge închegat. Ben speră că nu-i fusese tăiat decât un singur deget. Văzuse lucruri și mai rele.

Răscumpărarea cerută era de două milioane de euro, în bancnote uzate. Ca dovadă a sincerității lor, răpitorii trimiseseră prin poștă degetul retezat. O singură mișcare stupidă, cum ar fi fost anunțarea poliției, spusese vocea

de la telefon, și următorul colet avea să conțină mai multe bucăți din băiat – poate încă un deget, poate testiculele sau poate capul.

Emilio și Maria Sanchez luaseră amenințările exact așa cum se cuvenea, adică în serios. Banii nu reprezentau o problemă pentru cuplul de bogătași din Malaga, dar cei doi știau că plata răscumpărării nu le garanta că băiatul nu li se întorcea acasă într-un sac pentru cadavre. Asigurarea pe care o încheiaseră împotriva răpirilor stipula că negocierile trebuiau purtate întotdeauna pe cale oficială. Ceea ce însemna implicarea poliției, iar amestecul caraliilor în toată povestea era totuna cu a semna condamnarea lui Julián la moarte. Erau nevoiți să găsească o alternativă viabilă pentru a întoarce sorții în favoarea revenirii sigure acasă a băiatului nevătămat. În momentul acela intrase în scenă Ben Hope.

Îl rostogoli pe băiatul drogat, dându-l jos din pat, și îi săltă apoi trupul flasc, punându-l pe umărul stâng. Undeva, în spatele casei, începuse să latre un câine. Auzi pe cineva agitându-se și zgomotul unei uși care se deschidea. Străbătu casa cu băiatul în cârcă, ținând Browning-ul cu amortizor în mâna întinsă înainte, ca pe o lanternă.

Trei bărbați, îi spusese informatorul. Unul era beat mort mai tot timpul, dar trebuia să se ferească de ceilalți doi. Ben se încredea în spusele informatorului, așa cum se încredea în spusele oricărui om cu un pistol lipit de tâmplă.

În fața lui se deschise o ușă și o voce strigă ceva în întuneric. Ben lumină chipul unui bărbat nebărbierit, cu trupul acoperit de valuri de osânză, îmbrăcat cu pantaloni scurți și cu un tricou jerpelit. Se strâmba din cauza

luminii care îi bătea în ochi. Ţinea în mâini o armă cu ţeava scurtă. În aceeaşi clipă, pistolul lui Ben tuşi de două ori prin tubul lung al amortizorului şi fasciculul subţire de lumină al lanternei urmări arcul descris de trupul fără viaţă care se prăbuşea pe podea. Bărbatul zăcea nemişcat, cu două găuri perfecte în mijlocul tricoului, iar sângele începea deja să se împrăştie sub el. Fără să stea pe gânduri, Ben făcu ceea ce fusese învăţat să facă în astfel de împrejurări, se apropie de trupul căzut şi îşi termină treaba cu o împuşcătură de siguranţă, în cap.

Alarmat de zgomot, cel de-al doilea bărbat coborî în fugă un grup de trepte, agitând în sus şi-n jos o lanternă. Ben trase în direcţia luminii. Se auzi un ţipăt scurt şi omul căzu pe scări, cu capul înainte, fără să fi avut şansa de a apăsa pe trăgaciul revolverului. Arma îi alunecă pe podea. Ben se apropie de el cu paşi mari şi se asigură că nu avea să se mai ridice niciodată. Rămase locului preţ de treizeci de secunde, în aşteptarea vreunui alt zgomot.

Al treilea bărbat nu apăru. Nu se trezise.

Nici nu avea s-o mai facă.

Purtându-l pe băiatul inconştient pe umăr, Ben străbătu casa, ajungând în bucătăria sordidă. Lanterna montată dedesubtul pistolului lumină un gândac care fugea, urmărindu-l de-a curmezişul încăperii, şi se opri asupra unui aragaz vechi, conectat la o butelie înaltă de gaz, din oţel. Îl aşeză cu grijă pe Julián pe un scaun. Îngenunche în întunericul de lângă maşina de gătit, îi tăie cu cuţitul furtunul de cauciuc din spate şi se folosi de o navetă veche de bere ca să înţepenească un capăt alături de cilindrul de metal rece. Răsuci robinetul de deasupra buteliei, descriind

un sfert de cerc, aprinse bricheta și gazul care ieșea șuierând începu să ardă cu o flacără mică, gălbuie. Deschise robinetul la maximum și focul firav, pâlpâitor, se transformă într-un jet violent de flăcări dezlănțuite, albastre, care prinseră să lingă butelia, încolăcindu-se în sus pe ea cu agresivitate și înnegrind oțelul.

Trei gloanțe trase cu Browning-ul, în surdină, și lacătul deformat căzu de pe poarta din față. Ben îl duse pe băiat cât mai departe de casă, îndreptându-se către copaci și numărând secundele. Erau la marginea pădurii când coșmelia sări în aer: o strălucire neașteptată și un glob imens de flăcări portocalii care înflori, luminând copacii și chipul lui Ben în timp ce se răsucea ca să vadă ascunzătoarea răpitorilor spulberându-se. Sfărâmăturile aprinse cădeau de jur împrejur și o coloană groasă de fum incandescent, roșu ca sângele, se înălța către cerul înstelat.

Mașina era ascunsă de partea cealaltă a copacilor.

– Mergem acasă, îi spuse el lui Julián.

3

Coasta de vest a Irlandei, patru zile mai târziu

Ben se trezi cu o tresărire. Rămase nemișcat câteva clipe, dezorientat și confuz, în timp ce lumea înconjurătoare se recompunea, bucată cu bucată. Alături de el, pe masa de lângă pat, telefonul suna insistent. Se întinse după receptor. Stângace după somnul îndelungat, mâna care bâjbâia răsturnă paharul gol și sticla de whisky de lângă

telefon. Paharul căzu și se sparse, iar sticla se rostogoli pe podeaua de lemn, oprindu-se în mijlocul mormanului de haine aruncate. Înjură, ridicându-se în capul oaselor pe patul cu așternuturi mototolite. Capul îi zvâcnea și avea gâtul uscat. În gură îi stăruia un gust de whisky răsuflat.

Ridică receptorul.

– Alo? spuse, sau încercă să spună.

Orăcăitul lui răgușit se stinse într-un acces de tuse. Închise ochii și avu senzația, neplăcută și familiară, că era absorbit într-un tunel lung și întunecos, pe care îl străbătea răsucindu-se de-a-ndăratelea, simțindu-și capul ușor și stomacul îngrețoșat.

– Îmi cer scuze, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, o voce de bărbat, cu accent englezesc. Am greșit numărul? Îl caut pe domnul Benjamin Hope.

În glas se simțea o notă dezaprobatoare, care îl deranjă imediat, cu toate că era năucit.

Tuși din nou, își șterse fața cu dosul palmei și încercă să-și dezlipească ochii.

– Bendict, mormăi el, apoi își drese glasul și reuși să vorbească ceva mai clar. E Bendict Hope. La telefon. Cât credeți că e acum ceasul? adăugă, iritat.

Vocea păru încă și mai nemulțumită, de parcă impresia pe care o avea despre Ben i se confirmase.

– Păi, e zece și jumătate.

Ben își lăsă capul în mâini. Se uită la ceas. Razele soarelui pătrundeau prin spațiul dintre draperii. Începu să se adune.

– OK. Scuze. Am avut o noapte grea.

– Evident.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Ben, cu voce tăioasă.

– Domnule Hope, mă numesc Alexander Villiers. Vă sun în numele patronului meu, domnul Sebastian Fairfax. Mi s-a cerut să vă comunic că domnul Fairfax ar vrea să-și rezerve serviciile dumneavoastră.

O scurtă tăcere.

– *Se spune* că sunteți unul dintre cei mai buni detectivi particulari.

– Nu sunt detectiv. Găsesc persoane dispărute.

Vocea continuă.

– Domnul Fairfax ar vrea să discute cu dumneavoastră. Putem stabili o întâlnire? Bineînțeles, o să venim să vă luăm și o să vă plătim pentru deranj.

Ben se rezemă de căpătâiul din lemn de stejar al patului și se întinse după țigări și după bricheta Zippo.

– Îmi pare rău, nu sunt disponibil. Tocmai am încheiat o misiune și fac o pauză.

– Înțeleg, spuse Villiers. Mi s-a cerut și să vă aduc la cunoștință că domnul Fairfax intenționează să vă ofere un onorariu generos.

– Nu e vorba de bani.

– Atunci poate ar trebui să precizez că e o chestiune de viață și de moarte. Ni s-a spus că s-ar putea să fiți singura noastră șansă. N-ați vrea să veniți măcar la o întâlnire cu domnul Fairfax? S-ar putea să vă răzgândiți când o să auziți despre ce e vorba.

Ben șovăi.

– Vă mulțumesc fiindcă acceptați, zise Villiers, după o pauză. Vă rog, așteptați-vă să fiți adus aici în următoarele câteva ore. La revedere.

– Un moment. Unde?

– Știm unde vă aflați, domnule Hope.

Ben alerga, ca în fiecare zi, pe plaja pustie, având drept companie doar apa și păsările de mare ce se roteau în văzduh, țipând. Oceanul murmura liniștit și, în momentul acela, când toamna era pe drum, căldura soarelui nu mai era atât de puternică.

După ce parcurse cam un kilometru și jumătate în susul și în josul întinderii netede de nisip, când mahmureala nu mai era decât o amintire vagă, o luă pe poteca ce cobora într-un golfuleț stâncos, locul său favorit de pe plajă. Cu excepția lui, acolo nu venea nimeni, niciodată. Iubea singurătatea, cu toate că își făcuse o meserie din străduințele de a-i reuni pe oameni cu cei pe care îi pierduseră. Acela era locul unde îi plăcea să vină uneori, când ocupația pe care și-o alesese nu îi impunea să plece undeva, departe. Era locul unde putea da totul uitării, unde lumea și nenorocirile ei i se ștergeau din minte timp de câteva clipe prețioase. Până și casa îi dispărea din vedere, ascunsă în spatele bancului abrupt de argilă, plin de bolovani și smocuri de iarbă. Nu era prea atașat de locuința cu șase dormitoare – mult prea mare numai pentru el și pentru menajera lui vârstnică – și nu o cumpărase decât fiindcă se vindea împreună cu cei patru sute de metri de plajă particulară din care își făcuse un sanctuar.

Se așeză pe același bolovan mare, plat și incrustat cu scoici pe care stătea întotdeauna și azvârli în mare o mână de pietricele, alene și una câte una, în timp ce fluxul îl înconjura susurând pe pietrișul din jur. Ochii albaștri,

ridicați înspre soare, i se îngustară în timp ce urmărea curba descrisă de o pietricică aruncată către cer și mica pată de spumă în care dispăru aceasta, afundându-se în vălătucul unui val ce se apropia. *Bravo ție, Hope*, își spuse. *Piatra aia a avut nevoie de o mie de ani ca să ajungă pe țărm, iar tu ai aruncat-o înapoi.* Își aprinse o țigară și rămase cu ochii ațintiți asupra mării, în timp ce adierea blândă a brizei îi învolbura părul blond.

După o vreme, se ridică fără tragere de inimă, sări de pe piatră și își croi drum înapoi, către casă. O găsi pe Winnie învârtindu-se de colo până colo prin bucătăria imensă, pregătindu-i prânzul.

– Win, o să plec iarăși, departe, în curând. Nu te apuca să gătești nimic deosebit.

Ea se răsuci și îi aruncă o privire.

– Dar abia te-ai întors ieri; unde te duci acum?

– N-am idee.

– O să lipsești mult?

– Nu știu nici asta.

– Păi, atunci ai face bine să mănânci ceva, spuse ea, cu fermitate. Alergi tot timpul încoace și încolo și nu stai niciodată într-un loc nici măcar cât să-ți tragi răsuflarea.

Oftă și clătină din cap. Să ai grijă de Ben, încercând să ții lucrurile sub control, nu era cea mai simplă sarcină din lume.

Loială și de neclintit, Winnie fusese, vreme de mulți ani, alături de familia Hope. Trecuse mult timp de când Ben rămăsese singurul ei membru. După moartea tatălui său, vânduse casa și se mutase pe coasta de vest a Irlandei. Winnie îl urmase. Era mai mult decât menajeră, se simțea

de parcă i-ar fi fost mamă – o mamă îngrijorată, adesea exasperată, dar întotdeauna devotată și răbdătoare.

Abandonă mâncarea pe care o gătea și se apucă să-i facă un morman de sandviciuri cu șuncă. El se așeză la masa din bucătărie și mâncă două, mestecând zgomotos, pierdut în gânduri.

Winnie îl lăsă singur și își văzu de celelalte treburi, făcând ordine în toată casa, pentru că, oriunde s-ar fi dus, Ben lăsa în urmă o harababură de nedescris. Nu se întorsese decât de câteva ore și prezența lui începuse deja să se facă simțită. Măcar dacă viața lui intimă ar fi fost la fel de bine organizată cum îi era munca. Winnie nu era niciodată nevoită să facă ordine sau curățenie în încăperea care îi servea drept birou – nimic nu ar fi putut fi mai bine organizat. În privința acestui aspect al vieții sale, Ben era dezgustător de metodic, superprofesionist și disciplinat. În toate celelalte privințe era exact pe dos.

Deși nu i-o spusese niciodată pe șleau, se temea că, într-o bună zi, din cauza băuturii sau a muncii, avea să se vâre singur în mormânt, înainte de vreme. Aflase destul de multe despre ocupația lui ca să-și dea seama că era periculoasă; așa cum aflase și despre lăzile cu whisky pe care le păstra în cameră. Numai bunul Dumnezeu știa ce anume avea să-i vină de hac mai întâi. Winnie se temea că, pentru Ben, nu avea nici o importanță de la ce anume urma să i se tragă moartea.

Dacă ar putea găsi ceva de care să se atașeze, medită ea. Sau, mai degrabă, pe cineva. În cele câteva dăți când o femeie încercase să se apropie de el, să îl facă să o iubească, el o respinsese și o lăsase să plece. Winnie știa că îi era

frică să se îndrăgostească. Era ca și cum ar fi ucis o parte din el însuși, ca și cum și-ar fi gonit orice emoție, rămânând cu sufletul pustiu.

Încă își mai aducea aminte că fusese un tânăr plin de un optimism strălucitor și plin de visuri, însuflețit de un ideal, de ceva care îi dăruia o putere pe care nu o putea sorbi dintr-o sticlă. Asta fusese cu mult, foarte mult timp în urmă. Înainte de a se întâmpla. Amintirea acelor vremuri cumplite îi smulse un oftat. Oare se terminaseră într-adevăr? În afară de Ben însuși, ea era singura persoană care înțelegea ce anume îl bântuia în taină și ce durere se ascundea în adâncul inimii lui.

4

Avionul particular îl purtă dincolo de Marea Irlandei, ducându-l către sud, spre coasta Sussex-ului. Ateriză pe un aerodrom, unde aștepta un Jaguar Sovereign negru. Aceiași bărbați taciturni, în costume gri, care nu se prezentaseră și care îl luaseră de acasă, îl poftiră pe bancheta din spate. Odată instalat în interiorul confortabil, își scoase sticluța plată, din argint, și sorbi o gură de whisky. În timp ce o punea la loc, în buzunar, observă că ochii șoferului în uniformă îl urmăreau prin oglindă.

Automobilul cu mers lin și silențios viră, intrând pe un drum liniștit, de țară, și trecu pe sub o arcadă deschisă dintr-un zid înalt de piatră. Porțile automate, batante, negre cu auriu, se deschiseră, lăsându-i să treacă. Jaguarul

rulă pe un drum particular şerpuitor, printre vilele înşirate pe domeniu. Ben se răsuci ca să privească nişte cai superbi, care galopau într-un padoc cu gard alb. În continuare, drumul era mărginit, pe ambele părţi, de grădini aspectuoase, amenajate cu bun-gust. După ce străbătură o alee străjuită de chiparoşi falnici, dădură cu ochii de vila proprietarului, un conac în stil georgian, având în faţă un grup de trepte şi clasicele coloane.

Ben se întrebă cum îşi câştiga existenţa potenţialul lui client. Casa părea să valoreze cel puţin patru sau cinci milioane. Probabil că toată povestea avea să se dovedească a fi tot o misiune tip R&R, aşa cum se întâmpla în cazul marii majorităţi a clienţilor lui înstăriţi. Răpirea şi răscumpărarea deveniseră una dintre afacerile de cea mai mare amploare în ziua de astăzi. În unele ţări, R&R reprezenta o industrie mai profitabilă decât heroina.

Jaguarul trecu pe lângă o fântână ornamentală imensă şi se opri la baza unei scări. Ben se dădu jos din maşină fără să mai aştepte ca şoferul să-i deschidă portiera. Un bărbat coborî treptele, ieşindu-i în întâmpinare.

– Sunt Alexander Villiers, consilierul particular al domnului Fiarfax. Am stat de vorbă la telefon.

Ben se mulţumi să dea din cap şi să-l măsoare cu privirea. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani şi purta un sacou bleumarin şi cravată.

– Mă bucur atât de mult că aţi venit, spuse Villiers. Domnul Fairfax vă aşteaptă la etaj.

Îl conduse pe imensul hol pardosit cu marmură şi în sus pe scara largă, în spirală, care răspundea într-un coridor cu pereţii lambrisaţi acoperiţi cu tablouri şi vitrine de sticlă. Îl

călăuzi pe culoarul lung fără să scoată nici o vorbă și se opri în pragul unei uși. Bătu, iar dinăuntru răzbătu o voce sonoră:

– Intră.

Villiers îl introduse pe Ben într-un birou. Razele strălucitoare ale soarelui se revărsau printr-o fereastră boltită, cu vitralii, flancată de draperii grele de catifea. În aer plutea un miros de piele și lac de mobilă.

Bărbatul care stătea la biroul imens se ridică la intrarea lui Ben. Era înalt și suplu, purta un costum închis la culoare și coama de păr alb de deasupra frunții înalte îi era pieptănată peste cap. Ben îi aprecie vârsta la vreo șaptezeci și cinci de ani, cu toate că arăta bine și se ținea drept ca o lumânare.

– Domnul Hope, domnule, spuse Villiers, după care plecă, închizând ușile masive în urma lui.

Bărbatul înalt ieși din spatele biroului și se apropie de Ben cu mâna întinsă. Avea ochi cenușii, ageri și pătrunzători.

– Sunt Sebastian Fairfax, domnule Hope, zise el, cu căldură. Vă mulțumesc din suflet pentru că ați fost de acord să faceți atâta drum, și încă fără întârziere.

Își strânseră mâinile.

– Pot să vă ofer ceva de băut?

Se îndreptă spre dulapul din stânga sa, din care luă o carafă de cristal. Ben își duse mâna la buzunarul hainei și scoase sticla de argint, căreia îi desfăcu dopul.

– Văd că v-ați adus propria băutură, zise Fairfax. Un bărbat ingenios.

Ben bău, conștient că celălalt îl urmărea cu atenție.

– Nu-mi afectează munca, spuse, înșurubând capacul.

– Sunt convins, făcu Fairfax și se așeză pe scaunul de la birou. Acum, ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

– Ar fi excelent.

Fairfax se lăsă pe spătarul scaunului, strângând din buze.

– Dumneavoastră sunteți omul care găsește oameni.

– Mă străduiesc, răspunse Ben.

Bătrânul strânse din nou din buze și continuă.

– Am pe cineva căruia vreau să-i dați de urmă. E o misiune care poate fi dusă la bun sfârșit numai de un specialist. Palmaresul dumneavoastră este impresionant.

– Continuați.

– Caut un om pe nume Fulcanelli. E vorba de o problemă extrem de importantă și am nevoie de un profesionist de talia dumneavoastră ca să-l localizez.

– Fulcanelli. Nu are un nume de botez? se interesă Ben.

– Fulcanelli e un pseudonim. Nimeni nu-i cunoaște adevărata identitate.

– E bine că mi-ați spus. Să înțeleg, atunci, că persoana respectivă nu vă este un prieten deosebit de apropiat, un membru de familie dispărut sau altceva de genul ăsta? spuse el și zâmbi cu răceală. De obicei, clienții mei îi cunosc pe oamenii pe care vor să-i găsesc.

– Aveți dreptate, nu este.

– Atunci, care e legătura? De ce vreți să-i dați de urmă? V-a furat ceva? În cazul ăsta, e treaba poliției, nu a mea.

– Nu, nici vorbă, spuse Fairfax, schițând un gest de respingere. N-am nici o intenție dușmănoasă față de Fulcanelli. Dimpotrivă, omul ăsta înseamnă foarte mult pentru mine.

– OK. Îmi puteți spune când și unde a fost văzut ultima dată?

– Din câte am reușit să aflu, Fulcanelli a fost văzut ultima oară la Paris, răspunse Fairfax. Cât despre *momentul* în care a fost văzut – făcu o pauză – a trecut ceva timp de atunci.

– Asta îngreunează întotdeauna lucrurile. E vorba de, să zicem, doi ani?

– Ceva mai mult decât atât.

– Cinci? Zece?

– Domnule Hope, după cât se știe, Fulcanelli a fost văzut ultima oară în 1926.

Ben se holbă la el. Făcu un calcul rapid.

– Asta a fost acum șaptezeci și cinci de ani. Discutăm despre răpirea unui copil?

– Nu era un țânc, declară Fairfax cu un zâmbet senin. La data dispariției sale subite, Fulcanelli era un bărbat în vârstă de circa optzeci de ani.

Ben își miji ochii.

– E un soi de glumă? Am bătut un drum lung și, sincer...

– Vă asigur că vorbesc cât se poate de serios, răspunse Fairfax. Nu sunt un mucalit. Vă repet, vreau să-l găsiți pe Fulcanelli pentru mine.

– Eu dau de urma oamenilor care se află în viață, zise Ben. Nu mă interesează căutarea spiritelor răposaților. Dacă doriți așa ceva, trebuie să sunați la institutul de parapsihologie și or să vă trimită unul dintre căutătorii lor de fantome.

Fairfax zâmbi.

– Vă înțeleg scepticismul. Totuși, există un motiv care mă face să cred că Fulcanelli mai trăiește încă. Acestea

fiind spuse, pe mine nu mă interesează atât omul însuși, cât anumite cunoștințe în posesia cărora este, sau era. Informații de o importanță crucială, pe care eu și agenții mei n-am reușit deocamdată să le descoperim.

– Ce fel de informații? întrebă Ben.

– Sunt incluse într-un document, într-un manuscris prețios, ca să spunem lucrurilor pe nume. Vreau să găsiți manuscrisul lui Fulcanelli și să mi-l aduceți.

Ben își țuguie buzele.

– Aici a intervenit o neînțelegere? Omul dumneavoastră, Villiers, mi-a spus că e o chestiune de viață și de moarte.

– Așa este, răspunse Fairfax.

– Nu reușesc să vă urmăresc. Despre ce fel de informații vorbim?

Fairfax surâse cu tristețe.

– O să vă explic. Am o nepoată, domnule Hope. Se numește Ruth.

Ben speră că nu reacționase în mod vizibil la auzul numelui.

– Ruth are nouă ani, domnule Hope, și mă tem că n-o să-și mai sărbătorească a zecea aniversare. Suferă de o formă rară de cancer. Mama ei, fiica mea, și-a pierdut speranța în vindecare. La fel și experții în medicină, care, în ciuda tuturor mijloacelor bănești pe care le am la dispoziție, nu au reușit să inverseze cursul acestei boli cumplite.

Fairfax întinse o mână delicată. Pe birou, cu fața către el, se afla o fotografie cu rama de aur. O întoarse ca să i-o arate lui Ben. Înfățișa o fetiță blondă, toată numai zâmbet și în culmea fericirii, călare pe un ponei.

– Nu este nevoie să vă spun că fotografia a fost făcută cu ceva timp în urmă, înainte de descoperirea bolii. Acum nu mai arată așa. Au trimis-o să moară acasă.

– Îmi pare rău, zise Ben. Dar nu înțeleg ce legătură are cu...

– Cu manuscrisul lui Fulcanelli? Are cea mai importantă legătură posibilă. Sunt convins că manuscrisul conține informații vitale, cunoștințe străvechi care ar putea salva viața mult iubitei mele Ruth. Ne-ar putea-o reda și ar face-o să arate din nou ca în această fotografie.

– Cunoștințe străvechi? Ce fel de cunoștințe străvechi?

Fairfax îi adresă un zâmbet îndârjit.

– Domnule Hope, Fulcanelli era – și, după părerea mea, mai este încă – alchimist.

Se lăsă o tăcere grea, timp în care bătrânul studie cu atenție chipul lui Ben. Acesta își lăsă ochii în jos, privindu-și câteva clipe mâinile, apoi oftă.

– Vreți să spuneți că manuscrisul o să vă-nvețe cum să faceți un soi de licoare dătătoare de viață?

– Un elixir alchimic. Fulcanelli îi cunoștea secretul.

– Uitați cum stau lucrurile, domnule Fairfax. Îmi dau seama cât de dureroasă este situația în care vă aflați, spuse Ben, alegându-și cu grijă cuvintele. Vă înțeleg sentimentele. E ușor să vrei să crezi că un anumit leac tainic poate face miracole. Dar, fiind un om cu inteligența dumneavoastră, nu credeți că s-ar putea să vă amăgiți singur... zău așa, alchimie? N-ar fi mai bine să mai solicitați sfaturile unor experți în medicină? Poate o nouă formă de tratament, o tehnologie modernă...

Fairfax clătină din cap.

– V-am spus, tot ceea ce se putea face, din punctul de vedere al ştiinţei moderne, a fost făcut deja. Am luat în considerare toate posibilităţile. Am cercetat problema în profunzime, nu o privesc superficial şi, credeţi-mă, în cărţile de specialitate sunt mult mai multe lucruri decât vor experţii din zilele noastre să aflăm.

Tăcu o clipă.

– Domnule Hope, sunt un bărbat orgolios. În viaţa mea, am avut parte de un succes extraordinar şi am o mare putere asupra oamenilor. Dar acum nu aveţi în faţă decât un bunic îndurerat. Aş fi în stare să vă implor în genunchi să mă ajutaţi – să o ajutaţi pe Ruth – dacă aş crede că asta v-ar putea convinge. Poate sunteţi de părere că cererea mea e absurdă, dar, pentru numele lui Dumnezeu şi pentru această fetiţă drăgălaşă, n-aţi vrea să faceţi pe placul unui bătrân, acceptându-i oferta? Ce aveţi de pierdut? Noi suntem cei care vor suferi o pierdere imensă, dacă Ruth a noastră nu va supravieţui.

Ben şovăia.

– Domnule Hope, ştiu că nu aveţi familie sau copii, continuă Fairfax. Poate numai un tată, sau numai un bunic poate înţelege ce înseamnă să-ţi vezi un urmaş suferind sau în pragul morţii. Nici un părinte n-ar trebui să treacă printr-un asemenea chin. (Ţintui ochii lui Ben cu o privire fermă.) Găsiţi manuscrisul lui Fulcanelli, domnule Hope. Sunt convins că o puteţi face. Vă plătesc un onorariu de un milion de lire sterline, dintre care un sfert în avans, iar restul la livrarea în bună stare a manuscrisului.

Deschise un sertar, scoase un cupon de hârtie şi îl făcu să alunece pe suprafaţa de lemn lustruit a biroului. Ben îl ridică. Era un cec de două sute cincizeci de mii de lire sterline, pe numele lui.

– Nu mai are nevoie decât de semnătura mea, spuse Fairfax. Şi banii vă aparţin.

Ben se ridică, ţinând cecul încă în mână, şi bătrânul îl urmări cu încordare în timp ce se apropia de fereastră, plimbându-şi privirea asupra întinsului domeniu şi a copacilor care se legănau uşor în bătaia vântului. Păstră tăcerea pentru un minut, apoi expiră zgomotos pe nas şi se întoarse încet către Fairfax.

– Eu nu mă ocup de aşa ceva. Eu descopăr unde se află persoanele dispărute.

– Vă cer să salvaţi viaţa unui copil. Are vreo importanţă prin ce mijloace?

– Îmi cereţi să alerg după o himeră, despre care credeţi dumneavoastră că i-ar putea salva viaţa. Aruncă cecul înapoi, pe birou. Dar eu nu văd cum ar putea s-o facă. Îmi pare rău, domnule Fairfax. Vă mulţumesc pentru ofertă, dar nu sunt interesat. Acum aş vrea ca şoferul dumneavoastră să mă ducă înapoi, la aerodrom.

5

Pe o câmpie întinsă, plină cu flori de câmp şi iarbă mănoasă, unduind uşor în bătaia vântului, un adolescent şi o fetiţă alergau râzând, ţinându-se de mână. În bătaia

soarelui, părul lor blond părea de aur. Băiatul dădu drumul mâinii fetei și se lăsă în genunchi ca să culeagă o floare. Ea continuă să alerge, chicotind, uitându-se înapoi către el, cu nasul încreţit ca al unui copil pus pe rele și cu bujori în obrajii pistruiaţi. În spatele ei se afla poarta unui labirint cu ziduri înalte.

– Ruth! o strigă băiatul. Întoarce-te!

Fetiţa își făcu mâinile pâlnie la gură.

– Vino să mă cauţi! îi strigă cu un zâmbet răutăcios și dispăru dincolo de poartă.

Băiatul alergă după ea, dar ceva nu era așa cum ar fi trebuit. Distanţa dintre el și labirint se mărea întruna.

– Nu pleca, Ruth, nu mă lăsa în urmă! ţipă el.

Continuă să alerge, dar sub picioare nu mai avea iarbă, ci nisip, nisip moale, în care se afunda împleticindu-se. Un bărbat înalt, într-o robă albă, căzând în falduri, îi bloca drumul. Creștetul băiatului nu-i ajungea decât până la talie, așa că se simţea mic și neajutorat. Izbuti să-l ocolească și ajunse la intrarea labirintului, la timp ca să o vadă pe Ruth în depărtare, alergând. Nu mai râdea, ci plângea de spaimă în timp ce se topea după un colţ. Ochii li se întâlniră pentru o ultimă oară. Și o pierdu din vedere.

Acum apărură alţi bărbaţi înalţi, în robe albe și cu bărbi negre. Se îngrămădiră în jurul lui, dominându-l cu înălţimea lor, astupându-i vederea, trăncănind cu aprindere într-o limbă necunoscută, cu ochi rotunzi și albi pe feţele ca de mahon care se conturau, amenințătoare, adunându-se deasupra lui, și rânjindu-și dinţii știrbi. Și îl înșfăcară strâns de braţe și de umeri cu mâini puternice, reţinându-l în timp ce el ţipa și se zbătea, dar ei erau din

ce în ce mai mulți, iar el era țintuit locului și nu putea face nici o mișcare.

Își încleștă mâna în jurul paharului și simți whisky-ul arzându-i limba. În depărtare, dincolo de valurile cenușii care se înfoiau zdrobindu-se de stâncile golfului, curba orizontului se lumina treptat, căpătând culoarea roșie a zorilor.

Se răsuci, îndepărtându-se de fereastră, când auzi ușa deschizându-se în spatele lui.

– 'Neața, Win, spuse, izbutind să zâmbească. Cum de te-ai trezit atât de devreme?

Ea îl privi cu îngrijorare, plimbându-și ochii de la paharul pe care îl ținea în mână la sticla goală de whisky de pe masa din spatele lui.

– Mi s-a părut că aud niște voci. Ești bine, Ben?

– N-am mai reușit să adorm.

– Tot visele rele? întrebă ea, cu subînțeles.

Ben dădu din cap. Winnie oftă și luă fotografia veche, uzată, la care el se uitase mai devreme, înainte de a o lăsa să zacă alături de sticla de whisky.

– Nu-i așa că era frumoasă? șopti bătrâna, scuturând din cap și mușcându-și buzele.

– Îmi lipsește atât de mult, Winnie. După atâția ani.

– Crezi că nu știu? răspunse bătrâna, înălțându-și ochii către el. Mie îmi lipsesc toți.

Așeză poza cu grijă pe masă.

El ridică din nou paharul și îl goli cu repeziciune.

Winnie se încruntă.

– Ben, băutura asta...

– Nu te apuca să-mi faci morală, Win.

– Nu ți-am mai spus nici o vorbuliță până acum, zise ea, hotărâtă. Dar e din ce în ce mai rău. Ce nu merge, Ben? De când te-ai întors de la întâlnirea cu omul ăla, nu ai astâmpăr, nu mănânci. Abia dacă ai dormit în ultimele trei nopți. Mă îngrijorezi. Uită-te la tine – ești palid. Și abia aseară ai început sticla aia.

El schiță un zâmbet, se aplecă și o sărută pe frunte.

– Îmi pare rău dacă mi-am pierdut controlul. N-am vrut să-ți faci griji, Win. Știu că e greu să trăiești alături de mine.

– Oricum, ce-a vrut de la tine?

– Fairfax?

Ben se întoarse către fereastră și privi din nou marea, urmărind soarele care se înălța, aurind partea de jos a norilor.

– A vrut s-o salvez pe Ruth, spuse, regretând că paharul era gol.

Așteptă până către ora nouă, apoi ridică receptorul.

– V-ați răzgândit în privința ofertei mele? întrebă Fairfax.

– N-ați găsit pe altcineva?

– Nu.

– În cazul ăsta, accept.

6

Ben ajunse devreme la întâlnirea de la Clubul Studențesc Oxford. Ca mulți alți foști studenți, era membru pe

viață al venerabilei instituții de pe strada Cornmarket, care servește de secole drept loc de întâlnire, sală de dezbateri și club exclusivist al universității. Așa cum obișnuia și în vremea studenției, intră pe ușa din dos, aflată pe o alee îngustă, lângă restaurantul McDonald. Își arătă la recepție legitimația de membru, veche și uzată, și străbătu coridoarele sacrosancte pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

Faptul că se întorsese îi crea o senzație stranie. Nu-i trecuse niciodată prin minte că avea să mai ajungă vreodată acolo, sau în orașul acela, de care îl legau atâtea amintiri sumbre – amintirile unei vieți pe care și-o planificase cândva și ale celei pe care i-o oferise în schimb soarta.

Când pătrunse în vechea bibliotecă, profesorul Rose nu sosise încă. Aruncă o privire în jur. Locul era neschimbat, cu aceleași ferestre în stil gotic, aceleași mese pentru cititori și aceleași rafturi cu cărți care se înălțau până sub tavanul cu fresce înfățișând scene din legendele arthuriene.

– Benedict! strigă cineva în spatele lui.

Se întoarse, dădu cu ochii de Jonathan Rose – încă viguros, mai cărunt și mai chel, dar ușor de recunoscut, cât ai clipi, ca fiind specialistul în istorie pe care îl știa de atât de multă vreme – și se grăbi să traverseze cu pași mari podeaua din scânduri lustruite ca să-i strângă mâna.

– Ce mai faceți, domnule profesor? Nu ne-am mai văzut de atâta timp.

Se așezară pe două dintre fotoliile acoperite cu piele roasă și discutară câteva minute despre lucruri fără importanță. Pentru profesor, lucrurile se schimbaseră într-o

foarte mică măsură – viaţa academică de la Oxford mergea înainte, după acelaşi vechi tipic.

– Am fost oarecum surprins când ai dat un semn de viaţă după atâţia ani, Benedict. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Ben îi explică de ce îi solicitase întâlnirea.

– Şi pe urmă mi-am adus aminte că îl cunosc pe unul dintre cei mai buni specialişti în istorie antică din ţară.

– Numai să nu mă numeşti un istoric antic, aşa cum fac mai toţi studenţii mei, zâmbi Rose. Deci te interesează alchimia, nu-i aşa? continuă el, încruntând din sprâncene şi studiindu-l pe Ben pe deasupra ochelarilor. Nu mi-aş fi închipuit că te încântă acest gen de lucruri. Sper că n-ai devenit adept New Age?

Ben râse.

– Acum sunt scriitor. Fac nişte cercetări, nimic altceva.

– Scriitor? Bun, bun. Cum ziceai că-l cheamă pe tipul ăla, Francasini?

– Fulcanelli.

Rose clătină din cap.

– N-aş putea spune că am auzit vreodată de el. Nu sunt tocmai omul potrivit să te ajute în privinţa asta. E un subiect neobişnuit pentru mulţi dintre noi, academicienii de modă veche – chiar şi în această eră post-Harry Potter.

Ben avu un moment de dezamăgire. Nu-şi pusese cine ştie ce speranţe în Jon Rose, ca persoană ce i-ar fi putut da relaţii despre Fulcanelli, şi cu atât mai puţin despre manuscrisul acestuia, dar, pentru că pornea de la nişte indicii mult prea vagi, ar fi fost păcat să ignore orice posibilă sursă de informaţii demne de încredere.

– Mi-ați putea spune câteva ceva despre alchimie, la modul general? întrebă el.

– Așa cum ziceam, nu e domeniul meu, răspunse Rose. Ca majoritatea oamenilor, sunt înclinat să o resping în întregime, considerând-o o șarlatanie în toată puterea cuvântului. (Zâmbi.) Deși trebuie menționat că puține alte practici ezoterice au dăinuit vreme de atât de multe secole. Începând din Egiptul și din China antice, de-a lungul Evului Întunecat și al epocii medievale și apoi în timpul Renașterii – e un curent subteran care continuă să tot apară la suprafață pe întreg parcursul istoriei. (În timp ce vorbea, profesorul se lăsă pe spătarul fotoliului uzat de piele, adoptând postura lectorului universitar, care îi devenise o a doua natură.) Cu toate că numai Dumnezeu știe ce anume urmăreau, sau ce anume își închipuiau că urmăresc – transformarea plumbului în aur, crearea unor poțiuni magice, a unor elixire ale vieții și tot restul.

– Să înțeleg că nu credeți că este posibil ca un elixir alchimic să vindece bolnavii?

Rose se încruntă, remarcând expresia impasibilă a lui Ben și întrebându-se unde voia să ajungă.

– Cred că, dacă ar fi obținut un leac miraculos al ciumei, variolei, holerei, tifosului și al tuturor celorlalte boli care au făcut ravagii în decursul istoriei, am fi aflat și noi asta, spuse el ridicând din umeri. Problema constă în faptul că totul se bazează numai pe speculații. Nimeni nu știe cu adevărat ce s-ar putea să fi descoperit alchimiștii. Alchimia e celebră ca o îndeletnicire misterioasă – toate chestiile astea tainice, frățiile secrete, enigme, cifruri și

presupusele cunoștințe ascunse. Eu unul nu cred că vreuna dintre ele are cine știe ce suport real.

– De ce e înconjurată de atâta obscuritate? întrebă Ben, gândindu-se la tot ce citise în ultimele două zile, căutând cu Google termeni de genul „cunoștințe antice" și „secretele alchimiei" și croindu-și cu greu drumul de la un site ezoteric la altul.

Dăduse peste o mare varietate de lucrări de alchimie, începând cu cele din prezent și coborând până în secolul al XIV-lea. Toate aveau în comun același limbaj enigmatic și pompos, același aer sumbru, de mister. Nu fusese în stare să aprecieze în ce măsură era vorba de niște adevăruri și în ce măsură nu erau decât abordări ezoterice, destinate adepților creduli, momiți de-a lungul secolelor.

– Dacă aș vrea să fiu cinic, aș spune că motivul e că, în realitate, nu există nimic demn de a fi dezvăluit, rânji Rose. Dar trebuie să-ți aduci aminte și că alchimiștii aveau dușmani puternici, așa că e posibil ca această manie a secretului să fi fost un mod de a se apăra.

– De ce anume?

– Păi, pe de-o parte, de rechini și de amatorii de speculații care îi vânau, spuse Rose. Din când în când, câte un alchimist ghinionist, care se lăudase prea tare că putea să fabrice aur, era răpit și silit să spună cum proceda. Dacă nu reușea s-o facă, ceea ce e de la sine înțeles că se întâmpla, probabil, de fiecare dată, sfârșea prin a fi spânzurat de un copac.

Profesorul făcu o pauză.

– Dar adevăratul lor inamic era Biserica, mai ales în Europa, unde erau arși întruna pe rug, ca eretici și vrăjitoare.

Uită-te ce le-a făcut Inchiziția catharilor din Franța medievală, din ordinul direct al papei Inocențiu al III-lea. Au numit exterminarea unui popor întreg lucrarea Domnului. Acum i se spune genocid.

– Îmi dau seama că practicarea alchimiei era un lucru riscant.

– Mai este încă, într-un fel, răspunse Rose, pe un ton plin de voioșie.

Ben fusese luat prin surprindere.

– Poftim?

Profesorul își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu spun că ereticii continuă să fie arși în piețele publice. Mă gândesc la pericolul în care se află oamenii ca mine, academicienii și savanții. Motivul pentru care nimeni nu vrea să abordeze subiectul nici în ruptul capului este că s-ar duce vestea că s-a țicnit. Din când în când, câte cineva mușcă din mărul oprit și capul i se rostogolește. Cu ceva timp în urmă, o biată creatură neroadă a fost dată afară din acest motiv.

– Ce s-a întâmplat?

– Totul s-a petrecut într-o universitate pariziană. O conferențiară de naționalitate americană de la catedra de biologie a dat de bucluc făcând niște cercetări neautorizate...

– În domeniul alchimiei?

– Ceva de genul ăsta. A publicat câteva articole care au deranjat o serie de persoane.

– Cine era americanca asta? întrebă Ben.

– Încerc să-mi aduc aminte numele, spuse Rose. O oarecare doctor... doctor Roper, nu, Ryder, asta e. A făcut furori în cercurile academice. Faptul a fost menționat

chiar și în buletinul informativ al Societății Medievale Franceze. Se pare că Ryder și-a prezentat cazul în fața unui tribunal universitar, spunând că a fost concediată pe nedrept, deși nu i-a fost de nici un folos. Cum îți spuneam, odată ce ești stigmatizat drept țicnit, începe o adevărată vânătoare de vrăjitoare.

– Doctor Ryder din Paris, repetă Ben, notându-și numele.

– Există un întreg articol pe tema asta într-un număr mai vechi din *Scientific American*, care zăcea pe undeva, în Camera Seniorilor de la colegiul Christ Church... mai târziu, când mă întorc la facultate, o să-l caut și te sun. S-ar putea să existe și un număr de telefon la care poate fi găsită Ryder.

– Mulțumesc, e foarte posibil să cercetez toată povestea asta.

– Ah... își aminti Rose brusc. Doar o idee. Dacă tot ajungi la Paris, acolo există o altă persoană cu care s-ar putea să vrei să iei legătura, un cetățean pe nume Maurice Loriot. E un editor renumit, fascinat de tot soiul de subiecte ezoterice, care publică o mulțime de asemenea chestii. Suntem prieteni buni. Asta e cartea lui de vizită... dacă îl întâlnești, transmite-i salutările mele.

Ben luă cartea de vizită.

– Îi transmit. Și chiar vă rog să-mi dați numărul lui Ryder, dacă îl găsiți. Chiar vreau să stau de vorbă cu ea.

Se despărțiră cu o strângere caldă de mână.

– Succes în cercetările tale, Benedict, spuse profesorul Rose. Încearcă să nu mai lași să treacă încă douăzeci de ani până la următoarea întâlnire.

Undeva, departe, două voci vorbeau la telefon.

– Se numește Hope, repeta una dintre ele. Benedict Hope.

Era vocea unui bărbat care vorbea în limba engleză, în grabă, pe șoptite și pe furiș, ușor estompată, de parcă și-ar fi ținut mâna căuș deasupra receptorului, ca să-i împiedice pe alții să-l audă.

– Nu-ți face griji, răspunse celălalt; vocea italianului era sigură de sine și impasibilă. O să ne ocupăm de el așa cum am făcut-o și cu ceilalți.

– Asta e problema, spuse primul, printre dinți. Ăsta e altfel decât ceilalți. E specialist. Cred că ne poate face probleme.

Un moment de tăcere.

– Ține-mă la curent. O s-avem grijă de asta.

7

Roma, Italia

Bărbatul voinic răsfoi exemplarul vechi din *Scientific American* până ce ajunse la pagina însemnată. Articolul pe care îl căuta se numea *Știința medievală cuantică*. Autorul era dr. Roberta Ryder, o americancă specialistă în biologie care lucra la Paris. Îl mai citise o dată, dar, din cauza rapoartelor pe care le tot primea în ultimele zile, îl recitea, privindu-l într-o cu totul altă lumină.

Când îl văzuse prima oară, fusese încântat de modul în care atacaseră editorii revistei articolul americancei.

O făcuseră zob, dedicând un întreg articol de fond demitizării și ridiculizării fiecăruia dintre cuvintele ei. Ba chiar o făcuseră de râs pe prima pagină. Faptul că o transformaseră într-un astfel de exemplu public fusese o calomnie nemascată, dar ce altceva poți să faci cu o tânără savantă cândva respectată, deținătoare a numeroase distincții, care se apucă dintr-odată să trâmbițeze afirmații nesăbuite și nedovedite despre un subiect cum e alchimia? Comunitatea științifică nu avea de gând și nu putea să tolereze o persoană cu astfel de idei radicale, care pretindea că cercetările în domeniul alchimiei trebuiau luate în serios și finanțate în mod corespunzător, afirmând că bine cunoscuta reputație de șarlatani le fusese atribuită alchimiștilor pe nedrept, probabil ca urmare a unei conspirații, și că alchimia avea să revoluționeze într-o bună zi fizica și biologia.

Începând de atunci, îi urmărise evoluția carierei, mulțumit de modul în care se dusese la fund. Ryder fusese discreditată cu desăvârșire. Comunitatea științifică îi întorsese spatele, fusese realmente excomunicată. Își pierduse până și slujba de la universitate. Când primise vestea asta, se simțise încântat.

Dar acum nu mai era atât de fericit. De fapt, era furios și îngrijorat.

Afurisita aia de femeie n-avea de gând să se lase păgubașă. În fața ostilității celorlalți, dăduse dovadă de o încăpățânare și de o hotărâre la care nimeni nu s-ar fi așteptat. În ciuda batjocurii unanime de care avuseseră parte părerile ei și faptului că rămăsese aproape fără nici un ban, își continua cu îndârjire cercetările pe cont propriu. În

momentul acela, rapoartele primite de la informatorul lui îi spuneau că repurtase un succes. Nu unul major, nu neapărat – dar destul de important pentru ca el să-și facă griji.

Inteligentă femeie, această Ryder. Periculos de inteligentă. Cu un buget infim, obținea rezultate mai bune decât întreaga lui echipă bine plătită, care avea la dispoziție tot felul de echipamente. Nu putea fi lăsată să continue. Dacă descoperise prea multe? Trebuia oprită.

8

Dacă alegerea obiectelor pe care o persoană se deranjează să le depoziteze într-un seif bine păzit dintr-o bancă spune ceva despre prioritățile sale, atunci Ben Hope era un bărbat cu un punct de vedere extrem de simplu asupra vieții.

Conținutul cutiei sale de depozit din Banque Nationale de Paris era practic identic cu al celor din Londra, Milano, Madrid, Berlin și Praga. În toate nu se aflau decât două lucruri. Primul era diferit, în funcție de moneda fiecărei țări. Suma era aceeași, suficientă pentru a-i permite să se deplaseze nestingherit pe o perioadă nedeterminată de timp. Camerele de hotel, transportul și informatorii reprezentau cheltuielile sale cele mai însemnate. Era greu de spus cât de mult urma să-l rețină în Franța misiunea pe care o acceptase. În timp ce paznicii stăteau dincolo de ușa încăperii private de verificare a depozitului, transferă în vechiul său rucsac militar Bergen, din pânză verde

de cort, cam o jumătate dintre bancnotele euro stivuite cu grijă în teancuri.

Al doilea obiect pe care îl ținea încuiat în tainițele celor șase bănci europene era întotdeauna identic. Îndepărtă partea de sus a cutiei, unde se aflau restul de bancnote, o așeză pe masă și strecură mâna în fundul aceleiași cutii pentru a-și lua pistolul.

Revolverul semiautomat Browning de mare putere GP35, de calibrul 9, era un model vechi, în momentul acela aproape perimat, fiind înlocuit de noua generație de pistoale de luptă SIG, HK și Glock, din materiale sintetice. Dar avea în spate un lung șir de performanțe demonstrate, era demn de toată încrederea, simplu și cu o forță de penetrare suficient de mare pentru a opri orice agresor. Avea un încărcător cu treisprezece gloanțe, plus un glonț pe țeavă, ceea ce era suficient pentru a ieși cu repeziciune din orice situație dificilă. Ben îl folosise mai bine de jumătate din viață și i se potrivea ca o mănușă veche.

Dar întrebarea era dacă trebuia să-l lase în seif sau să îl ia cu sine. Avea argumente pro și argumente contra. Cele pro spuneau că, dacă exista un singur lucru previzibil legat de misiunea lui, acela consta în faptul că era complet imprevizibilă. Browning-ul îl făcea să se simtă în siguranță, iar asta însemna foarte mult. Argumentele contra subliniau că portul unei arme neînregistrate implica întotdeauna riscuri. A avea asupra ta o armă ascunsă însemna să fii extraordinar de prudent, indiferent ce ai fi întreprins. Nu era nevoie decât de un polițist care făcea exces de zel și se hotăra să te percheziționeze și, dacă erai destul de neglijent încât să-ți poată descoperi revolverul, asta te

afunda într-un morman de necazuri. Un cetățean cu ochi de vultur care s-ar fi întâmplat să-ți observe tocul pistolului de sub haină putea deveni isteric, transformându-te instantaneu într-un fugar. Și, mai presus de toate, era aproape sigur că arma nu avea să-i fie necesară în timpul acestei misiuni, care părea că urma să se transforme într-o adevărată vânătoare de himere.

Dar, ce naiba, merita să-și asume riscul. Își puse pistolul, amortizorul de zgomot lung și tubular, încărcătoarele de rezervă, cutiile cu muniție și tocul de umăr în rucsac, alături de bani, și chemă paznicii, cerându-le să ducă înapoi cutia în seif.

Luă metroul și se întoarse în apartamentul său, sau în locuința lui conspirativă, cum îi plăcea să îl numească. Îl primise în dar de la un client bogat căruia îi salvase copilul. Deși avea o poziție avantajoasă, în centrul Parisului, era greu de remarcat, aflându-se la capătul unei alei și fiind ascuns în mijlocul unui grup de clădiri vechi, dărăpănate. Intrarea nu se putea face decât prin parcarea subterană de dedesubtul locuinței, de unde urcai pe o scară prăfuită, urmând să treci apoi de o ușă de siguranță, din oțel masiv. Interiorul apartamentului era confortabil, dar spartan: o bucătărie mică, pe deplin funcțională, un dormitor simplu și o cameră de zi în care se aflau un fotoliu, un birou, un televizor și laptop-ul. Ben nu avea nevoie de nimic mai mult pentru a deschide ușile Europei.

Sub soarele după-amiezii târzii, catedrala Notre-Dame se contura deasupra liniei orizontului. În timp ce Ben se apropia de clădirea impozantă, un ghid oferea

explicații unui grup de americani înarmați cu aparate de fotografiat.

Această bijuterie de piatră, fondată în anul 1163 și a cărei construcție a durat o sută șaptezeci de ani, a fost cât pe ce să fie distrusă în timpul Revoluției Franceze, fiind restaurată în toată fosta sa splendoare la mijlocul secolului al XIX-lea...

Ben pătrunse în interior pe sub frontonul din partea de vest. Trecuseră mai bine de două decenii de când pusese ultima oară piciorul într-o biserică, sau de când remarcase existența vreuneia – și această întoarcere îi trezea un sentiment bizar. N-ar fi putut spune cu certitudine că era prea încântat. Dar, chiar și așa stând lucrurile, trebuia să recunoască spectaculoasa măreție a clădirii.

În fața lui, nava centrală se înălța năucitoare către tavanul boltit. Arcadele și stâlpii catedralei erau scăldați de soarele care cobora către apus și ale cărui raze se strecurau prin magnificele vitralii rotunde de pe fațada dinspre vest.

Petrecu multă vreme plimbându-se în sus și în jos, stârnind ecouri la fiecare pas pe dalele de piatră și uitându-se în toate părțile, la numeroasele statui și gravuri. Ținea sub braț un exemplar obținut la mâna a doua din cartea scrisă de bărbatul pe care trebuia să îl caute – de misteriosul maestru alchimist Fulcanelli. Volumul era o traducere a lucrării *Le Mystère des Cathédrales*[1] scrisă în 1926. Când o descoperise în raionul de cărți oculte al unei librării vechi din Paris, Ben se bucurase, sperând că avea să găsească ceva care să-i fie de folos. Cele mai utile indicii pe care și le dorea erau o fotografie a autorului și o

[1] *Misterul Catedralelor*, ed. Nemira, 2005 (n. tr.).

serie de informații referitoare la persoana acestuia, ca de exemplu numele adevărat sau niște amănunte legate de familie și orice fel de aluzie la un manuscris.

Dar nici urmă de așa ceva. Cartea nu se referea la nimic în afară de simbolurile alchimice tainice și de criptogramele despre care Fulcanelli pretindea că ar fi fost incluse chiar în sculpturile de pe pereții acelei catedrale, pereți la care se uita atent acum Ben.

Portalul Judecății era o imensă arcadă gotică, acoperită cu sculpturi complicate. Sub mai multe șiruri de sfinți se aflau o serie de imagini sculptate, înfățișând diverse personaje și simboluri. Conform afirmațiilor din cartea lui Fulcanelli, acestea ar fi trebuit să aibă un înțeles ascuns – un cifru secret pe care nu-l puteau pricepe decât inițiații. *Și să fiu al dracului dacă reușesc să pricep ceva. E evident că nu sunt un inițiat*, își spuse Ben. *De parcă aș fi avut nevoie de Fulcanelli ca să aflu asta.*

În centrul portalului masiv, la picioarele unei statui a lui Hristos, se afla o imagine rotundă, reprezentând o femeie așezată pe un tron. Ținea în mâini două cărți, una închisă și una deschisă. Fulcanelli pretindea că acestea simbolizau cunoștințele exoterice și pe cele ezoterice. Ben își plimbă ochii pe Portalul Judecății, trecând în revistă celelalte personaje. O femeie cu un caduceu, simbolul antic al tămăduirii, reprezentat printr-un șarpe încolăcit în jurul unui toiag. O salamandră. Un cavaler cu o sabie și cu un scut pe care era zugrăvit un leu. Un blazon circular, pe care se afla un corb. După toate aparențele, toate acestea transmiteau un mesaj secret. Cât despre portalul dinspre nord, Portalul Fecioarei, cartea lui

Fulcanelli îl călăuzise către un sarcofag sculptat de pe cornișa centrală, care înfățișa un episod din viața lui Hristos. Cartea descria decorațiunile de pe partea laterală a sarcofagului ca fiind simbolurile alchimice ale aurului, mercurului, plumbului și ale altor substanțe.

Dar erau, într-adevăr? În ochii lui Ben, arătau ca niște motive florale. Care era dovada că sculptorii medievali includeau, cu conștiinciozitate, simboluri alchimice în operele lor? Era în stare să aprecieze frumusețea și măiestria artistică ale acelor sculpturi. Dar urmăreau ele oare să-i comunice ceva? Era posibil să-l învețe cum să ajute un copil pe moarte? În privința acestei simbolistici, medită el, problema era că fiecare imagine putea fi interpretată după cum dorea cel care o studia. Un corb putea însemna un corb și nimic mai mult, dar cineva care căuta o semnificație ascunsă o putea descoperi cu ușurință, chiar dacă intenția nu existase niciodată. Era mult prea ușor să proiectezi semnificații subiective, credințe sau iluzii care ai fi vrut să se transforme în realitate asupra unor sculpturi în piatră vechi de secole, al căror autor nu mai era pe această lume și nu te putea contrazice. Asta făceau teoriile conspirației și cultele clădite în jurul „cunoștințelor secrete". Prea mulți oameni jinduiau cu disperare după o versiune alternativă a istoriei, de parcă faptele reale din timpurile trecute nu ar fi fost suficient de mulțumitoare sau de antrenante. Poate era nevoia de a compensa realitatea prozaică a existenței umane, de a strecura frânturi dintr-o urzeală dubioasă în propria viață insipidă și cătuși de puțin excitantă. În jurul unor asemenea mituri se înfiripau subculturi întregi, rescriind trecutul ca pe un

scenariu cinematografic. În urma cercetărilor pe care le făcuse asupra alchimiei, avea impresia că nu era vorba decât de o alta dintre aceste subculturi alternative, care se învârteau în jurul cozii, umblând după lucruri de nimic.

Căpătase dor de ducă. Regretă, și nu pentru prima oară, că acceptase misiunea aceea. Dacă nu ar fi fost cele două sute cincizeci de mii de lire din banii lui Fairfax care intraseră în contul lui, ar fi jurat că cineva îi juca o farsă. Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fost să plece chiar atunci de acolo, să ia primul avion către Anglia și să-i înapoieze banii moșneagului nebun.

Nu, nu e un moșneag nebun. E un om disperat, a cărui nepoată e pe moarte. Ruth. Ben știa adevăratul motiv pentru care se afla acolo.

Se așeză într-o strană, în mijlocul credincioșilor răzleți veniți la rugăciune, și își adună gândurile preț de câteva minute. Deschise din nou cartea lui Fulcanelli, respiră adânc și recapitulă în minte ceea ce reușise să spicuiască din ea până atunci.

Prefața era un adaos ulterior la textul alchimistului, scris de unul dintre discipolii acestuia. Relata că, în 1926, Fulcanelli îi încredințase ucenicului său din Paris un anumit material – nimeni nu părea să știe cu exactitate despre ce anume era vorba – după care dispăruse pe neașteptate, de parcă ar fi intrat în pământ. După spusele autorului, începând de la aceea dată, numeroase persoane – dintre care făcea parte, după toate aparențele, și o agenție internațională de spionaj – încercaseră să dea de urma maestrului alchimist.

Da, cum să nu. La fel ca în majoritatea prostiilor pe care le găsise făcând cercetări pe internet. Dădeai peste

una sau alta dintre versiunile poveștii lui Fulcanelli, în funcție de website-ul aiuristic pe care îl vizitai. Unii spuneau că Fulcanelli nici măcar nu existase vreodată. Alții afirmau că era un personaj colectiv, care includea o serie de indivizi diferiți, mascând o societate secretă sau o confrerie dedicată explorării ocultismului. Alții susțineau că, dimpotrivă, era vorba de un om în carne și oase. Conform uneia dintre surse, alchimistul fusese văzut la New York, la câteva decenii după dispariția sa misterioasă, când trebuia să fi avut cu mult peste o sută de ani.

Ben nu lua de bună nici una dintre aceste afirmații. Nici una nu era susținută de nici un fel de dovadă. Dacă nu existau fotografii recunoscute ca fiind ale alchimistului, cum ai fi putut da crezare oricăruia dintre rapoartele despre apariția acestuia? Totul nu era decât un talmeș-balmeș de relatări confuze. Tot ceea ce aveau în comun acele așa-zise surse de informații era faptul că nicăieri nu reușise să descopere nici măcar o singură referire la vreun manuscris al lui Fulcanelli.

Făcând turul catedralei Notre-Dame, nu observă nimic edificator. Dar, nu la mult timp după ce pătrunse înăuntru, remarcă altceva, și anume un bărbat care îl urmărea.

Tipul nu se descurca tocmai strălucit. Umbla prea pe furiș, avea prea multă grijă să nu-i stea în drum. Acum se afla într-un colț îndepărtat, privind peste umăr, iar peste un minut era într-o strană, străduindu-se să-și ascundă chipul rotofei în spatele unei cărți de rugăciuni. Dacă ar fi zâmbit și i-ar fi cerut relații, i-ar fi atras atenția mult mai puțin.

Ben nu avea ochi decât pentru decorațiunile catedralei, gesticula ca un om relaxat și se purta ca un turist oarecare. Dar, din momentul în care își descoperi urmăritorul, începu să-l studieze îndeaproape. Cine era? De ce îl spiona?

În astfel de cazuri, Ben era adeptul sincerității și al acțiunii directe. Dacă dorea să afle de ce îl urmărea cineva, se ducea drept la individul respectiv și îl întreba cine e și ce îl interesează. Pentru început, trebuia să facă două lucruri: să-l atragă într-un loc retras și să-i taie orice posibilitate de a scăpa cu fuga. După care îl putea stoarce ca pe o portocală. Gradul de politețe cu care trata situația depindea în întregime de reacția tipului încolțit și somat. Era foarte probabil ca un amator precum cel cu care avea de-a face aici să cedeze la cea mai firavă constrângere.

Ben se plasă într-un colț al catedralei, lângă altar. O scară în spirală conducea către turlă și el începu să urce treptele. Chiar înainte de a dispărea din raza vizuală, remarcă nervozitatea în mișcările urmăritorului. Apoi urcă, fără grabă, până la nivelul celui de-al doilea balcon. Ieși pe o pasarelă care se proiecta în afară, în lumina soarelui, cu mult deasupra acoperișurilor. Era înconjurat de garguie cu aspect de coșmar, de demoni de piatră și de spiriduși pe care constructorii medievali îi așezaseră acolo cu intenția de a alunga spiritele rele.

Pasarela lega două dintre turlele înalte ale catedralei, aflându-se exact deasupra imensei ferestre rotunde de pe fațadă. Un grilaj de piatră, care nu-i ajungea nici măcar până la brâu, era menit să evite pericolul unei căderi de șaizeci de metri în gol. Ben se ascunse și așteptă apariția urmăritorului său.

Acesta se ivi lângă parapet după un minut sau două, căutându-l din priviri. Ben îl lăsă să se îndepărteze de ușa care dădea către scară, apoi ieși din spatele statuii unui demon cu dinții rânjiți.

– Salut, îi spuse, apropiindu-se de el.

Omul păru să intre în panică, aruncându-și ochii încoace și încolo. Ben îl îngrămădi într-un colț, folosindu-și trupul ca să-l împiedice să fugă.

– De ce mă urmărești?

Ben văzuse o mulțime de oameni încolțiți și știa că reacțiile erau complet diferite. Unii cedau, alții fugeau, alții opuneau rezistență.

Cel pe care îl avea în față reacționă imediat, cu o violență letală. Ben îi surprinse zvâcnirea mâinii drepte cu o fracțiune de secundă înainte ca aceasta să pătrundă cu o mișcare șerpuitoare sub haină, de unde scoase un cuțit. Era o armă de luptă, cu lama neagră, cu două tăișuri – o reproducere ieftină a pumnalelor Faibairn-Sykes pe care le știa din vremuri mai vechi.

Evită lovitura, îl prinse pe bărbat de încheietura mâinii în care ținea cuțitul și îi lovi brațul de genunchiul său. Lama zăngăni pe pasarelă. Ben continuă să-i strângă încheietura mâinii, răsucindu-i-o într-un mod despre care știa din experiență că era foarte dureros.

– De ce mă urmărești? repetă, cu voce scăzută. Zău că nu vreau să te bruschez.

Nu era pregătit pentru ceea ce urmă.

Nu ai cum să scapi când cineva îți răsucește încheietura mâinii. Cu excepția cazului în care accepți să-ți fie rupte oasele. Nici un om cu mintea întreagă nu face asta, dar el

o făcu. Se răsuci în sens invers celui în care îi era arcuit brațul. La început, Ben crezu că încerca să scape și își înteți strânsoarea. Dar apoi simți oasele încheieturii celuilalt cedând. Fiindcă mâna flască nu mai opunea nici un fel de rezistență, pierdu brusc controlul asupra brațului. Urmăritorul se contorsionă, eliberându-se și îndepărtându-se, cu ochii bulbucați, cu fruntea brobonită de sudoare, scâncind de durere în timp de mâna i se bălăbănea, ieșind ca o cârpă din mânecă. Și, înainte ca Ben să-l fi putut opri, se răsuci pe călcâie, alergă către marginea pasarelei și se aruncă în gol, peste parapetul scund.

În timp ce individul se mai răsucea încă în aer, Ben cobora deja în grabă treptele scării în spirală. În momentul în care, după ce străbătuse cu mișcări acrobatice cei șaizeci de metri care îl despărțeau de caldarâm, trupul avu parte de o oprire cumplită, aterizând pe vârfurile grilajului de lângă grupul de turiști, Ben aproape că ajunsese înapoi, în colțul întunecos al catedralei. Iar când primii turiști începură să țipe și oamenii se năpustiră afară ca să vadă ce se întâmplase, Ben traversă neobservat clădirea și se amestecă în mulțimea gălăgioasă care se îndrepta spre ieșire.

Ceea ce se petrecu cu mult înainte ca primul jandarm să ajungă la fața locului.

9

Luc Simon era în întârziere. Se schimbase la sediul poliției, punându-și cel mai bun costum, și își legase

cravata în timp ce alerga spre mașină, iar subalternii lui se întrebau încotro se grăbea inspectorul îmbrăcat în ținută de gală.

În vreme ce făcea slalom prin traficul din Paris, aruncă o privire la ceas. Rezervase o masă la Guy Savoy pentru ora opt. Când ajunse acolo era opt și treizeci și trei de minute. Un chelner îl călăuzi prin încăpere. Restaurantul era plin de oameni care luau cina și de zumzetul conversațiilor. În fundal se auzea o melodie de jazz cântată în surdină. O zări pe Hélène așezată la o masă de două persoane dintr-un colț, cu fața ascunsă de părul de un negru strălucitor, răsfoind încordată o revistă. Simon i se alătură după ce îi ceru chelnerului să aducă imediat șampanie.

– Am ghicit, oftă Hélène, în timp ce el se așeza în fața ei la mica masă rotundă, n-ai reușit să scapi mai devreme.

– Am venit cât de repede am putut. A intervenit ceva.

– Ca de obicei. Munca e pe primul loc până și la aniversarea nunții noastre, nu-i așa?

– Ei, așa se întâmplă întotdeauna. Criminalii demenți n-au prea mult respect față de programul personal al altora, murmură el, simțind cum bariera familiară de încordare se înalță între ei cu repeziciune; și asta se întâmpla mereu. A, a sosit șampania, adăugă, străduindu-se din răsputeri să zâmbească.

Păstrară tăcerea în timp ce chelnerul scoase dopul, le umplu paharele și puse sticla în frapieră. Luc îl aștepta să se îndepărteze.

– Ei... la mulți ani.

Își ciocni paharul de al ei.

Ea tăcea, urmărindu-l cu privirea. Lucrurile nu mergeau prea grozav. Bâjbâi prin buzunar și scoase un pachețel. Îl așeză pe masă.

– Poftim. Ți-am luat ceva. Haide, deschide-l.

Hélène ezită înainte de a despacheta cadoul cu degetele ei lungi și subțiri. Deschise cutiuța pentru bijuterii și se uită înăuntru.

– Un ceas Cartier?

– Știu că ți-ai dorit întotdeauna unul, spuse el, cu ochii la chipul ei frumos, în așteptarea unui răspuns.

Ea vârî ceasul de aur înapoi, în cutie, și o aruncă în mijlocul mesei.

– E foarte frumos. Dar nu e pentru mine.

– Ce vrei să spui? Bineînțeles că e pentru tine.

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Dă-i-l celei care o să-mi ia locul.

Chipul lui se înnegură.

– Ce tot spui acolo, Hélène?

Ea lăsă capul în jos, studiindu-și mâinile și evitând să-l privească în ochi.

– Vreau să divorțăm, Luc. M-am săturat.

El făcu o pauză îndelungată. Șampania rămăsese neatinsă, răsuflându-se.

– Știu că lucrurile au luat-o razna în ultima vreme, spuse, încercând să-și stăpânească vocea. Dar o să fie mai bine, Hélène, îți promit.

– E așa de patru ani, Luc. N-o să se schimbe nimic.

– Dar... te iubesc. Asta n-are nici o importanță?

– Am cunoscut pe altcineva.

– Și bineînțeles că ai ales cel mai bun moment ca să mi-o spui.

– Îmi pare rău. Am tot încercat. Dar nu ne vedem niciodată. A trebuit să ne dăm întâlnire ca să putem sta de vorbă în tihnă, ca acum.

Chipul lui se crispă o clipă.

– Deci ai cunoscut pe cineva. Frumos. Cine-i nemernicul?

Ea nu răspunse.

– Te-am-întrebat-cine-i-nemernicul! explodă el, subliniind fiecare cuvânt cu câte o lovitură violentă de pumn în masă.

Paharul i se răsturnă, se rostogoli și se zdrobi de podea. Timp de câteva secunde, în restaurant se făcu liniște și toată lumea se întoarse, ațintindu-și ochii asupra lor.

– Sigur că da, fă o scenă.

Un chelner se apropie de ei, cu un aer sfios. Simon se întoarse, aruncându-i o privire aspră.

– *Monsieur,* trebuie să vă rog să respectați...

– Șterge-o de lângă masa asta, i se adresă Simon cu voce joasă, printre dinții încleștați. Sau te arunc prin nenorocita aia de fereastră.

Chelnerul se îndepărtă în grabă, schimbând câteva cuvinte cu un șef de sală încruntat.

– Vezi? E întotdeauna la fel. Reacția ta.

– Atunci poate c-ai vrea să-mi spui cu cine te regulezi în timp ce eu sunt pe teren, vârât până la gât în sânge și-n rahat.

Știa că vorbind astfel nu reușea decât să îngreuneze lucrurile, pentru amândoi. *Calm, fii calm.*

– Nu-l cunoşti. Tu cunoşti numai poliţai, pungaşi, criminali şi oameni morţi.

– Asta e meseria mea, Hélène.

Pe chipul ei i se rostogoli o lacrimă şi Simon o urmări cu privirea de-a lungul conturului perfect al obrazului.

– Da, asta e meseria ta şi tot asta e şi viaţa ta, se smiorcăi ea. Nu vorbeşti decât despre moarte şi nu te gândeşti la nimic altceva.

– Dar ai ştiut-o de când ne-am cunoscut. Sunt poliţist şi asta fac poliţiştii. Ce s-a schimbat?

Se străduia să-şi ţină vocea sub control, deşi simţea cum îşi iese iar din fire.

– Eu m-am schimbat. Am crezut că o să mă pot obişnui. Am crezut că o să pot trăi aşteptând şi temându-mă că, într-o bună zi, soţul meu o să se întoarcă acasă într-un coşciug. Dar nu pot, Luc. Mă sufoc, trebuie să mă simt iarăşi vie.

– El te face să te simţi iarăşi vie?

– Nu mă face să-mi simt sufletul mort, izbucni Hélène, ştergându-şi ochii. Nu vreau nimic altceva decât o viaţă normală.

Simon se întinse şi-i luă mâinile într-ale lui.

– Dar dacă renunţ? Dacă aş fi fost un tip obişnuit... O să-mi dau demisia, o să-mi caut altceva de lucru.

– Ce anume?

El amuţi, realizând că nu se putea gândi nici măcar la un singur lucru din lume pe care l-ar fi putut face în locul muncii de poliţist.

– Nu ştiu, recunoscu.

Ea clătină din cap şi îşi smulse mâinile din strânsoarea lui.

– Luc, tu ai fost născut să fii polițist. Detești orice altceva. Și m-ai detesta pe mine, dacă ai renunța, din cauza mea, la ceea ce-ți place cel mai mult.

El rămase tăcut câteva clipe, cu gândul dus. Undeva, în adâncul sufletului său, știa că spunea adevărul. O neglijase, iar acum plătea pentru asta.

– Atunci ce-ar fi dacă mi-aș lua un concediu, să zicem de o lună? Am putea pleca undeva împreună – oriunde vrei tu, ce-ai zice de Viena? Spuneai întotdeauna că ai vrea să mergi la Viena. Ce zici? Știi, Opera, o plimbare cu gondola, chestii de genul ăsta.

– Gondolele sunt la Veneția, spuse ea, sec.

– Atunci o să mergem și la Veneția.

– Luc, cred că am cam trecut de etapa asta. Dacă spun da, ce-o să se întâmple după aceea? Peste o lună o s-o luăm de la început, exact la fel ca înainte.

– Nu vrei să-mi dai o șansă? întrebă el, cu voce scăzută. O să mă străduiesc să mă schimb. Știu că pot s-o fac.

– E prea târziu, suspină ea, cu ochii în pahar. În seara asta nu mă întorc acasă cu tine, Luc.

10

Locul nu arăta exact așa cum s-ar fi așteptat Ben. Pentru el, termenul „laborator" invoca imaginea unei încăperi cu aspect modern, spațioase, construite anume pentru un asemenea scop și bine utilate. Uimirea îi sporise din ce în ce mai mult în timp ce urmărea indicațiile pe care i le dăduse

tipul la telefon, în urma cărora se pomenise în faţa unui bloc vechi din centrul Parisului. Nu exista lift, iar scara în spirală cu balustrada din fier forjat, ciupită de rugină şi cu treptele scârţâind, îl conduse trei etaje, sfârşindu-se pe un palier îngust, cu câte o uşă de fiecare parte. Simţi mirosul stătut, de amoniac, al igrasiei. Verifică numărul apartamentului şi apăsă pe sonerie; un bărbat tânăr şi zvelt, cu părul negru, cârlionţat, şi cu tenul palid, îi deschise uşa după câteva clipe şi îl călăuzi prin ceea ce se dovedi a nu fi altceva decât un apartament mic şi murdar.

Bătu la uşa pe care era scris LAB şi din interior îi răspunse o voce de femeie. Accentul ei părea să fie american. Ben intră şi văzu că laboratorul era, de fapt, un dormitor modificat. Mesele de lucru se încovoiaseră sub greutatea a cel puţin o duzină de computere. Mormanele de cărţi şi de dosare care se aflau pretutindeni ameninţau să se răstoarne în orice clipă. Pe una dintre laturile încăperii se aflau o chiuvetă şi o serie de echipamente ştiinţifice uzate, un stativ cu eprubete şi un microscop. Abia dacă mai rămăsese loc pentru un birou, la care stătea o femeie tânără, cu puţin trecută de treizeci de ani, în halat de laborator. Părul ei roşu-închis era strâns într-un coc, ceea ce îi dădea un aer de seriozitate. Era destul de atrăgătoare ca să nu aibă nevoie de machiaj şi singura ei podoabă era o pereche de cercei simpli, cu perle.

La intrarea lui Ben îşi ridică ochii şi zâmbi.

– O caut pe doamna doctor Ryder, spuse el.

– Aţi găsit-o, spuse femeia şi se ridică în picioare. Vă rog, spuneţi-mi Roberta.

Își strânseră mâinile. Ea îl urmări cu privirea studiindu-i reacțiile, așteptându-se la obișnuita ridicare din sprâncene și la o exclamație plină de surprindere și de ironie, ca, de exemplu, „ah, o doamnă!" sau „vai de mine, în zilele noastre oamenii de știință sunt din ce în ce mai drăgălași", genul de comentariu pe care îl lăsa să scape orice bărbat cu care făcea cunoștință, ceea ce o deranja din cale-afară. Totul se transformase aproape într-un test standard de evaluare a bărbatului în cauză. Era același tip de răspuns spontan exasperant pe care îl primea când îi povestea unui tip despre centura ei neagră de karateka *shotokan:* „Au, ar trebui să mă păzesc." Niște tâmpiți.

Dar, în timp ce îl invita pe Ben să ia loc, nu observă pe chipul lui nici o tresărire. Interesant. Nu era tipul clasic al englezului cu care se obișnuise – nici urmă de gușă trandafirie, de pântec umflat de bere, de haine de prost-gust, sau de șuvițe de păr întinse peste țeasta cheală. Bărbatul din fața ei era relativ înalt, având aproape un metru optzeci, și purta, cu o eleganță nepăsătoare, o pereche de blugi și o haină de culoare deschisă peste puloverul negru, cu guler înalt, mulat pe trupul suplu, dar musculos. Părea să fie cu cinci sau șase ani mai în vârstă decât ea. Avea pielea puternic bronzată a unui om care își petrece timpul în țările calde și părul des și blond decolorat de soare. Era genul de bărbat care o atrăgea. Dar privirea rece și lipsită de orice emoție a ochilor lui de un albastru-palid o făcu să se simtă ușor stânjenită.

– Îți mulțumesc că ai fost de acord să ne-ntâlnim.

– Michael, asistentul meu, mi-a spus că ești de la *Sunday Times.*

– E adevărat. Lucrez la un articol de fond pentru revista noastră.

– Aha. Și cu ce îți pot fi de folos, domnule Hope?

– Ben.

– OK, Ben, cum te pot ajuta? A, apropo, el e Michel Zardi, prietenul și asistentul meu.

Michel intrase în laborator ca să caute un dosar. Ben se răsuci către el și îl salută într-o franceză impecabilă, ceea ce o surprinse pe Roberta.

– Ascultă, tocmai îmi făceam o cafea, zise ea. Vrei și tu una?

– Mulțumesc, ar fi grozav. Fără lapte, fără zahăr. Te deranjează dacă dau un telefon scurt?

– Nu, dă-i drumul... Michel, cafea?

– *Non, merci.* Ies peste un minut, ca să fac rost de pește pentru Lutin.

Ea râse.

– Afurisita asta de pisică a ta mănâncă mai bine decât mine.

Turnă cafeaua în timp ce Ben își scotea telefonul. Îl sună pe Loriot, editorul despre care îi vorbise Rose. Nici un răspuns. Îi lăsă un mesaj și numărul lui de telefon.

Michel ieși, iar ei rămaseră singuri în laborator.

– Așadar, Ben, vrei să discutăm despre alchimie? întrebă Roberta, sorbind din cafeaua fierbinte. Ai auzit despre mine?

– Profesorul Jon Rose de la Oxford m-a pus în temă. Am auzit despre lucrarea ta și m-am gândit că ai putea să m-ajuți. Bineînțeles că vei fi menționată ca sursă a tuturor informațiilor folosite în articol, minți el.

– Poți să lași numele meu deoparte, râse ea fără veselie. Poate că e mai bine să nu-l menționezi deloc: în prezent, sunt oaia neagră a comunității științifice. Dar, dacă pot să te ajut, o s-o fac. Ce vrei să știi?

În scaunul său, Ben se aplecă ușor înainte.

– Aș vrea să aflu mai multe despre lucrările unor alchimiști cum ar fi... Fulcanelli, de exemplu, spuse el, cu voită nepăsare. Cine erau, cu ce se ocupau, ce e posibil să fi descoperit, lucruri de genul ăsta.

– Bine. Fulcanelli, da?

Tăcu o clipă, privindu-l direct.

– Cât de multe știi despre alchimie, Ben?

– Foarte puține, recunoscu el, cu sinceritate.

Roberta dădu din cap.

– OK. Păi, mai întâi de toate, dă-mi voie să clarific un lucru. Alchimia nu se referă numai la transformarea metalelor de calitate inferioară în aur, înțelegi?

– Nu?

– Nu. Adică, din punct de vedere teoretic, nu e imposibil – diferența între două elemente chimice e numai o chestiune de manipulare a unor particule energetice minuscule. Îndepărtezi un electron de aici, adaugi unul acolo și, teoretic, poți schimba o moleculă într-alta. Dar, după părerea mea, obiectul de activitate al alchimiei este cu totul altul. Eu văd transformarea metalelor inferioare în aur mai mult ca pe o metaforă.

– O metaforă pentru ce?

– Gândește-te puțin, Ben. Aurul este cel mai stabil și mai puțin degradabil dintre metale. Nu ruginește și nu își pierde niciodată strălucirea. Obiectele făcute din

aur pur rămân în perfectă stare vreme de mii de ani. Compară-l cu ceva cum e fierul, care rugineşte şi din care nu mai rămâne nimic cât ai clipi. Acum, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă ai descoperi o tehnologie care ar putea stabiliza materia degradabilă, care ar împiedica deteriorarea.

– A cui?

– În principiu, a orice. Tot ceea ce se găseşte în universul nostru e alcătuit din aceleaşi ingrediente de bază. Cred că ceea ce căutau alchimiştii era, în ultimă instanţă, un element universal, existent în natură, care putea fi extras sau exploatat, fiind folosit pentru a readuce materia într-o stare perfectă – orice tip de materie, nu numai metalele.

– Te-am înţeles, spuse el, luând notiţe.

– OK? Acum, dacă ai putea găsi o asemenea tehnologie şi dacă ai pune-o în aplicare, potenţialul ei ar fi nelimitat. Ar fi reversul unei bombe atomice – ar folosi energia naturii pentru a crea, nu pentru a distruge. Pe mine, ca biolog, mă interesează efectele ei potenţialele asupra organismelor vii. Ce s-ar întâmpla dacă am putea încetini deteriorarea ţesuturilor, sau dacă am reuşi chiar să le redăm celor bolnave funcţionalitatea?

– Aţi descoperi tratamentul medical universal.

– Cu siguranţă.

– Crezi că suntem pe calea cea bună? Adică, e posibil ca alchimiştii să fi realizat ceva de genul ăsta?

Ea zâmbi.

– Ştiu la ce te gândeşti. E adevărat, probabil că majoritatea alchimiştilor erau ţicniţi, nişte moşnegi cu o doagă

lipsă și cu o mulțime de idei nebunești despre magie – poate că unii o vedeau ca pe o vrăjitorie, exact așa cum internetul sau chiar telefonul ar fi considerate magie neagră de către cineva născut cu două secole în urmă și teleportat în zilele noastre. Dar unii dintre ei erau adevărați oameni de știință.

– De exemplu?

– Isaac Newton? Părintele fizicii clasice a fost, totodată, și un alchimist nedeclarat. Unele dintre descoperirile sale majore, de care oamenii de știință se mai folosesc și astăzi, s-ar putea să fi avut la bază cercetările pe care le-a întreprins în domeniul alchimiei.

– Nu știam asta.

– E o certitudine. O altă persoană profund implicată în studiul alchimiei și de care s-ar putea să fi auzit este Leonardo Da Vinci.

– Artistul?

– Și, în același timp, inginerul de geniu, proiectantul și inventatorul. Pe urmă, matematicianul Giordano Bruno – asta, până când l-a ars Inchiziția pe rug, în 1600, spuse ea și se strâmbă. Alchimiștii de genul ăsta prezintă interes pentru mine, adică cei care au pus bazele unei noi științe moderne, care o să schimbe totul. Asta e convingerea mea și la asta se referă, în esență, lucrările mele. Făcu o pauză. Știi ce, în loc să stăm pur și simplu de vorbă, ce-ar fi să-ți arăt ceva? Ce părere ai despre gângănii?

– Gângănii?

– Insecte. Unii se tem de ele.

– Nu, eu nu am probleme.

Roberta deschise o ușă dublă, care răspundea în ceea fusese probabil un dulap în perete sau o debara. Fusese prevăzută cu rafturi de lemn, fiind astfel adaptată pentru a găzdui acvarii. Nu pentru pești. Erau pline cu muște. Mii de muște. Roiuri negre, păroase, masate pe suprafața sticlei.

– Iisuse, murmură el, făcând un pas înapoi.

– Cam scabros, nu? spuse Roberta, înveselită. Bine-ai venit la experimentul meu.

Cele două cuve de sticlă erau etichetate cu A și B.

– În cuva B se află grupul de control, îi explică ea. Ceea ce înseamnă că aceste muște sunt muște obișnuite, bine îngrijite, dar netratate. În cuva A sunt muștele supuse experimentului.

– OK... și ce se-ntâmplă cu ele? întrebă Ben, cu prudență.

– Sunt tratate cu o substanță chimică.

– Și ce substanță e asta?

– Nu i-am dat nici un nume. Am inventat-o – sau am copiat-o, așa ar trebui să spun – din niște lucrări vechi de alchimie. Nu e nimic altceva decât apă care a fost tratată prin intermediul unor procedee speciale.

– Cel fel de procedee?

Ea zâmbi cu viclenie.

– Procedee speciale.

– Și ce se-ntâmplă cu muștele tratate în acest mod?

– A, acum vine partea interesantă. Durata de viață a unei muște de casă adulte normale, bine hrănite, este de șase săptămâni. Cam atât trăiesc muștele mele din cuva B. Dar cele din cuva A, în a căror hrană pun cantități minuscule de substanță, trăiesc, în mod sistematic, cu

treizeci până la treizeci și cinci la sută mai mult, în jur de opt săptămâni.

Ben își mijì ochii.

– Ești sigură?

Ea dădu din cap.

– Am ajuns la a treia generație și rezultatele se mențin.

– Deci e vorba de o realizare recentă?

– Da, de fapt, ne aflăm în prima fază. Încă nu știu de ce funcționează, nu știu cum să explic ceea ce se petrece. Știu că pot să obțin rezultate mai bune și o voi face... Și, când o să se-ntâmple asta, toată comunitatea științifică o să fie cu fundul pe jar.

Era pe punctul de a deschide gura când își auzi mobilul sunând.

– Fir-ar să fie. Îmi cer scuze.

Uitase să închidă telefonul în timpul interviului. Îl scoase din buzunar.

– Ei? Cât ai de gând să-l lași să sune? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

El apăsă pe buton.

– Alo? spuse.

– Aici Loriot. Am primit mesajul dumneavoastră.

– Vă mulțumesc că m-ați sunat, domnule Loriot, zise Ben, aruncându-i Robertei o privire de scuze și ridicând un deget, ca și cum ar fi spus „nu durează decât un minut".

Ea ridică din umeri și sorbi din cafea, apoi luă o foaie de hârtie de pe birou și se apucă s-o citească.

– M-ar interesa o întâlnire cu dumneavoastră. Ați vrea să-mi faceți o vizită în seara asta, ca să bem ceva împreună și să stăm de vorbă?

– Ar fi grozav. Unde locuiți, *monsieur* Loriot?

Roberta aruncă hârtia pe birou, oftă și se uită la ceas gesticulând în mod exagerat.

– Casa mea se numește Villa Margaux și e situată lângă satul Brignancourt, de partea cealaltă a regiunii Pontoise. Nu e departe de Paris.

Ben notă detaliile.

– Brignancourt, repetă el în grabă, încercând să pună capăt conversației fără să fie nepoliticos cu Loriot.

Editorul ar fi putut fi un intermediar important. *Dar, dacă ai de gând să faci pe ziaristul, măcar fă-o într-un stil ceva mai profesionist, ce naiba*, își spuse, furios pe sine însuși.

– O să trimit mașina să vă ia, zise Loriot.

– OK, spuse Ben, notându-și în carnețel. Deseară, la opt patruzeci și cinci... Da... Abia aștept să ne cunoaștem... Bine, vă mulțumesc pentru că m-ați sunat... La revedere.

Închise telefonul și îl puse la loc, în buzunar.

– Îmi cer scuze, îi spuse el Robertei. Am terminat.

– A, nu-ți face probleme din cauza asta, i-o întoarse ea, lăsându-l să-i sesizeze doza de sarcasm din glas. Doar nu plec la serviciu, nu-i așa?

El își drese glasul.

– Oricum, substanța asta a ta...

– Da?

– Ai încercat-o și pe vreo altă specie? De exemplu, pe oameni?

Ea clătină din cap.

– Nu încă. Dar ar fi ceva, nu-i așa? Dacă efectul ar fi similar cu cel din cazul experimentului cu muște, speranța

de viață a unui om sănătos ar putea crește de la, să zicem, optzeci de ani la circa o sută opt. Și eu cred că am putea obține chiar și rezultate mai bune.

– Dacă una dintre muștele tale ar fi bolnavă sau pe moarte, substanța asta ar avea puterea de a o vindeca, de a o menține în viață? întrebă el, sondând terenul.

– Cu alte cuvinte, dacă are proprietăți curative? făcu ea, apoi pocni din limbă și oftă. Aș vrea să pot răspunde afirmativ. Am încercat să le-o administrăm mușteloor pe moarte din grupul B, ca să vedem ce se întâmplă, dar ele au murit totuși. Până acum pare că nu acționează decât în mod preventiv – și ridică din umeri. Însă, cine știe? Abia am început cercetările. Cu timpul, s-ar putea să fim în stare să realizăm ceva care să nu se rezume la a prelungi viața specimenelor sănătoase, ci să le și vindece pe cele bolnave, ba poate chiar să împiedice moartea, pe timp nedefinit.

– E ca și cum ai fi descoperit un soi de elixir al vieții?

– Ei, să nu spunem hop până n-am sărit, zise ea, chicotind. Dar cred că am dat într-adevăr peste ceva. Problema e lipsa fondurilor. Pentru a înțelege și a demonstra cu exactitate cum stau lucrurile e nevoie de niște teste clinice serioase. Ar putea dura ani de zile.

– De ce nu poți obține fonduri de la companiile farmaceutice?

Ea râse.

– Aoleu, naiv ești! Noi vorbim acum despre alchimie. Vrăjitorie, voodoo, hocus-pocus. De ce crezi că fac experimentul într-un dormitor? Nimeni nu mă mai ia în serios de când am scris despre preocupările mele.

– Am auzit că ai avut necazuri din pricina asta.

– Necazuri? izbucni ea într-un râs zgomotos. Da, le-ai putea spune și așa. Mai întâi, fotografia mea a ocupat, în întregime, coperta unu a unui număr din revista *Scientific American* – un editor care a făcut pe deșteptul mi-a pus o pălărie de vrăjitoare și, la gât, o banderolă pe care scria *Unscientific American.* Pe urmă, cretinii de la universitate mi-au dat un șut în fund, m-au lăsat pe drumuri. Fapt despre care nu se poate spune că ar fi venit în ajutorul carierei mele. Nemernicii. Dar o să le-arăt eu...

– Ai pe aici vreun strop din substanța aia? întrebă el. Mi-ar plăcea să văd cum arată.

– Nu, nu am, răspunse ea, cu hotărâre. S-a terminat, trebuie să pregătesc alta.

Ben o privi în ochi, căutând vreun semn care să-i arate că mințea. Greu de spus. Amuți o clipă.

– Atunci, crezi că am vreo șansă de a face, cu îngăduința ta, o copie după însemnările tale de cercetare? o întrebă, sperând că cererea nu părea prea îndrăzneață.

Cochetă cu ideea de a-i oferi bani în schimb, dar asta i-ar fi trezit imediat suspiciunile. Ea îi făcu cu degetul.

– Ha, ha. Nici o șansă, amice. Oricum, mă crezi atât de tâmpită încât să scriu undeva formula substanței? zise ea și se bătu cu degetul în tâmplă. Totul se află aici. Ăsta e copilașul meu și nu se-atinge nimeni de el.

Ben zâmbi rușinat.

– OK, retrag întrebarea.

Preț de câteva secunde, între ei se așternu tăcerea. Roberta îl privi stând în expectativă, apoi își așeză mâinile

pe genunchi, cu palmele deschise, ca și cum ar fi dat semnalul încheierii interviului.

– Te mai pot ajuta și cu altceva, Ben?

– Nu te mai reţin, spuse el, temându-se că stricase totul cerând să-i vadă însemnările. Dar mi-ai putea da un telefon dacă mai faci și alte descoperiri majore?

Îi întinse o carte de vizită. Ea o luă, apoi zâmbi.

– Da, dacă ţii neapărat, dar nu te ambala prea tare. E un proces lent. Sună-mă din nou peste, să zicem, vreo trei ani.

– Consideră că am stabilit o întâlnire, spuse el.

11

Cu părul de un roșu-întunecat căzându-i pe umeri și cu o jachetă de blugi în locul halatului alb, Roberta Ryder aducea, dintr-odată, mult mai puţin a savant auster.

– Plec, Michel. Poți să-ţi iei liber tot restul zilei, OK?

Scoase din dormitor sacul cu echipament sportiv, înhăţă cheile mașinii și porni către centrul în care se desfășura antrenamentul săptămânal de arte marţiale, situat în Montparnasse, în capătul opus al orașului.

În timp ce conducea, se gândi la interviul pe care i-l acordase ziaristului Ben Hope. Fusese întotdeauna nevoită să se impună ca savant agresiv, dur, sfidător, nonconformist, care avea să-i arate lumii de ce era în stare... asta era imaginea pe care se străduia să o afișeze. Nimeni nu știa nimic despre realitatea fragilă a situaţiei în care se afla. Nimeni nu-i cunoștea temerile, nimeni n-avea habar

de grijile care o ţineau noaptea cu ochii deschişi. Oare meritase să facă atâtea sacrificii? Oare totul nu era decât vânare de vânt, oare se amăgea singură cu gândul că poziţia pe care o adoptase putea să schimbe cândva lucrurile? Banii aveau să i se termine în curând şi va fi nevoită să găsească o sursă suplimentară de câştiguri – poate dând unor şcolari meditaţii la biologie. Dar era posibil ca asta să nu-i aducă suficiente venituri ca să se descurce în continuare, să plătească salariul de mizerie al lui Michel şi să-şi finanţeze cercetările. În următoarele două sau trei luni urma să afle dacă putea să continue sau dacă trebuia să abandoneze totul.

Se întoarse acasă pe la cinci şi jumătate. Îşi simţea picioarele grele şi zgomotul paşilor ei reverbera în timp ce urca către etajul trei pe scara în spirală. Antrenamentul fusese obositor şi traficul de la ora aceea de vârf o enervase.

Când ajunse pe palier şi îşi scoase cheile, descoperi că uşa era descuiată. Oare Michel uitase ceva şi se întorsese? În afară de portar, el era singura persoană care mai avea o cheie. Dar nu-i stătea în fire să nu încuie în urma lui.

Intră şi aruncă o privire în laborator prin uşa întredeschisă.

– Michel? Eşti acolo?

Nici un răspuns, nici un semn de viaţă. Intră.

– Of, Doamne!

Încăperea fusese întoarsă pe dos. Dosare împrăştiate pe duşumea, sertare răsturnate, totul răscolit. Dar nu asta o lăsase cu gura căscată, ci bărbatul uriaş, cu glugă neagră, care se repezea la ea.

O mână înmănușată țâșni, îndreptându-i-se către gât. Fără să gândească, pară aruncându-și palmele în sus și în lateral, deviind lovitura. Atacatorul surprins ezită o jumătate de secundă, timp suficient pentru ca ea să continue cu o lovitură joasă de picior, țintindu-i genunchiul. Dacă l-ar fi nimerit, lupta s-ar fi încheiat pe loc. Dar el făcu un salt înapoi, exact la timp pentru ca ea nu reușească decât să-i zdrelească fluierul piciorului. Bărbatul se retrase cu un mormăit de durere, se împletici și căzu grămadă.

Roberta se răsuci pe călcâie și fugi. Dar mâna lungă a celuilalt se întinse după ea, punându-i piedică și trimițând-o lată la pământ. Se lovi cu capul de perete și văzu stele verzi. În clipa când ajunse din nou în picioare, bărbatul, cu un cuțit în mână, era numai la doi metri de ea. Se năpusti asupra ei, ridicând cuțitul, gata să o înjunghie.

Era un mod de luptă despre care Roberta știa câte ceva. Un cuțitar cu experiență ține cuțitul aproape de corp și lovește spre exterior – e dificil să parezi sau să îl dezarmezi. Dar o lovitură dată de sus în jos, ținând cuțitul dedesubtul mâinii, era cu totul altceva. Teoretic, știa că o poate para. Teoretic. La clubul de karate exersaseră apărându-se de un cuțit cu lama moale, din cauciuc, niciodată în plină viteză.

Lama extrem de reală fulgeră, coborând repede și în forță. Roberta fu mai iute. Prinse încheietura agresorului și i-o împinse în jos și în lateral în timp ce, cu cealaltă mână, îi smucea cotul în sens opus, din toate puterile. În aceeași clipă, se aruncă asupra lui, lovindu-l cu genunchiul în vintre. Îi simți brațul rupându-se și țipătul lui îi

răsună în ureche. În spatele măștii, fața bărbatului se schimonosi de durere. Scăpă cuțitul și trupul lui contorsionat căzu peste el.

Ea rămase în picioare deasupra lui, fără să-și fi pierdut echilibrul, privindu-l cu groază în timp ce se răsucea, rostogolindu-se pe spate, cu cuțitul adânc înfipt în plexul solar. Încercă să și-l smulgă, încleștându-și degetele de mâner. După câteva secunde mișcările lui își pierdură vlaga, convulsiile i se domoliră și rămase întins, nemișcat. Sângele se răspândea încet, într-un șuvoi lucios, pe dalele pardoselii.

Roberta închise ochii, strângându-i cu putere, în timp ce genunchii îi tremurau violent. Poate că, redeschizându-i, nu avea să mai vadă mortul zăcând într-o baltă de sânge. Dar asta nu se întâmplă, trupul rămăsese în același loc, fixând-o cu ochi sticloși și cu gura întredeschisă, ca un pește pe uscat.

Fiecare dintre nervii ei țipa, îmboldind-o să fugă, dar se împotrivi, înfrângându-le îndemnul. Încet, cu inima în gât, se ghemui alături de cadavru, întinzându-și mâna tremurătoare și strecurându-și-o sub pieptul hainei negre a mortului. În buzunarul din interior găsi o mică agendă, pe jumătate îmbibată în sânge. Se înfioră de repulsie la vederea sângelui ce îi picura pe degete de pe foile pe care le întorcea în căutarea unui nume, a unui număr de telefon, a unui indiciu.

Agenda era aproape goală. Apoi, pe ultima pagină, dădu peste două adrese mâzgălite cu creionul. Una era a ei. Cealaltă era a lui Michel.

Oare ajunseseră și la el? Scoase celularul, derulând cu febrilitate agenda până la M.Z, și apăsă butonul de apel.

– Haide, haide, murmură, așteptând.

Nici un răspuns, doar robotul.

Se întrebă dacă să sune la poliție. Decise că, în momentul acela, nu era timp pentru așa ceva – ar fi durat o veșnicie până se înțelegea cu ofițerul de serviciu și trebuia neapărat să ajungă imediat acasă la Michel. Păși peste leș și întredeschise ușa. Palierul era pustiu. Încuie apartamentul și coborî scara în fugă.

În scrâșnetul frânelor, mașina se opri sub un unghi nefiresc în fața blocului lui Michel și Roberta alergă spre intrare. Alături de ușă se afla panoul interfonului, cu lista locatarilor. Apăsă de mai multe ori pe butonul din dreptul numelui lui Michel, bătând din picior, din ce în ce mai nervoasă.

După două sau trei minute, un cuplu ieși râzând din clădire și ea se strecură înăuntru. Se pomeni într-un coridor întunecos, cu pereții de piatră, care ducea către casa scărilor, trecea pe lângă ușa portarului și dădea în curtea interioară. Asistentul ei stătea la parter. Bătu cu putere în ușă. Nici un răspuns. Străbătu culoarul în fugă și intră în curte. Geamul de la baia apartamentului lui Michel era întredeschis. Se trase în sus, agățându-se bordura ferestrei. Deschiderea era foarte îngustă, dar ea era destul de subțire ca să se strecoare înăuntru.

Odată intrată, se furișă tiptil dintr-o cameră în alta. Nici un semn de viață. Doar o ceașcă de cafea, aproape goală, care se dovedi a fi caldă încă atunci când o atinse, rămăsese pe masă, alături de resturile de mâncare, iar calculatorul era deschis. Probabil că Michel abia ieșise, își

spuse ea, ușurată la gândul că nu se putea să nu fie teafăr. Poate că nu avea să lipsească mult.

Telefonul sună pe neașteptate, făcând-o să tresară. După cel de-al doilea țârâit, intră în funcțiune robotul. Din difuzor se auzi mesajul familiar, înregistrat de Michel, urmat de un bip, după care apelantul își lăsă mesajul.

Ascultă vocea joasă, bolovănoasă, vorbind în limba franceză.

– Sunt Saul. Raportul tău a ajuns la destinație. Planul a fost dus la îndeplinire. În seara asta ne ocupăm de B.H.

Ce se petrecea? Care raport? Ce trimisese Michel și cui? El, prietenul și asistentul în care se încrezuse, era amestecat în toată povestea? „Planul a fost dus la îndeplinire." Se înfioră. Asta însemna ceea ce credea ea că înseamnă?

Se apropie de computer și accesă căsuța de poștă electronică cu un dublu clic pe pictograma de pe desktop. În timp ce derula lista mesajelor trimise, își simțea capul învârtindu-i-se. Descoperi repede o listă lungă de e-mailuri marcate ca rapoarte și numerotate în ordine. Michel începuse să le trimită cu câteva luni în urmă și, de atunci și până la data aceea, le expediase cu regularitate, din două în două săptămâni. Deschise unul dintre cele mai recente, purtând numărul 14.

– Michel, trădătorule, articulă ea în surdină, în timp ce citea mesajul de la cap la coadă.

Era un raport despre ultimele ei descoperiri științifice, care prezenta în amănunt progresele făcute în privința prelungirii duratei de viață a mușteloi din Grupul A.

– Ce naiba pui la cale?

Accesă ultimul mesaj, trimis chiar în ziua aceea, cu o oră și ceva mai devreme. Avea și un atașament. Se concentră mai întâi asupra acestuia: „Azi, marți, 20 septembrie, întâlnire cu jurnalistul englez Ben Hope." Clătinând din cap și nevenindu-i să-și creadă ochilor, îl deschise cu un clic pe semnul în formă de clamă și constată că includea o serie de fișiere în format .jpeg: fotografii digitale. Se uită la fiecare în parte. Erau instantanee în care ea apărea alături de englezul Ben Hope, surprinse în laborator, chiar în dimineața aceea. O singură persoană le-ar fi putut face: Michel, folosindu-și telefonul cu cameră foto când pretinsese că era în căutarea unui dosar.

„În seara asta ne ocupăm de B.H.", așa suna mesajul telefonic. Tocmai aflase cine era B.H.

Încremeni și își ridică rapid privirile de pe ecran. Un sunet: cineva se apropia de ușa din față. Recunoscu melodia familiară pe care o fluiera Michel prin laborator. Cheile zdrăngăniră în broască și ușa se deschise scârțâind. Se auziră pași care străbăteau coridorul. Roberta se aruncă în spatele unei canapele, abia mai îndrăznind să respire.

Michel intră în cameră. Avea în brațe o pungă și, în timp ce își fluiera cântecelul, începu să scoată alimentele pe care le cumpărare. Întinse mâna spre telefon și derulă caseta cu mesaje. Roberta se uită pe furiș pe deasupra spătarului canapelei, urmărindu-i chipul în timp ce asculta vocea lui Saul. Nici urmă de vreo emoție, doar o înclinare aprobatoare a capului

Lepădătură trădătoare, îi spuse ea în gând, abia venindu-i să creadă că îl avea în fața ochilor pe acel Michel

pe care îl cunoștea. Ar fi trebuit să îl provoace, să îi ceară să dea imediat cărțile pe față.

Și dacă era înarmat? Dacă o putea înfrânge cu ușurință? Era evident că Michel avea prieteni periculoși. Dacă nu era un asistent supus și liniștit, așa cum crezuse ea? Nu, confruntarea nu era o idee bună.

Michel șterse mesajul telefonic.

– Hristoase, ce cald e aici! mormăi, pentru sine.

Deschise o fereastră din capătul celălalt al camerei. Apoi scoase un baton de ciocolată și o sticlă de bere din punga cu alimente, se trânti cu zgomot pe un scaun și deschise televizorul folosindu-se de telecomandă. Se uita la desene animate, chicotind și sorbind din sticla cu bere.

Ăsta era norocul ei. Se lăsă în jos și începu să se târască, dând să părăsească adăpostul canapelei, stând cât mai ghemuită cu putință. Voia să traverseze camera și să plece apoi prin fereastra deschisă, în timp ce atenția lui Michel era distrasă de televizor. Ieșise pe jumătate de după canapea, când îl auzi strigând:

– Hei, ce faci acolo?

El se ridică în picioare. Ea nu îndrăzni să înalțe privirea. *Fir-ar să fie, m-a prins!*

– Dă-te jos, imediat! spuse Michel, cu voce mai tandră.

Roberta ridică ochii, uluită și derutată. El se afla în capătul opus al încăperii, lângă birou.

– Haide, scumpete, pisicuță obraznică, n-ar trebui să faci asta.

O pisică albă, pufoasă, sărise pe birou și lingea farfuria rămasă acolo după ultima lui gustare. O luă în brațe, dezmierdând-o cu toată dragostea. Pisica protestă cu un

mieunat, se răsuci, eliberându-se din strânsoare, sări pe podea și ieși în fugă din cameră. Michel alergă după ea, sugându-și degetul zgâriat.

– Lutin! Vino înapoi!

Dispăru din vedere și îl auzi strigând din nou pisica.

– Lutin, ieși imediat de-acolo, scârnăvie mică!

Înțelegând că i se oferise o șansă, Roberta sări în picioare, o zbughi pe coridorul scurt ce ducea către ușa de la intrare, răsuci fără zgomot butonul yalei și se strecură afară.

12

Cu câteva luni în urmă, când fusese abordat pentru prima oară de bărbatul pe care îl știa doar sub numele Saul, Michel Zardi nu avea habar cine era acesta sau ce voia de fapt. Nu știa decât că i se cerea să fie cu ochii pe cercetările Robertei și să trimită periodic rapoarte. Și încă nu aflase cine erau oamenii care îl contactaseră și de ce îi interesa Roberta.

De fapt, nici măcar nu-i păsa. Avea o sarcină simplă și nu punea întrebări. Primise destul de mulți bani ca să-și înăbușe curiozitatea. Ba începuse chiar să se gândească că, poate, nu voia să-și irosească restul vieții ca tehnician de laborator plătit cu un salariu de mizerie, mai ales acum, când Roberta era nevoită să își continue cercetările în propriul apartament. Promisiunea unui viitor stabil și interesant, în care să lucreze pentru Saul și oamenii lui, părea o perspectivă mult mai îmbietoare și îl ajutase să-și

împietrească inima față de Roberta. Nu știa care erau intențiile acelor oameni și nici nu se sinchisea de ele. Primea sume relativ generoase pentru o muncă relativ simplă, iar ăsta era singurul lucru care avea importanță. Trimitea raportul despre progresele cercetărilor ei din două în două săptămâni și, la sfârșitul fiecărei luni, în cutia poștală își făcea apariția un plic burdușit de bani.

Era o piramidă a puterii, lată la bază, îngustă la vârf. La bază era mulțimea de ignoranți, de indivizi insignifianți, ca Michel Zardi – oameni mărunți, a căror loialitate putea fi cumpărată cu bani puțini. În vârful piramidei erau un singur om și un grup de colaboratori apropiați, aleși pe sprânceană. Ei și numai ei cunoșteau adevărata natură, adevăratul scop și adevărata identitate a organizației care își ferea cu atâta grijă activitățile de ochii indiscreți.

Cei doi oameni din vârful acestei piramide se aflau acum în aceeași cameră, discutând. Era o încăpere neobișnuită, plasată sub cupola turnului din centrul unei vile elegante, în stil renascentist, din apropierea Romei.

Bărbatul masiv, autoritar, de lângă fereastră, se numea Massimiliano Usberti. Fabrizio Severini era secretarul lui particular și singurul om în care Usberti se încredea fără rezerve și căruia îi vorbea deschis.

– În cinci ani, dragul meu prieten, o să ne transformăm într-o forță mult mai de temut decât acum, spunea Usberti.

Severini sorbi o înghițitură de vin dintr-un pahar de cristal.

– Deja suntem puternici, spuse el, cu o notă de avertisment în glas. Cum credeți c-o să ne mai putem ascunde activitățile de ochii celor din jur, dacă devenim mai numeroși și mai puternici?

– În momentul când planurile mele vor fi puse în aplicare, răspunse Usberti, n-o să mai fie necesar să ne ascundem. Situația în care ne aflăm acum, această necesitate de a păstra secretul, nu e decât o etapă temporară a evoluției noastre.

Dintre toți oamenii din lume, Severini era cel mai apropiat de Usberti. Dar nici măcar el nu știa cu certitudine către ce tindea ambiția acestuia, care era scopul final al planurilor la care făcea aluzie atât de des. Nu insista peste măsură și nu punea prea multe întrebări. Prietenia lor se consolidase de-a lungul anilor, în timp ce Usberti devenea tot mai puternic, tot mai încrezător în sine și – nu-i plăcea să folosească termenul, dar nici un altul nu se potrivea – tot mai fanatic. Severini știa că prietenul său, sau, mai degrabă, stăpânul său – transformare ce se petrecuse încet, pe nesimțite – era neîndurător și gata să calce totul în picioare. Se temea de el și știa că teama lui îl încânta în taină pe Usberti.

Acesta se îndepărtă de fereastră și reveni sub cupola imensă, realăturându-i-se secretarului. Pe masa din secolul al XVII-lea, bogat ornamentată, din lemn poleit cu aur, se afla un laptop pe care se derula un set de imagini. Erau fotografiile unei femei și ale unui bărbat, stând de vorbă. Unul dintre cele două chipuri îi era familiar: era dr. Roberta Ryder. În curând răposata dr. Roberta Ryder...

Celălalt era al unui bărbat pe care Usberti sperase că nu avea să-l vadă niciodată. Știa deja totul despre englez,

de la unul dintre informatorii săi, care îl anunțase că un detectiv profesionist avea să le dea târcoale. Același informator îl avertizase că Benedict Hope avusese parte de o pregătire specială și că era un om înzestrat cu o serie de talente. Fapt ce păruse să se adeverească după ce asasinul plătit trimis pe urmele lui nu se întorsese și nu mai dăduse nici un semn de viață

Usberti nu se așteptase ca Hope să ajungă așa departe. Dar nici o grijă, avea să se împotmolească.

– Eminența Voastră..., începu Severini, frângându-și agitat mâinile.

– Da, bunul meu prieten?

– O să ne ierte Dumnezeu pentru faptele noastre?

Usberti îi aruncă o privire tăioasă.

– Bineînțeles c-o să ne ierte. O facem ca să apărăm casa Domnului.

După plecarea lui Severini, răsfoi Biblia veche, legată în aur, de pe biroul său.

> Și am văzut cerul deschis și iată un cal alb, și cel ce ședea pe el se numește Credincios și Adevărat, și judecă și se războiește întru dreptate.
>
> Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.
>
> Iar din gura lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. El îi va păstori cu toiag de fier și va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotțiitorul.[1]

[1] Apocalipsa 19:11; 13; 15 (n. tr.).

Usberti închise cartea. O clipă, rămase cu ochii în gol, cu o expresie îndârjită și autoritară. Pe urmă ridică receptorul telefonului, dând solemn din cap către el însuși.

13

Roberta se întoarse la Citroënul 2CV, uitându-se peste umăr și parcă așteptându-se ca Michel Zardi să vină pe urmele ei, trântind ușa clădirii. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuși să bage cheia în contact.

Pe drumul către casă, formă 17 și căpătă legătura cu serviciul de urgențe al poliției.

– Vreau să anunț o tentativă de omor. În apartamentul meu e un cadavru.

Înșiră detaliile cu răsuflarea tăiată, în timp ce se strecura în viteză prin trafic, conducând cu o singură mână.

O ambulanță și două mașini de poliție își făcură apariția peste zece minute, când ea parca în fața clădirii. Polițiștii în uniformă erau conduși de un bărbat energic, de vreo treizeci și cinci de ani, în haine civile.

– Sunt inspectorul Luc Simon, spuse acesta, studiind-o cu atenție. Dumneavoastră ați raportat incidentul?

– Da.

– Deci sunteți... Roberta Ryder? Cetățean american. Aveți un act de identitate?

– Acum? OK.

Scotoci prin geantă și scoase pașaportul și viza de lucru. Simon își plimbă ochii pe deasupra lor și i le înapoie.

– Sunteți doctor în medicină?

– În biologie.

– Înțeleg. Să mergem la locul faptei.

Urcară scara în spirală care ducea către apartamentul Robertei, cu stațiile de radio pârâind. Simon deschidea drumul, mergând repede, cu maxilarul încordat. Ea venea în urma lui cu pași mărunți și iuți, în spatele ei înșirându-se cinci sau șase polițiști în uniformă și o echipă de paramedici condusă de un doctor din cadrul poliției, care căra o trusă medicală.

Roberta îi explică lui Simon cum stăteau lucrurile, uitându-se în ochii lui de un verde-intens.

– Și pe urmă el a căzut și s-a înfipt în cuțit, spuse ea, gesticulând. Era un tip voinic, greu, probabil că a aterizat cu putere.

– O să vă luăm imediat o declarație completă. Cine e sus acum?

– Nimeni, în afară de el.

– El?

– Mortul atunci, zise ea, cu o umbră de iritare. Cadavrul.

– Ați abandonat cadavrul? făcu el, ridicând din sprâncene. Unde ați fost?

– În vizită la un prieten, răspunse ea, cutremurându-se când realiză cum îi sunaseră vorbele.

– Serios... OK, o să discutăm despre asta mai târziu, spuse Simon, nerăbdător. Să vedem mai întâi cadavrul.

Ajunseră în fața ușii și ea o descuie.

– Vă supărați dacă aștept afară? întrebă ea.

– Unde e mortul?

– Pe coridor, imediat după ușă.

Ceilalți intrară pe urmele lui Simon. Unul dintre polițiști rămase pe palier, alături de Roberta. Ea se rezemă de perete și închise ochii.

Simon ieși peste câteva secunde, cu o expresie severă și, în același timp, plictisită.

– Sunteți sigură că ăsta e apartamentul dumneavoastră? întrebă el.

– Da. De ce?

– Faceți vreun tratament medicamentos? Suferiți de pierderi de memorie, de epilepsie sau de alte tulburări mentale? Consumați droguri sau alcool?

– Ce tot spuneți? Sigur că nu.

– Atunci explicați-mi asta.

Simon o înhață de braț și o împinse cu hotărâre până în prag, arătând cu degetul înainte și privind-o, în expectativă. Roberta rămase cu gura căscată. Detectivul arăta către podeaua coridorului.

Goală. Curată. Cadavrul dispăruse.

– Aveți vreo explicație?

– Poate că s-a târât în altă parte, murmură ea.

Și ce-a făcut, a șters dâra de sânge rămasă în urma lui? Se frecă la ochi, scuturând scurt din cap.

Simon se întoarse și o fixă cu asprime.

– Irosirea timpului poliției e o infracțiune gravă. V-aș putea aresta chiar acum, vă dați seama?

– Dar vă spun că a existat un cadavru! Nu în imaginația mea, era chiar acolo.

– Hm, făcu Simon și se întoarse spre unul dintre oamenii lui. Fă-mi rost de-o cafea, îi ordonă el, apoi se întoarse către Roberta cu o privire sardonică. Atunci,

unde-a plecat? La baie? Poate c-o să-l găsim stând pe closet și citind *Le Monde*?

– Nu știu, răspunse ea, neajutorată. Dar era acolo... N-am visat.

– Verificați apartamentul, le ordonă Simon polițiștilor. Discutați cu vecinii, vedeți dacă au auzit ceva.

Subordonații începură să scotocească locuința, vreo doi aruncând priviri iritate către Roberta. Simon se întoarse din nou spre ea.

– Spune-ți că era un bărbat voinic, puternic? Și că v-a atacat cu un cuțit?

– Da.

– Dar nu sunteți rănită?

Ea țâțâi din buze, iritată.

– Nu.

– Și cum vă așteptați să cred că o femeie de talia dumneavoastră – în jur de un metru șaizeci și cinci? – poate ucide cu mâinile goale un atacator masiv, înarmat, fără să aibă nici măcar o zgârietură?

– Un moment, n-am spus nici o clipă că l-am ucis. A căzut în cuțit.

– Ce căuta aici?

– Ce caută de obicei un criminal în apartamentul cuiva? Îmi jefuia locuința. Mi-a întors laboratorul cu susul în jos.

– Laboratorul?

– Bineînțeles, toată casa a fost răscolită. Convingeți-vă cu ochii dumneavoastră.

Arătă către ușa laboratorului și Simon o deschise dintr-o lovitură. Privind peste umărul lui, văzu șocată că în

încăpere era ordine – totul așezat cu grijă la locul lui, dosarele aranjate cu meticulozitate, sertarele închise. Oare era nebună?

– Ce spărgător ordonat, comentă Simon. Aș vrea să fie toți ca ăsta.

Unul dintre polițiști vârî capul pe ușă.

– Domnule, vecinii de pe partea opusă a palierului au fost acasă toată după-amiaza. Spun că n-au auzit nimic.

– Hm, pufni Simon.

Își roti privirile prin laborator și înhăță o foaie de hârtie de pe biroul Robertei.

– Ce-i asta? *La science biologique de l'alchimie*?

O sfredeli pe Roberta cu ochii pe care și-i ridicase de pe hârtie.

– V-am spus, sunt om de știință, bâigui ea.

– Alchimia a ajuns acum o știință? Transformați plumbul în aur?

– Lăsați-o mai moale.

– Poate că ați inventat o metodă de a face lucrurile să... dispară? zise el, cu un gest larg, azvârlind hârtia pe birou și străbătând camera cu pași mari, având o țintă anume. Și aici ce e?

Înainte ca ea să-l poată opri, deschise ușile care dădeau către cuvele cu muște.

– *Putain*[1] *!* E dezgustător.

– Ține de cercetările mele.

– E o problemă serioasă de sănătate și de protecție. Chestiile astea transportă bolile.

---

[1] Putoare (n. tr.).

Medicul din serviciul poliției stătea în cadrul ușii, în spatele Robertei, dând aprobator din cap și dându-și ochii peste cap. Ceilalți polițiști terminaseră de inspectat micul apartament și se întorceau, clătinând din cap.

– *Rien,* murmură unul dintre ei.

Roberta simțea privirile ostile care veneau din toate direcțiile.

– Cafeaua dumneavoastră, domnule.

– Ah, slavă cerului.

Simon înșfăcă paharul de plastic din mâna polițistului și luă o înghițitură zdravănă. Cafeaua era singurul lucru care îl scăpa de durerile stresante de cap. Avea nevoie de mai multă odihnă. Nu dormise deloc în noaptea trecută.

– Știu că pare ciudat, protestă Roberta gesticulând prea mult, apărându-se; nu-i plăcea modul în care ridica glasul. Dar vă spun că...

– Sunteți căsătorită? Aveți un prieten? întrebă Simon, cu voce tăioasă.

– Nu, am avut un prieten, dar s-a terminat... Dar ce legătură are cu toate astea?

– Sunteți tulburată fiindcă v-a părăsit, sugeră Simon. Poate stresul...

Ce ironie, își spuse, amintindu-și de spectacolul pe care-l dăduse în noaptea trecută, în fața Hélènei.

– A, deci credeți că am o cădere nervoasă? Femeiușca nu se descurcă fără un bărbat?

El dădu din umeri.

– Ce naiba înseamnă toate întrebările astea? Cine e superiorul dumneavoastră?

– N-ar trebui să vă aventurați, *madame*. Nu uitați că ați comis un delict serios.

– Vă rog, ascultați-mă. Cred că pun la cale uciderea altcuiva. E vorba de un englez.

– A, da? Cine pune asta la cale?

– Nu știu cine. Aceiași oameni care au încercat să mă ucidă pe mine.

– Atunci aș sugera că *monsieur l'Anglais* nu e în mare pericol, zise Simon și o privi cu o expresie evidentă de dispreț pe chipul său uscățiv și dur. Și știm noi oare cine e englezul ăsta? Poate că e prietenul în al cărui apartament ați luat ceaiul în timp ce leșul imaginar zăcea în locuința dumneavoastră?

– Dumnezeule, exclamă ea, neajutorată, aproape izbucnind în râs din cauza frustrării. Spuneți-mi că, de fapt, nu sunteți chiar atât de bătut în cap.

– Doamnă doctor Ryder, dacă nu încetați imediat, vă arestez. Vă țin sub cheie până când înconjor locul ăsta cu o bandă ca să interzic accesul și îi pun pe criminaliști să-l inspecteze de-a fir a păr.

Aruncă paharul gol și se îndreptă către ea. Chipul i se înroșea văzând cu ochii. Roberta se trase înapoi.

– O să fiți examinată de medicul poliției, continuă el. Ca să nu mai pomenesc despre o evaluare psihologică completă, efectuată de un psihanalist. O să pun Interpolul să vă verifice contul bancar. O să vă dezmembrez viața bucată cu bucată... aici vreți să ajungem?

Roberta ajunsese să se lipească cu spatele de perete. Nasul lui Simon aproape că îl atingea pe al ei, ochii lui aruncau flăcări.

Toți polițiștii se uitau înmărmuriți la inspector. Doctorul veni în spatele lui și îi atinse umărul cu blândețe, rupând tensiunea. Simon făcu un pas înapoi.

– Dați-i drumul! ripostă ea, țipând. Ridicați-mă! Am dovezi, știu cine e implicat în toate astea.

El o privi cu asprime.

– Deci vreți să fiți vedetă în propriul dumneavoastră film? V-ar plăcea, nu-i așa? Dar n-o să vă ofer satisfacția asta. Îmi ajunge ce-am văzut aici. Cadavre care dispar, acvarii pline cu muște, alchimie, scenarii criminale. Îmi pare rău, doamnă doctor Ryder, poliția nu prestează servicii în folosul țicniților care vor să ajungă în centrul atenției, spuse el și îndreptă degetul către ea, într-un gest moralizator. Considerați că ați fost avertizată. Nu mai repetați asta pe viitor. S-a-nțeles? *Allez, les gars!*[1], li se adresă celorlalți, care ieșiră, trecând pe lângă ea și lăsând-o singură pe coridor.

Ea rămase locului o clipă, paralizată din cauza șocului și a surprizei, cu ochii la ușa închisă de la intrare și ascultând ecourile pașilor grei ai polițiștilor care coborau scara. Nu-i venea să creadă. Și acum, ce-i mai rămânea de făcut?

„În seara asta ne ocupăm de B.H." Ben Hope era cumva implicat în toate astea și ea trebuia să-l prevină fără întârziere. Abia dacă îl cunoștea, dar, de vreme ce poliția nu avea de gând să ia lucrurile în serios, era de datoria ei să îl avertizeze că se petrecea ceva, chiar dacă habar nu avea ce.

Aruncase cartea lui de vizită în coșul de hârtii, neavând intenția de a-l căuta vreodată, dar acum îi mulțumi

[1] Haideți, băieți! (n. tr.).

lui Dumnezeu fiindcă nu o pusese în aparatul de tocat hârtie. Răsturnă coșul, împrăștiind pe podeaua laboratorului bucăți de hârtie, coji de portocale și cutii stâlcite de băuturi răcoritoare. Cartea de vizită era sub ele, pătată cu stropi de coca-cola. Înhăță telefonul și apăsă tastele de parcă ar fi vrut să le străpungă, apoi și-l apăsă pe ureche și așteptă să se facă legătura.

Auzi o voce răspunzându-i.

– Alo, Ben? începu ea cu disperare.

Și apoi realiză ce anume auzea.

– Bine ați venit în mesageria vocală Orange. Ne pare rău, dar persoana pe care ați apelat-o nu este disponibilă...

14

Locul ales de Ben pentru întâlnirea din seara aceea era biserica Madeleine, de la marginea cartierului Operei. Avea obiceiul de a nu stabili niciodată un punct din apropierea locuinței sale pentru a intra în contact cu cineva sau pentru a fi luat cu mașina. Nu-i plăcuse că oamenii lui Fairfax îi localizaseră casa din Irlanda și că veniseră să-l ia de acolo.

Ieși din apartament la ora opt și jumătate și se îndreptă în pas vioi către stația de metrou Richelieu Drouot. Până la destinație nu avea decât două stații cu trenul care trepida și hodorogea. Se strecură prin mulțimea care umplea tunelele pardosite cu dale și ieși din nou la suprafață în Place de la Madeleine. Stând la poalele bisericii impunătoare, își

aprinse o țigară și se rezemă de una dintre coloanele corintice, urmărind din priviri traficul din jur.

Nu avu prea mult de așteptat. La ora întâlnirii, o limuzină Mercedes imensă viră, ieșind din fluxul automobilelor, și se opri lângă bordură. Șoferul în livrea coborî.

– *Monsieur* 'Ope?

Ben dădu din cap. Șoferul îi deschise portiera din spate și el se urcă în mașină. Privi Parisul care îi defila prin fața ochilor. Se întunecase când părăsiră periferia orașului și limuzina prelungă și silențioasă își croi drum în exterior, pe șosele de țară neluminate și din ce în ce mai înguste. Tufișuri, copaci și, din când în când, câte o clădire cufundată în întuneric și câte o mică bornă de pe marginea drumului licărind în lumina farurilor.

Șoferul era scump la vorbă și Ben se lăsă în voia gândurilor. Loriot era, fără îndoială, un editor foarte prosper, judecând după mijlocul de transport pe care i-l trimisese. Probabil că succesul afacerilor lui nu depindea în prea mare măsură, sau chiar deloc, de publicarea volumelor cu subiect ezoteric sau legat de alchimie – în urma unei incursiuni pe website-ul intitulat *Editions Loriot* nu dăduse decât de câteva, dintre care nici una nu părea să aibă legătură cu ceea ce făcea obiectul căutărilor sale. În orice caz, acopereau un sector extrem de comercial al pieței de carte. Dar Rose spusese că Loriot era un entuziast. Probabil că nu era vorba decât de un hobby, de un interes personal față de subiectul pe care îl inclusese în afaceri, ca pe o activitate secundară, satisfăcându-i pe împătimiții de alchimie, printre care se număra el însuși. Poate avea să-l îndrume în direcția dorită. Era posibil ca

un colecționar bogat să se afle chiar în posesia unor cărți rare, a unor hârtii sau manuscrise personale, care se puteau dovedi interesante. Și chiar... nu, asta ar fi însemnat să-și facă prea multe speranțe. Nu trebuia decât să aștepte și să vadă ce avea să-i aducă întâlnirea din seara aceea. Se uită la cadranul luminos al ceasului. Trebuiau să ajungă în curând. Gândurile îi fugiră în altă parte.

Simți că Mercedesul încetinea. Oare ajunseseră? Scrută drumul întunecos uitându-se prin parbriz, pe lângă umărul șoferului. Nu se aflau în nici un sat și în apropiere nu părea să fie nici o casă. Văzu un indicator rutier imens, strălucind în lumina farurilor.

ATENȚIE
TRECERE LA NIVEL CU CALEA FERATĂ

Barierele de lemn erau ridicate, permițând ca mașina să treacă pe dedesubt. Limuzina urcă încet pe șine și se opri. Șoferul se întinse ca să apese un buton de pe consola de alături și sistemul de blocare centralizată a portierelor acționă cu un pocnet sec. Un huruit și geamul despărțitor din sticlă groasă se înălță, compartimentând limuzina.

– Hei! strigă Ben, lovind în geam.

În compartimentul izolat fonic, vocea lui avea un sunet cavernos.

– Ce se întâmplă?

Șoferul îl ignoră. Încercă portiera, știind dinainte că avea să fie încuiată.

– De ce ne-am oprit? Hei, cu tine vorbesc!

Fără să-i arunce o privire și fără să-i răspundă nici măcar cu un cuvânt, șoferul opri motorul și farurile se stinseră. Deschise portiera grea și în interior se aprinse lumina. Ben observă că geamul despărțitor era armat cu inserții de oțel, încrucișate în interior pentru a alcătui o plasă compactă.

Șoferul coborî netulburat din mașină. Trânti ușa și totul se cufundă în întuneric. Fasciculul palid și sălțăreț al unei lanterne își făcu apariția când omul prinse să se îndepărteze pe drumul pustiu, inspectându-l. Raza mătura șoseaua dintr-o parte într-alta de parcă ar fi căutat ceva aflat undeva, în fața lui. Lumina tremurătoare se opri asupra unui Audi negru, parcat pe marginea șoselei, la vreo cincizeci de metri dincolo de calea ferată. Stopurile se aprinseră și cineva deschise o ușă când șoferul limuzinei ajunse în dreptul automobilului. El se urcă.

Ben ciocăni în geamul despărțitor, apoi în cel fumuriu al portierei. Stopurile de la Audi erau singurul lucru pe care îl putea deslușI în întuneric. Cam după un minut, automobilul demară și dispăru pe drum.

Pipăi partea din spate a Mercedesului, în căutarea unei căi de ieșire. Încercă din nou ușile, știind că era inutil și luptându-se cu o îngrijorare crescândă. Trebuia să existe o posibilitate de scăpare. Întotdeauna exista una. Fusese în situații și mai rele.

Din exterior se auzi un sunet, un clinchet de clopoțel. Urmară o serie de zgomote mecanice și barierele de lemn coborâră. Cu toate că nu deslușea nimic în întuneric, scena i se contura în minte cu o claritate desăvârșită.

Mercedesul stătea de-a curmezișul șinelor, prins între bariere, iar un tren era din ce în ce mai aproape.

– Nu ți-a scăpat nimic, Godard? întrebă Berger, tipul gras de la volan, uitându-se peste umăr când șoferul limuzinei se urcă, instalându-se pe bancheta din spate a Audiului.

Godard îi luă șapca.

– Nici o problemă.

Rânji. Berger porni motorul.

– Să mergem să bem berea aia.

– N-ar fi bine să mai rămânem aici o vreme? întrebă cel de-al treilea bărbat, uitându-se plin de nervozitate la ceas.

Aruncă o privire neliniștită către Mercedesul care se zărea, ca o umbră, la cincizeci de metri în spatele lor.

– Nu... de ce dracu'?

Berger râse pe înfundate în timp ce băga în viteză și demara, accelerând în trombă.

– Trenul ajunge peste vreo două minute. Nemernicul de *roshif*[1] nu pleacă nicăieri.

Ochii lui Ben se obișnuiseră de acum cu întunericul. Văzut prin fereastra laterală a Mercedesului, orizontul era o porțiune în formă de V din cerul negru, presărat cu stele și flancat de rambleurile abrupte și încă și mai negre care se înălțau de o parte și de alta a șinelor. În timp ce privea într-acolo, un licăr palid, pe care îl deslușea între

rambleuri, creștea în ritm constant, devenind tot mai strălucitor. Se transformă în două lumini distincte, aflate încă la mare depărtare, dar luând proporții în mod alarmant pe măsură ce trenul se apropia. Zgomotul roților de oțel care rulau pe șine se detașa cu greu de fundalul vâjâitului din capul său.

Izbi geamul cu mai multă putere. *Păstrează-ți sângele rece*. Scoase revolverul Browning din toc și îl folosi ca pe un ciocan, lovind fereastra de mai multe ori cu patul. Geamul nu cedă. Roti pistolul în mână, își protejă fața cu brațul liber și trase un foc în fereastră. Huruitul tot mai puternic al trenului se pierdu într-un șuierat strident când zgomotul împușcăturii prindea să-i reverbereze în urechi. Geamul se deformă, străbătut de o rețea de fisuri ca o pânză de păianjen, dar nu se sparse. Sticlă antiglonț. Lăsă arma în jos. Nu avea sens să încerce să distrugă încuietorile portierelor – ar fi fost nevoie de peste zece gloanțe de calibru mic, de numai 9 milimetri, ca să străpungă oțelul masiv.

Ezită, apoi începu să izbească din nou în geam. Luminile îndepărtate deveneau din ce în ce mai mari și mai puternice, inundând spațiul dintre cele două rambleuri cu un halou de un alb strălucitor.

Ceva se izbi de sticlă și el se retrase de lângă portieră. După scâșnetul unei alte lovituri, geamul fisurat se bombă înspre el.

O voce din exterior, estompată, dar familiară.

– Ești acolo? Ben?

Era vocea unei femei. Cu accent american. Vocea Robertei Ryder!

Roberta izbi din nou fereastra cu levierul din trusa de scule a Citroënului. Geamul armat se deformase, dar nu ceda. Trenul se apropia cu repeziciune.

– Ben, ține-te bine, o să urmeze o lovitură serioasă! strigă ea prin geamul fisurat.

Șuieratul trenului era tot mai puternic. Ben abia dacă auzi portiera Citroënului trântindu-se și scâncetul motorului de mică putere. Automobilul model 2CV țâșni dintr-odată înainte, sfărâmă barierele și își lansă greutatea neglijabilă asupra spatelui masiv al Mercedesului. Parbrizul Robertei se făcuse praf în urma impactului cu bara de lemn. Metalul scrâșni lovindu-se de metal. Ea apucă maneta de viteze și o trase cu brutalitate și cu un cârâit în marșarier, eliberând ambreiajul și derapând cu spatele, pregătindu-se de o altă lovitură.

Limuzina fusese împinsă cu un metru înainte, brăzdând pământul cu roțile blocate. Roberta izbi Mercedesul pentru a doua oară și reuși să aducă botul mașinii imense și grele sub bariera din partea opusă. Dar nu era suficient.

Ben se ghemuise pe podeaua din spate a limuzinei. Următoarea lovitură îl făcu să se întindă cât era de lung. Mercedesul fusese împins peste cea de-a doua linie și bariera rămasă zăngănea pe capotă.

Trenul era aproape lângă ei, distanța de două sute de metri care îi mai despărțea micșorându-se cu repeziciune.

Roberta apăsă încă o dată pe accelerație, cu sălbăticie, până la podea. Ultima șansă. 2CV-ul înfiorător de stâlcit se îndesă drept în spatele limuzinei și ea scoase un strigăt de ușurare când văzu că o împinsese dincolo de șine.

Mecanicul văzuse automobilele de pe calea ferată. Din valul de zgomote care cobora asupră-i, Roberta distinse scrâșnetul frânelor – dar nimic nu putea opri trenul la timp. Preț de o clipă cumplită, 2CV-ul, cu roțile învârtindu-se de-a-ndăratelea și în gol, rămase în calea bolidului care se apropia, captiv în spatele Mercedesului, caroseriile deformate înțepenite una în cealaltă.

Pe urmă mașina stâlcită se desprinse și făcu un salt înapoi, în zona sigură de dincolo de șine, exact cu o clipă înainte ca trenul să treacă șuierând, plesnind-o cu o pală de aer. Bolidul lung și masiv fulgeră pe lângă ea vreme de zece secunde, apoi se pierdu în noapte și micile sale lumini roșii se îndepărtară dispărând în neant.

Timp de o clipă, cei doi rămaseră în mașinile lor, în tăcere, așteptând să li se domolească bătăile inimii și răsuflarea. Ben puse Browning-ul înapoi, în tocul pe care și-l fixă la locul lui.

Roberta coborî din automobil, îi aruncă o privire și scăpă un geamăt involuntar. Farurile sparte atârnau afară din locașurile lor, printre resturile contorsionate ale capotei și ale aripilor din față. Păși peste șanțurile lăsate de limuzină, cu genunchii tremurând.

– Ben? Spune ceva!

– Poți să mă scoți de aici? se auzi din interior vocea lui înăbușită.

Ea încercă portiera din față a Mercedesului, cea din partea șoferului.

–Bravo, Ryder, ce fată deșteaptă, murmură ea, pentru sine. A fost deschisă tot timpul.

Cel puțin, cheile nu erau în contact – atunci totul ar fi fost într-adevăr stupid. Se urcă în limuzină și lovi cu putere în geamul care o despărțea de Ben. Îi vedea imaginea neclară a chipului. Se uită în jur. Trebuia să existe un buton pentru coborârea panoului de sticlă. Dacă reușea să-l lase în jos, el ar fi putut să iasă târâș. Descoperi un buton care părea să fie cel căutat și îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Probabil că trebuia să pornească mai întâi motorul... fir-ar al dracului! Mai dădu peste un buton, îl apăsă și mecanismul de deschidere a ușilor din spate se declanșă cu un declic reconfortant.

Ben se rostogoli afară, gemând și frecându-și trupul care-l durea. Își încheie haina, acoperindu-și cu grijă tocul pistolului.

– Mamă, a fost pe muchie de cuțit, murmură ea. Ești teafăr?

– O să supraviețuiesc, îi răspunse el și arătă către 2CV-ul distrus. Mai merge?

– Mulțumesc, Roberta, făcu ea, cu ironie și sarcasm. Ce noroc că ai apărut. Îți mulțumesc că mi-ai salvat pielea.

El nu răspunse. Ea îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la ceea ce mai rămăsese din Citroën.

– Știi, chiar îmi plăcea mașina asta. E un model care nu se mai fabrică.

– O să-ți iau alta, spuse Ben, îndreptându-se șchiopătat către 2CV.

– Păi, să știi că o să-mi iei, continuă ea. Și cred că-mi datorezi și o explicație.

După câteva răsuciri ale cheii în contact, motorul tuși, revenind la viață cu un zăngănit care părea ultimul zgomot

pe care avea să-l mai facă vreodată. Roberta întoarse maşina, hârjâind cu roţile de aripile îndoite şi porniră la drum. Pe măsură ce câştigau viteză, scrâşnetul pneurilor care se frecau de metal se întetea, transformându-se într-un urlet chinuitor, iar vântul şuiera în jurul lor, pătrunzând prin parbrizul făcut zob. Motorul era cumplit de supraîncălzit şi de sub capota stâlcită începu să izvorască un fum usturător.

– Nu pot să ajung prea departe cu asta! strigă ea, acoperind şuierul vântului şi scrutând întunericul prin geamul spart.

– Încă puţin! zbieră el, drept răspuns. Cred că am văzut un local pe drum.

15

Citroënul reuşi să ajungă până în dreptul localului liniştit de pe marginea şoselei înainte de a-şi da obştescul sfârşit din pricina unei găuri în radiator. Roberta îi aruncă o ultimă privire tristă în timp ce îl lăsau într-un colţ întunecat al parcării şi intrau, trecând pe lângă două motociclete, pe lângă câteva maşini şi pe sub strălucirea roşie, pâlpâitoare, a firmei cu neon de deasupra uşii.

Localul era aproape pustiu. Doi motociclişti pletoşi jucau biliard şi râdeau răguşit în partea din spate a încăperii, bând bere direct din sticlă.

Nu schimbară prea multe vorbe în timp ce se aşezau la o masă din colţ, departe de hard-rock-ul zgomotos ce

izvora din tonomat. Ben se duse la bar și se întoarse, după două minute, cu o sticlă de vin roșu ieftin și cu două pahare. Le umplu pe amândouă și îl împinse pe al ei de-a curmezișul suprafeței pătate a mesei. Roberta luă o înghițitură și închise ochii.

– Doamne, ce zi! Ei, ce ai de spus?

El ridică din umeri.

– Nu făceam altceva decât să aștept trenul.

– Și erai cât pe ce să prinzi unul.

– Am observat. Îți mulțumesc c-ai intervenit.

– Nu-mi mulțumi. Spune-mi doar ce naiba se întâmplă și de ce ne-a îndrăgit cineva în halul ăsta, pe neașteptate.

– Ne-a îndrăgit? Pe amândoi?

– Da, pe amândoi, spuse ea, cu aprindere, împungând masa cu degetul. De când am avut plăcerea să te întâlnesc pentru prima oară, ceva mai devreme în cursul zilei de astăzi, am avut parte de intruși care au încercat să mă omoare, prieteni care s-au transformat în dușmani, morți care au dispărut din apartamentul meu și polițiști nemernici care m-au luat drept țicnită.

El ascultă cu atenție și cu neliniște crescândă povestea tuturor celor petrecute în ultimele câteva ore.

– Și, colac peste pupăză, era cât pe ce să fiu făcută zob de un tren pe când încercam să-ți salvez ție pielea.

Tăcu o clipă.

– Fac pariu că n-ai primit mesajul meu, adăugă ea cu indignare.

– Ce mesaj?

– Poate ar fi bine să-ți ții telefonul deschis.

El izbucni într-un râs acru, amintindu-şi că îl închisese mai devreme, în timpul discuţiei lor. Îl scoase din buzunar şi îl repuse în funcţiune.

– Mesaj, oftă apoi, când mica pictogramă în formă de plic licări pe ecran.

– Bravo, Sherlock, zise ea. Pe urmă, ai avut noroc că, atunci când am văzut că nu mă suni, m-am hotărât să vin şi să te avertizez personal. Deşi încep să mă-ntreb de ce m-am ostenit.

El se încruntă.

– Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti?

– Ai uitat? Eram acolo când ai primit un telefon de la...

– Loriot.

– Nu contează. Ai nişte prieteni încântători. Oricum, mi-am adus aminte c-ai spus că, în seara asta, o să fii la Brignancourt şi mi-am închipuit că aş putea să dau de tine acolo, înainte de a fi prea târziu. (Îi aruncă o privire aspră.) Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă, Ben? Ziariştii de la *Sunday Times* au mereu o viaţă atât de palpitantă?

– Se pare că tu ai avut o zi mult mai palpitantă decât mine.

– Termină cu prostiile. Ai ceva de-a face cu toate astea, nu-i aşa?

El păstră tăcerea.

– Ei? Nu-i aşa? Haide – faptul că ţi-ai făcut apariţia ca să te interesezi de munca mea, că am fost fotografiaţi şi că cineva a încercat să ne ucidă pe amândoi în aceeaşi zi nu e decât o coincidenţă, asta ar trebui să cred? Cine eşti, de fapt?

El reumplu ambele pahare, strivi mucul de țigară în scrumiera Gauloises și își aprinse imediat alta.

Ea tuși.

– Chiar trebuie să faci asta?

– Da.

– Așadar, ai de gând să-mi spui, sau chem poliția?

– Crezi că de data asta or să te creadă?

Mecanicul trenului își continuă drumul cu inima încă în gât. În momentul în care cele două mașini de pe calea ferată îi apăruseră în bătaia farurilor, fusese prea târziu ca să mai poată face ceva. Respiră adânc. Dumnezeule mare! Până atunci, pe linie nu se mai întâmplase să fie nimic altceva decât vreo căprioară. Nu-i făcea plăcere să se gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă mașinile nu s-ar fi dat deoparte la timp.

Ce fel de idiot trece pe sub bariere când vede venind un tren? Probabil niște puștani, umblând creanga în mașini furate. Oftă prelung în timp ce își simțea bătăile inimii domolindu-se, apoi se întinse după microfonul aparatului de emisie-recepție.

– Ah, fir-ar al dracului.

– V-am spus că ar fi trebuit să rămânem pe-aproape.

Cei trei bărbați stăteau în Audi, cu ochii la calea ferată pe care abandonaseră Mercedesul ceva mai devreme. Naudon le aruncă colegilor săi o privire caustică și se lăsă pe spătarul banchetei. În timp ce Berger și Godard stătuseră la bar, chicotind, el ascultase radioul. Dacă ar fi avut loc un accident de tren, faptul ar fi fost anunțat.

Nimic – motiv pentru care continuase să-i bată la cap pe ceilalți, până când se lăsaseră convinși, în cele din urmă, numai ca să-i închidă gura.

Și avusese dreptate. Nu tu mașină strivită, nu tu tren deraiat, nu tu englez mort. Mertzul gol stătea la câțiva metri de calea ferată și categoric nu arăta ca o mașină izbită de un tren în plină viteză.

Mai mult decât atât, nu era singur. Caroseria lui întunecată reflecta luminile albastre ale girofarurilor celor două mașini de poliție parcate alături de el, de o parte și de alta.

– E groasă rău, murmură Berger, strângând în mâini volanul.

– Credeam c-ai spus că poliția nu trece niciodată pe-aici, zise Godard. Ăsta a fost tot șpilul, de-aia am ales locul ăsta, nu?

– Eu v-am spus, repetă Naudon, de pe bancheta din spate.

– Cum naiba...

– Ei, băieți, șeful n-o să fie încântat.

– Ar trebui să-l suni.

– Nici nu mă gândesc. Sună-l tu.

Polițiștii pieptănară locul, plimbându-și razele lanternelor încoace și încolo, pe fundalul sonor al pocnetelor și pârâiturilor stațiilor de emisie-recepție.

– Uite, Jean Paul, spuse unul dintre ei, ridicând emblema de pe masca unui Citroën, pe care o găsise zăcând în noroi. Sunt cioburi de far peste tot, adăugă el.

– Mecanicul trenului a spus ceva despre un Deux-Cheveaux, răspunse altul.

– Unde s-o fi dus?

– Nu prea departe, asta e sigur. Lichidul de răcire e împrăștiat.

Alți doi polițiști scăldau în lumina lanternelor interiorul limuzinei. Unul dintre ei observă un mic obiect strălucitor zăcând pe podea, în partea din spate. Scoase din buzunar un stilou pe care îl folosi ca să ridice tubul de cartuș consumat.

– Hei, ce-i asta? Un tub de cartuș de 9 milimetri, constată el, apoi îl duse la nas și simți mirosul de cordită. Tras de curând.

– Pune-l într-o punguță.

Un alt polițist găsi altceva, o carte de vizită rămasă pe banchetă, și își aruncă ochii pe ea în lumina lanternei.

– E numele unui străin.

– Ce credeți că s-a întâmplat aici?

– Cine știe?

Camionul pentru remorcări al poliției sosi peste douăzeci de minute. Sub vârtejul de lumini albastre și portocalii, Mercedesul lovit fu agățat și îndepărtat, o mașină de poliție deschizând drumul și alta încheind convoiul. Calea ferată rămase în beznă și în tăcere.

16

Roma

Cei doi bărbați care veniseră în noaptea aceea acasă la Giuseppe Ferraro și care îl duseseră cu mașina în afara

orașului îl escortau acum în sus pe scara impunătoare a domului vilei în stil renascentist. Pe tot timpul drumului, nu-i adresaseră aproape nici un cuvânt. Nu era nevoie să o facă – Ferraro știa despre ce era vorba și de ce își trimisese arhiepiscopul oamenii după el. Genunchii i se înmuiară puțin când fu condus în interiorul domului și ușa se închise în urma lui. În încăperea imensă nu era nici o altă lumină în afara celei care venea de pe casa scării și a razelor de lună revărsate prin numeroasele ferestre de pe întreaga circumferință.

Massimiliano Usberti stătea la un birou aflat în partea opusă. Se întoarse încet cu fața către Ferraro.

– Eminența Voastră, vă pot explica.

Ferraro își pregătise povestea încă de când i se telefonase de la Paris, ceva mai devreme, în cursul serii. Se așteptase ca Usberti să-l cheme la vilă, numai că nu atât de curând. Începu să-și înșire scuzele. Angajase niște idioți care îl dezamăgiseră. Nu era vina lui că englezul scăpase. Îi părea rău, cumplit de rău, și un asemenea lucru nu se va mai întâmpla.

Usberti traversă încăperea, venind către el. Ridică mâna, într-un gest care curmă șuvoiul frenetic al justificărilor și scuzelor lui Ferraro.

– Giuseppe, Giuseppe, nu e nevoie să-mi dai explicații, zise el, zâmbind și punându-și brațul pe după umerii bărbatului mai tânăr. Suntem oameni cu toții. Greșim cu toții. Dumnezeu ne acordă iertarea.

Ferraro era uluit. Nu se așteptase să fie întâmpinat astfel. Arhiepiscopul îl conduse către una dintre ferestrele scăldate în lumina lunii.

– Ce noapte superbă, murmură el. Nu ești de aceeași părere, prietene?

– Da, Eminența Voastră, e splendid.

– Nu te face să te simți fericit fiindcă trăiești?

– Ba da, Eminența Voastră.

– E un privilegiu să trăiești pe pământul Domnului.

Rămaseră în picioare lângă fereastră, cu ochii la cerul de cerneală. Stelele erau cu milioanele, luna avea o limpezime de cleștar, iar Calea Lactee se arcuia, scânteind ca un șirag de mărgăritare deasupra colinelor Romei.

– Eminența Voastră, începu Ferraro peste câteva minute, acum îmi îngăduiți să mă retrag?

Usberti îl bătu pe umăr.

– Firește. Dar, înainte de a pleca, aș vrea să ți-l prezint pe unul dintre bunii mei prieteni.

– Sunt onorat, Eminența Voastră.

– Te-am chemat aici ca să vă puteți întâlni. Numele lui e Franco Bozza.

Ultimele cuvinte îl izbiră atât de tare pe Ferraro, încât fu cât pe ce să leșine.

– Bozza! Inchizitorul?

Își simți dintr-odată inima în gât, zvâcnind cu un zgomot surd, gura i se uscă și îl năpădi greața.

– Văd că ai mai auzit despre prietenul meu, zise Usberti. El o să se ocupe de tine de acum înainte.

– Cum? Dar, Eminența Voastră, eu..., zise Ferraro căzând în genunchi. Vă implor...

– Te așteaptă la parter, răspunse arhiepiscopul, apăsând pe butonul unei sonerii de pe biroul său.

În timp ce Ferraro țipa, zbătându-se în mâinile celor doi bărbați care îl aduseseră și care îl târau către ușă, Usberti își făcu cruce și începu să murmure în latină, rugându-se pentru sufletul lui.

– *In nomine patris et filii et spiritus sancti, ego te absolvo...*

17

– Și acum, încotro? întrebă Roberta, când apăru taxiul chemat să-i ia de la local.

– Păi, pentru început, tu te duci acasă, răspunse Ben.

– Îți arde de glume? N-am de gând să mă întorc acolo.

– Care e adresa asistentului tău?

– De ce te interesează? făcu ea, urcându-se în mașină.

– Vreau să-i pun câteva întrebări.

– Și crezi că nu vin cu tine? Am și eu câteva întrebări pe care vreau să i le pun nemernicului.

– Ar trebui să nu te mai amesteci în povestea asta, îi spuse el.

Apoi își scoase portofelul.

– Ce faci? îl întrebă ea, în timp ce număra bancnotele.

El îi oferi banii.

– Îți ajung ca să-ți petreci noaptea asta la un hotel decent și să pleci cu avionul către State mâine dimineață. Ia-i.

Ea își coborî ochii către bani, apoi clătină din cap și îi împinse într-o parte.

– Ascultă, amice, sunt tot atât de amestecată pe cât eşti şi tu. Vreau să aflu ce dracu' se întâmplă. Şi sper să nu-ţi mai vină din nou ideea să te descotoroseşti de mine, adăugă ea.

Înainte ca el să-i poată răspunde, se lăsă să alunece în colţul opus al banchetei şi îi dădu taximetristului o adresă din arondismentul X al Parisului. Omul murmură ceva în barbă şi demară.

Când ajunseră la locuinţa lui Michel, găsiră strada plină de lumina becurilor intermitente albastre. În faţa blocului erau parcate o ambulanţă şi o serie de maşini de poliţie, iar o grămadă de oameni se vânzoleau în dreptul uşii. Ben îi ceru şoferul să-i aştepte, apoi el şi Roberta îşi făcură loc prin mulţime.

Consumatorii din barurile din apropiere se adunaseră în grupuri pe stradă, privind, arătând cu degetul, acoperindu-şi şocaţi gura cu palma. O echipă de asistenţi medicali împingea o targă pe role, scoţând-o din blocul lui Michel. Nu se grăbeau. Trupul de pe targă era acoperit cu un cearşaf alb, din creştet până-n picioare. În dreptul feţei, sângele îmbiba pânza, formând o pată imensă. Urcară targa în partea din spate a ambulanţei şi închiseră uşile.

– Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Ben pe un jandarm.

– Sinucidere, răspunse scurt poliţistul. Un vecin a auzit împuşcătura.

– E vorba de un tânăr pe nume Michel Zardi? se interesă Roberta.

Ştia, cumva, pur şi simplu.

– Îl cunoşteaţi? întrebă poliţistul, fără nici o umbră de emoţie. Mergeţi înăuntru, *mademoiselle*. S-ar putea ca şeful să vrea să discute cu dumneavoastră.

Roberta se îndreptă către intrare. Ben o prinse de încheietura mâinii.

– Să plecăm de aici, o avertiză. Nu mai ai nimic de făcut.

Ea își smulse brațul din strânsoarea mâinii lui.

– Vreau să știu, ripostă, grăbindu-se să i-o ia înainte, trecând de banda întinsă de poliție și intrând în clădire.

El o urmă, înjurând. Un grup de polițiști îi bloca drumul.

– Ce mizerie, spunea unul dintre ei către altul. Nici măcar mama tipului nu l-ar mai recunoaște. Și-a stâlcit toată fața.

În mijlocul grupului de polițiști dădea ordine un locotenent mic și gras, în haine civile. Îi aruncă o privire Robertei, care se apropia de el.

– Ziariști? Ștergeți-o de aici, nu e nimic de văzut.

– Dumneavoastră conduceți ancheta? întrebă ea. Sunt doctor Roberta Ryder, iar Michel este... era angajatul meu, se corectă ea. Cadavrul abia scos din clădire e al lui, nu-i așa?

– Tocmai treceam pe aici, interveni Ben, care o ajunsese din urmă; apoi îi șopti la ureche, în engleză: Scurt și concis, OK?

– Și numele dumneavoastră, *monsieur*? întrebă polițistul în haine civile, întorcându-și către el privirea severă.

Ben ezită. Dacă își dădea un un nume fals, reacția Robertei l-ar fi dat de gol.

– Se numește Ben Hope, se grăbi ea să răspundă și, în sinea lui, se cutremură. Ascultați-mă, continuă fata cu voce puternică și fermă, uitându-se țintă în ochii locotenentului, Michel nu s-a sinucis. A fost omorât.

– Doamna vede crime pretutindeni, rosti cineva în spatele lor, făcându-i să se întoarcă.

Robertei îi sări inima din piept când îl recunoscu pe bărbatul care intra în încăpere. Era tânărul inspector de poliție cu care discutase în aceeași zi, ceva mai devreme.

– Inspector Luc Simon, spuse el, apropiindu-se cu pași mari; ochii lui verzi o fixau pe Roberta. V-am prevenit deja. Încetați să ne mai faceți să irosim timpul. E o simplă sinucidere. Am găsit un bilet... Oricum, ce căutați aici?

– Ce bilet? făcu ea, bănuitoare.

Simon ridică o foaie de hârtie pe care se zăreau câteva rânduri scrise de mână.

– Spune că nu merita să mai continue. Stres, depresie, datorii, probleme obișnuite. Ne lovim de așa ceva tot timpul.

– *Eh oui,* zise locotenentul, clătinând din cap cu un aer filozofic. *La vie, c'est de la merde*[1]

– Taci din gură, Rigault, i se adresă Simon, mârâind. Doamnă, v-am pus o întrebare. Ce căutați aici? E a doua oară pe ziua de azi când se întâmplă să fiu chemat pentru o alarmă falsă legată de o crimă și să vă faceți dumneavoastră apariția.

– Dați-mi voie să văd prostia aia de bilet, se răsti ea. Nici vorbă să-l fi scris Michel.

– Îmi cer scuze, i se adresă Ben lui Simon, smucind-o pe Roberta de braț și întrerupând-o înainte de a spune prea multe. Logodnica mea e în toane rele. Plecăm imediat.

---

[1] Viața-i un rahat (n. tr).

O trase la o parte, lăsându-l pe inspector acolo, fixându-i cu o privire aspră, în timp ce subalternii se agitau în jurul lui.

– Logodnica ta? îi șuieră ea în ureche. Ce vrea să-nsemne asta? Și dă-mi drumul, mă doare mâna.

– Ține-ți gura. N-ai nici un interes să-ți petreci următoarele zece ore interogată de poliție și nici eu n-am chef.

– Nu e sinucidere, insistă ea.

– Știu, încuviință el, dând din cap. Acum ascultă-mă cu atenție. Nu avem decât câteva secunde la dispoziție. Vezi ceva care arată altfel, care a fost mutat, schimbat în vreun fel?

– Aici a fost cineva.

Arătă către birou cu o mișcare a capului și încercă să nu se uite la enorma pată verticală de sânge de pe perete și de pe tavan. Biroul era gol, computerul lui Michel dispăruse.

– Rigault, scoate-i pe oamenii ăștia de aici. Haideți, dați-i drumul!

Simon striga din partea opusă a camerei, arătând către ei.

– Am văzut destul, zise Ben. E timpul să mergem.

O conduse către ușă, dar inspectorul le ținu calea.

– Doamnă doctor Ryder, sper că n-aveți de gând să plecați din oraș. S-ar putea să vreau să mai stăm de vorbă.

Îi urmări cu sprâncenele încruntate în timp ce părăseau apartamentul. Rigault îi adresă o privire atotștiutoare și își lovi tâmpla cu vârful degetului.

– Americani țicniți. Văd prea multe filme din alea de la Hollywood.

Simon dădu din cap, cu gândul dus:

– Poate.

18

Montpellier, sudul Franței

– Marc, dă-mi șurubelnița. Marc... Marc? Unde ești, adormitule? Nătărăul ăsta mic nu învață nimic, niciodată.

Electricianul coborî de pe scară, lăsând sârmele să atârne libere și rotindu-și privirile în jur. Unde dispăruse acum? Puștiul era o pacoste. Îi părea rău că-i oferise slujba. Natalie, cumnata lui, orbită de dragostea pentru fiul ei, nu era în stare să vadă că era un ratat, ca taică-su.

– Unchiule Richard, uită-te aici.

Vocea excitată a ucenicului reverbera de-a lungul coridorului de beton. Bărbatul mai vârstnic lăsă jos trusa cu scule, își șterse mâinile de salopetă și se îndreptă în direcția din care se auzise glasul. În capătul coridorului semiobscur se afla o firidă cufundată în întuneric. Ușa de oțel se bălăngănea, întredeschisă. O scară cu trepte de piatră cobora în beznă. Richard se uită în jos.

– Ce dracu' faci acolo?

– Trebuie să vezi asta. E ciudat.

Vocea puștiului venea din interior, stârnind ecouri. Richard oftă și coborî tropăind. Se pomeni într-o pivniță imensă și goală. Plafonul era susținut de stâlpi de piatră.

– E un nenorocit de beci. Hai afară, n-ai ce căuta aici. Nu mai pierde timpul.

– Da, dar uită-te.

Tânărul Marc aprinse lanterna și Richard văzu niște drugi de oțel scânteind în întuneric. Cuști. Inele fixate de perete. Mese metalice.

– Haide, șterge-o de aici.

– Da, dar ce e asta?

– Nu știu. Cușți pentru câini... cui îi pasă?

– Câinii nu se țin în beci...

Nările lui Marc se schimonosiră izbite de izul puternic, de dezinfectant. Roti raza lanternei și văzu că mirosul izvora dintr-un șanț de beton, săpat în podea, care ducea către un capac mare de canal.

– Mișcă-te, băiete, bodogăni Richard. O să întârzii la următoarea lucrare, mă ții în loc.

– Stai o clipă, spuse Marc.

Se apropie de obiectul pe care îl văzuse scânteind în întuneric și îl ridică de jos. Îl studie ținându-l în palmă, întrebându-se ce ar fi putut fi.

Richard se îndreptă cu pași mari spre băietan, îl apucă de braț și îl trase către trepte.

– Uite ce e, îl avertiză. Fac meseria asta încă dinainte de-a te naște tu. Și am învățat ceva: dacă vrei să ai de lucru, vezi-ți de treaba ta și ține-ți gura. OK?

– OK, mormăi băiatul. Dar...

– Nici un dar. Acum vino să-mi dai o mână de ajutor cu lanterna asta afurisită.

19

În ultimii șase ani, Ben lucrase singur. Îi plăcea libertatea de care se bucura astfel, posibilitatea de a dormi unde avea chef, de a se mișca atât de repede și de fără zarvă și de a ajunge atât de departe cât era cu putință, de a se

strecura în diverse locuri și de a le părăsi fără să atragă atenția și – mai presus de toate – de a avea numai și numai grija lui. Dar acum era împovărat de femeia asta și își încălca propriile reguli.

Se întoarse în locuința lui conspirativă pe un drum ocolit. Expresia plină de uimire de pe chipul Robertei se accentuă pe când o călăuzea de-a lungul aleii cu pavajul cârpit, prin parcarea subterană și în susul treptelor care duceau spre ușa blindată a apartamentului său.

– Locuiești aici?

– Casă, dulce casă.

Încuie ușa în urma lor și tastă cifrul care dezactiva sistemul de alarmă. Aprinse luminile și ea cercetă încăperea din priviri.

– Ce-i asta? Minimalism neospartan?

– Vrei o cafea? O gustare?

– O cafea e perfect.

Ben se duse în chicinetă și aprinse ochiul de aragaz pe care se afla micul filtru. Cafeaua dădu în clocot în câteva minute și el i-o servi după ce adăugă lapte fierbinte dintr-o oală. Deschise o conservă cu tocană de cârnați cu șuncă și răsturnă mâncarea aburindă pe două farfurii. Încă mai avea o jumătate de duzină de sticle cu vin de masă roșu, ieftin. Luă una și îi scoase dopul.

– Ar trebui să mănânci ceva, spuse, văzând că ea ignoră farfuria.

– Nu mi-e foame.

– OK.

O goli pe a lui, apoi o trase pe a ei în față și înfulecă ce mai rămăsese din tocană sorbind din când în când,

cu lăcomie, din paharul cu vin. În timp ce mânca, observă că ea tremura, ținându-și capul în mâini. Se ridică și îi puse o pătură pe umeri. Ea rămase tăcută vreme de câteva minute.

– Nu pot să nu mă mai gândesc la Michel, șopti apoi.

– Nu-ți era prieten, îi reaminti el.

– Da, știu, și totuși..., suspină ea, apoi își șterse ochii și schiță un zâmbet ușor. E stupid, nu-i așa?

– Nu, nu e stupid. Ești miloasă.

– O spui de parcă ar fi o calitate rară.

– E o calitate rară.

– Tu n-o ai?

– Nu, zise el și își turnă ultima picătură de vin. N-o am. (Se uită la ceas.) E târziu. Mâine dimineață am treabă.

Goli paharul, sări de pe scaun și apucă un morman de pături și o pernă de pe fotoliu. Le aruncă pe podea.

– Ce faci?

– Îți pregătesc un pat.

– Pat se cheamă ăsta?

– Ei, ai fi putut avea unul la Ritz, dacă ai fi vrut. Eu ți l-am oferit, mai ții minte? Apartamentul nu are decât un singur dormitor, adăugă el, prinzându-i privirea.

– Așa că îți culci întotdeauna musafirii pe jos?

– Dacă asta te consolează, ești primul oaspete pe care l-am avut vreodată aici. Acum, vrei să-mi dai geanta, te rog?

– Ce?

– Dă-mi geanta, repetă el.

I-o smulse și începu să scotocească prin ea.

– Ce naiba faci?

Roberta încercă să o ia înapoi. El o împinse.

– Îl țin eu pe ăsta, spuse, băgând mobilul ei în buzunar. Poți să păstrezi restul.

– De ce-mi iei telefonul?

– De ce crezi? Nu vreau să dai telefoane de aici pe la spatele meu.

– Doamne, dar n-ai nici un pic de încredere în oameni.

– Am încredere în mine, ripostă el, apărându-se, pentru a realiza apoi că nu era adevărat.

Roberta nu reuși să doarmă prea bine în noaptea aceea, pentru că nu izbutea să scape de amintirea întâmplărilor de peste zi. Poate era nebună fiindcă rămăsese acolo în loc să ia banii și să se urce în primul avion către casă, din dimineața următoare. Și ce era cu acest Ben Hope? Greșise alegând să rămână alături de el? Indiferența lui era oarecum înspăimântătoare – felul în care te privea cu ochii ăia spălăciți și faptul că niciodată nu-ți puteai da seama ce gândea. Cine era, de fapt? Știa prea puține lucruri despre el, mult mai puține decât știa el despre ea.

Abandonă gândurile și își sălță capul de pe pernă, încordată și cu urechile ciulite. O voce. Se strădui să se orienteze în încăperea întunecoasă, cătușă de puțin familiară. Reuși să o facă după câteva secunde și realiză că glasul se auzea de dincolo de ușa dormitorului. Era glasul lui Ben. Nu deslușea ce anume spune. Vocea deveni mai puternică, protestând împotriva unui anumit lucru. Oare vorbea la telefon? Se ridică din patul ei improvizat și se furișă către camera lui, în lumina palidă a lunii. Își lipi cu

delicateţe urechea de uşă, având grijă să nu facă nici un zgomot, şi ascultă.

Ben nu vorbea, ci gemea – iar vocea lui părea îndurerată, chinuită. Murmură câteva cuvinte pe care ea nu le înţelese, apoi strigă, cu glas mult mai puternic. Roberta era cât pe ce să deschidă uşa, când îşi dădu seama că visa.

– Ruth! Nu pleca! Nu! Nu! Nu mă părăsi!

Strigătele scăzură iarăşi până la un murmur nedesluşit şi ea rămase acolo, în întuneric, ascultându-l vreme îndelungată cum plângea ca un ţânc.

20

Încă de pe când era copil de oameni săraci din zona rurală a Sardiniei, Franco Bozza se delectase provocând durerea. Primele lui victime fuseseră insectele şi viermii şi, puştan fiind, petrecuse multe ore aducătoare de mulţumire punând la punct metode din ce în ce mai elaborate de a le diseca încet, privindu-le cum se zvârcoleau şi mureau. Înainte de a împlini opt ani, făcuse progrese exersându-şi talentele pe păsări şi mamifere mici. Primii care avuseseră de suferit fuseseră nişte pui care abia învăţau să zboare, găsiţi într-un cuib. Pe urmă au început să dispară câinii din zonă. Pe parcursul adolescenţei, Franco se transformase într-un maestru al torturii şi un expert în prelungirea agoniei. Adora asta. Pentru că, făcând-o, se simţea mai viu ca niciodată.

La vârsta de treisprezece ani, când părăsise şcoala, catolicismul începuse să-l fascineze aproape în aceeaşi măsură.

Era vrăjit de cele mai crude dintre imaginile tradiției creștine: încoronarea cu spini, stigmatele sângerânde ale lui Hristos, felul în care fuseseră bătute piroanele în cruce, trecând prin mâini și picioare. Franco își desăvârșise deprinderile de bază ale științei de carte, căpătate în școală, numai ca să poată citi delicios de înspăimântătoarea istorie a Bisericii. Într-o bună zi, dăduse din întâmplare peste o carte veche, care descria persecuțiile la care fuseseră supuși ereticii din perioada medievală de către Inchiziție. Citise că, în anul 1210, după cucerirea unei fortărețe cathare, comandantul trupelor Bisericii ordonase ca unui număr de o sută dintre ereticii capturați să li se taie urechile, nasurile și buzele și să li se scoată ochii pentru a fi apoi puși să defileze prin fața meterezelor altor castele cathare, dând astfel un exemplu. Băiatul fusese extrem de exaltat de ideea acestui geniu macabru și zăcea noaptea în pat, treaz de-a binelea, regretând că nu putuse lua cumva parte la evenimentele de atunci.

Franco se îndrăgostise de arta religioasă și era în stare să străbată kilometri întregi pentru a ajunge în cel mai apropiat oraș ca să meargă la bibliotecă și să venereze, cuprins de invidie, picturile istorice care înfățișau imagini sinistre ale opresiunii religioase. Tabloul său favorit era *Carul cu fân*, pictat de Hieronymus Bosch în anii 1480 și înfățișând torturile oribile ale celor ajunși pe mâinile demonilor, trupuri străpunse de furci și săbii și – ceea ce i se părea cel mai excitant – o femeie goală. Nu nuditatea în sine era aceea care îi provoca un sentiment sufocant de poftă. Femeia avea brațele legate la spate și goliciunea nu îi era acoperită decât de o broască neagră aruncată peste

organele genitale. Era o vrăjitoare. Avea să fie arsă. Asta îl excita cu atâta intensitate, aproape înnebunindu-l.

Franco află care era fundalul istoric al tablourilor lui Bosch, misoginismul feroce al Bisericii Catolice din secolul al XV-lea, perioadă din care data Bula împotriva Vrăjitoarelor, emisă de papa Inocenţiu al VIII-lea, un document ce aproba, purtând sigiliul Vaticanului, torturarea şi arderea femeilor asupra cărora plana bănuiala, oricât de vagă, că ar fi fost în legătură cu Diavolul. Continuă prin a descoperi cartea cunoscută sub numele de *Malleus Malificarum* sau *Ciocanul Vrăjitoarelor,* manualul oficial de tortură şi sadism al Inchiziţiei, redactat în folosul celor care îl slujeau pe Dumnezeu îmbibându-se de sângele ereticilor. Cartea picură în mintea tânărului Franco aceeaşi oroare violentă faţă de sexualitatea feminină care impregnase creştinismul medieval. O femeie care se lăsa în voia dragostei trupeşti, care se bucura de ea, care nu se limita la o accepta zăcând insensibilă era, fără îndoială, mireasa Diavolului. Ceea ce însemna că trebuia să moară. Asta era partea care îi plăcea cel mai mult lui Franco.

Deveni un cunoscător desăvârşit al întregului trecut sângeros al Inchiziţiei şi al Bisericii Catolice, care o zămislise. În vreme ce alţii admirau magnificele lucrări de artă ale lui Botticelli şi Michelangelo de la Vatican, din Capela Sixtină, pentru propria lor valoare, Franco era încântat de faptul că, în timp ce acestea erau recunoscute de către Biserică, un sfert de milion de femei din întreaga Europă fuseseră arse pe rug cu binecuvântarea papei. Cu cât afla mai multe, cu atât mai mult i se întărea convingerea

că a accepta credința catolică și moștenirea ei era totuna cu a adopta, tacit sau altminteri, secolele de-a lungul cărora genocidul, războiul, opresiunea, tortura și corupția fuseseră puse în practică în mod sistematic, fără nici o restricție. Își descoperise chemarea spirituală și se lăsa în voia ei cu încântare.

În cele din urmă, în 1977, sosi vremea ca Franco să se însoare cu logodnica ce îi fusese aleasă, fiica armurierului din sat. Acceptase fără tragere de inimă să o ia de soție pe Maria, ca să le facă pe plac părinților lui.

În noaptea nunții descoperi că era impotent cu desăvârșire. Pe moment, faptul nu îl neliniști câtuși de puțin. Știa deja că nu simțea plăcerea și nu era cuprins de excitare decât atunci când avea un cuțit și deținea controlul. Dar, pentru că lucrurile nu se schimbau și Franco nu manifesta nici un fel de interes față de sexualitatea ei, Maria începu să-l ia în râs. Într-o noapte, la câteva luni după căsătorie, ea întrecu măsura.

– O să ies în stradă, ca să găsesc un bărbat adevărat, cu ouă! îi strigă ea. Și toată lumea o să afle că soțul meu e un *castrato,* nu e bun de nimic.

La douăzeci de ani, Franco era deja musculos și puternic. Cuprins de furie, o înșfăcă de păr și o târî în dormitor, unde o aruncă pe pat, o lăsă aproape leșinată dintr-o lovitură și înfipse cuțitul în ea.

Aceea fu noaptea în care Franco descoperi cum îți poate oferi plăcerea o femeie. El nu o atinsese – o atinsese numai oțelul. O lăsă legată de pat, mutilată și desfigurată pentru totdeauna. Fugi din sat în miez de noapte. Tatăl și frații Mariei plecară pe urmele lui, jurând să se răzbune.

Nu se aventurase niciodată la mai mult de câțiva kilometri depărtare față de casă, așa că se rătăci curând, hoinărind flămând și fără nici un ban prin satele înverzite ale Sardiniei. Salvatore, cel mai vârstnic dintre frații Mariei, îl găsi într-o noapte într-un bar din apropiere de Cagliari, unde cerșea de mâncare. Se furișă în spatele lui, luându-l prin surprindere, și îi crestă beregata cu cuțitul. Dar, chiar și cu sângele țâșnindu-i din rană, Franco era mai puternic. Îl înfrânse pe Salvatore, îl dezarmă și îl înjunghie, lăsându-l fără suflare.

Era prima oară când omora un om, dar nu avea să fie și ultima. Jefui cadavrul, luându-i toți banii, și fugi pe coastă, unde luă feribotul, ajungând în partea continentală a Italiei. Rana de la gât i se vindecă, dar avea să vorbească toată viața într-un soi de șoaptă înăbușită.

Cu amenințarea vendetei asupra capului, Franco era exilat din Sardinia. Cutreieră prin sudul țării, schimbând o slujbă după alta. Dar nu scăpa niciodată de setea de a provoca durere și, înainte de a împlini douăzeci și patru de ani, talentele lui erau deja folosite cu bune rezultate de mafioții care îl angajau ca să smulgă informații de la dușmanii capturați. Franco Bozza era un călău înnăscut și reputația lui înfricoșătoare se răspândi curând în lumea interlopă, unde deveni cunoscut drept un torționar extraordinar de crud și cu sânge rece. Când trebuia să prelungească viața, împingând agonia către extrem, el era maestrul incontestabil.

Când nu își practica arta asupra vreunui biet infractor, Bozza – sau Inchizitorul, cum ajunsese să se autointituleze – ieșea noaptea pe străzi, la vânătoare de prostituate, pe care le ademenea către moarte cu vocea lui

șoptită. Rămășițele lor triste începuseră să apară prin camerele murdare de hotel din tot sudul Italiei. Se răspândiseră zvonurile despre un „monstru", un maniac care benchetuia, savurând durerea și moartea, așa cum benchetuia un vampir delectându-se cu sânge. Dar Inchizitorul își acoperea întotdeauna urmele. Cazierul lui era tot atât de virgin ca el însuși.

Într-o bună zi a anului 1997, Franco Bozza primi un telefon neașteptat – nu de la obișnuitul rechin cu reputație dubioasă sau de la vreun șef al Mafiei, ci de la un episcop de la Vatican.

Massimiliano Usberti auzise de Inchizitor de la spionii săi din lumea interlopă. Zelul religios notoriu al individului, devotamentul lui absolut față de Dumnezeu și dorința lui nesmintită de a-i pedepsi pe păcătoși erau tocmai calitățile pe care și le dorea Usberti pentru noua sa organizație. Aflând care urma să fie rolul lui, Bozza profită imediat de ocazie. I se potrivea ca o mănușă.

Organizația se numea *Gladius Domini*. Sabia lui Dumnezeu.

Iar el tocmai devenise lama acestei săbii.

21

– Alo, îmi puteți da legătura cu *monsieur* Loriot, vă rog?

– Pe moment, este plecat în interes de afaceri, domnule, răspunse secretara. Nu se întoarce până în decembrie.

– Dar ieri mi-a dat un telefon.

– Mă tem că este imposibil, zise secretara, iritată. E în America de o lună.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, spuse Ben. E evident că am fost indus în eroare. Mi-ați putea spune dacă *monsieur* Loriot mai locuiește încă în Villa Margaux din Brignancourt?

– Brignancourt? Nu, *monsieur* Loriot locuiește aici, la Paris. Cred că ați greșit numărul. La revedere.

Legătura se întrerupse.

Acum era limpede. Loriot nu-i dăduse nici un telefon, iar accidentul de pe calea ferată fusese ideea altcuiva. Exact așa cum își închipuise. O altă versiune era prea puțin probabilă.

Fuma, cu gândul la cele întâmplate. Faptele îl conduceau într-o nouă direcție. Sunase la biroul lui Loriot de la Roberta. Michel Zardi se aflase în aceeași încăpere, ascultase convorbirea, îi aflase numărul. Se dusese întins către ușă imediat după aceea – ca să cumpere pește pentru pisică. Mda, și ca să le dea amicilor lui numărul. Apoi ei îl sunaseră, dându-se drept Loriot. Existase un risc: dacă telefona și adevăratul Loriot? Poate făcuseră mai întâi o verificare, aflând astfel că editorul lipsea din oraș. Planul nu era perfect, dar funcționase. Ben îi lăsase să pună mâna pe el cu aceeași ușurință cu care ar fi cules un măr și numai datorită intervenției oportune a Robertei nu fusese spulberat, împrăștiindu-se pe mai bine de o sută de metri de cale ferată. La ora aceea, încă l-ar mai fi adunat cu lingurița din toate crăpăturile traverselor.

Începea să facă greșeli? Așa ceva nu trebuia să se mai întâmple.

Pe de altă parte, totul îl conducea la concluzia că el și Roberta Ryder erau vânați de aceiași oameni. Care nu glumeau, ceea ce îl punea în aceeași oală cu americanca, indiferent dacă îi convenea sau nu.

Merse de-a lungul șirului de mașini uzate, aruncându-și pe rând ochii asupra fiecăreia. Ceva rapid și practic. Nici prea ostentativ, nici prea vechi.

– Ce-mi puteți spune despre asta? întrebă, arătând cu degetul spre una dintre ele.

Mecanicul își șterse mâinile de salopetă, lăsând două dâre paralele de ulei pe materialul de culoare albastră.

– Un an vechime și e în stare perfectă. Cum plătiți?

Ben se bătu cu palma peste buzunar.

– Cu bani gheață e bine?

Zece minute mai târziu, gonea pe Avenue de Gravelle în Peugeotul 206 sport, de culoare galbenă, îndreptându-se către principala șosea de centură a Parisului.

– Ei, Ben, pentru un ziarist, cam arunci cu bani în toate părțile, spuse Roberta, de pe scaunul de alături.

Ben chibzuise toată dimineața, întrebându-se ce era de făcut în privința ei. Primul impuls fusese să se descotorosească de ea, să-i plătească o despăgubire, să o silească să se întoarcă în State. Dar poate greșea. Poate era capabilă să-l ajute. Dorea să descopere ce se petrecea, iar el voia același lucru. Și, pe moment, era dispusă să îi fie loială, în parte de frică, în parte dintr-o intensă curiozitate. Ceea ce nu avea să dureze dacă el continua să o țină în întuneric, să nu-i acorde încredere.

– OK, m-ai prins. Nu sunt ziarist, îi mărturisi, încetinind când intră în traficul intens din apropiere de *périphérique*.

– Aha. Știam eu, izbucni ea, bătând din palme. Îmi este permis să aflu cu ce te ocupi de fapt, domnule Benedict Hope? Apropo, ăsta e numele tău adevărat?

– S-ar putea spune că sunt un căutător.

Se strecură prin trafic, așteptă o pauză, apoi micul automobil sport acceleră, împingându-i în spătarele scaunelor, în timp ce vuietul sonor al motorului urca la un nivel plăcut auzului.

– Și ce anume cauți? Belele?

– Ei, da, uneori sunt un căutător de belele, făcu el, permițându-și un zâmbet sarcastic. Dar de data asta nu mă așteptam la atât de multe.

– Așadar, ce cauți? Și de ce ai venit la mine?

– Chiar vrei să știi?

– Da, vreau.

– Încerc să-l găsesc pe alchimistul Fulcanelli.

Ea ridică din sprâncene.

– Ahaa... Îhî. Continuă.

– Ceea ce caut de fapt este un manuscris în posesia căruia se presupune că ar fi fost, sau pe care l-ar fi scris – nu știu prea multe despre asta.

– Manuscrisul lui Fulcanelli – ce poveste veche.

– Ai auzit de el?

– Sigur că da, am auzit. Dar, când te ocupi cu ce mă ocup eu, auzi o mulțime de lucruri.

– Crezi că nu există.

Ea ridică din umeri.

– Cine știe? E un soi de Sfânt Potir al alchimiei. Unii spun că există, alții spun că nu există, nimeni nu știe ce este de fapt și ce conține. Oricum, de ce îți trebuie? Nu pari omul care să umble după așa ceva.

– Cum adică?

– Știi care e una dintre cele mai mari probleme ale alchimiei? pufni ea. Oamenii pe care îi atrage. Încă n-am întâlnit nici unul care să nu fie zărghit, într-un fel sau altul.

– Ăsta e primul compliment pe care mi-l faci.

– Nu pune la inimă. Oricum, nu mi-ai răspuns la întrebare.

El păstră o clipă tăcerea.

– Nu-l vreau pentru mine. E pentru un client.

– Și clientul ăsta crede că-l poate vindeca de o boală oarecare, este? De-aia te interesau atât de mult cercetările mele. Cauți un soi de leac pentru cineva. Clientul nu e în toate mințile?

– Să spunem că e doar destul de disperat ca să facă asta.

– Doamne, chiar trebuie să fie. Carevasăzică, Ben, ai de gând să spui încotro ne duce această nouă jucărie sclivisită pe care ți-ai cumpărat-o?

– Numele Jacques Clément îți spune ceva? întrebă el.

– Bineînțeles, recunoscu ea, dând din cap cu o privire întrebătoare. A fost ucenicul lui Fulcanelli prin anii douăzeci, nu-i așa? De ce?

– Se spune că, înainte de dispariția sa, Fulcanelli i-ar fi încredințat anumite documente, o lămuri el și continuă, pentru că ea rămase în expectativă: Oricum, asta s-a întâmplat de mult, în douăzeci și șase. Clément e mort,

a murit cu ani în urmă. Dar vreau să știu mai multe despre ceea ce i-a dat Fulcanelli, indiferent ce-o fi fost.

– Și cum afli?

– Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut acum trei zile, când am ajuns la Paris, a fost să verific dacă mai are rude în viață. M-am gândit că ele m-ar putea ajuta.

– Și?

– Am dat de urma fiului său, André. Bancher bogat, retras din afaceri. N-a fost din cale afară de amabil. De fapt, imediat ce-am pomenit de Fulcanelli, el și soția lui m-au dat, practic, afară.

– Asta se întâmplă când îi vorbești cuiva despre alchimie, spuse ea. Bine ai venit în clubul nostru.

– Oricum, nu mi-aș fi închipuit că vreunul dintre ei o să mă caute vreodată, continuă Ben. Dar, în dimineața asta, în timp ce dormeai, am primit un telefon.

– De la ei?

– De la fiul lor, Pierre. Am avut o discuție interesantă. A ieșit la iveală că au fost doi frați. André și Gaston. Primul a reușit în viață, al doilea a fost oaia neagră a familiei. Gaston a vrut să continue munca tatălui lui, pe care André o detesta, spunând că e vrăjitorie.

– Se leagă.

– Și, practic, l-au renegat pe Gaston ca pe un țicnit, ca pe o rușine a familiei. Nu mai au nimic de-a face cu el.

– Gaston mai trăiește?

– Așa s-ar părea. Locuiește la vreo câțiva kilometri de aici, la o fermă veche.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

– Și într-acolo mergem?

– Nu te ambala prea tare. E probabil un soi de aiurit... cum le spui tu?

– Zărghiți. Termen tehnic.

– O să țin minte.

– Prin urmare, crezi că Gaston Clément s-ar putea să mai aibă încă hârtiile alea, sau ce-or fi fiind, pe care i le-a lăsat Fulcanelli tatălui său?

– Merită să-ncerc.

– Oricum, nu mă-ndoiesc că toate astea sunt foarte interesante, spuse ea. Dar credeam că ne străduim să aflăm ce naiba se întâmplă și de ce a încercat cineva să ne omoare.

El îi aruncă o privire grăbită.

– Încă n-am terminat. Pierre Clément mi-a mai spus ceva în dimineața asta. Eu n-am fost ultima persoană care a luat legătura cu tatăl lui, interesându-se de Fulcanelli. Zicea că acum două zile și-au făcut apariția trei bărbați care au vrut să afle aceleași lucruri și care au întrebat și de mine. Trebuie să existe o legătură între toate astea – tu, eu, Michel, oamenii care ne vânează și manuscrisul.

– Ce legătură?

Roberta clătină din cap, derutată.

– Nu știu.

Întrebarea era dacă cei trei bărbați descoperiseră existența lui Gaston Clément, își spuse el. Ar fi putut nimeri într-o altă capcană.

După încă vreo oră, ajunseră la ferma părăsită despre care Pierre Clément spusese că era locuința unchiului său. Se opriră într-o parcare înconjurată de copaci, aflată la câteva sute de metri în susul drumului.

– Ăsta e locul, spuse Ben, uitându-se pe schița sumară pe care o făcuse după indicațiile primite.

În timp ce mergeau pe jos către fermă, cerul se acoperea cu nori cenușii, ploaia amenințând să înceapă din clipă-n clipă. Neobservat de Roberta, Ben desfăcu fără zgomot clema care fixa cureaua de la tocul pistolului și își aduse mâna deasupra pieptului când intrară în curtea cu pavajul stricat. De-o parte și de alta se înșirau clădirile fermei, părăsite și în ruină. Un hambar înalt și dărăpănat, din lemn, se vedea în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-un grajd de vite. Ferestrele sparte erau astupate cu scânduri. Dintr-un coș înnegrit de metal se înălța încet o șuviță spiralată de fum.

Ben se uită în jur cu prudență, gata să facă față unui eventual pericol. Prin preajmă nu era nimeni altcineva.

Hambarul părea să fie pustiu. În interior, aerul era dens, plin de fum și îmbibat de izul neplăcut al gunoiului și al unor substanțe ciudate, care ardeau mocnit. Clădirea era alcătuită dintr-o singură încăpere imensă, slab luminată de razele timide de soare ce pătrundeau prin crăpăturile scândurilor și prin cele câteva geamuri prăfuite. Păsările gălăgioase intrau și ieșeau printr-o gaură aflată sus de tot, în fronton. Pe una dintre laturile hambarului, pe o platformă susținută de stâlpi din lemn negeluit, se aflau un fotoliu jerpelit, o masă pe care stătea un televizor vechi și un pat acoperit cu un morman de pături murdare. Pe cealaltă latură era un cuptor imens, plin de funingine, a cărui ușă neagră, de fier, era întredeschisă – și prin crăpătura aceea de câțiva centimetri ieșea un șuvoi de fum negru, însoțit de un miros înțepător. Cuptorul era

înconjurat de mese improvizate, pline cu cărți, hârtii, recipiente de metal și de sticlă, unite prin furtunuri de cauciuc sau prin tuburi de plexiglas. Niște lichide ciudate erau pe punctul de a da în fiert deasupra unor becuri Bunsen alimentate de la butelii de gaz, răspândind vapori urât mirositori. În colțurile întunecate erau mormane de fier vechi, lăzi stricate, vase sparte și armate întregi de sticle goale.

– Ce cloacă, murmură Roberta.

– Cel puțin nu e plin de muște.

– Ha, ha.

Îi adresă un zâmbet superior. Idiotule, adăugă, pentru sine.

Ben se apropie de una dintre mese, unde se afla ceva care îi atrăsese privirea. Era un manuscris vechi, îngălbenit, pe care îl țineau întins bucățile de cristale de cuarț puse pe colțuri. Îl ridică și pergamentul zvâcni, rulându-se și împrăștiind un nor de firicele de praf care plutiră în fâșia de lumină strecurată prin fereastra bătută-n scânduri din apropiere. Așeză manuscrisul în calea razei de soare și îl desfășură cu delicatețe, ca să citească scrisul mărunt.

Dacă planta medicinală ch-heng poate prelungi o viață
E sigur că merită ca acest elixir să pătrundă în trupul unui om?
Prin natura sa, aurul nu ruginește și nu piere
Și este lucrul cel mai prețios.
Dacă alchimistul prepară acest elixir
Viața lui va dura la nesfârșit,
Părul acum alb va redeveni negru,

Dinţii care i-au căzut vor creşte,
Bătrânul senil va fi iarăşi un tânăr plin de vigoare,
Cotoroanţa va fi iarăşi fecioară,
El, cel a cărui înfăţişare s-a schimbat, scapă din orice pericol.

– Ai găsit ceva ? întrebă ea, uitându-i-se peste umăr.
– Habar n-am. Ar putea fi interesant, cine ştie.
– Pot să văd şi eu ?

Parcurse pergamentul cu privirea. Ben cotrobăia pe masă, sperând să mai dea peste ceva asemănător, dar, printre mormanele de suluri şi teancurile de hârtii murdare, cu colţurile îndoite, nu mai reuşi să găsească altceva decât grafice, tabele şi liste de simboluri, toate de neînţeles.

– Tu pricepi ceva din toate chestiile astea ? oftă el.
– Ăăă, Ben...

El suflă praful de pe o carte veche.

– Ce e ? murmură, ascultând-o doar pe jumătate.

Ea îi dădu un cot.

– Nu mai suntem singuri.

22

Mâna lui Ben zbură către pistol. Dar, când se întoarse şi dădu cu ochii de bărbatul care se apropia, o lăsă să cadă la loc.

Ochii bătrânului licăreau frenetic în spatele părului cărunt, lung şi încâlcit care îi atârna peste faţă, contopindu-se cu barba stufoasă. Se apropie în grabă, şontâcăind

sprijinit într-un baston și târându-și ghetele pe podeaua de beton.

– Lasă aia jos! strigă el cu asprime, amenințând-o pe Roberta cu un deget osos. N-o atinge!

Ea reașeză cu delicatețe pe masă pergamentul care zvâcni, rulându-se într-un sul strâns. Bătrânul îl înhăță, ducându-l cu furie la piept. Purta un palton murdar, foarte vechi, care atârna pe el în zdrențe. Respira greu, șuierând.

– Cine sunteți? îi întrebă, dezgolindu-și dinții înnegriți. Ce căutați în casa mea?

Roberta îl privea țintă. Arăta de parcă și-ar fi petrecut ultimii treizeci de ani trăind de azi pe mâine pe sub podurile Parisului. *Dumnezeule mare*, cugetă ea. *Și eu vreau să conving lumea să ia în serios niște tipi ca ăsta?*

– Îl căutăm pe *monsieur* Gaston Clément, spuse Ben. Îmi cer scuze, ușa era deschisă.

– Cine sunteți? repetă bătrânul. Poliția? Polițaii n-au ce căuta aici. Cărați-vă.

Se retrase în întuneric, strângând sulul de pergament la piept și agitându-și bastonul către ei.

– Nu suntem de la poliție. Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

– Eu sunt Gaston Clément. Ce vreți de la mine? gâfâi bătrânul.

Genunchii părură să i se înmoaie dintr-odată și căzu, scăpând pergamentul și bastonul. Ben îl ridică și îl ajută să se așeze pe un scaun. Apoi îngenunche alături de bătrânul alchimist care tușea spasmodic și scuipa într-o batistă.

– Mă numesc Ben Hope şi caut ceva anume. Un manuscris scris de Fulcanelli... să vă chem un doctor, domnule? Nu arătaţi prea bine.

Accesul de tuse se încheie şi Clément continuă să gâfâie vreme de un minut, ştergându-se la gură. Avea mâini osoase, deformate de artrită, cu vene albastre, proeminente, vizibile prin pielea palidă, translucidă.

– Mă simt bine, croncăni el, rotindu-şi încet capul cărunt, ca să-l vadă mai bine pe Ben. Fulcanelli?

– A fost profesorul tatălui dumneavoastră, nu-i aşa?

– Da, i-a dăruit tatălui meu o enormă înţelepciune, murmură Clément.

Se lăsă pe spătarul scaunului, parcă meditând. Se întrerupse, bombănind cuvinte fără şir vreme de un minut, aparent confuz şi absent.

Ben îi ridică bastonul căzut şi i-l sprijini de scaun. Pe urmă desfăşură pergamentul care ajunsese pe podea.

– Presupun că nu...

Bătrânul păru să revină la viaţă când văzu sulul în mâinile lui Ben. Braţul lui numai piele şi os ţâşni şi i-l smulse.

– Dă-mi-l înapoi.

– Ce este?

– Ce-ţi pasă? E Secretul Vieţii fără de Sfârşit. China, secolul al II-lea. E nepreţuit.

Ochii lui bătrâni se aţintiră asupra lui Ben cu mai multă hotărâre. Se ridică clătinându-se pe picioare şi întinse către el un deget care zvâcnea.

– Ce vrei de la mine? întrebă, cu glas tremurător. Alţi străini blestemaţi care-au venit să fure!

Îşi înhăţă bastonul.

– Nu, domnule, nu suntem hoți, îl asigură Ben. Nu vrem decât niște informații.

Clément scuipă.

– Informații? Informații – asta mi-a spus și acel *salaud*[1], Klaus Rheinfeld. Izbi cu bastonul în masă, făcând hârtiile să zboare. O mică Kraut[2] hoață și ticăloasă! (Se întoarse către ei.) Acum plecați de aici! le strigă, făcând băsici de salivă în colțurile gurii.

Întinse brațul către o etajeră cu instrumente de laborator și înșfăcă o eprubetă plină cu un lichid verde, aburind, pe care o agită amenințător către ei. Dar genunchii îi cedară din nou, se împletici și căzu. Eprubeta se izbi de podea și lichidul verde se împrăștie în toate părțile.

Îl ridicară în picioare și îl ajutară să urce treptele către platforma care îi servea drept locuință. Bătrânul Clément se așeză pe marginea patului, arătând slăbit și bolnav. Roberta îi aduse un pahar cu apă. După un răstimp, se liniști și păru ceva mai dispus să stea de vorbă.

– Vă puteți încrede în mine, îi spuse Ben serios. Nu vreau să fur nimic de la dumneavoastră. Vă plătesc cu bani gheață dacă mă ajutați. De acord?

Clément dădu din cap, luând o înghițitură de apă.

– Perfect. Acum ascultați-mă cu atenție. Înainte de dispariția sa din 1926, Fulcanelli i-a dat tatălui dumneavoastră, Jacques Clément, anumite documente. Trebuie să aflu dacă este sau nu posibil ca tatăl dumneavoastră să

---

[1] Lepădătură (n. tr).

[2] Buruiană (n. tr).

fi fost în posesia unui soi de manuscris referitor la alchimie, primit de la profesorul său.

Bătrânul clătină din cap.

– Tata avea o mulțime de hârtii. Înainte de a muri a distrus o mare parte dintre ele (și fața i se contorsionă de furie). Marea majoritate a celor rămase mi-au fost furate.

– De către acest Rheinfeld de care ați pomenit? întrebă Ben. Cine era?

Obrajii zbârciți ai bătrânului se înroșiră.

– Klaus Rheinfeld, spuse el, cu vocea plină de ură. Un *connard*[1], care era asistentul meu. A venit aici ca să-nvețe secretele alchimiei. A sosit într-o bună zi, rahatul ăla mizerabil, numai piele și os, cu nimic altceva decât cămașa împuțită cu care era îmbrăcat. L-am ajutat, l-am învățat, l-am hrănit! (Furia îi tăia alchimistului răsuflarea.) Am avut încredere în el. Dar m-a trădat. Nu l-am mai văzut de zece ani.

– Vreți să spuneți că acest Klaus Rheinfeld a furat hârtiile importante ale tatălui dumneavoastră?

– Și crucea de aur.

– O cruce de aur?

– Da, foarte veche și foarte frumoasă. Descoperită de Fulcanelli, cu mulți ani în urmă.

Clément se întrerupse, tușind și scuipând.

– Era cheia către marea cunoaștere. Fulcanelli i-a dat-o tatălui meu înainte de dispariția sa.

– De ce a dispărut? întrebă Ben.

Bătrânul îi aruncă o privire sumbră.

---

[1] Imbecil (n. tr.).

– Ca și mine, a fost trădat.

– Cine l-a trădat?

– Cineva în care avea încredere.

Buzele zbârcite i se schimonosiră într-un zâmbet plin de mister. Întinse mâna sub pat și prinse cu băgare de seamă și respect un caiet vechi, pe care îl scoase la lumină. Era legat în piele albastră, zgâriată, și arăta de parcă ar fi fost ros de șoareci vreme de zeci de ani.

– Totul e aici.

– Ce e ăsta? întrebă Ben, privindu-l cu atenție.

– Maestrul tatălui meu își spune povestea în aceste pagini, răspunse Clément. Ăsta era jurnalul lui, singurul lucru pe care nu mi l-a furat Rheinfeld.

Ben și Roberta schimbară o privire.

– Pot să-l văd? îl întrebă el pe bătrân.

Alchimistul dădu coperta deoparte ezitând și apropie jurnalul de Ben, ca să poată vedea. El își aruncă ochii asupra caligrafiei de modă veche.

– Sigur e scrisul lui Fulcanelli?

– Bineînțeles, murmură bătrânul, arătându-i semnătura de pe foaia de gardă.

– *Monsieur*, aș vrea să cumpăr acest caiet de la dumneavoastră.

– Nu e de vânzare, pufni Clément.

Ben căzu pe gânduri câteva clipe.

– Ce s-a întâmplat cu Klaus Rheinfeld? întrebă el. Știți unde se află acum?

Bătrânul își încleștă pumnii.

– Arde în iad, acolo unde îi e locul, așa sper.

– Vreți să spuneți că a murit?

Dar alchimistul era absent, pradă unui nou acces de bâiguieli nedeslușite.

– A murit? repetă Ben.

Clément avea privirile pierdute. Ben îi flutură mâna prin fața ochilor.

– Nu cred că mai scoți prea multe de la el, zise Roberta.

Ben dădu din cap. Își puse mâna pe umărul bătrânului și îl scutură cu blândețe, readucându-l la realitate.

– *Monsieur* Clément, ascultați-mă cu atenție și țineți minte ce vă spun. Trebuie să plecați de aici o vreme.

Bătrânul reuși să-și refocalizeze privirea.

– De ce? cârâi el.

– Pentru că e posibil să-și facă apariția niște indivizi. Nu sunt oameni cumsecade și nu e bine să-i întâlniți, m-ați înțeles? Au fost acasă la fratele dumneavoastră, unde au pus diverse întrebări, și s-ar putea să știe unde să vă găsească. Mă tem că v-ar putea face rău. Așa că vreau să luați asta.

Îi întinse un teanc gros de bancnote. Clément făcu ochii mari când văzu ce multe erau.

– De ce-mi dați bani? întrebă, cu vocea tremurând.

– Vă plătesc ca să plecați de aici o vreme, îi spuse Ben. Luați-vă niște haine noi și mergeți la un doctor, dacă aveți nevoie. Urcați-vă în tren, plecați cât mai departe cu putință și închiriați o locuință pentru o lună sau două. (Duse mâna din nou la buzunar și scoase alt sul de bancnote.) Și vi-i dau și pe ăștia dacă sunteți de acord să-mi vindeți caietul ăla.

23

– E o lectură interesantă?

– Destul de interesantă, răspunse el, ridicând ochii de pe birou.

Roberta se uita pe fereastră, sorbind din cafea cu un aer plictisit. El se întoarse la jurnal, întorcând cu grijă paginile îngălbenite de vreme și parcurgând în grabă unele dintre însemnările caligrafiate cu scrisul uniform și elegant al alchimistului.

– A meritat treizeci de mii?

Ben nu răspunse. Poate meritase să-i dea banii lui Clément, poate nu. Multe pagini păreau să lipsească, iar altele erau degradate și indescifrabile. Sperase că jurnalul ar fi putut conține niște indicii referitoare la elixirul legendar, sau poate chiar un fel de rețetă. În timp ce îl răsfoia, înțelese că, așteptându-se la asta, dăduse dovadă de naivitate. Părea să fie un jurnal ca oricare altul, o înregistrare a evenimentelor de zi cu zi. Ochii îi căzură asupra unei însemnări mai lungi și se apucă să o citească.

9 februarie 1924

Drumul către vârful muntelui a durat mult și a fost plin de pericole. Încep să fiu mult prea bătrân pentru astfel de lucruri. De multe ori m-am speriat de moarte când m-am pomenit înaintând cu neîndemânare, centimetru cu centimetru, pe un perete de stâncă aproape vertical, în timp ce ninsoarea se transforma în viscol. În cele din urmă, m-am târât până pe culme și mi-am odihnit câteva clipe trupul frânt de oboseală, gâfâind și cu

mușchii zvâcnind din pricina efortului. Mi-am șters zăpada de pe ochi și am ridicat privirea către ruinele castelului din fața mea.

Curgerea veacurilor n-a avut milă de ceea ce a fost cândva fortăreața semeață a lui Amauri de Lévis. Războaiele și molimele au venit și s-au dus, dinastiile războinice au înflorit și s-au stins, ținutul a trecut de la un stăpânitor la altul. S-au scurs mai bine de cinci secolele de când acest castel, pe atunci deja vechi și dărăpănat, a fost asediat, bombardat și, în cele din urmă, transformat în ruine de vrajba de mult uitată dintre clanuri. Din turnurile lui rotunde, puternice, n-au mai rămas decât mormane de moloz, iar mușchiul și lichenii au năpădit zidurile pline de urmele războaielor. La un moment dat, focul trebuie să fi mistuit interiorul castelului, ducând la prăbușirea acoperișului. Anii, vântul, ploaia și soarele au făcut restul.

Cea mai mare parte a ruinelor sunt acoperite de grozamă și rugi de mure și am fost nevoit să-mi croiesc, printre ele, o cărare către arcada gotică de la intrarea principală. Din porțile de lemn putrezit pe de-a-ntregul, n-au mai rămas decât balamalele de fier care atârnă, înnegrite, niturile mâncate de rugină din arcada sfărâmată, de piatră. Dincolo de poartă, m-a izbit liniștea de mormânt a unui cimitir suspendat deasupra acelui loc cenușiu și pustiit. M-am gândit, cu disperare, că nu aveam să găsesc niciodată lucrul după care venisem.

Am hoinărit prin curtea plină de zăpadă, privind ruinele zidurilor și ale meterezelor care mă înconjurau. Am coborât treptele unei scări în spirală, la baza căreia am

descoperit intrarea într-o magazie veche, unde m-am adăpostit de vânt și am aprins focul, ca să mă încălzesc.

Viscolul m-a ținut captiv între ruinele castelului vreme de două zile. Porțiile sărăcăcioase de pâine și de brânză pe care mi le adusesem mi-au ajuns ca să-mi amăgesc foamea și aveam o pătură și o ulcică în care am topit zăpadă ca să-mi potolesc setea. Mi-am petrecut vremea explorând ruinele și sperând cu ardoare că, în urma cercetărilor mele, ajunsesem la niște concluzii care aveau să se dovedească a fi adevărate.

Știam că răsplata mea, dacă exista una, trebuia să se găsească nu deasupra pământului, printre ceea ce mai rămăsese din metereze și din turnuri, ci undeva, dedesubt, în rețeaua de tuneluri și încăperi săpate în stânca pe care fusese înălțat castelul. Multe dintre acestea se surpaseră în decursul vremii, dar unele rămăseseră intacte. La nivelurile cele mai adânci am dat peste niște carcere cufundate în beznă, oasele nenorociților care le ocupaseră fiind transformate de mult în pulbere. Am căutat și m-am rugat, cutreierând, la lumina lămpii mele cu ulei, pe culoarele întunecoase, cu apa picurând din tavan, și pe scările în spirală.

După multe ore de cruntă dezamăgire, m-am târât către adâncul pământului printr-un tunel pe jumătate surpat și m-am pomenit într-o încăpere pătrată. Am ridicat lampa și am recunoscut plafonul boltit și blazoanele fărâmițate de pe gravurile în lemn, putrezite, pe care le găsisem la Paris. În momentul acela am știut că îmi dusesem cercetările la bun sfârșit și inima mi-a tresăltat de bucurie.

Am dat ocol camerei până ce am ajuns în locul indicat. Am răzuit pânzele groase de păianjen și am spulberat nori întregi de praf înainte ca semnele tocite de vreme care fuseseră dăltuite în blocul piatră să-mi apară în fața ochilor. Acestea m-au condus, așa cum știam că trebuia să se întâmple, către o anumită lespede din dușumea. Am săpat în pământul umed de pe marginile ei până am izbutit să-mi vâr degetele dedesubt și, cu un mare efort, am ridicat-o. Când am dat cu ochii de nișa de piatră pe care o astupase și când am înțeles ce anume găsisem, după o viață de cercetări, am căzut în genunchi și am vărsat în tăcere lacrimi de ușurare și exaltare.

Inima îmi zvâcnea, plină de teamă, în timp ce scoteam din gaură obiectul greu și răzuiam murdăria și resturile de putregai de pe învelișul lui din piele de oaie. Caseta de oțel se păstrase foarte bine. I-am săltat capacul folosind cuțitul drept pârghie și aerul a ieșit din ea șuierând. Mi-am strecurat înăuntru mâna cu degete tremurătoare și m-am îmbătat la ivirea incredibilei mele descoperiri în lumina pâlpâitoare a lămpii.

De aproape șapte sute de ani, nimeni nu-și mai ațintise ochii asupra acelor obiecte prețioase. Ce fericire!

Cred că artefactele au fost făurite de strămoșii mei, catharii. E o lucrare înfăptuită cu mare măiestrie, ferită de trecerea vremii și de ochii multor generații.

S-ar putea ca ei să fi deținut, cu toții laolaltă, cheia Tainei Tainelor și țelul tuturor lucrărilor noastre. E un miracol atât de mare, încât mă tem să îi înțeleg puterea...

Ben dădu câteva pagini, nerăbdător să afle mai multe.

3 noiembrie 1924

E așa cum am bănuit. Pergamentul străvechi s-a dovedit a fi mult mai greu de descifrat decât îmi închipuisem. Am muncit din greu, vreme de luni de zile, ca să-i desluşesc limbajul arhaic, mesajele întortocheate şi încifrate, numeroasele şi intenţionatele erori. Dar, astăzi, eu şi Clément am fost răsplătiţi, în sfârşit, pentru truda noastră îndelungată. Substanţele s-au topit într-un creuzet, pe cuptor, după ce au fost reduse la sărurile lor şi după o pregătire şi o distilare specială. S-a auzit un şuierat înspăimântător şi laboratorul s-a umplut de şuvoaie de aburi. Eu şi Clément am fost uluiţi de mireasma de pământ reavăn şi parfumul dulceag, de flori. Apa a căpătat o culoare galbenă. În aceasta am adăugat o anumită cantitate de mercur şi am lăsat soluţia să se răcească. Când am deschis creuzetul...

Restul paginii căzuse pradă şoarecilor şi umezelii.

– Drace, murmură Ben, pentru sine.

La urma urmelor, poate obiectul ăla nu era bun de nimic. Continuă să citească, fixând cu atenţie scrisul decolorat, pe alocuri abia vizibil din cauza petelor de umezeală.

8 decembrie 1924

Cum poate experimenta cineva un Elixir al Vieţii? Am preparat licoarea respectând instrucţiunile detaliate ale strămoşilor mei. Clément, băiatul ăsta adorabil, s-a

temut să-l ia. Eu am băut până acum aproximativ treizeci de drahme[1] din lichidul cu gust dulce. Nu observ nici un fel de efecte adverse. Numai timpul ne va spune care este puterea lui de a prelungi viața...

Foarte bine, timpul ne-o va spune, își zise Ben. Iritat, sări câteva pagini și se pomeni uitându-se la o însemnare din mai 1926, care era intactă.

În dimineața asta, după plimbarea zilnică, m-am întors pe strada Lepic, unde am fost întâmpinat de cea mai scârboasă duhoare care a ieșit vreodată din laboratorul meu. Încă de pe când mă zoream în jos pe scările ce duc către pivniță, știam ce se întâmplase și, așa cum mă așteptasem într-o mare măsură, când am deschis dintr-o lovitură ușa laboratorului, l-am găsit pe tânărul meu ucenic Nicholas Daquin stând în picioare, în mijlocul unui nor de fum și al prăpădului făcut de un experiment nesăbuit.

Am aruncat apă peste flăcări și m-am întors către el tușind din pricina fumului.

– Nicholas, i-am spus, te-am prevenit.

– Îmi pare rău, mi-a răspuns el, cu privirea aceea insolentă. Dar, maestre, aproape că am reușit.

– Experiențele pot fi periculoase, Nicholas. Ai pierdut controlul elementelor. Pentru neutralizarea lor, e nevoie de o manipulare foarte delicată.

S-a uitat la mine.

[1] O sută șaisprezece grame (n. tr.).

– Dar mi-ai spus că simt foarte bine toate astea, maestre.

– Așa și este, i-am răspuns. Dar intuiția, singură, nu e de ajuns. Talentul tău, prietene, nu e șlefuit. Trebuie să înveți să-ți ții în frâu impulsivitatea tinereții.

– Durează atât de mult să înveți toate astea. Vreau să știu mai multe. Vreau să știu totul.

Noul meu ucenic, în vârstă de douăzeci de ani, e uneori încăpățânat și arogant, dar nu pot nega că are un talent deosebit. N-am mai dat niciodată peste un tânăr învățăcel atât de nerăbdător.

– Nu te poți aștepta să condensez, în câteva lecții, trei mii de ani de filozofie și eforturile întregii mele vieți, i-am spus eu, cu răbdare. Cele mai puternice secrete ale naturii trebuie învățate pe îndelete, pas cu pas. Asta e calea alchimiei.

– Dar, maestre, am atât de multe întrebări, a protestat Nicholas, fixându-mă cu ochii lui negri, arzători. Tu știi atât de multe. Urăsc senzația asta, de a fi neștiutor.

Am dat din cap.

– O să înveți. Dar trebuie să înveți să-ți stăpânești încăpățânarea pe care o ai în fire, tinere Nicholas. Nu e înțelept să încerci să alergi atunci când încă n-ai învățat să mergi. Pentru moment, ar trebui să te mărginești la studiul teoriei.

Tânărul s-a lăsat să cadă greu pe un scaun, părând agitat.

– M-am săturat să tot citesc cărți, maestre. N-am nimic împotriva deprinderii teoriei care stă la temelia muncii noastre, dar am nevoie de ceva practic, de un

lucru pe care să-l pot vedea și atinge. Trebuie să fiu convins că tot ceea ce facem are un țel.

I-am spus că îl înțelegeam. În timp ce îl priveam, m-a cuprins îngrijorarea că prea îndelungatele studii teoretice ar fi putut să-l îndepărteze până la urmă pe acest învățăcel deosebit de talentat. Îmi dau eu însumi mult prea bine seama cât de aridă și de zadarnică pare o viață de studiu fără răsplata unei realizări materiale, fără o recompensă palpabilă.

M-am gândit la propria mea răsplată. Oare, dacă i-aș fi împărtășit lui Nicholas o fărâmă din acea cunoaștere incredibilă, i-aș fi satisfăcut curiozitatea arzătoare?

– Foarte bine, am spus după o tăcere îndelungată, o să-ți îngădui să afli mai multe, să afli ceva care nu e în cărțile tale.

El a sărit de pe scaun, cu ochii scânteind de încântare.

– Când, maestre? Acum?

– Nu, nu acum, i-am răspuns. Nu mai fi atât de nerăbdător, tinere ucenic. Curând, foarte curând (aici am ridicat un deget de avertizare). Dar ține minte un lucru, Nicholas. Nici un învățăcel de vârsta ta nu a mai fost vreodată introdus atât de departe și atât de iute în miezul alchimiei, nici nu a mai ajuns acolo atât de curând. E o mare responsabilitate pentru tine și trebuie să fii pregătit să ți-o asumi. Odată ce ți-am împărtășit cele mai importante secrete, ele nu trebuie divulgate niciodată, nimănui. Absolut nimănui, înțelegi? O să te pun să faci acest jurământ solemn.

Și-a ridicat bărbia, în stilul lui plin de mândrie.

– Jur chiar acum, a declarat el.

– Gândește-te bine, Nicholas. Nu te pripi. E o ușă pe care, odată ce ai deschis-o, nu o mai poți închide.

În timp ce stăteam de vorbă, a sosit Jacques Clément, care s-a apucat să curețe mizeria făcută de explozie. După plecarea lui Nicholas, s-a apropiat de mine cu o privire plină de neliniște.

– Iartă-mă, maestre, a spus, șovăind. După cum știi, nu ți-am pus niciodată deciziile la îndoială...

– Ce te frământă, Jacques?

El mi-a vorbit cu prudență.

– Știu că îl apreciezi în mod deosebit pe tânărul Nicholas. E inteligent, are un spirit pătrunzător, în privința asta nu încape nici o îndoială. Dar această impetuozitate a lui... își dorește învățătura așa cum dorește avarul bogăția. În el e prea multă patimă.

– E tânăr, atâta tot, am răspuns. Și noi am fost cândva. Ce încerci să-mi spui, Jacques? Vorbește-mi deschis, bătrânul meu prieten.

El a șovăit.

– Maestre, ești sigur că tânărul Nicholas e pregătit să primească aceste cunoștințe? E un pas mare pentru el. O să facă față?

– Cred că da, am răspuns. Am încredere în el.

Ben închise jurnalul și reflectă o clipă. Era limpede că, indiferent la ce s-ar fi referit acele cunoștințe importante, Fulcanelli le aflase din artefactele pe care le recuperase din castel și care ajunseseră, după toate aparențele, în mâinile lui Klaus Rheinfeld. Cel puțin, acum avea un indiciu adevărat.

Pe birou, alături de el, laptop-ul scotea un zumzet discret. Ben întinse mâna și începu să apese pe taste. Urmă obișnuitul scrâșnet strident care anunța conectarea la internet și pe ecran apăru pagina motorului de căutare Google. Introduse numele „klaus rheinfeld" și apăsă pe Go.

– Ce cauți? îl întrebă Roberta, trăgând un scaun alături de el.

Rezultatele căutării apărură pe ecran și faptul că termenul „klaus rheinfeld" fusese găsit de două sute șaptezeci și una de ori îl surprinse.

– Măiculiță, murmură el și începu să deruleze lista lungă. Mda, arată promițător.

Klaus Rheinfeld regizează *Outcast*, cu Julia Roberts și Hugh Grant în rolurile principale...

– „Un thriller captivant, plin de suspans... Rheinfeld e noul Quentin Taratino", citi Roberta, cu voce tare.

Ben mârâi și continuă să deruleze lista. Era plină, aproape în întregime, de recenziile bogate în elogii la adresa noului film *Outcast* sau de interviuri cu regizorul său, un californian de treizeci și doi de ani. Și mai era și Klaus Rheinfeld Exports, afacerea unui negustor de vinuri.

– Și iată-l pe Klaus Rheinfeld, dresorul de cai, arătă ea cu degetul.

Mai multe dintre paginile cu rezultatele căutării se referau la un articol dintr-un mic ziar local din Limoux. Titlul era:

LE FOU DE SAINT-JEAN

– Nebunul din Saint-Jean, traduse Ben. E din octombrie '99... OK, ascultă aici...

„Un bărbat rănit a fost descoperit vagabondând pe jumătate dezbrăcat prin pădurea de la marginea satului Saint-Jean, în Languedoc. Conform relatării părintelui Pascal Cambriel, preotul satului, care l-a găsit, omul bolborosea într-o limbă stranie și părea să sufere de o demență severă. Se crede că bărbatul, identificat după actele sale drept **Klaus Rheinfeld**, cu domiciliul la Paris, și-a pricinuit o serie de răni grave de cuțit. Unul dintre infirmierii de pe ambulanță i-a declarat reporterului nostru: « N-am mai văzut niciodată așa ceva. Avea semne stranii, triunghiuri și cruci și alte chestii, pe tot corpul. Era revoltător. Cum își poate face cineva singur una ca asta ? » O serie de zvonuri au sugerat că rănile bizare sunt legate de niște ritualuri satanice, cu toate că acest lucru a fost negat categoric de către autoritățile locale. **Rheinfeld** a fost tratat la spitalul Sainte Vierge..."

– Nu scrie unde l-au dus după asta. Fir-ar să fie. Ar putea fi oriunde.

– Totuși, e în viață, sublinie ea.

– Sau era, acum șase ani, spuse el. Presupunând că se-ntâmplă să fie același Klaus Rheinfeld.

– Fac pariu pe orice că e același tip, zise ea. „Semne satanice" ? Citește „semne alchimice".

– De ce-o fi fost tăiat pe tot corpul ?

Ea ridică din umeri.

– Poate era pur și simplu nebun.

– OK... deci avem un neamț nebun plin de răni de cuțit, care s-ar putea să dețină sau nu secrete importante legate de Fulcanelli și care s-ar putea afla oriunde în lume. Ceea ce împuținează grozav pistele de urmărit.

Oftă, goli ecranul și începu o nouă căutare. Tastă numele serverului de e-mail la care era racordat Michel Zardi, așteptă încărcarea paginii și introduse numele de cont. Nu mai avea nevoie decât de parolă ca să-i acceseze mesajele și știa că majoritatea oamenilor folosesc cuvinte legate de viața lor particulară.

– Ce știi despre Michel? Prietene, sau altceva de genul ăsta?

– Nu prea multe – nu avea nici o prietenă stabilă, din câte știu eu.

– Numele mamei?

– Ăăă... stai așa... cred că o cheamă Claire.

El tastă numele în fereastra destinată parolei.

CLAIRE

PAROLĂ INCORECTĂ

– Echipa preferată de fotbal?

– N-am idee. Nu cred că era genul pasionat de sport.

– Un nume dat mașinii, sau motocicletei?

– Mergea cu metroul.

– Animale de casă?

– O pisică.

– Exact. Peștele, făcu el.

– Nemernicul ăla cu peștele lui... Cum de-am uitat? Oricum, o chema Lutin: L-U-T-I-N.

lutin

– Ura.

Mesajele lui Michel apărură pe ecran. Cele mai multe erau spam-uri, oferte de Viagra și de prelungitoare de penis. Nimic de la vreun misterios om de legătură. Roberta se aplecă spre computer și apăsă pe Sent Items. Toate mesajele care conțineau rapoartele destinate lui Saul se înșirară într-o listă lungă, în ordinea datei la care fuseseră expediate.

– Uită-te la toate astea, zise ea, plimbând cursorul pe deasupra lor. Iată-l pe ultimul, cu atașamentul despre care ți-am povestit.

Le deschise din nou cu un clic pe pictograma în formă de clamă și îi arătă fișierele imagine, de tip .jpeg. El le răsfoi înainte de a închide fereastra și de a da un clic pe Compose New Message. Apăru o fereastră goală.

– Ce faci?

– Îl scol din morți pe prietenul nostru Michel Zardi.

Noul mesaj i se adresa tot lui Saul, aidoma celorlalte. Citind ce scria Ben, Roberta făcu ochii mari, alarmată.

> Ghici cine e? Ai dreptate, i-ați venit de hac cui nu trebuia. Mi-ați ucis prietenul, nemernicilor. Acum, dacă o vreți pe Ryder, e în mâinile mele. Urmați-mi instrucțiunile și v-o predau.

– Nu e Shakespeare, dar o să rezolve problema.

– Ce dracu' tot scrii acolo?

Roberta sări în picioare, fixându-l cu o privire îngrozită. El o prinse de încheietura mâinii și o conduse cu delicatețe înapoi, către scaun.

– Vrei să afli cine sunt oamenii ăștia, nu-i așa ?

Ea se așeză, dar în ochi i se putea citi neîncrederea. Ben oftă și aruncă o legătură de chei pe birou.

– Poftim. Ești liberă să pleci, dacă vrei.

Se întoarse din nou către ecran și termină mesajul.

– Să-nceapă distracția, spuse el, apăsând pe Send.

24

Gaston Clément nu se grăbise să urmeze sfatul lui Ben. Numărându-și nou dobândita bogăție, își turnă un pahar de vin ieftin și îl bău în sănătatea ciudatului oaspete din străinătate.

Când îi dădură de urmă ceilalți trei oaspeți, moțăia în fotoliul lui jerpelit, cu sticla pe jumătate goală alături. Godard, Berger și Naudon îl târâră pe tânguitorul Clément jos de pe platformă și îl azvârliră pe podeaua de beton. Fu înhățat și imobilizat pe un scaun. Un pumn greu îi izbi fața, spărgându-i nasul. Sângele îi țâșni din nări, pătându-i barba căruntă.

– Cine ți-a dat banii ăștia? îi răcni un glas în ureche. Vorbește! și țeava de oțel rece a unui pistol i se lipi de tâmplă. Cine a fost aici? Cum îl chema?

Clément își scormoni creierul, dar nu reuși să-și aducă aminte, așa că îl bătură și mai rău. Îl loviră iarăși și iarăși,

până când nu-şi mai putu deschide ochii umflaţi, podeaua din jurul lui se umplu de vomă şi de sânge, iar barba şi părul îi căpătară o culoare roşie, lucioasă.

– *Il est Anglais!* slobozi el un ţipăt trunchiat şi bolborosit, amintindu-şi.

– Ce-a zis?

– Englezul a fost aici.

Faţa lui Clément se strivi de podeaua rece, cu un bocanc greu pe ceafă, ameninţând să-i frângă gâtul. Gemu, apoi leşină.

– Uşurel, băieţi, spuse Berger, coborându-şi privirea către jalnica siluetă inconştientă, de pe podea. Şeful îl vrea viu.

Când automobilul Audi demară, ieşind din ferma părăsită cu Clément înghesuit în portbagaj, flăcările se vedeau deja prin ferestrele hambarului şi fumul negru tălăzuia în văzduh.

Monique Banel se plimba prin Parc Monceau împreună cu fetiţa ei de cinci ani, Sophie. Monceau era un parculeţ încântător, unde copacii răsunau de ciripitul păsărilor şi lebedele pluteau pe lacul pitoresc, miniatural, iar lui Monique, care lucra cu jumătate de normă ca secretară, îi plăcea să se relaxeze câteva minute după terminarea programului şi se ducea să o ia pe Sophie de la grădiniţă. Îl salută cu un *Bonjour, monsieur* politicos şi plin de voioşie pe bătrânul domn elegant care, la ora aceea, stătea adesea pe aceeaşi bancă, citindu-şi ziarul.

Fetiţa era, ca întotdeauna, foarte atentă la toate mişcările şi la toate zgomotele din parc, cu ochii inteligenţi sclipind de plăcere. În timp ce se plimbau pe una dintre

potecile care șerpuiau printre pajiștile parcului, Sophie exclamă, încântată:

– *Maman!* Uite! Un cățeluș vine să ne vadă!

Mama ei zâmbi.

– Da, nu-i așa că e drăguț?

Cățelul era un mic cocker spaniel bine îngrijit, un King Charles Cavalier alb cu pete maro și având o zgărdiță roșie. Monique privi în jur. Stăpânul lui trebuia să fie pe undeva, prin preajmă. Mulți parizieni își scoteau câinii la plimbare după-amiaza.

– Pot să mă joc cu el, *maman*? întrebă Sophie extaziată în timp ce micul cocker se îndrepta cu pași mărunți către ele. Bună, cățelușule! strigă ea. Cum te cheamă? *Maman*, ce are în gură?

Cățelușul ajunse lângă ele și lăsă să cadă la picioarele lui Sophie obiectul pe care îl adusese. Își ridică ochii către ea, rămânând în așteptare și dând din coadă. Înainte ca mama să o poată opri, copila se aplecă, ridică obiectul și îl studie plină de curiozitate. Se întoarse către Monique încruntând din sprâncene și înălțând obiectul ca să i-l arate.

Monique Banel scoase un țipăt. Fetița ei strângea cu putere între degete o bucată dintr-o mână retezată, mutilată.

25

Montpellier, Franța

Ucenicul electricianului nu reușea să-și scoată din minte pivnița. Se tot gândea la lucrurile ciudate pe care le

văzuse. Ce se întâmpla acolo? Nu era un loc de depozitare. Și, fără nici o îndoială, în beciul ăla nu se țineau câini. Erau gratii, ca cele ale cuștilor, și inele fixate de perete. Se gândi la tot de citise într-o carte despre castelele de pe vremuri. Clădirea modernă, cu fațada de sticlă, nu era un castel, dar, în ochii lui, pivnița părea un soi de temniță stranie.

Era vineri seară. Terminase lucrul la șase și jumătate și acum era liber până luni. Slavă Domnului. Unchiul Richard era un tip destul de cumsecade – cel puțin în marea majoritate a timpului – dar munca era plictisitoare. Unchiul Richard era plictisitor. Marc își dorea o viață mai interesantă. Mama lui îi spunea întotdeauna că avea o imaginație mult prea bogată. Totul era în ordine dacă voiai să fii scriitor, dar imaginația nu avea să aducă bani niciodată. O meserie bună – precum cea de electrician –, asta era calea pe care trebuia s-o urmeze. Nu voia să sfârșească precum tatăl lui, nu-i așa – întotdeauna falit, cartofor, o scârnăvie care ba intra, ba ieșea din închisoare și care își părăsise familia fiindcă nu suporta să aibă nici o responsabilitate? Să fie ca unchiul Richard – un om așezat, respectabil, cu (în ordinea importanței pe care le-o acorda Marc) o mașină nouă la fiecare doi ani, o casă ipotecată, membru al clubului local de golf, cu o soție devotată și doi copii – asta era viața pe care i-o dorea mama lui, și nimic mai puțin decât atât. Dar Marc nu era tocmai sigur că voia să sfârșească aidoma vreunuia dintre cei doi frați. Avea propriile lui idei. Dacă nu putea ajunge scriitor, poate avea șanse să fie detectiv. Misterele îl fascinau și era aproape sigur că descoperise unul.

Revenea întruna lângă sertarul noptierei, unde ascunsese obiectul găsit în beci. Nu vorbise nimănui despre el. Părea să fi fost de aur. Oare asta îl transforma într-un hoţ, aşa cum era tatăl său? Nu, îl găsise, era al lui. Dar ce reprezenta?

Termină cina, îşi puse, supus, farfuria şi tacâmurile în maşina de spălat vase şi înhăţă casca şi cheile motoretei de pe măsuţa din hol. Aruncă o lanternă într-o geantă pe care şi-o sălţă pe umăr, apoi, gândindu-se mai bine, puse înăuntru şi un baton de ciocolată Poulain.

– Marc, unde te duci? se auzi vocea mamei, strigând în urma lui.

– Ies.

– Unde anume?

– Ies şi-atât.

– Bine, să nu întârzii.

Locul se afla la o distanţă uşor de parcurs cu motoreta, la vreo cincisprezece kilometri depărtare. După câteva porniri ratate şi câteva ocoluri inutile, Marc se pomeni, la căderea nopţii, în faţa portalului imens din zidul care înconjura clădirea. Porţile din bare negre de fier erau închise. Uitându-se printre ele, văzu luminile clădirii, în depărtare, printre copacii întunecaţi şi foşnitori. Opri motorul care hârâia şi găsi, pe partea cealaltă a drumului, un loc unde îşi putea ascunde motoreta uşoară printre tufişuri.

Zidul împrejmuitor de piatră se îndepărta de drum, descriind o curbă largă. Se căţără pe un val de pământ şi înaintă de-a lungul lui, umblând prin iarba înaltă, până ce ajunse în dreptul unui stejar bătrân, ale cărui ramuri treceau dincolo de coama zidului. Îşi aruncă geanta pe

umăr, se cățără pe trunchi și înaintă pe o creangă mai groasă până când reuși să pună pe zid una dintre tălpi, urmată de cealaltă. Își coborî picioarele de partea opusă a zidului, lăsându-le să atârne, și își dădu ușor drumul în tufișurile din curtea Centrului.

Rămase o vreme locului, sub niște copaci, mestecând din batonul de ciocolată, cu ochii pironiți asupra clădirii. Luminile de la parter erau aprinse. Își termină ciocolata, se șterse la gură și traversă pe furiș peluza, umblând tot timpul numai prin zonele întunecoase. Ajunse lângă clădire. Ferestrele de la parter erau prea înalte ca să se poată uita înăuntru. Un grup de trepte conduceau către ceea ce părea a fi ușa principală, aflată la etajul întâi. Le urcă până la jumătate, ca să poată privi prin ferestrele luminate.

Chiar în clipa când făcea primii pași pe trepte, în capătul aleii de la intrare se iviră niște faruri. Porțile de fier se deschiseră automat, huruind, și două mașini mari și negre se apropiară, cu motoarele torcând. Trecură pe lângă el și dispărură după un colț. Marc le urmări, rămânând în umbră. Le văzu coborând o rampă, iar zgomotul motoarelor se amplifică brusc într-un spațiu subteran. Dădu colțul târâș, rămânând la pândă. Auzi niște uși trântindu-se și voci reverberând. Se furișă în josul rampei, mergând pe vârfuri, până când, ghemuindu-se, reuși să vadă câțiva bărbați care coborau din mașini îndreptându-se către lift.

Dar ceva nu era în ordine. Unul dintre ei părea să nu vrea să meargă împreună cu ceilalți. Era tras de brațe, vocifera și urla, înspăimântat. Spre groaza lui Marc, un alt bărbat scoase o armă. Marc se gândi că avea să-l

împuște pe omul înfricoșat, dar, în loc de asta, el îl pocni în cap. Marc văzu stropi de sânge pe beton. Omul acum pe jumătate inconștient încetă să mai protesteze în timp ce răpitorii îl trăgeau după ei, cu picioarele târându-i-se pe podea.

Marc văzuse destule. Se întoarse și o rupse la fugă.

Drept în brațele pregătite să-l înșface ale bărbatului înalt, îmbrăcat în negru.

26

Cârciuma lui Flann O'Brien e o oază de muzică irlandeză și bere Guinness, aflată chiar după colț de muzeul Luvru, nu departe de cheiul Senei. În noaptea aceea, la ora unsprezece și douăzeci și șapte de minute, patru bărbați îi trecură pragul, urmând instrucțiunile date de un Michel Zardi bine sănătos, în ciuda tuturor așteptărilor. Se apropiară de aglomerația de la bar, aruncând priviri în jur. Localul era plin de râsete răgușite, de clinchet de pahare și de sunetul viorilor și al banjourilor.

Șeful celor patru era un bărbat chel, îndesat și musculos, purtând o haină neagră de piele. Se aplecă peste bar și i se adresă barmanului solid și bărbos. Acesta dădu din cap, întinse mâna sub tejghea și scoase un telefon mobil. I-l întinse chelului, care le făcu semn celorlalți și îi conduse înapoi, în stradă.

Telefonul sună la unsprezece și jumătate fix. Chelul răspunse.

– Nu vorbi, se auzi glasul interlocutorului. Ascultă-mă și urmează instrucțiunile întocmai. Te supraveghez.

La aceste cuvinte, chelul privi în josul și în susul străzii. Vocea din urechea lui continuă:

– Nu te uita după mine. Mulțumește-te să m-asculți. O singură mișcare greșită și înțelegerea cade. O pierzi pe americancă și-o să fii pedepsit.

– OK, te ascult, răspunse chelul.

– Folosește telefonul ăsta ca să chemi un taxi, spuse Ben, stând la volanului automobilului Peugeot 206, aflat la un kilometru distanță în alt colț al Parisului. Pleacă singur, repet, singur, sau femeia dispare. După ce te urci în taxi, formează „Zardi" și îți spun unde trebuie să mergi.

Chelul stătea în taxiul Mercedes în timp ce șoferul, un african, îl purta pe cheiul Senei. Îndepărtându-se de vaporașele strălucitor luminate și de grupurile de băutori și turiști, taxiul viră, intrând pe drumul îngust ce ducea către malul întunecat al fluviului. Chelul coborî, strângând încă în mână telefonul mobil. Taxiul demară.

Se apropie de punctul de întâlnire, urmărit de ecourile stârnite de pașii lui în bezna de sub pod. Își roti privirile în jur.

– Ben, am o presimțire urâtă, șopti ea în întuneric. Ești sigur că e o idee chiar atât de bună?

Alături de ei, apa fluviului se vălurea clipocind sub razele lunii. Acolo, jos, sub nivelul străzii, larma orașului se estompa, părând să vină de la mare distanță. Undeva,

departe, deasupra apei, se înălța catedrala Notre-Dame, scăldată într-o lumină aurie. El se uită la ceas.

– Calmează-te.

O portieră trântită pe strada de deasupra lor, o mașină demarând, pași. Roberta se întoarse și văzu o siluetă apropiindu-se.

– Ben, e...

– Ascultă-mă, îi șopti el la ureche, cu blândețe. Nu trebuie decât să ai încredere în mine. Totul o să meargă perfect.

O luă de braț și o conduse în afara umbrei podului în timp ce chelul venea către ei. Pe fața acestuia se ivi un zâmbet strâmb.

– Zardi? întrebă, și vocea lui stârni ecouri sub arcada de piatră.

– *C'est moi*, spuse Ben. *Vous avez l'argent?*

– Banii sunt aici, răspunse chelul în franceză și ridică o servietă.

– Pune-o jos, pe pământ, îi ordonă Ben.

Chelul o lăsă din mână cu delicatețe. Pentru o clipă, își luă ochii de la Ben. Englezul dădu drumul brațului Robertei și se apropie de el cu iuțeală. Îl apucă de încheietura mâinii, i-o răsuci și îi lipi oțelul rece al amortizorului Browning-ului de crețurile gâtului.

– În genunchi.

Roberta văzu cu groază pistolul din mâna lui Ben. Vru s-o rupă la fugă, dar picioarele n-o ascultară și rămase locului înlemnită, neizbutind să-și ia ochii de la Ben, care înfipsese arma în ceafa bărbatului și începuse să-l percheziționeze. El îi surprinse o clipă expresia feței și înțelese la

ce se gândea. Îi aruncă o privire care spunea: lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Chelul venise pregătit. Avea un Glock de calibrul 19 în haina de piele. Ben împinse arma cu piciorul, făcând-o să alunece peste malul fluviului cu un clipocit ușor.

– O să mori pentru asta, Zardi, murmură chelul.

– Ești Saul? îl întrebă Ben.

Chelul păstră tăcerea. Ben îl pocni peste țeastă cu patul și cu garda trăgaciului.

– Ești Saul? repetă el, pe îndelete.

Bărbatul scânci și pe pielea lui lucioasă se prelinseră picături de sânge. Roberta își feri privirea.

– *N-non*, mormăi el, nu sunt Saul.

– Atunci cine e Saul și unde-l găsesc?

Celălalt ezită și Ben îl lovi iar. Bărbatul căzu la pământ și se rostogoli cu fața în sus, ridicându-și ochii înspăimântați. Dar nu foarte înspăimântați. Ben își dădu seama că era obișnuit cu câte o mică pedeapsă corporală.

– OK, nu-mi ești de nici un folos.

Săltă cu degetul piedica pistolului și îl îndreptă spre chipul chelului. Probabil că privirea lui îl convinse pe acesta că nu glumea.

– Nu știu cine e! protestă, cu sinceritatea omului care poate pierde totul. Primesc ordine prin telefon!

– Cine pe cine sună? Tu îi telefonezi lui? Care e numărul?

Chelul îl știa pe de rost. Îl mormăi.

Ben îl privi, întrebându-se cum să procedeze cu el. Haina bărbatului atârna desfăcută și sub ea i se vedeau cămașa descheiată și lanțul de aur cuibărit pe pieptul

păros. Ben mai zări și altceva și, continuând să-i țină țeava pistolul în față, îi sfâșie cămașa. În lumina palidă a lunii și a felinarelor de pe strada de deasupra, reflectată de undele domoale ale apei, desluși un tatuaj.

O sabie, în genul celor medievale, cu lama dreaptă și gardă dreaptă, perpendiculară, ca un crucifix. În jurul lamei era înfășurată o panglică pe care scria: GLADIUS DOMINI.

– Ce-i asta? întrebă Ben, arătând-o cu arma.

Chelul își lăsă ochii în jos, privindu-și pieptul.

– Nimic.

– Sabia lui Dumnezeu, murmură Ben, pentru sine.

Își puse talpa pe testiculele chelului, care scoase un urlet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Roberta.

– Cred că vrei să-mi spui, zise Ben cu voce scăzută, ignorând-o și continuând să apese.

– OK, OK, ia piciorul, gâfâi chelul, cu sudoarea șiroindu-i pe față schimonosită.

Ben sălță talpa, continuând să îndrepte arma cu o mână fermă către fruntea celuilalt. Acesta slobozi un oftat de ușurare și se întinse pe pavajul de piatră.

– Sunt unul dintre soldații din Gladius Domini, murmură el.

– Ce e Gladius Domini?

– O organizație. Lucrez pentru ei... Nu știu...

Vocea i se stinse.

– Un soldat al Domnului, asta ești? zise Ben. Și atunci când ucizi oameni nevinovați lucrezi pentru El?

Bărbatul îl fixă cu o privire inexpresivă. Ben făcu un pas înapoi, gata să tragă.

– Acum o să-L întâlnești personal.

– Nu! strigă Roberta, ieșind în fugă din întuneric. Ce faci?? Lasă-l să plece... te rog... trebuie să-l lași să plece!

Ben desluși în adâncul ochilor ei ardoarea cu care îl implora. Luă degetul de pe trăgaci și lăsă arma în jos. O făcu împotriva oricărei rațiuni.

– Pleacă, îi spuse chelului.

Bărbatul se ridică, ținându-se cu mâna de vintre, chinuit de durere. Avea cămașa udă de sânge și de sudoare.

– Cine dracu' ești? țipă Roberta la Ben, lovindu-l cu pumnii în piept.

Văzu punctul roșu pe chipul ei cu o fracțiune de secundă înainte de a o înhăța de guler, smucind-o cu putere într-o parte. Înainte ca ea să fi apucat să protesteze, rafalele puștii cu vizor laser de pe partea opusă a fluviului smulgeau deja bucăți din zid. Trei gloanțe o dată, pe foc automat. Unul dintre ele trecu drept prin fruntea chelului. Capul îi plesni, împroșcând-o pe Roberta cu sânge. Trupul lui se prăbuși peste ea, trântind-o la pământ odată cu el. Picioarele se agitau de sub cadavru; țipă, cuprinsă de panică.

Ben văzuse deja sclipirea lunetei trăgătorului la vreo cincizeci de metri distanță și îi răspundea cu focuri de pistol. Lunetistul scoase un urlet înăbușit, căzu de pe creanga pe care stătea și aterizâ în fluviu, împroșcând apa, iar pușca AR-18 atinse pământul zăngănind.

Încă doi bărbați alergau către ei pe mal. Un glonț șuieră pe lângă Ben și un altul lovi cu zgomot zidul de alături. El ridică revolverul. *Calm. Ochește în centrul țintei. Apasă pe trăgaci fără să te gândești.* Două lovituri ușoare, în succesiune rapidă, doborându-i pe cei doi în

ceva mai mult de o secundă. Trupurile se prăbușiră și rămaseră nemișcate, siluete negre în lumina lunii.

Ben săltă leșul de deasupra Robertei și îl împinse cu piciorul într-o parte. Jumătate din creștetul chel lipsea. Părul și hainele ei se îmbibaseră de sânge.

– Ești rănită? o întrebă alarmat.

Ea se ridică clătinându-se pe picioare. Era palidă și, în clipa următoare, își vărsa măruntaiele, împroșcând zidul. Ben auzi în depărtare sirenele poliției, multe sirene; urletele lor stridente urcau și coborau, defazate și apropiindu-se cu repeziciune.

– Haide.

Ea nu reacționă. Nu avea timp să o convingă făcând apel la rațiune. Îi înconjură talia cu brațul și o călăuzi, pe jumătate ducând-o pe sus, de-a lungul cheiului și pe treptele care urcau către strada de deasupra.

În vârful scării, păru să-și revină în simțiri. Se zbătu și se smulse din strânsoarea lui, îndepărtându-se.

– Roberta! o strigă el.

Dar ea fugea ca o nebună în direcția opusă, direct către sunetul sirenelor. Poliția putea să dea peste ei în orice secundă.

– Nu te apropia de mine! zbieră.

Porni pe urmele ei, încercă s-o prindă de braț, să-i vorbească.

– Nu mă atinge!

Se îndepărtă legănându-se pe picioare.

Luminile albastre, pâlpâitoare, se iviră în capătul străzii, în traficul lejer. Ben nu avea de ales. Trebuia s-o lase să plece. Cel puțin în mâinile poliției avea să fie în

siguranță și, peste o oră, el avea să fie afară din oraș și la mare depărtare. Îi aruncă o ultimă privire, se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă înapoi, către Peugeot.

Roberta se clătina în mijlocul străzii, năucită. Două mașini claxonară, virând brusc ca să o evite. De la distanță, Ben urmări cu privirea mașina poliției, care frână brusc, oprindu-se alături de ea. Trei polițiști coborâră, aruncară o privire femeii șocate și pline de sânge și făcură imediat legătura cu împușcăturile raportate. Mai multe sirene urlau în depărtare – încă trei sau poate patru mașini grăbindu-se să ajungă la fața locului.

O instalau pe bancheta din spate a mașinii când un Mitsubishi negru se opri lângă ei. Ben era la o sută de metri distanță când ușile acestuia se deschiseră pe neașteptate, lăsând să coboare doi bărbați înarmați cu puști cu țeavă scurtă. Îi secerară pe polițiști înainte ca vreunul dintre ei să fi avut șansa de a-și scoate pistolul. Ocoliră mașina poliției, armând din nou, în timp ce Roberta cobora târâș pe ușa din spate.

Peugeotul îl izbi pe cel mai apropiat dintre bărbați și acesta zbură prin aer, pentru a se prăbuși apoi, transformându-se într-un morman dezarticulat. Ben trase prin fereastra deschisă asupra celuilalt, care se ghemui în spatele mașinii de poliție, apoi o luă la fugă. Ben deschise portiera, o trase pe Roberta înăuntru și derapă intrând pe pod și îndepărtându-se, exact la timp ca să vireze, cu cauciucurile scrâșnind, la următoarea intersecție, luând-o pe o stradă laterală înainte ca grupul de mașini de poliție cu sirenele urlând să ajungă la fața locului.

27

Pe durata ocupației naziste a Parisului, imensul fagure de încăperi austere și coridoare întunecoase fusese folosit de Gestapo ca închisoare și loc de desfășurare a interogatoriilor. În prezent, subsolul enorm de sub sediul central al poliției adăpostea, printre altele, laboratorul judiciar și morga. De parcă locul nu ar fi izbutit să se descotorosească de moștenirea sa macabră.

Luc Simon stătea în picioare alături de Georges Rudel, medicul legist, un bărbat înalt, subțire și cu părul alb, într-o sală de autopsie dezolantă, scăldată în lumina neonului. Pe masa faianțată din fața lor zăcea un cadavru acoperit cu un cearșaf alb. De sub acoperământ nu ieșeau decât picioarele, palide și reci. De unul dintre degete atârna o etichetă. Simon nu era un om căruia să i se întoarcă ușor stomacul pe dos, dar se luptă cu impulsul de a-și feri privirea când Rudel rulă cu nepăsare cearșaful, destul de mult ca să scoată la vedere capul, gâtul și pieptul cadavrului.

În răstimpul scurs de când îl văzuse Simon ultima oară, Michel fusese spălat, dar încă nu era o priveliște prea plăcută. Glonțul pătrunsese pe sub bărbie și își săpase un canal șerpuitor pe sub fața mortului, îndepărtând cea mai mare parte a acesteia înainte de a ieși prin creștetul capului. Singurul ochi rămas stătea în orbită ca un ou fiert îndelung și pupila părea să te privească fix și insistent.

– Ce poți să-mi spui ? îl întrebă Simon pe Rudel.

Medicul arătă către dezastrul de pe chipul lui Michel.

– Tot ce se vede aici e compatibil cu glonțul găsit în tavan, zise el, vorbind de parcă ar fi dictat un raport. Rana de intrare e aici, arma a fost sprijinită de partea de sus a pieptului, cu țeava în contact lejer cu falca de jos. Marginile sunt arse de gazele de combustie și înnegrite de funingine. Arma a fost un revolver Smith and Wesson, cu țeava de 75 de milimetri, un Remington magnum de calibrul 44. Calibrul mare este cauza distrugerii atât de multor oase și țesuturi.

Simon bătu din picior cu nerăbdare. Spera că toate astea conduceau undeva.

– De obicei, la armele de acest calibru, praful de pușcă arde mult mai încet decât în cazul pistoalelor semiautomate de calibrul 9, continuă Rudel pragmatic. Ceea ce înseamnă că rămân foarte multe reziduuri nearse – mai ales în cazul unei arme cu țeavă scurtă (arătă cu degetul). Poți să le vezi aici, impregnate în piele. Și aici, la baza gâtului.

Simon dădu din cap.

– OK, și unde vrei să ajungi?

Rudel se întoarse, adresându-i o privire tulbure.

– Amprentele victimei au fost descoperite pe patul și pe trăgaciul armei. Deci știm că a tras fără să poarte mănuși.

– Când a fost găsit, încă o mai strângea în mâini. Fără mănuși. Știm asta. Ai de gând să pui punctul pe „i" înainte ca unul dintre noi să-și dea duhul?

Rudel îi ignoră sarcasmul.

– Ei, uite ce mi se pare derutant. Dată fiind toată mizeria pe care a făcut-o praful de pușcă nears, m-aș fi așteptat să dau de el și pe mâna cu care a tras, unde ar fi

trebuit să se vadă și urmele obișnuitei descărcări de substanțe chimice de la recul. Dar mâinile tipului sunt curate.

– Ești sigur?

– Cât se poate de sigur. Pentru depistarea reziduurilor se face un test simplu, cu un tampon, zise Rudel și lăsă mâna în jos, scoțând de sub cearșaf un braț palid, lipsit de viață. Convinge-te singur.

– Vrei să spui că nu el a tras.

Rudel dădu din umeri și lăsă mâna moartă să cadă înapoi, pe lângă coapsa cadavrului.

– Singurul lucru de pe mâinile tipului, în afară de obișnuitele transpirație și grăsime, sunt ceva urme de pește unsuros. Sardele, ca să fiu mai exact.

Lui Simon i se păru absurd, așa că râse.

– Ai făcut un test pentru sardele?

Rudel îl privi cu răceală.

– Nu, pe masa din bucătărie era o conservă pe jumătate deschisă, alături de o farfurioară pentru pisici. Așa că nu întreb decât un singur lucru: cine își zboară creierii în timp ce își hrănește pisica?

Băiatul tresări, pe jumătate conștient, în timp ce îl trăgeau de pe patul tare. Auzea voci în jurul lui, zăngănit de uși metalice și zornăit de chei. Sunetele umpleau de ecouri încăperea goală. În starea lui de confuzie, fu orbit de un vârtej de lumini. Se crispă când o durere neașteptată îi străpunse brațul.

Trecură, poate, câteva minute, sau poate că fuseseră ore – totul era pâclos, ireal. Avea conștiința vagă a faptului că nu izbutea să se miște, a brațelor legate la spate. În

cap îi ardea o lumină albă, făcându-l să și-l sucească și să clipească, stând pe scaunul de care fusese legat.

Nu era singur. În beci se mai aflau doi bărbați care îl urmăreau cu privirea.

– Să scap de el? spuse o voce.

– Nu, lasă-l în viață până una, alta. S-ar putea să ne fie de folos.

28

Apa caldă i se prelingea pe creștet și picăturile răsunau ca niște clopoței izbindu-se de marginea căzii asupra căreia stătea aplecată. Spuma care șiroia către orificiul de scurgere se înroșea în timp ce el îi spăla cu grijă sângele din păr.

– Au!

– Scuză-mă. Ai niște stropi de sânge închegat aici.

– Nu vreau să-mi spui, Ben.

El agață dușul în suportul din perete și își turnă din nou șampon în palmă, făcându-i-l clăbuc pe păr.

Roberta se liniștise – greața îi dispăruse și mâinile nu-i mai tremurau. Se relaxă sub atingerea lui, constatând cât de delicată și de blândă era. Îi simțea căldura corpului lipit de spatele ei în timp ce îi limpezea părul și ceafa.

– Cred n-a mai rămas nici urmă.

– Mulțumesc, murmură ea, înfășurându-și capul cu un prosop.

Ben îi întinse una dintre cămășile lui de rezervă și o lăsă singură, să termine de spălat. În timp ce ea făcea duș, demontă,

curăţă şi reasamblă revolverul. Lucra cu mişcări fluide, automate, care îi intraseră în reflex în aceeaşi măsură ca legatul şireturilor sau spălatul dinţilor, cu gândul dus departe. Ştia că nu era corect să continue să îi ascundă Robertei adevărul.

Ea ieşi din baie purtând cămaşa lui – pentru ea prea mare – înnodată în talie şi cu părul lung, de un roşu-întunecat, încă umed şi lucios. Ben îi turnă un pahar de vin.

– Te simţi bine?

– Da, mă simt bine.

– Roberta... cred că trebuie să mai afli câte ceva despre mine. Nu vreau să crezi că... că, dinspre partea mea, ar trebui să te temi de ceva anume.

Ea se aşeză şi rămase cu ochii în podea, sorbind din vin, în timp ce el îi spunea totul. Îi povesti despre Fairfax, despre cercetările lui, despre fetiţa pe moarte.

– Şi asta e, practic, tot ce ştiu, încheie, desfăcând palmele şi aşteptând reacţia ei.

Roberta păstră o vreme tăcerea, cu chipul neclintit, gânditoare.

– Deci asta faci tu, Ben? Salvezi copii? îl întrebă cu blândeţe.

– Mai ales copii. Încerc să-i salvez. Uneori nu e...

Vocea i se frânse. Se uită la ceas.

– E târziu. Ai nevoie de somn.

În noaptea aceea o lăsă pe ea să doarmă în pat, iar el se culcă pe jos, în camera alăturată. Roberta se trezi în zori, când îl auzi foindu-se. Ieşi din dormitor cu ochii cârpiţi de somn şi îl văzu punându-şi lucrurile în rucsacul Bergen, din pânză verde.

– Ce faci?

– Plec din Paris.

– Pleci singur? Și cu mine cum rămâne?

– După noaptea trecută, încă mai vrei să vii cu mine?

– Da, vreau. Unde mergem?

– În sud, zise el, strecurându-și cu grijă în rucsac jurnalul lui Fulcanelli și regretând că nu avusese mai mult timp să-l citească.

– Dar, Ben, mai e ceva, își aduse ea aminte. Trebuie să trec mai întâi pe acasă.

El clătină din cap.

– Nici gând.

– Trebuie.

– De ce? Dacă ai nevoie de haine sau de alte lucruri, se rezolvă. Mergem să cumpărăm tot ce-ți dorești.

– Nu, e altceva. Oamenii ăștia, care ne urmăresc – dacă se duc din nou în apartamentul meu, mi-ar putea găsi agenda. Acolo sunt adresele tuturor prietenilor și rudelor mele din State. Dacă îi fac ceva familiei mele, încercând să ajungă la mine?

În noaptea care trecuse, când se întorsese în biroul lui, Luc Simon găsise toată secția de poliție în plin tumult, după ce se aflase despre schimbul de focuri de pe chei. Crimele violente nu erau ceva neobișnuit la Paris, făceau parte din viața de zi cu zi. Dar, când era vorba de o asemenea baie de sânge, cu doi polițiști împușcați și alte cinci cadavre împrăștiate pe malul Senei, cu arme și tuburi cartuș pretutindeni, forțele de poliție se mobilizau *en masse*.

Simon găsi pe birou un plic maro. Conținea raportul grafologului. Scrisul de pe biletul de sinucigaș al lui Zardi nu se potrivea cu cel de pe mostrele găsite în apartament, liste de cumpărături, notițe și o scrisoare neterminată către mama lui. Era foarte asemănător, dar fusese măsluit, fără nici o îndoială. Un fals bilet de sinucigaș conducea într-o singură direcție. Mai ales când știai deja că nu victima apăsase pe trăgaci.

Dacă se dovedea că era vorba de o crimă, însemna că făcuse o greșeală grosolană. Nu-i acordase destulă atenție femeii aceleia, Ryder. Poate că avusese prea multe pe cap, despărțirea de Hélène planând asupra lui, mai presus de toate celelalte. Se zbătea să repună pe linia de plutire o relație făcută zob în timp ce încerca să-i împiedice pe parizieni să se omoare între ei – iar cele două nu erau, pur și simplu, compatibile.

Dar nu avea nici o scuză. Adevărul era că o dăduse în bară. Roberta Ryder era cu siguranță amestecată în ceva anume. Iar el trebuia să afle despre ce era vorba și cum era ea implicată.

Cine era tipul împreună cu care își făcuse apariția în noaptea morții lui Zardi? Se purtaseră într-un mod oarecum ciudat. Ca și cum bărbatul ar fi încercat să o împiedice să spună prea multe. Nu susținuse el că îi era logodnică? Dar nu păreau chiar atât de apropiați. Și nu spusese Roberta, cu doar câteva ore înainte, că nu avea nici un prieten?

Într-un fel sau altul, tipul ăla avea importanță. Cum îl chema? Dacă își aducea bine aminte, nu păruse nici prea dornic să-și spună numele, nici prea încântat când Ryder îl rostise în locul lui. Simon se uită în dosar. Ben

Hope, asta era. Englez, în ciuda faptului că vorbea aproape perfect franţuzeşte. Era cazul să-l verifice. Unde locuia? Trebuia să percheziţioneze apartamentul lui Ryder – acum putea obţine cu uşurinţă un mandat.

Simon se întâlni din întâmplare cu colegul său, detectivul Bonnard, şi străbătură împreună coridorul aglomerat. Bonnard avea un aer serios, mohorât, şi era tras la faţă.

– Tocmai am aflat ultimele noutăţi despre crima asta multiplă cu poliţişti morţi, spuse el.

– Pune-mă la curent.

– Avem un martor. Un motociclist a povestit că a văzut doi oameni fugind de la locul incidentului, în jurul orei la care s-a petrecut. Un bărbat şi o femeie de rasă caucaziană. O femeie tânără, probabil sub treizeci şi cinci de ani, şi, se pare, cu părul roşcat. Bărbatul mai vârstnic, mai înalt, cu părul blond. Femeia părea să se zbată, să încerce să scape. Martorul spune că era plină de sânge.

– Un bărbat blond şi o femeie roşcată? repetă Simon. Hm. Femeia era rănită?

– Nu părea să fie. Credem că e aceeaşi femeie pe care au ridicat-o poliţiştii noştri înainte de a fi ucişi. A lăsat urme de sânge pe bancheta din spate a maşinii, dar sângele îi aparţinea unuia dintre tipii găsiţi sub pod, cel cu creierii zburaţi de un glonţ de carabină.

– Şi ea încotro a luat-o?

Bonnard gesticulă a neajutorare.

– N-am idee. Pare să fi dispărut, pur şi simplu. Fie a plecat singură, fie a luat-o cineva cu maşina al naibii de repede, înainte ca băieţii noştri să ajungă acolo.

– Grozav. Ce altceva mai avem?

Bonnard clătină din cap.

– E o harababură. Două dintre victime ne sunt cunoscute... au condamnări pentru jafuri armate, știi genul. Suspecții obișnuiți, n-o să le simtă nimeni lipsa. În momentul de față nu știm dacă e vorba despre o afacere cu droguri sau despre altceva.

– Nu cred că-i asta, zise Simon.

– Dar suntem siguri că lipsește cel puțin unul dintre trăgători. În trei cadavre s-au găsit gloanțe de 9 milimetri. Se pare că provin din aceeași armă, un Browning, după urma ghinturilor. E singura armă pe care n-am găsit-o.

– Corect, spuse Simon, dând din cap, absorbit de gândurile sale.

– Și încă ceva, continuă Bonnard. Din câte am reușit să deducem, misteriosul trăgător cu arma de calibrul 9 nu e una dintre obișnuitele lepădături cu apucături criminale. Oricine ar fi, tipul trage din viteză, grupat pe doi centimetri și jumătate, într-o țintă în mișcare, de la douăzeci și cinci de metri, pe întuneric. Tu poți să faci așa ceva? Eu știu sigur că nu reușesc... Avem de-a face cu un profesionist.

29

– Ești sigură că e pe noptieră? întrebă Ben, în timp ce parca Peugeotul cu aripa înfundată la o distanță sigură de blocul Robertei.

Ea își strânsese părul sub șapca de baseball pe care i-o cumpărase mai devreme. Cu șapca aceea și cu ochelari de soare, era de nerecunoscut.

– Pe noptieră, carnetul mic, roșu, repetă ea.

– Așteaptă-mă aici, îi spuse el. Cheia e în contact. Pleacă la cel mai mic semn că ai putea avea necazuri. Mergi încet, nu te grăbi. Sună-mă imediat ce ai ocazia și vin după tine.

Roberta dădu din cap. Ben coborî din mașină și își puse ochelarii de soare. Ea îl urmări cu priviri îngrijorate în timp ce se îndepărta cu repeziciune pe stradă, dispărând apoi dincolo de ușa blocului ei.

Luc Simon se săturase să se tot învârtă prin apartamentul Robertei Ryder. Stătea acolo de o jumătate de oră, așteptând să-i sosească cei doi agenți din echipa judiciară. Furia și nerăbdarea îi provocaseră una dintre migrenele acelea ucigătoare. Tipii de la judiciar îl făceau să aștepte, ca de obicei. O șleahtă de nemernici indisciplinați – intenționa să le tragă un perdaf când aveau să apară. Se gândi să-l trimită pe unul dintre polițiștii lui în uniformă să-i facă rost o cafea. Ducă-se dracului. O să și-o ia singur – Dumnezeu știe ce porcărie erau în stare să-i aducă. De partea cealaltă a străzii era un bar, *Le Chien Bleu;* un nume stupid, dar cafeaua ar fi putut fi acceptabilă. Se repezi ca o furtună în josul scărilor în spirală, străbătu cu pași repezi holul răcoros și ieși în lumina soarelui, cufundat în gânduri. Era prea preocupat ca să-l remarce pe bărbatul înalt și blond, cu ochelari de soare și cu haină neagră, care venea din sensul opus. Acesta nu-și

micșoră pasul, dar îl recunoscu imediat pe inspectorul de poliție și își dădu seama că sus trebuiau să aștepte alți polițiști.

„S-a grăbit, nu glumă", își spuseră cei doi agenți când auziră soneria de la intrare. Deschiseră ușa, așteptându-se să dea cu ochii de Simon. Poate aveau noroc, poate le adusese și lor câte o cafea și câte o gustare – deși asta însemna să ceară prea mult, având în vedere că șeful era într-o dispoziție încă și mai proastă decât de obicei.

Dar bărbatul din fața ușii era un străin înalt și blond. Nu păru surprins să găsească în apartament doi polițiști. Stătea rezemat nepăsător de tocul ușii, zâmbindu-le.

– Salut, spuse el, scoțându-și ochelarii de soare. Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta...

Simon se întoarse către apartamentul Robertei sorbind din paharul de plastic cu cafea espresso fierbinte. Slavă Domnului, asta îi lua durerea cu mâna. Urcă în grabă scările până la etajul trei, bătu în ușă și așteptă să i se deschidă. După trei minute, începu să bată mai tare și să strige. Ce naiba făceau acolo, înăuntru? După încă un minut, înțelese limpede că ceva nu era în ordine.

– Poliția, îi spuse vecinului, arătându-i legitimația.

Bătrânul mărunțel își întinse gâtul zbârcit, ca de țestoasă, și studie uluit și cu atenție legitimația, apoi pe Simon, apoi paharul de cafea pe care îl ținea în mână.

– Poliția, repetă Simon, cu voce mai puternică. Trebuie să folosesc apartamentul dumneavoastră.

Bătrânul deschise ușa mai larg și se trase într-o parte. Simon se strecură pe lângă el.

– Țineți asta, vă rog, spuse, întinzându-i bătrânului paharul gol. Unde e balconul?

– Pe aici.

Vecinul traversă apartamentul cu pași târșâiți, mergând înaintea lui pe un coridor cu pereții plini de picturi în acuarelă și apoi printr-un salon cu pianină și fotolii antice contrafăcute. Televizorul urla. Simon văzu ceea ce căuta, ușile înalte, duble, cu geam, ale balconului îngust.

Distanța dintre acesta și balconul lui Ryder era vreun metru și jumătate. Simon se urcă pe balustrada de fier și sări dintr-un unul în celălalt, evitând cu fermitate să privească pavajul curții, aflat cu trei etaje mai jos. Fereastra care dădea în balconul lui Ryder nu era încuiată. Își scoase revolverul de serviciu și îl armă în timp ce străbătea fără zgomot apartamentul. Auzea niște bufnituri surde venind de undeva. Părea să fie laboratorul improvizat al lui Ryder. Înaintă tiptil în direcția sunetului, cu țeava pistolului armat, de calibrul .38, îndreptată înainte.

Îl laborator, îl auzi din nou. Venea din încăperea unde își ținea Ryder mușchii dezgustătoare.

Deschise brusc ușile și ochii îi căzură mai întâi pe insectele negre, păroase, care mișunau pe suprafața sticlei, fără ca bâzâitul lor enervant să treacă dincolo de pereții groși ai cuvelor. Simți ceva mișcând lângă piciorul lui și își coborî privirea.

În spațiul dintre cuve erau înghesuiți cei doi ofițeri, zbătându-se legați și cu gurile astupate cu bandă adezivă. Armele automate stăteau una lângă cealaltă pe birou, descărcate și demontate, cu butoiașele lipsă. Poliția avea să le găsească mai târziu, câte unul în fiecare acvariu cu mușchi.

Ben îi aruncă în poală carneţelul roşu.

– Îl distrugi cu prima ocazie, s-a-nţeles? îi spuse, urcându-se în maşină.

– S-sigur, spuse ea, dând din cap.

În vreme ce Peugeotul accelera, dispărând spre capătul străzii, un bărbat care stătea cocârjat în pragul unei uşi întoarse capul după el, urmărindu-l cu privirea. Nu era poliţist, dar supraveghea locuinţa lui Ryder începând din noaptea care trecuse. Dădu din cap pentru sine, şi îşi scoase celularul.

– Un 206 coupé, de culoare galbenă, cu o aripă din faţă înfundată, tocmai a pornit pe Rue de Rome, îndreptându-se către sud, spuse el, după ce telefonul sună de două ori şi cineva îi răspunse. Un bărbat şi o femeie. Îi puteţi lua în primire pe Boulevard de Batignolles, dar aţi face bine să vă mişcaţi repede.

30

Cu şase luni înainte, lângă Montségur, în sudul Franţei

Anna Manzini era nemulţumită că se pusese într-o asemenea situaţie. Cine şi-ar fi putut închipui că autoarea a două cărţi de succes despre istoria medievală, care era, în acelaşi timp, unul dintre conferenţiarii respectaţi de la Universitatea din Florenţa, avea să acţioneze cu atâta impulsivitate dintr-un romantism atât de stupid? Faptul că renunţase la poziţia de profesionist bine plătit ca să plece să închirieze o vilă – şi încă foarte scumpă – în sudul

Franței pentru a începe de la zero o carieră de scriitor de ficțiune nu se potrivea cu comportamentul echilibrat și logic al Annei, renumit printre foștii ei colegi și studenți. Ba, încă și mai rău, alesese dinadins o casă izolată, situată printre munții și văile accidentate din Languedoc, cu speranța că singurătatea avea să-i înflăcăreze imaginația.

Ceea ce nu se întâmplase. Era acolo de mai bine de două luni și abia dacă scrisese mai mult de o frază. La început stătuse singură, fără să vadă pe nimeni. Dar, de curând, începuse să se bucure de atenția intelectualilor și a universitarilor din zonă, care aflaseră că autoarea cărților *Cruciada uitată de istorie* și *Ereticii lui Dumnezeu: Descoperirea adevăraților cathari* locuia acum doar la câțiva kilometri distanță, într-o vilă de țară. După luni de plictiseală și singurătate, profitase cu ușurare de șansa de a se împrieteni cu Angélique Montel, o pictoriță din partea locului. Angélique o introduse într-un cerc de oameni interesanți și, în cele din urmă, Anna se hotărâse să organizeze un dineu la vilă.

În timp ce își aștepta oaspeții, își aminti ce discutase cu Angélique la telefon, cu două zile mai devreme.

– Știi ce cred eu, Anna? Nu reușești să scrii pentru că ai nevoie de un bărbat. Inspirația ta s-a împotmolit. Dragostea o s-o facă să înflorească. Așa că o să-l aduc la dineu pe un bun prieten de-al meu, doctorul Edouard Legrand, un burlac fascinant, inteligent și foarte potrivit pentru o relație.

– Dacă a atât de bun de însurătoare și de minunat, ripostase Anna cu un zâmbet, de ce ești așa de dornică să mi-l pasezi mie?

– Ah, fetiță rea, e vărul meu, chicotise Angélique. A divorțat de curând și se simte pierdut fără o femeie. E cu șase ani mai în vârstă decât tine, a împlinit patruzeci și nouă, dar are fizic de atlet. Înalt, brunet, sexy, sofisticat...

– Adu-l încoace, îi spusese ea lui Angélique. Abia aștept să-l cunosc.

Dar un bărbat e ultimul lucru care lipsește din viața mea acum, se gândise.

La cină erau opt persoane. Angélique trăsese sforile în mod strategic, ca să se asigure că doctorul Legrand avea să fie așezat alături de Anna, în capul mesei. Avusese dreptate: era fermecător și arăta bine în costumul elegant, cu părul ușor încărunțit la tâmple.

Conversația zăbovi o vreme în jurul unei expoziții de artă modernă de la Nisa, pe care o vizitaseră mulți dintre cei prezenți. Acum erau dornici să afle mai multe despre proiectul noii cărți a Annei.

– Vă rog, nu vreau să vorbesc despre asta, zise ea. E atât de deprimant. Mi-am pierdut inspirația, poate fiindcă e prima oară când scriu o carte de ficțiune, un roman.

– Un roman? (lumea era surprinsă și intrigată). Despre ce?

Anna oftă.

– O poveste cu mistere, despre cathari. Necazul e că-mi vine foarte greu să-mi imaginez personajele.

– Ah, dar am găsit omul potrivit, care îți poate fi de folos, zise Angélique, prinzând ocazia din zbor. Doctorul Legrand e un psihiatru renumit și poate ajuta pe oricine are probleme mentale, de orice tip.

Legrand râse.

– Anna nu are așa ceva. Mulți dintre cei mai talentați oameni au suferit de o pierdere temporară a inspirației. Până și Rahmaninov, marele compozitor, a fost afectat de un asemenea blocaj și a trebuit hipnotizat ca să-și creeze cele mai importante opere.

– Vă mulțumesc, domnule doctor, spuse Anna cu un zâmbet. Dar analogia dumneavoastră îmi face o cinste pe care nu o merit. Nu sunt un Rahmaninov.

– Te rog, spune-mi Edouard. Sunt sigur că ești foarte talentată.

Făcu o pauză.

– Totuși, dacă ceea ce cauți sunt niște personaje interesante, cu o savoare misterioasă și gotică, s-ar putea să-ți pot da o mână de ajutor.

– Doctorul Legrand e directorul Institutului Legrand, spuse madame Chabrol, o profesoară de muzică din Cannes.

– Institutul Legrand? repetă Anna, încruntând din sprâncene.

– Un spital de psihiatrie, o puse la curent Angélique. Edouard, vorbești de tipul ăla ciudat despre care mi-ai povestit odată?

– Unul dintre cei mai bizari și mai fascinanți pacienți ai noștri, zise el. E la noi de vreo cinci ani. Se numește Rheinfeld, Klaus Rheinfeld.

– Numele aduce cu Renfield, cel din povestea lui Dracula, comentă Anna.

– I se potrivește, cu toate că încă n-am observat să mănânce muște, răspunse Edouard și toată lumea râse. Dar e, cu siguranță, un caz interesant. E un maniac religios.

A fost găsit nu prea departe de aici, într-un sat, de către un preot. Se automutilează – are trupul plin de cicatrice. Vorbește în dodii, despre demoni și despre îngeri, fiind convins că e în iad – sau, uneori, în rai. Recită fără întrerupere expresii latinești și e obsedat de un șir lipsit de sens de numere și de litere, pe care le scrie pretutindeni, pe toți pereții celulei.

– De ce îi lăsați un pix pe mână, domnule doctor? întrebă *madame* Chabrol. N-ar putea fi periculos?

– Nu-i mai lăsăm, răspunse Legrand. Le scrie cu propriul lui sânge, cu urină și cu fecale.

În afară de Anna, toți cei de față se arătară șocați și scârbiți.

– Pare să fie un om foarte nefericit, spuse ea.

Legrand dădu din cap.

– Da, cred că probabil așa este, încuviință el.

– Dar, Edouard, de ce ar vrea cineva să se... automutileze? întrebă Angélique, încrețindu-și nasul. E un lucru atât de îngrozitor.

– Rheinfeld afișează un comportament tipic, răspunse Legrand. Cu alte cuvinte, suferă de ceea ce numim sindrom obsesiv-compulsiv. Poate fi declanșat de stresul cronicizat și de frustrare. În cazul lui, tulburarea mentală e o urmare a anilor în care a căutat ceva în mod inutil.

– Ce anume? întrebă Anna.

Legrand ridică din umeri.

– Nu știm sigur. Pare să fie convins că se afla pe urmele unei comori pierdute sau a unor secrete dispărute, ceva de genul ăsta. E o manie răspândită printre bolnavii

mental. Avem în grijă, de mai mulți ani, o serie de alți vânători curajoși de comori. Și avem partea noastră de exemplare de Iisus Hristos, Napoleon Bonaparte și Adolf Hitler. Mă tem că, cel mai adesea, oamenii nu dau dovadă de prea multă imaginație când își aleg himerele.

– O comoară pierdută, făcu Anna, pe jumătate pentru sine. Și spui că a fost găsit nu departe de aici...

Vocea i se stinse și căzu pe gânduri.

– Nu poate fi ajutat în nici un fel, Edouard? întrebă Angélique.

El clătină din cap.

– Am încercat. Imediat ce a fost adus, a fost supus unor ședințe de psihanaliză și a beneficiat de terapie ocupațională. În primele câteva luni, a părut să răspundă la tratament. I s-a dat un carnet, ca să-și noteze visele. Dar am descoperit că umplea paginile cu bâlbâieli lipsite de sens. După o vreme, starea sănătății lui mentale s-a deteriorat și a început din nou să se automutileze. Am fost nevoiți să-i luăm uneltele de scris și să-i dăm mai multe medicamente. Mă tem că, de atunci, s-a afundat tot mai adânc în ceea ce nu poate fi descris decât drept nebunie.

– Ce cumplit, murmură Anna.

– În orice caz, Anna, ești mai mult decât bine-venită dacă vrei să faci turul micului nostru stabiliment, continuă Legrand, adresându-i un zâmbet fermecător. Și, dacă asta te-ar putea inspira în privința cărții, pot aranja să-l întâlnești chiar și pe Rheinfeld – sub supraveghere, bineînțeles. Nimeni nu vine niciodată să-l vadă. Cine știe, poată i-ar face bine să aibă un vizitator.

31

Pentru Luc Simon, piesele jocului de puzzle se asamblau practic din zbor. Descrierea bărbatului care îi înghesuise în debaraua Robertei pe cei doi polițiști, făcută de aceștia cu un aer vădit rușinat, i se potrivea cu exactitate lui Ben Hope. Pe urmă sosise raportul referitor la limuzina Mercedes implicată în incidentul recent de pe calea ferată. Mașina ridica foarte multe suspiciuni – nici un proprietar înregistrat, numere de înmatriculare false, seriile șasiului și a motorului răzuite și sistemele de blocare din interior modificate, identice cu ale mașinilor folosite pentru răpiri. Părea că fusese folosită într-un asemenea scop, pentru că era evident că cineva trăsese în geam și încercase să-l spargă ca să iasă de acolo.

Judecând după analiza balistică a tubului de 9 milimetri găsit în compartimentul din spate, acel cineva, oricine ar fi fost, era aceeași persoană cu trăgătorul misterios implicat în omuciderile de pe chei. Și despre cine era vorba, de fapt? Polițiștii care fuseseră la locul incidentului de pe calea ferată găsiseră în Mercedes o carte de vizită. Numele de pe ea era Benedict Hope.

Și mai era ceva. În parcarea unui local din apropiere, dăduseră peste Citroënul 2CV implicat în același incident. Emblema lipsă de pe mască, urmele de vopsea provenite de la Mercedes, ba chiar și noroiul de pe roți, totul se potrivea cu scena de pe calea ferată. Mașina era înregistrată pe numele Robertei Ryder.

Și treaba mergea din ce în ce mai bine. Când echipa de poliție judiciară cercetase în amănunt apartamentul lui

Ryder, descoperise ceva. Un strop de sânge, trecut cu vederea de cel care curățase locul, exact acolo unde afirmase ea că ar fi zăcut cadavrul atacatorului. Simon îi terorizase pe medicii legiști, care făcuseră cel mai rapid test ADN din viața lor, având drept termen de comparație mostrele culese din pieptenele lui Ryder și de pe alte obiecte personale. Sângele nu era al ei. Totuși, se potrivea cu mostra de ADN recoltată de la descoperirea sinistră care întorsese pe dos întregul parc Monceau – o mână tăiată.

Posesorul anterior al acesteia fusese un oarecare Gustave LePou, un criminal care avea la activ o lungă istorie de abuzuri sexuale, violuri cu circumstanțe agravante, atacuri cu arme letale și jafuri, fiind bănuit și de două crime. Se părea că, până la urmă, Ryder spusese adevărul. Dar ce căutase LePou în apartamentul ei? Fusese un jaf? Nici vorbă. Era vorba de ceva mult mai grav. Probabil că cineva îl angajase ca s-o omoare sau ca să-i fure ceva – sau poate pentru amândouă. Simon și-ar fi tras șuturi fiindcă nu o luase în serios în momentul respectiv.

Tot mai multe întrebări. Cine acoperise urmele morții lui LePou, îi luase cadavrul din apartament, i-l ciopârțise și încercase, nu cu prea mare succes, să se descotorosească de el? Care era legătura cu Zardi, asistentul de laborator, și oare acesta fusese ucis de aceleași persoane? Care era rolul lui Ben Hope în toate astea – el era englezul despre care îi spusese Roberta Ryder că se afla în pericol? Dacă incidentul de pe calea ferată avusese menirea de a-l ucide pe Hope, atunci, ceva mai târziu, în cursul aceleiași seri, când îl văzuse Simon, arăta foarte bine pentru cineva care scăpase ca prin urechile acului de o moarte oribilă. Unde

erau Hope și Ryder acum? Hope era vânător sau vânat? Toată povestea era o enigmă desăvârșită.

Simon stătea în biroul lui înghesuit, bând cafea împreună cu Rigault, când sosi faxul pe care îl aștepta din Anglia. Îl smulse din aparat.

– Benedict Hope, murmură el, în timp ce citea. Treizeci și opt de ani. Studii la Oxford. Părinții decedați. Fără cazier, nici măcar o amendă pentru parcare. Curat ca lacrima, nemernicul.

Sorbi cu zgomot din cafea.

Îi întinse foaia lui Rigault, în timp ce din fax începea să iasă rapid a doua pagină. Îi căzu în mâna întinsă și o citi cu ochii alergându-i de-a lungul rândurilor. În partea de sus a colii erau antetul Ministerului Britanic al Apărării și cuvintele STRICT CONFIDENȚIAL, scrise cu litere mari, îngroșate. Dedesubt se înșiruia un text amplu. Simon fluieră.

– Ce-i aia? întrebă Rigault, ridicându-și privirea.

El îi arătă hârtia.

– Dosarul militar al lui Hope.

Rigault îl citi.

– Fir-aș al naibii, murmură. Numai chestii grele.

– El e trăgătorul nostru misterios, fără nici o îndoială.

– În ce e amestecat? Ce se-ntâmplă?

– Nu știu, zise Simon, dar am de gând să-l aduc aici ca să aflu. Îl pun imediat sub urmărire.

Ridică receptorul telefonului.

Rigault clătină din cap, bătând darabana pe carcasa faxului.

– O să ai nevoie de jumătate din poliția franceză ca să-l prinzi pe ticălosul ăsta.

32

Aveau de făcut un drum lung cu mașina, din Paris către sud, pe autostrada încinsă. La Nevers, autostrada se întrerupea pe o porțiune, așa că o luară pe drumul național până la Clermont-Ferrand, apoi reintrară pe Autoroute 75, îndreptându-se către Le Puy. Destinația lui Ben se afla încă departe, către sud, în ținutul Languedoc, unde putea lua urma lui Klaus Rheinfeld, făcând, spera el, ceva progrese în privința cercetărilor.

Fără alt ghid decât jurnalul lui Fulcanelli, citit pe jumătate, nu avea încă o idee limpede asupra obiectului cercetărilor sale. Nu putea face altceva decât să urmeze indiciile firave cât mai riguros cu putință, sperând că, pe traseu, lucrurile aveau să devină ceva mai promițătoare.

Roberta dormea pe scaunul de lângă el, cu capul legănându-i-se pe umăr. Adormise cu vreo oră în urmă și tot cam tot atât timp se scursese de când Ben avea certitudinea că erau urmăriți. BMW-ul albastru la care se uita acum cu coada ochiului în oglinda retrovizoare și care se ținea scai de ei prin trafic apăruse în spatele lor la scurt timp după ieșirea din Paris.

Mașina care îi urmărea îi atrăsese pentru prima oară atenția când oprise la o stație de benzină, unde Peugeotul era în față, la coadă. Cei patru bărbați din BMW nu aveau astâmpăr. Își dăduse seama că nu voiau să-l piardă din ochi.

Reveniseră pe autostradă și Ben îi pusese la încercare. De fiecare dată când depășea un vehicul mai lent, BMW-ul îl urma. Când încetinea până la o viteză care avea darul

de a-i scoate din sărite pe ceilalți automobiliști, BMW-ul îl imita, ignorând claxoanele asurzitoare ale șoferilor indignați până ce urma din nou exemplul lui Ben, care accelera. Totul era cât se poate de limpede.

– De ce conduci atât de dezordonat? se plânse Roberta somnoroasă de alături.

– Probabil din vina firii mele dezordonate, răspunse el. Nu-mi face plăcere să ți-o spun, dar adevărul e că ne-am făcut rost de un prieten. BMW-ul albastru, adăugă, în timp ce ea se răsucea în scaun, trezindu-se de-a binelea dintr-odată.

– Crezi că sunt tot ei?

El dădu din cap.

– Sau asta, sau vor să ceară indicații.

– Nu putem să ne pierdem urma?

Ben ridică din umeri.

– Depinde cât de hotărâți sunt. Dacă nu reușim să ne descotorosim de ei, or să ne urmărească până ajungem pe un drum pustiu și atunci or să încerce ceva.

– Ce să încerce? Nu trebuie să-mi răspunzi. Vezi dacă poți să scapi de ei.

– OK. Ține-te bine.

Schimbă viteza, coborând două trepte, apoi acceleră puternic. Peugeotul se năpusti înainte, modificându-și brusc direcția ca să depășească un camion. Cineva claxonă în spatele lor. Vuietul motorului cu șaisprezece supape umplea mașina. Ben aruncă o privire în oglindă și văzu BMW-ul lansându-se în urmărire și foindu-se încoace și încolo, de pe o bandă pe alta.

– Așa te vreau, murmură el, apăsând mai tare pe accelerație.

În faţa lor, un autocamion ieşea de pe banda lui de circulaţie. Peugeotul se repezi ca o săgeată în spaţiul eliberat, depăşindu-l pe dreapta. Autocamionul oscilă violent în toate părţile în vreme ce imaginea din oglindă i se micşora cu repeziciune, iar claxoanele pneumatice urlau cu furie.

– Vrei să te sinucizi? zbieră ea, acoperind zgomotul motorului.

– Numai când mă trezesc din beţie.

– Şi eşti treaz? se strâmbă ea. Nu-mi răspunde nici la întrebarea asta.

Drum liber înainte. Ben călcă acceleraţia până la podea, aducând acul vitezometrului dincolo de o sută şaizeci de kilometri la oră. Roberta îşi încleştă mâinile de marginile scaunului. BMW-ul ţâşni din traficul dezordonat pe care îl lăsaseră în urmă, accelerând în spatele lor.

Ben strecura automobilul în viteză printre maşinile care claxonau. Era mult mai agil decât BMW-ul greoi şi, când ajunseră la ieşirea de pe autostradă, urmăritorii erau cu două sute de metri în urmă. Peugeotul gonea pe un drum şerpuitor, de ţară. La două intersecţii, Ben vira la întâmplare întâi la stânga şi apoi la dreapta. Dar lipsa de agilitate a BMW-ului era compensată de viteză şi avea un şofer evident foarte hotărât, de care era dificil să te descotoroseşti.

Indicatorul unui sat fulgeră pe lângă ei şi Ben vira derapând. În faţă li se întindea o porţiune lungă de drum drept. Maşina mai mare recupera din distanţă. Ben stătea cu ochii pe cadranul vitezometrului şi mergea atât de repede pe cât cuteza să o facă. Unul dintre pasagerii

BMW-ului scoase brațul pe geam și trase de mai multe ori cu un pistol. Luneta Peugeotului se făcu țăndări.

Intrară în sat și traversară în viteză piața din centru, derapând ca să evite o fântână și băgându-i în sperieți pe clienții de pe terasa unui bistrou care răcniră și își fluturară pumnii numai ca să fie nevoiți să se arunce la pământ pentru a doua oară, când BMW-ul năvăli vâjâind, făcând mesele și scaunele să se răsucească înainte de a cădea pe caldarâm.

În față le apăru pe neașteptate o intersecție și Ben vira la stânga, cu cauciucurile scrâșnind. Un camion fandă brusc, cât pe ce să-i lovească, și se izbi de un Fiat parcat. Fiatul se rostogoli în calea BMW-ului care lua curba în viteză. BMW-ul îl lovi din lateral, cu zgomot, și îl trimise învârtindu-se de-a curmezișul drumului, nimerind într-un zid. Cu o aripă boțită și capota deformată, BMW-ul reintră sub control și își reluă urmărirea, accelerând.

Erau afară din sat, gonind pe un drum întortocheat, cu copaci defilând în viteză pe ambele laturi. În dreapta se ivi o deschidere între arbori. Ben răsuci volanul și Peugeotul vira, părăsind șoseaua și intrând pe drumul de țară cu cauciucurile patinând pe pământul afânat. Controlă derapajul și mașina se redresă, dar, în clipa următoare, marginea dură a unui șanț izbi suspensiile, comprimându-le până la refuz, și le săltă stomacul în gât.

BMW-ul îi urmărea cu încăpățânare. Roțile din spate azvârleau țărâna în aer. Roberta se răsuci din nou, ca să vadă botul strâmbat al BMW-ului dispărând într-un nor de praf când se afundă în șanț.

Peugeotul luă în viteză un viraj strâns. Un tractor umplu drumul pe neașteptate. Patinând nebunește pe suprafața netasată, Ben reuși să îndrepte mașina spre poarta șubredă a unei ferme. Aceasta se despică aidoma lemnului de plută și Peugeotul trecu prin ea ajungând în câmp, străbătu în goană terenul accidentat și o luă în jos pe o pantă abruptă. Urmă o prăbușire neașteptată și partea din față a mașinii plonjă în gol. Apoi un trosnet, când se izbiră de marginea opusă a șanțului adânc. Automobilul ricoșă și înțepeni.

Ieșiră din mașină în timp ce BMW-ul cobora panta în salturi, pe urmele lor. Dând cu ochii de praful care se înălța în jurul Peugeotul distrus, șoferul frână – prea puternic, intrând într-un derapaj lateral. Mașina se răsuci, nimeri într-un alt șanț, se lăsă pe o parte ridicându-se pe două roți și se rostogoli, oprindu-se răsturnată într-un vălătuc imens de praf.

Cei patru ocupanți năuciți se aruncară afară. Un bărbat gras, cu sângele șiroindu-i din tâmplă, trase cu pistolul în Peugeot. Geamul din partea pasagerului plesni, revărsând o ploaie de cioburi asupra Robertei, care se aruncă pe burtă, căutând adăpost.

– Roberta!

Ben înhăță Browning-ul și ripostă, arma zvâcnindu-i în mână când glonțul lui pătrunse în partea laterală a BMW-lui, la zece centimetri distanță de capul grăsanului. Roberta se adăposti alături de el.

Trei dintre urmăritori se aruncară în spatele BMW-ului. Cel de-al patrulea se târî pe după un bolovan, strângând în mână o carabină cu țeava scurtă. Apăsă pe

trăgaci. Împușcătura croi o gaură zdrențuită în capota Peugeotului și Roberta țipă. Ben înălță din nou Browning-ul și trase patru focuri rapide. În jurul trăgătorului întins pe burtă, țărâna zbură în aer. Cel de-al patrulea glonț îl nimeri în braț. Se rostogoli, ieșind de la adăpostul bolovanului, cu arma după el. Ben trase din nou asupra lui și continuă să apese întruna pe trăgaci până când îl doborî și rămase fără gloanțe. Aruncă încărcătorul gol și duse mâna la buzunar, după unul nou, amintindu-și dintr-odată că toate încărcătoarele și toată muniția erau în rucsacul din mașină.

Un alt bărbat ieși de după BMW-ul răsturnat. Arma din mâna lui era neagră și lunguiață, cu un amortizor scurt și gros și cu încărcătorul alungit. Trase o rafală zgomotoasă cu pușca-mitralieră Ingram, ciuruind partea laterală a Peugeotului și silindu-l pe Ben, care încerca să urce în mașină, să se adăpostească. Al treilea și al patrulea trăgător apărură din spatele BMW-ului, cu pistoalele în mâini, înaintând cu prudență. Cel cu Ingram-ul trase încă o rafală, spulberând țărâna și pietrele în linie dreaptă, în stânga lui Ben. Nu era deloc bine.

Ingram-ul rămase pe neașteptate fără gloanțe și bărbatul se chinui să-l încarce. Ben, grăbindu-se să profite de ocazie, își strecură mâna în interiorul mașinii și înșfăcă rucsacul. Montă un încărcător nou în timp ce omul cu Ingram-ul se apropia. Ridicându-și brațul înarmat pe deasupra mașinii, Ben îl împușcă de două ori în piept și îl văzu căzând pe spate, cu picioarele zbătându-i-se în aer. Pistolarul care se afla mai aproape de BMW alergă înapoi, către adăpost, trăgând cu disperare

peste umăr. Celălalt realiză că era prea departe de mașină, se lăsă într-un genunchi și își goli pistolul de 9 milimetri, țintindu-l pe Ben.

El se ghemui în timp ce gloanțele șuierau în jur.

Dar unul îl nimeri. Îl izbi în coasta dreaptă, făcându-l să se răsucească. Își reluă poziția și răspunse cu focuri de armă. Omul căzu, azvârlindu-și brațele în lături și scăpând pistolul care se rostogoli pe pământ.

Ben se clătină pe picioare. Era plin de sânge. Ochii i se încețoșară și se pomeni dintr-odată privind un cerc de vârfuri de copaci și cerul cenușiu.

Roberta îl văzu prăbușindu-se, strigă: *NU!!!* și îi prinse pistolul în cădere. Nu mai folosise niciodată o armă de foc, dar cu Browning-ul era simplu – ochești și apeși pe trăgaci. Ultimul urmăritor ieși iarăși din spatele BMW-ului și trase asupra ei. Auzi un pocnet când glonțul fulgeră pe lângă ea. Ripostă trăgând cu Browning-ul pe care îl ținea cu amândouă mâinile și îl trimise pe celălalt înapoi, la adăpost, sub o ploaie de sticlă. Își înșfăcă geanta prin geamul spart al Peugeotului.

– Poți să alergi? strigă către Ben.

El gemu, se rostogoli și se ridică clătinându-se. Avea genunchii moi. Răsună o altă împușcătură. Roberta ripostă cu furie și îl nimeri în coapsă pe bărbatul care căzu înapoi, în spatele mașinii, cu un țipăt și cu sângele țâșnindu-i din rană. Acum Browning-ul rămăsese din nou fără gloanțe și nu-i mai era de nici un folos. Bărbatul rănit ieși din adăpost târându-se, cu o pușcă cu două țevi. Trase și oglinda laterală a Peugeotului se spulberă în aer.

– Haide!

Roberta îl apucă de Ben de braț și o luară la fugă în josul pantei abrupte. Sub ei, un val de pământ bolovănos cobora aproape vertical către un drum șerpuitor de țară. Un tractor cu remorca plină cu fân trecea prin dreptul lor hodorogind. Din patru salturi, ajunseră la trei metri deasupra lui și Roberta se aruncă în gol, trăgându-l pe Ben după ea. Plutiră prin aer preț de o secundă înspăimântătoare. Remorca tractorului se grăbi să le iasă în întâmpinare și căzură pe stratul țepos de fân, într-un talmeș-balmeș de brațe și picioare.

Bărbatul cu pușca șontâcăia pe pantă înjurând, trecând pe lângă camarazii lui morți. Urlă cuprins de furie când văzu tractorul care se pierdea în lumina din ce în ce mai slabă, cu Ben și cu Roberta în remorcă.

33

După un drum cu mașina de la Roma la Paris, Franco Bozza sosise la fabrica dezafectată fără nici un chef de subtilități. Își parcase automobilul Porsche 911 Turbo, de culoare neagră, în afara curții. Celor trei bărbați care îl păzeau pe Gaston Clément, bătut mort, li se păruse că apariția siluetei înalte, spătoase și tăcute stârnise o boare înghețată. Naudon, Godard și Berger cunoșteau deopotrivă reputația Inchizitorului și se țineau cât mai departe cu putință, abia îndrăznind să-l privească.

Bozza înțelesese cu ore în urmă că bătrânul Gaston Clément nu avea să le mai fie de nici un folos. Stătea în

picioare, atârnând de un lanț înfășurat în jurul unei grinzi, despuiat și fără vlagă. Sub el se întindea o baltă din sângele care mânjise și salopeta de plastic a lui Bozza. Alături era o măsuță cu uneltele specifice meseriei, instrumente concepute anume pentru a provoca cea mai cumplită suferință posibilă.

Dar fusese o pierdere de vreme. Bătrânul era bolnav și plăpând, iar răpitorii îl bătuseră, înainte de sosirea Inchizitorului, până ce ajunsese să nu mai fie bun de nimic.

Bozza îi privi pe cei trei cu răceală. Stăteau într-un colț îndepărtat, trăncănind și fumând, râzând și glumind. N-aveau să mai râdă prea mult. Ceea ce nu știau despre vizita lui Bozza era că Usberti nu îl trimisese acolo numai cu scopul de a stoarce informații de la Gaston Clément. De fapt, principala lui misiune era, așa cum o formulase Usberti, „de a face curățenie". Și asta nu însemna doar să scape de alchimist. Cei trei amatori făcuseră de prea multe ori treabă de mântuială. Zilele în care Gladius Domini angaja borfași mărunți ca să-i rezolve treburile murdare ajunseseră la sfârșit.

Le făcu un semn din cap, cerându-le să se apropie. Godard, Naudon și Berger își striviră țigările cu vârfurile pantofilor, schimbară priviri îngrijorate și se supuseră. Buna dispoziție li se evaporase dintr-odată, lăsând loc spaimei. Naudon afișă un zâmbet firav și fu pe punctul de a spune ceva.

Ajunseseră la trei metri distanță când Bozza scoase cu nonșalanță un pistol Beretta .380 cu amortizor și îi doborî pe rând, cu repeziciune, fără să scoată nici o vorbă. Aruncă

o privire impasibilă către cele trei cadavre în timp ce deșuruba amortizorul și își punea pistolul în toc.

Patru leșuri care trebuiau să dispară. De data asta, nu aveau să rămână nici un fel de urme.

34

Tractorul încărcat se îndepărtă învăluit de un nor în care se amestecau praful și fumul motorului diesel. Șoferul era mai mult decât încântat de ghemotocul din buzunar, să fi tot fost vreo mie de euro, pe care i-l dăduseră cei doi autostopiști bizari – americanca iute la mânie și prietenul ei tăcut, palid și cu aspect bolnăvicios – ca se abată câțiva kilometri de la drumul lui, ducându-i până în micul cătun Saint-Jean. Se întrebă despre ce o fi fost vorba... dar, pe de altă parte, de ce i-ar fi păsat? În seara aceea putea să facă cinste la toată lumea.

Ben și Roberta stăteau la marginea satului pustiu.

– Locul ăsta nu pare să se fi schimbat prea mult în ultimele secole, comentă ea, privind în jur.

Soarele după-amiezii târzii cobora către asfințit. Avea să se întunece în curând.

Ben se lăsă să cadă, sprijinindu-se de un zid de piatră, cu capul atârnând. Arăta destul de rău, își spuse ea, neliniștită.

– Așteaptă-mă aici. Mă duc să văd dacă pot găsi pe cineva care să ne ajute.

El dădu din cap, fără vlagă. Tremura, înfrigurat. Roberta îi puse mâna pe frunte. Ardea. Respira cu greutate din cauza durerii din coastă.

– Aduc un doctor.

– Nu vreau un doctor, murmură el. Adu preotul. Adu-l pe părintele Pascal Cambriel.

Pentru prima oară în viața ei, Roberta se pomeni rugându-se în timp ce străbătea ulița pustie. Nu exista nici un fel de pavaj, mergea pe pământul gol, sfărâmicios din cauza lipsei de ploaie. Casele vechi, atât de murdare încât ar fi părut sordide oriunde altundeva decât în sudul Franței, păreau să se susțină sprijinindu-se una de cealaltă.

– Doamne, dacă ești acolo, sus, zise ea, pentru sine, atunci ajută-mă să-l găsesc pe părintele Pascal.

Gândul că i s-ar fi putut spune că murise sau că plecase din sat o făcu să se-nfioare dintr-odată și iuți pasul.

Biserica era în capătul opus al cătunului. Alături de ea se aflau un mic cimitir și, dincolo de acesta, o casă de țară, din piatră.

Din acareturi răzbătea cotcodăcitul reconfortant al găinilor. Un Renault 14, vechi, prăfuit și foarte uzat era parcat afară. Din spațiul dintre două case apăru un om. Arăta a argat, chipul lui cu riduri adânci parcă tăbăcit de anii în care lucrase în bătaia nemiloasă a soarelui. Când dădu cu ochii de ea, rări pasul.

– Scuzați-mă, *monsieur*, strigă Roberta.

Omul o privi plin de curiozitate, o luă repede la picior și dispăru într-una dintre case, trântindu-i ușa în nas. Ea încremeni, șocată – apoi înțelese că o femeie străină, ciufulită și murdară, cu bluza pătată de sânge și cu blugii

rupți nu era o priveliște tocmai obișnuită prin aceste locuri. Își văzu repede de drum, cu gândul la Ben.

– *Madame? Je peux vous aider?* spuse o voce.

Roberta se întoarse și dădu cu ochii de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în întregime în negru, cu o broboadă pe umeri. De lanțul din jurul gâtului ei zbârcit atârna o cruce.

– Da, vă rog, sper că mă puteți ajuta. Îl caut pe preotul satului.

– Da? E aici.

– Părintele Pascal Cambriel mai este încă preot în acest sat?

– *Oui, madame, il est encore ici* – e încă aici, spuse femeia, dezgolindu-și dantura știrbă într-un zâmbet. Eu sunt Marie-Claire. Mă ocup de gospodăria lui.

– Mă puteți duce la el, vă rog? E important. Avem nevoie de ajutor.

Marie-Claire o conduse către ușă și intrară.

– *Mon Pére*, strigă ea. Avem un oaspete.

Casa era modestă, sărăcăcios mobilată, dar crea o senzație de nespusă căldură, de siguranță. Focul aștepta să fie aprins, bușteni erau stivuiți peste surcele. Lângă masa simplă, de pin, stăteau două scaune tot atât de nesofisticate, iar în capătul opus al încăperii era o canapea veche, acoperită cu o pătură. Pe peretele văruit în alb atârna un crucifix din lemn de abanos, iar alături de o reproducere a răstignirii se afla fotografia papei.

Scara scârțâi sub pașii inegali ai preotului care își făcu apariția. Acum în vârstă de șaptezeci de ani, Pascal Cambriel avea o mică dificultate la mers și își sprijinea greutatea în baston.

– Cu ce te pot ajuta, fiica mea? întrebă, cercetând cu ochi curioși înfățișarea neobișnuită a Robertei. Ești rănită? Ai avut un accident?

– Nu sunt rănită, dar am un prieten care nu se simte bine, zise ea. Sunteți părintele Pascal Cambriel, nu-i așa?

– Da, eu sunt.

Slavă ție, Doamne.

– Părinte, eram pe drum, îndreptându-ne încoace special ca să vă întâlnim, când prietenul meu a fost rănit. Îi e rău.

– Asta e grav, se încruntă Pascal.

– Știu ce-o să spuneți, că ar trebui să mergem la un doctor. Nu vă pot explica acum, dar avem motive care ne împiedică să o facem. Vă rugăm să ne-ajutați.

– Oricum, aici nu mai e nici un doctor, îi spuse Pascal în timp ce Renaultul lui îi purta pe ulița accidentată. Doctorul Bachelard s-a prăpădit acum doi ani și nu i-a luat nimeni locul. Nici un tânăr nu vrea să vină în Saint-Jean. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar cătunul e pe moarte.

Când mașina preotului se opri la marginea satului, Ben era pe jumătate leșinat.

– Doamne, e foarte bolnav.

Pascal se apropie șchiopătând de silueta prăbușită a lui a Ben și îi puse mâna pe braț.

– Mă auzi, fiule? *Mademoiselle,* va trebui să mă ajutați să-l sui în mașină.

Roberta, Pascal și bătrâna Marie-Claire îl urcară cu grijă pe Ben la etaj, în dormitorul pentru oaspeți al preotului. Îl întinseră pe pat și Pascal îi descheie cămașa plină de sânge. Se cutremură îndepărtând veșmântul acela

acoperit de sânge închegat și dând cu ochii de rana care i se întindea de-a curmezișul coastelor. Mai văzuse răni de glonț și altă dată, cu mulți ani înainte. Își dădu seama că glonțul străpunsese mușchiul, ieșind pe partea cealaltă.

– Marie-Claire, ești bună să aduci niște apă fierbinte, o bucată de pânză și niște dezinfectant? Și mai avem ceva din licoarea aia de ierburi pentru curățarea rănilor?

Bătrâna plecă să-și îndeplinească sarcinile, îndatoritoare, mergând în vârful picioarelor.

Pascal îi luă pulsul lui Ben.

– E foarte rapid. Sângele e infectat. Nu e prima dată când văd așa ceva.

– O să se facă bine?

Robertei îi pierise culoarea din obraji și mâinile îi atârnau pe lângă corp, cu pumnii strânși.

– O să avem nevoie de leacurile Arabellei.

– Arabelle? E doftoroaia satului?

– Arabelle e capra noastră. Ne-au rămas niște antibiotice de acum câțiva ani, când i s-a infectat o copită. Mă tem că la asta se limitează toate abilitățile mele medicale, oftă Pascal. Dar Marie-Claire știe foarte multe despre plantele medicinale. Ne-a ajutat de multe ori, pe mine și pe alți membri ai comunității. Cred că tânărul nostru prieten e pe mâini bune.

– Părinte, vă sunt enorm de recunoscătoare pentru ajutorul dumneavoastră.

– E datoria, dar și plăcerea mea să le fiu de folos celor aflați în suferință, răspunse Pascal. A trecut ceva vreme de când am folosit ultima oară camera asta ca să îngrijesc un bolnav. Cred că trebuie să fie cinci, sau chiar șase ani,

de când și-a găsit drum către satul nostru ultimul om în suferință.

– Klaus Rheinfeld, nu-i așa?

Pascal încremeni locului, apoi se întoarse ca să-i arunce Robertei o privire pătrunzătoare.

– Doarme, murmură Pascal, coborând scările. O să-l lăsăm în pace o vreme.

Roberta se simțea proaspătă după baie și purta hainele pe care i le dăduse Marie-Claire.

– Vă mulțumesc încă o dată pentru ajutor, zise ea. Nu știu ce ne-am fi făcut...

Pascal zâmbi.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești. Trebuie să-ți fie foame, Roberta. Hai să mâncăm.

Marie-Claire le servi o masă simplă – niște supă, pâine și o sticlă din vinul preotului, din recolta podgoriei sale minuscule. Mâncară în tăcere, singurele zgomote fiind țârâitul greierilor de afară și lătratul îndepărtat al unui câine. După agitația necontenită și traficul neîncetat din Paris și după călătoria furtunoasă și palpitantă, liniștea cătunului adormit era aproape asurzitoare pentru urechile Robertei. Preotul se ridica din când în când ca să arunce în foc câte unul dintre lemnele tăiate, aflate într-un coș.

După cină, Marie-Claire strânse masa și își luă rămas bun înainte de a se retrage în propria ei locuință, peste drum. Pascal aprinse o pipă lungă de lemn și se instală într-un balansoar, lângă șemineu. Stinse becul și rămaseră învăluiți numai de strălucirea portocalie și

pâlpâitoare a focului, apoi o invită pe Roberta să se așeze în fața lui, pe un fotoliu.

– Cred că noi doi avem de discutat mai multe lucruri.

– E o poveste lungă și stranie, părinte, și nici măcar nu știu tot ce ar fi de știut. Dar o să fac tot ce pot ca să vă explic despre ce e vorba.

Îi povesti ceea ce aflase despre misiunea lui Ben și despre pericolul în care intrase încercând s-o ducă la îndeplinire și îi relată ce i se întâmplase ei înseși, spaimele ei. Relatarea era dezlânată și incoerentă – se simțea cumplit de obosită și o durea tot trupul.

– Acum înțeleg de ce nu ați vrut să mergeți la un doctor. Vă temeți să nu fiți luați în evidență și acuzați pe nedrept de aceste crime, spuse Pascal aruncându-și ochii spre ceasul din perete. Fiica mea, s-a făcut târziu. Ești ostenită și ai nevoie de odihnă. O să dormi pe canapea – e foarte confortabilă. Ți-am adus niște așternuturi.

– Vă mulțumesc, părinte. Sunt epuizată, într-adevăr, dar cred că ar trebui să stau sus, cu Ben, dacă nu vă deranjează.

El îi puse mâna pe umăr.

– Îi ești o prietenă devotată. Ții la el din adâncul sufletului.

Ea păstră tăcerea. Cuvintele preotului o uimiseră.

– Dar o să stau eu cu el în timp ce te odihnești, continuă Pascal. N-am făcut nimic azi, doar am îngrijit de găini și am muls-o pe Arabelle, Dumnezeu s-o binecuvânteze, drăguța de ea, și am ascultat două confesiuni cât se poate de banale.

Zâmbi.

Pascal rămase citind din Biblie până la o oră târzie, la lumina unei lumânări, în timp ce Ben se zvârcolea și se răsucea când și când. O dată, pe la ora patru, se trezi și întrebă:

– Unde mă aflu?

– Printre prieteni, Benedict, răspunse preotul, trecându-și mâna peste fruntea lui asudată și liniștindu-l. Odihnește-te. Ești în siguranță. Eu o să mă rog pentru tine.

35

Întins pe spate, Ben încercă să-și miște picioarele de-a curmezișul patului. O făcea cu greutate, centimetru cu centimetru. La fiecare solicitare a mușchilor răniți simțea o durere cumplită și își încleșta dinții. Cu efort și cu capul vâjâindu-i, reuși să și le coboare pe podea și se ridică încet. Hainele îi fuseseră așezate cu grijă, la-ndemână, pe un scaun. Avu nevoie de o grămadă de timp ca să se îmbrace.

Pe fereastră se zăreau vârfurile acoperișurilor caselor, dealurile și, dincolo de ele, munții care se înălțau în văzduhul limpede. Se înjură singur, furios fiindcă lăsase să se întâmple astfel de lucruri. Subestimase pericolele încă de la începutul misiunii. Și iată unde ajunsese, înțepenit într-o fundătură, abia reușind să se miște sau să facă ceva util, în timp ce un copil pe moarte avea nevoie de ajutorul lui. Găsi sticla plată și sorbi cu lăcomie. *Cel puțin asta pot s-o fac.* Măcar dacă ar fi avut o sticlă plină, sau chiar două.

Își aduse aminte de jurnal. Se aplecă cu greutate și îl pescui din rucsacul Bergen, apoi se întinse pe pat cu el în mână. Îl deschise și continuă lectura.

3 septembrie 1926

În cele din urmă, s-a întâmplat: elevul și-a contestat maestrul. În timp ce scriu, îmi mai răsună încă în urechi vorbele cu care m-a înfruntat Daquin astăzi, în laborator. Îi străluceau ochii și își ținea pumnii încleștați.

– Dar, maestre, a protestat el, nu suntem egoiști? Cum poți să spui că e corect să păstrăm în taină niște cunoștințe atât de importante, care le-ar putea fi de folos atât de multor oameni? Nu vezi binele pe care l-ar putea face? Gândește-te cum ar putea schimba totul!

– Nu, Nicholas, am insistat eu. Nu sunt egoist. Sunt prudent. Da, aceste taine sunt importante. Dar sunt prea periculoase pentru a le dezvălui oricui. Numai celor inițiați, numai alchimiștilor le este îngăduit să cunoască astfel de lucruri.

El m-a fixat cu furie.

– Nu văd care e motivul! a exclamat. Ești bătrân, maestre. Ți-ai petrecut întreaga viață făcând cercetări, dar totul a fost zadarnic dacă nu-ți folosești descoperirile. Dacă nu le folosești ca să ajuți omenirea.

– Iar tu ești tânăr, Nicholas, i-am răspuns. Prea tânăr ca să înțelegi lumea pe care îți dorești atât de mult s-o ajuți. Oamenii cu o inimă atât de curată ca a ta sunt puțini. Mulți ar folosi aceste cunoștințe numai în propriul lor interes, ca să-și satisfacă propria lăcomie. Nu pentru a face bine, ci pentru a face rău.

Pe masa de lângă noi era un papirus antic, în tocul lui de piele. L-am ridicat și i l-am arătat.

– Eu sunt descendentul direct al celor care au creat această filozofie, am spus. Strămoșii mei cathari știau cât de importantă este păstrarea cu orice preț a tainelor. Știau cine le căuta, dar mai știau și ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în mâini nepotrivite. Și-au dat viețile încercând să apere aceste cunoștințe.

– Știu, maestre, dar...

– Cunoștințele pe care avem privilegiul de a le stăpâni înseamnă putere, iar puterea e periculoasă. Corupe oamenii, atrage răul. De aceea ți-am vorbit despre responsabilitate atunci când ți le-am încredințat. Și nu uita: ai făcut un legământ de tăcere.

Mi-am plecat capul, cu amărăciune.

– Mă tem că ți-am dezvăluit prea multe, am adăugat.

– Asta înseamnă că n-o să îmi mai spui nimic altceva? Cum rămâne cu restul? Cu cea de-a doua mare taină?

Am clătinat din cap.

– Îmi pare rău, Nicholas. Sunt prea multe cunoștințe pentru cineva atât de tânăr și atât de nerăbdător. Ce-am făcut nu se mai poate desface, dar nu te duc mai departe până ce nu-mi dovedești că ai devenit mai înțelept și mai matur.

După aceste cuvinte, a ieșit din laborator ca o furtună. Am văzut că era gata să izbucnească în lacrimi. Iar eu am simțit un cuțit în inimă știind ce se petrecuse între noi.

Ben auzi un sunet și își ridică privirea de pe jurnal în timp ce în crăpătura ușii dormitorului, care se deschidea încet, apărea chipul Robertei.

– Cum te simți? îl întrebă ea, îngrijorată, intrând în cameră cu o tavă în mâini.

El închise jurnalul.

– Bine.

– Uite, ți-am pregătit ceva. Mănânc-o cât e fierbinte.

Așează pe masă un castron cu supă de pui aburindă.

– Cât timp am fost inconștient?

– Două zile.

– Două zile!

Sorbi din sticla de whisky, crispându-se la fiecare mișcare.

– Chiar trebuie să bei, Ben? Iei antibiotice, oftă ea. Măcar mănâncă ceva. Trebuie să-ți recapeți puterile.

– O să mănânc. Vrei să-mi dai mai aproape rucsacul? Am țigările acolo.

– Ți le dau eu.

Se aplecă, întinzând mâna. El se lăsă pe spate, rezemându-se de perne, și închise ochii.

În timp ce scotocea după țigări, un obiect mărunt căzu, aterizând pe podea. Era o fotografie minusculă, în ramă de argint. Roberta o studie, întrebându-se ce căuta în rucsacul lui. Era veche, îngălbenită, îndoită și cu marginile tocite, de parcă ar fi fost ținută ani de-a rândul într-un portofel. Era fotografia unui copil, a unei fetițe drăgălașe, de vreo opt sau nouă ani, blondă, cu ochi albaștri, inteligenți și scânteietori și cu obrajii pistruiați, zâmbind către aparat cu o expresie de fericire candidă.

– Cine e, Ben? E încântătoare.

Își îndreptă ochii spre el și zâmbetul i se stinse. O fixa cu o furie rece, cu o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

– Las-o jos și ieși afară, îi spuse.

Când ajunse la parter, părintele Pascal îi remarcă privirea mânioasă și rănită.

– Uneori, atunci când sunt în suferință, oamenii îi reped pe cei din jur, spun și fac lucruri care nu reflectă adevăratele lor intenții, zise el, punându-i mâna pe braț.

– Faptul că e rănit nu-i dă dreptul să se poarte ca un nemernic.

– Nu vorbeam despre suferința asta, spuse preotul zâmbind cu căldură. Adevărata lui durere e în inimă și în cuget, nu cea pricinuită de răni. O să stau de vorbă cu el.

Urcă în camera lui Ben și se așeză pe marginea patului. Ben stătea întins, privind în gol, strângând în mână sticla. Whisky-ul îi mai domolea durerea. Reușise să-și găsească pachetul de țigări, însă descoperise că era aproape gol.

– Te deranjează dacă îți țin companie? întrebă Pascal.

El clătină din cap. Preotul păstră câteva clipe tăcerea, apoi i se adresă cu blândețe și căldură.

– Benedict, Roberta mi-a spus câte ceva despre ocupația ta. Ai chemarea de a-i ajuta pe cei care au dat de necaz – un lucru cu adevărat nobil și demn de laudă. Și eu am o chemare, pe care o duc la bun sfârșit atât cât îmi stă în puteri. Aș putea spune că e mai puțin dramatică și mai puțin eroică decât a ta. Dar menirea pe care mi-a hărăzit-o Dumnezeu este o îndatorire plină de importanță. Îi ajut pe oameni să-și ușureze suferința. Să-l găsească pe

Dumnezeu. Pentru unii asta înseamnă, pur și simplu, să își descopere liniștea în ei înșiși, indiferent sub ce formă.

– Asta e liniștea mea, părinte, murmură Ben, ridicând sticla.

– Știi că nu e de ajuns, că n-o să fie de ajuns niciodată. Nu te poate ajuta, nu poate decât să te facă să suferi. Durerea e ca un ghimpe otrăvit. Dacă nu e îndepărtat, supurează, ca o rană cumplită. Și nu se poate tămădui printr-un simplu tratament cu penicilina cumpărată pentru o capră.

Ben râse cu amărăciune. Căzu pe gânduri.

– Mda, probabil că aveți dreptate. Adevărata recompensă e ducerea misiunii la bun sfârșit.

– Înțeleg că ai ajutat mulți oameni, spuse Pascal. Dar continui să mergi pe calea autodistrugerii, bizuindu-te pe băutură, pe acest fals prieten. Nu-i așa că, după ce mulțumirea de a-i fi ajutat pe alții pălește, durerea se întoarce, chiar mai puternică?

Ben păstră tăcerea.

– Cred că știi răspunsul.

– Uitați cum stau lucrurile, zise Ben, vă sunt recunoscător pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine. Dar predicile nu mă mai interesează. Acea parte din mine a murit cu multă vreme în urmă. Drept care, cu cel mai adânc respect pentru dumneavoastră, părinte, adevărul e că, dacă ați venit aici să-mi dați sfaturi, nu faceți altceva decât să vă irosiți timpul.

Stătură o vreme în tăcere. Apoi, fără să-și întoarcă ochii către el, Pascal îl întrebă:

– Cine e Ruth?

Ben îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu v-a povestit Roberta? Fetița care e pe moarte, nepoata clientului meu. Cea pe care încerc s-o salvez... dacă nu cumva e prea târziu.

– Nu, Benedict, nu despre asta vorbeam. Cine e cealaltă Ruth, cea care apare în visele tale?

Ben își simți sângele înghețând în vene și inima bătând să-i spargă pieptul.

– Nu știu despre ce vorbiți, spuse el cu voce sugrumată. Nu există nici o Ruth în visele mele.

– Atunci când stai două nopți la căpătâiul unui pacient care delirează, zise Pascal, se întâmplă să descoperi anumite lucruri care îl privesc și care nu pot fi discutate deschis. Ai un secret, Ben. Cine e Ruth... cine a fost Ruth?

Ben oftă din adâncul sufletului. Duse din nou sticla la gură.

– De ce nu mă lași să te ajut? îl întrebă Pascal, cu blândețe. Haide, împarte-ți povara cu mine.

După un lung răstimp de tăcere, Ben începu să vorbească cu voce scăzută, aproape mecanic. Privea în gol cu ochii larg deschiși, ca și cum imaginile familiare și dureroase i s-ar fi derulat în minte pentru a milioana oară.

– Aveam șaisprezece ani. Ea era sora mea. Nu avea decât nouă. Eram atât de apropiați... eram suflete pereche. A fost singura persoană pe care am iubit-o din toată inima, spuse el, schițând un zâmbet amar. Era ca o rază de soare, părinte. Ar fi trebuit s-o vedeți. Pentru mine, ea era rațiunea de a crede în Dumnezeu. Asta s-ar putea să vă surprindă, părinte, dar a fost o vreme când am avut de gând să devin preot.

Pascal îl asculta cu atenție.

– Spune mai departe, fiule.

– Părinții ne-au dus în vacanță în Africa de Nord, în Maroc, continuă Ben. Stăteam la un hotel. Într-o zi, s-au hotărât să viziteze un muzeu și ne-au lăsat acasă. Mi-au spus să am grijă de Ruth și să nu părăsim hotelul.

Se opri ca să-și aprindă ultima țigară.

– În hotel mai locuia și o altă familie de europeni. Aveau o fată cam de vârsta mea. O fată frumoasă. Eram îndrăgostit de ea. O chema Jenny. Jenny vroia să meargă într-un bazar. Am spus nu, eu trebuie să rămân la hotel și să am grijă de sora mea. Jenny a zis s-o luăm cu noi. Am primit un sărut și am făcut cum voia ea. M-am lăsat influențat. Am plecat de la hotel. Am hoinărit prin bazar. Era aglomerat, plin de tarabe, de îmblânzitori de șerpi, de tot felul de apariții ciudate, de melodii și mirosuri bizare.

– Am fost în Algeria, în timpul războiului, cu mulți ani în urmă, spuse Pascal înclinând din cap. O lume stranie, cu totul străină pentru noi, europenii.

– Eram atât de fericit, zise Ben. Eram cu Ruth și eram și cu Jenny. Ea se uita pe la toate tarabele. La parfumuri, brățări și mărgele. S-a tocmit pentru o casetă mică, din argint, în care să-și țină bijuteriile. N-avea destui bani, așa că m-am oferit să i-o cumpăr eu. Am dat drumul mâinii lui Ruth și m-am întors cu spatele. A durat numai o clipă. Am cumpărat darul pentru Jenny și ea m-a îmbrățișat.

Ben tăcu din nou. Gâtul i se uscase. Dădu să soarbă iarăși din sticlă. Pascal îi reținu brațul cu blândețe și, în același timp, cu fermitate.

– Pentru moment, să-i lăsăm pe prietenii mincinoși deoparte.

El dădu din cap și înghiți în sec, anevoie.

– Nu știu cum de s-a putut întâmpla atât de repede. Mi-am luat ochii de la ea numai câteva secunde. Însă, după aceea... dispăruse. (Ridică din umeri.) Dispăruse, pur și simplu, dintr-odată.

Avea impresia că inima i se transformase într-un balon uriaș, gata să explodeze. Își prinse capul în mâini, legănându-și-l încet dintr-o parte în alta.

– Nu mai era acolo, și gata. N-am auzit-o strigând. N-am observat nimic. În jurul meu, totul era neschimbat. De parcă aș fi visat totul. De parcă ea n-ar fi existat niciodată.

– Nu a plecat, pur și simplu.

– Nu. E o afacere profitabilă. Cei care se îndeletnicesc cu asta sunt profesioniști, experți. S-a făcut tot ce se putea face – poliție, consulat, luni întregi de cercetări. N-am găsit, niciodată, nici cea mai mică urmă.

Balonul explodă. După douăzeci de ani în care ținuse totul în taină. Ceva îl sfredelea, un sentiment năvalnic. Din zilele acelea de demult, nu mai plânsese niciodată, decât în vis.

– Și vina a fost a mea, m-am întors cu spatele către ceea ce iubeam... pentru un sărut promis de o fată.

– N-ai mai iubit pe nimeni de atunci, zise Pascal.

Nu era o întrebare.

– Nu știu cum să iubesc, spuse Ben, revenindu-și. Nu reușesc să-mi amintesc când am fost cu adevărat fericit ultima oară. Nu știu ce înseamnă asta. Sunt mort pe dinăuntru.

– Dumnezeu te iubește, Ben.

– Pentru mine, Dumnezeu nu e un prieten mai sincer decât whisky-ul.

– Ți-ai pierdut credința.

– După aceea, am încercat să mi-o păstrez. La început, m-am rugat în fiecare zi pentru ca Ruth să fie găsită. M-am rugat ca să mi se ierte greșeala. Știam că Dumnezeu nu mă ascultă. Mama nu m-a iertat niciodată. Nu suporta să stea în apropierea mea – nu suporta nici măcar să mă atingă sau să-mi vorbească. Nu puteam s-o învinuiesc pentru asta. A căzut într-o stare de depresie profundă. Într-o bună zi, am găsit ușa dormitorului ei încuiată. Am strigat și am bătut, dar ea nu ne-a răspuns. Luase o doză enormă de somnifere. Aveam optsprezece ani, tocmai devenisem student la teologie.

Preotul dădu din cap cu tristețe.

– Și tatăl tău?

– A intrat în declin după ce am pierdut-o pe Ruth, iar moartea mamei a înrăutățit lucrurile. Credeam că mă iertase și asta era singura mea consolare (Ben lăsă să-i scape un oftat). Eram acasă, în vacanță. M-am dus în biroul lui – nici măcar nu-mi amintesc pentru ce, cred că îmi trebuiau niște coli de hârtie. El nu era acolo. I-am găsit jurnalul.

– L-ai citit?

– Da, și am aflat ce gândea de fapt. Adevărul era că mă ura. Mă învinuia pentru tot ce se petrecuse, ar fi preferat să mă știe mort. Nu meritam să trăiesc, după tot răul pe care i-l făcusem familiei... Pe urmă n-am mai fost în stare să mă întorc la universitate. Îmi pierdusem orice interes, nimic nu mai avea importanță. Tata a murit la scurt timp după aceea.

– Și ce ai făcut după aceea, fiule?

– Nu-mi aduc aminte ce-am făcut în primul an. Am umblat de colo-colo, încercând să găsesc ceva care să mă captiveze... bând o grămadă. După o vreme m-am întors, am pus afacerile tatei în ordine, am vândut casa. M-am mutat în Irlanda cu Vinnie, menajera noastră. Pe urmă m-am înrolat în armată – habar n-aveam ce altceva aș fi putut face. Mi-am călăuzit toată furia și tot disprețul pe care mi-l purtam pe făgașul antrenamentului și al disciplinei. Am devenit un soldat foarte bun. Toată lumea a căzut de acord că aveam talent. Am fost antrenat să mă descurc în situații dificile și să îndeplinesc sarcini pentru care era nevoie de o anumită... atitudine. Mi-a folosit într-o serie de misiuni speciale. Am făcut o grămadă de lucruri despre care nu-mi face plăcere să vorbesc.

Ezită înainte de a continua și în minte îi reveniră, în treacăt, amintiri, imagini, sunete, mirosuri. Scutură din cap, alungându-le.

– Am început să beau mai mult, mult mai mult. A devenit o problemă suficient de gravă pentru ca să fiu nevoit să ies din armată. M-am întors acasă, am încercat să-mi refac viața. După un timp, am fost căutat, cerându-mi-se să dau de urma unui adolescent dispărut, căruia îi spălase creierul o sectă oarecare. Se afla în sudul Italiei. Când m-am dus acolo și l-am salvat, am înțeles cu ce îmi doream să mă ocup.

Își ridică ochii spre Pascal.

– Asta a fost acum șase ani.

– Ai descoperit că, readucându-i pe oamenii dispăruți în mijlocul celor dragi, îți tămăduiai rana provocată de pierderea lui Ruth.

– Da. Fiecare succes mă împingea spre rezolvarea unui nou caz. Era un soi de dependenţă.

Pascal zâmbi.

– Ai trecut prin multe suferinţe. Mă bucur că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi vorbeşti despre ele, Benedict. Încrederea e un remediu excelent. Încrederea şi timpul.

– Timpul nu m-a vindecat, zise Ben. Durerea nu mai e acută, dar e tot mai profundă.

– Crezi că descoperirea unui leac pentru această mică Ruth o să te ajute să scapi de demonul vinovăţiei.

– Altfel n-aş fi acceptat cazul.

– Sper să reuşeşti, Ben, pentru binele fetiţei şi pentru al tău. Dar eu cred că adevărata eliberare, adevărata pace trebuie să vină din adâncul fiinţei tale. Trebuie să te deprinzi să ai încredere, să-ţi deschizi inima şi să cauţi dragostea în sufletul tău. Abia atunci ţi se vor tămădui rănile.

– Ce pot să fac pentru asta?

– Mărturisindu-mi secretul tău, Ben, ai făcut deja primii paşi. Nu poţi fi izbăvit dacă îţi ascunzi sentimentele. S-ar putea să te doară când cureţi rana de otravă – în astfel de momente ne aflăm faţă în faţă cu demonul. Dar odată ce e adus la suprafaţă şi descătuşat, s-ar putea să descoperi libertatea.

Ben se furişă în biserica din Saint-Jean, cu ceara lumânării pe care o ţinea în mână picurându-i pe degete. Uşa nu era încuiată niciodată, nici măcar la trei dimineaţa. Înaintă pe culoarul dintre scaune simţindu-şi picioarele încă moi şi nesigure. Umbrele tremurau jur-împrejurul clădirii pustii şi tăcute. Căzu în genunchi în faţa altarului

și lumina lumânării învălui statuia strălucitoare a lui Hristos de deasupra lui.

Ben se rugă, cu capul plecat.

Indiciile îl conduceau pe Luc Simon către sud. Erau ușor de urmărit – erau gloanțe și morți.

Un fermier din Le Puy, din sudul Franței, anunțase că auzise focuri de armă și că două mașini se urmăreau pe drumurile de țară. Când descoperise locul unde avusese loc schimbul de focuri, poliția dăduse peste trei cadavre, două mașini stâlcite, aproape în întregime distruse, găsise arme și tuburi de cartuș împrăștiate pretutindeni. Nici una dintre mașini nu era înregistrată pe numele cuiva, iar BMW-ul fusese furat din Lyon cu câteva zile înainte.

Dar, mai interesant, în interiorul celeilalte mașini, un Peugeot galben cu număr de înmatriculare din Paris, găsiseră amprente care se potriveau cu ale Robertei Ryder. Iar printre numeroasele tuburi de cartuș consumate descoperite în iarbă erau unele de 9 milimetri, care proveneau din același pistol Browning ca și cele din limuzina Mercedes și de la locul crimelor de pe cheiul Senei.

Era ca și cum Ben Hope și-ar fi incrustat numele în scoarța unui copac.

36

Institutul Legrand, cu trei luni înainte.

– Ah, nemernicul... Uite, Jules, iar a făcut-o!

Celula capitonată a lui Klaus Rheinfeld era mânjită cu sânge. La intrarea celor doi asistenți psihiatri în încăperea mică, în formă de cub, ocupantul acesteia își luă ochii de la opera lui, ca un copil surprins în toiul unui joc interzis. Chipul ofilit i se încreți într-un rânjet și cei doi observară că își scosese, cu lovituri de pumn, încă doi dinți. Își sfâșiase partea de sus a pijamalei și se folosise de dinții zimțați ca să-și redeschidă rana de formă ciudată de pe piept.

– Cred că e timpul să-i mărim din nou doza, murmură asistentul care răspundea de Rheinfeld, în timp ce pacientul era scos din celulă. Trimite femeile de serviciu încoace, îi spuse subalternului său. Du-l la clinică, fă-i o injecție cu diazepam și pune-i niște haine curate. Și asigură-te că are unghiile tăiate cât mai scurt. O să primească o vizită peste două ore.

– Tot italianca aia?

Vorbele lor ajunseră la urechile ciulite ale lui Rheinfeld.

– Anna! cântă el. Anna... îmi place Anna. Anna e prietena mea, spuse, apoi scuipă în direcția asistenților. Pe voi vă urăsc.

Două ore mai târziu, un Klaus Rheinfeld mult mai liniștit stătea în vorbitorul bine păzit de la Institutul Legrand. Încăperea era folosită pentru pacienții care ar fi putut deveni violenți și cărora li se îngăduia, din când în când, să primească oaspeți dinafară, fără să li se acorde și încrederea de a fi lăsați singuri cu aceștia. O masă simplă, două scaune fixate în podea, câte un infirmier de o parte și de alta a pacientului și un al treilea, cu o seringă gata pregătită, pentru orice eventualitate. Totul era urmărit de dr. Legrand, directorul institutului, prin geamul-oglindă de pe perete.

Rheinfeld purta pijama nouă și halat curat, primite în locul celor pe care le mânjise de sânge ceva mai devreme. Spărtura recentă din dantură îi fusese curățată. Era în toane mai bune, pe de-o parte datorită medicamentelor psihotrope care îi fuseseră administrate, iar pe de alta mulțumită ciudatului efect liniștitor pe care îl avea asupra lui Anna Manzini, noua prietenă care îl vizita la intervale regulate.

Un infirmier o conduse pe Anna până în încăperea a cărei atmosferă dezolantă și sterilă se umplu de prezența grațioasă și de parfumul ei. Când o văzu, chipul lui Rheinfeld se lumină de fericire.

– Bună, Klaus, zâmbi ea, așezându-se în fața lui, de cealaltă parte a mesei goale. Cum te simți astăzi?

Infirmierii erau uluiți de modul în care se liniștea pacientul acela de obicei dificil în prezența italiencei încântătoare și prietenoase. Femeia avea ceva aparte, era atât de blândă și de calmă, nu-l stresa și nu-i punea niciodată întrebări insistente. El stătea vreme îndelungată fără să scoată nici un cuvânt, legănându-se încet pe scaun, cu ochii pe jumătate închiși, relaxat și cu mâna lungă și osoasă odihnindu-se pe brațul ei. La început, acest contact fizic îi nemulțumise pe infirmieri, dar Anna îi rugase să i-l îngăduie și ei își dăduseră seama că nu făcea nici un rău.

Atunci când vorbea, Rheinfeld murmura, în cea mai mare parte a timpului, aceleași lucruri, repetându-le iar și iar – fraze formulate într-o latinească stâlcită și litere și cifre amestecate, numărându-și obsesiv degetele, cu mișcări spasmodice. Uneori, punându-i cu blândețe câte o întrebare, Anna reușea să-l facă să vorbească ceva mai coerent despre ceea ce îl preocupa. Spunea, cu voce scăzută,

lucruri pe care infirmierii nu reușeau să le priceapă. După o vreme, conversația lui se pierdea, adesea, într-un murmur neinteligibil, iar Anna se mulțumea să zâmbească și îl lăsa să se cufunde în tăcere. Nu era niciodată mai calm ca în momentele acelea și personalul sanatoriului le considera o parte importantă a tratamentului lui.

Această a cincea vizită nu se deosebea cu nimic de celelalte. Rheinfeld stătea liniștit, strângând mâna Annei și carnețelul lui și repetând, fără încetare, aceeași secvență de numere, în limbajul lui propriu, cu voce joasă și spartă.

– N-6; E-4; I-26; A-11; E-15.

– Ce încerci să ne spui, Klaus? îl întrebă Anna, răbdătoare.

De dincolo de geamul-oglindă, doctorul Legrand privea scena cu sprâncenele încruntate. Se uită la ceas, apoi intră în vorbitor cu pași mari, printr-o ușă de legătură.

– Anna, ce bine îmi pare că te văd, spuse el, radiind, apoi se întoarse către infirmieri.

– Cred că ajunge pentru astăzi. Nu vrem să obosim pacientul.

La vederea lui Legrand, Rheinfeld țipă și își acoperi capul cu brațele numai piele și os. Căzu de pe scaun și, când Anna se ridică să plece, se sprijini cu degetele ca niște gheare în podea și își târî trupul vlăguit către ea, prinzând-o de glezne și protestând zgomotos. Infirmierii îl traseră deoparte și Anna îi urmări cu o privire tristă pe când îl duceau în grabă spre ușă ca să-l ducă înapoi, în camera lui.

– De ce îi e atât de frică de tine, Edouard? îl întrebă ea pe Legrand după ce ieșiră pe coridor.

– Habar n-am, Anna, zâmbi el. Nu știu absolut nimic despre trecutul lui Klaus. Reacția lui ar putea fi reminiscența unui eveniment traumatic. E posibil ca eu să-i aduc aminte, fără să-și dea seama, de cineva care i-a făcut rău – poate un tată abuziv sau o altă rudă. E un fenomen des întâlnit.

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Înțeleg. Asta ar fi o explicație.

– Anna, mă gândeam... dacă ești liberă deseară, ce-ai zice să luăm cina împreună? Știu un restaurant din Montpellier unde se servește pește. Au un somon după care te lingi pe degete. Aș putea trece să te iau pe la șapte?

Îi mângâie brațul. Ea se feri de atingerea lui.

– Te rog, Edouard. Ți-am spus că încă nu sunt pregătită... Să lăsăm cina pe altă dată.

– Îmi cer scuze, spuse el, retrăgându-și mâna. Înțeleg. Iartă-mă.

De la fereastra lui, Legrand o urmări cu privirea pe Anna, care ieși din clădire și se urcă în automobilul ei Alfa Romeo. Era a treia oară când îl respingea, medită el. Ce nu-i plăcea la el? Celelalte femei nu reacționau așa. Părea să nu suporte atingerea lui, îl trata întotdeauna cu răceală și, cu toate astea, era încântată să-l lase pe Rheinfeld să o țină de mână ore întregi, fără întrerupere.

Se îndepărtă de fereastră și ridică receptorul telefonului.

– Paulette, poți să verifici și să-mi spui dacă doctorul Delavigne este programat astăzi pentru o ședință de evaluare a unuia dintre pacienți?... Klaus Rheinfeld... Este?... OK, poți să-l suni și să-l anunți că preiau eu această activitate... Exact... Mulțumesc, Paulette.

Rheinfeld era înapoi, în celula lui capitonată, cântând mulțumit încetișor și gândindu-se la Anna, când auzi niște chei zăngănind pe coridor și ușa se deschise.

– Lăsați-mă singur cu el, spuse o voce pe care o recunoscu.

Se ghemui, cu ochii bulbucați de spaimă, când doctorul Legrand intră în celulă și închise fără zgomot ușa în urma lui.

Doctorul se apropie și el se trase înapoi cât putu de mult, refugiindu-se într-un colț. Psihiatrul îl privi de sus, dominându-l.

– Salut, Kraus, îi spuse, cu voce blândă.

Pe urmă își duse piciorul în spate și i-l repezi în stomac. Neajutorat, Rheinfeld se chirci de durere gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

Legrand îl lovi iarăși, apoi încă o dată. În timp ce loviturile continuau să curgă, Klaus nu putea face altceva decât să plângă și să își dorească să moară.

37

În cea de-a treia zi, Ben se simți în stare să coboare scările și să iasă din casă, sub razele soarelui de toamnă din miezul zilei. O văzu pe Roberta ceva mai departe, hrănind găinile, hotărâtă să-l evite. Se simțea stânjenit, știind că o jignise. Se așeză, sorbi din ceaiul de plante pe care i-l pregătise Marie-Claire și continuă să citească din jurnalul lui Fulcanelli.

19 septembrie 1926

Încep să regret cu toată sinceritatea că i-am acordat încredere lui Nicholas Daquin. Scriu aceste cuvinte cu inima grea, știind cât de nesăbuit am fost. Singura mea consolare este că nu i-am dezvăluit toate cunoștințele dobândite din artefactele cathare.

Ieri mi s-au adeverit cele mai cumplite temeri. În ciuda tuturor principiilor mele și spre eterna mea rușine, am angajat un detectiv, un om discret și demn de încredere, pe nume Corot, cerându-i să-l urmărească pe Nicholas și să-mi dea de știre în privința tuturor mișcărilor sale. Se pare că tânărul meu ucenic e, de ceva vreme, membru al unei societăți pariziene numite Veghetorii. Bineînțeles că îmi era cunoscută existența acestui cerc restrâns de intelectuali, filozofi și inițiați în științele ezoterice. Știam și ce l-a atras pe Nicholas către ei. Țelul Veghetorilor este să treacă dincolo de strictețea tradiției care impune păstrarea tainelor alchimiei. În timpul adunărilor lunare pe care le țin într-o încăpere aflată deasupra librăriei cu cărți ezoterice a lui Chaacornac, vorbesc despre modul în care ar putea fi folosite roadele cunoștințelor alchimiștilor de către știința modernă, în folosul întregii omeniri. Pentru un tânăr ca Nicholas, ei reprezintă, probabil, viitorul, temelia unei noi ere – și înțeleg foarte bine cât de sfâșiat trebuie să se simtă, între viziunea lor progresistă asupra unei noi alchimii și ceea ce ia drept o viziune învechită, prudentă și bănuitoare, al cărei reprezentat sunt eu.

Un spirit atât de tânăr și de candid nu trebuie disprețuit. Dar ceea ce mi-a povestit Corot mi-a dat un

motiv serios de îngrijorare. Întrând în rândurile Veghetorilor, Nicholas și-a făcut un nou prieten. Știu puține lucruri despre omul acesta, în afară de faptul că se numește Rudolf, că studiază științele oculte și că i se spune „Alexandrinul", după locul nașterii sale, din Egipt.

Corot i-a ținut pe Nicholas și pe Rudolf sub observație în mai multe rânduri, privindu-i în timp ce stăteau prin cafenele, vorbind vreme îndelungată. Ieri i-a urmărit la un restaurant scump și a reușit să tragă cu urechea, surprinzând o parte din discuția lor pe de terasă.

Rudolf îl asalta pe tânărul meu ucenic turnându-i un pahar de șampanie după altul și e clar că o făcea ca să-i dezlege limba.

– Dar ăsta e adevărul, iar tu o știi, a spus Rudolf în timp ce Corot lua notițe pe furiș, stând la o masă din apropiere. Dacă Fulcanelli ar crede cu adevărat în puterea acestor cunoștințe, n-ar încerca să pună piedici în calea uneia dintre cele mai strălucitoare minți.

În momentul acela, a umplut ochi paharul lui Nicholas.

– Nu sunt obișnuit să duc un trai atât de îmbelșugat, a auzit Corot vorbele lui.

– Într-o bună zi, o să ai parte de tot belșugul pe care ți-l dorești, a zis Rudolf.

Nicholas a încruntat din sprâncene.

– Nu umblu după celebritate și după glorie. Nu vreau decât să-mi folosesc cunoștințele ca să ajut oamenii, atâta tot. Aici nu-l înțeleg pe maestru, nu pricep de ce crede că ăsta e un lucru atât de rău.

– Altruismul tău e lăudabil, Nicholas, a spus Rudolf. Poate reușesc să te ajut. Cunosc câteva persoane influente.

– Serios? a răspuns Nicholas. Cu toate că ar însemna să-mi încalc jurământul de taină. Știi că mă gândesc adesea la asta – dar nu am izbutit încă să iau o hotărâre.

– Trebuie să te încrezi în propriile tale sentimente, a zis Rudolf. Cu ce drept te împiedică profesorul tău să-ți împlinești destinul?

– Destinul meu..., a repetat Nicholas.

– Oamenii predestinați sunt o specie rară, superbă, a zâmbit Rudolf. Dacă nu mă înșel în privința ta, înseamnă că, în viața mea, am avut privilegiul de a întâlni doi. (În momentul acela, a turnat în pahare ultima picătură de șampanie.) Cunosc un astfel de om, un vizionar ale cărui idealuri sunt identice cu ale tale. I-am vorbit despre tine, Nicholas, iar el e de părere, ca și mine, că ai putea juca un rol important în crearea unui viitor minunat al omenirii. O să-l întâlnești într-o bună zi.

Nicholas și-a golit paharul cu lăcomie și l-a așezat pe masă. A tras aerul în piept cu putere.

– Foarte bine, a spus. M-am hotărât. O să-ți împărtășesc ceea ce știu. Vreau să schimb lumea.

– Sunt onorat, a răspuns Rudolf, cu o ușoară înclinare a capului.

Nicholas s-a aplecat către masă.

– Dacă ai ști cât de mult mi-am dorit să vorbesc cu cineva despre asta. Există două taine importante, amândouă păstrate într-un document vechi, codificat. Maestrul meu l-a descoperit în sud, printre ruinele unui castel vechi.

– Și ți le-a dezvăluit? a întrebat Rudolf, nerăbdător.

– Mi-a dezvăluit-o pe una dintre ele. I-am pus la încercare puterea. E într-adevăr uluitoare. Știu totul despre ea. Știu cum s-o folosesc și îți pot arăta și ție.

– Și cum rămâne cu cea de-a doua taină?

– Puterea ei e încă și mai de necrezut, a răspuns Nicholas. Dar aici apare necazul. Acum Fulcanelli refuză să mi-o împărtășească.

Rudolf i-a pus mâna pe umăr.

– Nu mă îndoiesc că o s-o afli cu timpul, a zis el, zâmbind. Dar, între timp, ce-ar fi să-mi povestești despre cunoștințele tale uluitoare? Poate ar fi mai bine să continuăm discuția în apartamentul meu.

Ben lăsă jos jurnalul. Cine era Alexandrinul? Ce anume îi spusese Daquin? Cine era „vizionarul" căruia promisese Rudolf că avea să i-l prezinte?

Probabil vreun alt trăsnit de soiul lui Gaston Clément, își spuse, apoi răsfoi următoarele câteva pagini și descoperi că ultima parte a jurnalului era serios distrusă, fiind putrezită în întregime. Își încordă ochii, reușind să citească, cu din ce în ce mai multă dificultate, ultima însemnare. Constată că fusese scrisă chiar înainte de dispariția misterioasă a lui Fulcanelli.

23 decembrie 1926

Totul e pierdut. Iubita mea soție Christina a fost ucisă. Trădarea lui Daquin a dat cunoștințele noastre prețioase pe mâna Alexandrinului. Dumnezeu să mă ierte pentru că am îngăduit să se întâmple toate acestea,

mă tem pentru ceva mai important decât propria mea viaţă. Răul pe care-l pot săvârşi aceşti oameni e mai presus de orice închipuire.

Planurile mele sunt în plină desfăşurare. Plec imediat din Paris, împreună cu Yvette, scumpa mea fiică, în afară de care nu mai am acum pe nimeni pe lume, şi las totul în mâinile credinciosului meu Jacques Clément. L-am prevenit, spunându-i că şi el trebuie să fie cu mare băgare de seamă. Cât despre mine, n-o să mă mai întorc.

Deci asta era tot. Într-un fel sau altul, faptul că Daquin trădase încrederea lui Fulcanelli condusese la dezastru. Totul părea să se învârtească în jurul acelui misterios Rudolf, Alexandrinul. Oare el o omorâse pe soţia lui Fulcanelli? Şi, ceea ce era mult mai important, unde plecase alchimistul după aceea? Părăsise Parisul cu o asemenea grabă, încât îşi uitase până şi jurnalul.

– Ce zi frumoasă, spuse o voce familiară, trezindu-l din visare. Pot să-ţi ţin companie?

– Bună ziua, părinte.

Ben închise jurnalul. Pascal se aşeză alături de el şi îşi turnă un pahar de apă dintr-un urcior de lut.

– Arăţi mai bine astăzi, prietene.

– Mulţumesc, mă simt mai bine.

– Mă bucur, zâmbi Pascal. Ieri mi-ai făcut o mare onoare având încredere în mine şi împărtăşindu-mi secretul tău – care, firește, nu va ajunge niciodată mai departe.

Tăcu o clipă.

– Acum e rândul meu, pentru că am şi eu un mic secret.

– Sunt sigur că nu voi putea să vă ofer un ajutor asemenea celui pe care mi l-ați dat dumneavoastră.

– Totuși, sunt de părere că secretul meu o să te intereseze. Te privește, într-un fel.

– Cum adică?

– Ai venit aici în căutarea mea, dar ținta ta este, de fapt, descoperirea urmelor lui Klaus Rheinfeld? Mi-a povestit Roberta.

– Știți unde se află?

Pascal înclină din cap.

– Hai să încep cu începutul. De vreme ce ai venit să mă cauți, înseamnă că știi deja cum am dat peste sărmanul nenorocit.

– Am citit un articol dintr-un ziar vechi.

– Părea să-și fi pierdut mințile cu desăvârșire, spuse Pascal, cu tristețe. Când am văzut pentru prima oară tăieturile cumplite pe care le avea pe trup și când mi-am dat seama că și le făcuse singur, m-am gândit că trebuie să fi fost lucrarea Diavolului (își făcu din reflex semnul crucii, atingându-și fruntea, pieptul și umerii). Și știi probabil că l-am îngrijit pe acel om bolnav și că apoi a fost luat și internat într-un ospiciu.

– Unde l-au dus?

– Răbdarea, Benedict, e o mare virtute. Ajung și acolo. Lasă-mă să continui... Ceea ce nu știi și ceea ce nu a știut nimeni, niciodată, cu excepția mea și a bietului smintit, este natura instrumentului pe care îl folosea ca să-și facă, în propria carne, tăieturile acelea îngrozitoare... Ăsta e secretul meu.

Privirea i se pierdu în gol în timp ce își aduna amintirile.

– A fost o noapte cumplită, noaptea în care a ajuns Rheinfeld aici. O furtună atât de sălbatică, de violentă. Când m-am dus pe urmele lui, în pădure, chiar acolo, arătă el cu degetul, am văzut că avea un cuțit, un pumnal cu totul ieșit din comun. La început am crezut că avea de gând să mă omoare. Dar am văzut, cu groază, cum bietul om a întors lama către el însuși. Încă nu-mi pot imagina ce se petrecea în capul lui. Oricum, a leșinat curând și l-am cărat până în casă. L-am ajutat cum ne-am priceput în noaptea aia, deși își ieșise cu totul din minți. Abia în primele ore ale dimineții următoare, după ce autoritățile au venit să-l ridice, mi-am amintit de pumnal, care rămăsese căzut în pădure. M-am întors și l-am găsit printre frunze.

Făcu o pauză.

– Cred că e un pumnal din epoca medievală, deși s-a păstrat în stare perfectă. E un crucifix construit în mod foarte ingenios, cu lama ascunsă în interior. Pe el sunt multe desene, niște simboluri stranii. Și pe lamă se află o inscripție. Am fost fascinat și șocat când mi-am dat seama că simbolurile erau identice cu cele pe care și le cresta Rheinfeld pe trup.

Ben înțelese că aceea trebuia să fi fost crucea de aur despre care pomenise Clément. Crucea lui Fulcanelli!

– Ce s-a întâmplat cu pumnalul? întrebă el. L-ați încredințat poliției?

– Spre rușinea mea, nu, răspunse Pascal. N-a avut loc nici o anchetă. Nimeni n-a pus la îndoială faptul că Rheinfeld își provocase singur rănile. Poliția nu a făcut altceva decât să noteze câteva amănunte. Așa că am păstrat

pumnalul. Mă tem că am o slăbiciune pentru vechile artefacte religioase, de aceea a devenit unul dintre cele mai apreciate obiecte din colecția mea.

– Îmi îngăduiți să-l văd?

– Da, bineînțeles, zâmbi Pascal. Dar dă-mi voie să continui. După vreo cinci luni, am avut un oaspete neobișnuit și ilustru. Un episcop de la Vatican, pe nume Usberti, a venit să mă vadă. Mi-a pus multe întrebări despre Rheinfeld, despre nebunia lui, despre lucrurile pe care era posibil să mi le fi spus, despre semnele de pe trupul lui. Dar, mai presus de toate, voia să știe dacă avea ceva asupra lui atunci când l-am găsit. Din câte spunea, cu toate că nu s-a referit direct la asta, cred că îl interesa pumnalul. Dumnezeu să mă ierte, dar nu i-am spus nimic. Crucea era atât de frumoasă și, aidoma unui copil prost și hrăpăreț, mi-am dorit s-o păstrez pentru mine. Însă, pe de altă parte, am fost cuprins de spaimă. Episcopul ăla avea ceva care m-a băgat în sperieți. O ascundea foarte bine, dar am știut că umbla cu disperare după un obiect anume. Era, de asemenea, foarte curios să afle dacă nebunul avea asupra lui vreo hârtie, vreun document. Pomenea întruna despre un manuscris. „Manuscris" – m-a tot întrebat despre el în repetate rânduri.

Ben tresări.

– N-a spus nimic mai mult?

– Episcopul a fost destul de confuz. Ba chiar, când l-am întrebat ce fel de manuscris căuta, am avut impresia că ocolește răspunsul în mod intenționat. Nu mi-a spus nici din ce motiv îl interesa. Mi s-a părut că se purta ciudat.

– Şi Rheinfeld chiar avea un manuscris? întrebă Ben, străduindu-se din răsputeri să-şi mascheze nervozitatea crescândă.

– Da, zise Pascal, fără grabă. Avea. Dar... mă tem că trebuie să spun...

Nervii lui Ben se încordau tot mai mult în timp ce aştepta. Două secunde i se părură o adevărată eternitate. Pascal continuă:

– După ce l-au ridicat şi m-am întors în locul unde se afla pumnalul, am găsit rămăşiţele îmbibate de apă a ceea ce păreau a fi nişte fragmente dintr-un pergament vechi. Alunecaseră, probabil, din hainele lui făcute ferfeniţă. Zăceau mototolite în noroiul în care căzuseră. Ploaia nu făcuse altceva decât să le distrugă – în cea mai mare parte, cerneala fusese spălată. Am reuşit să desluşesc câteva inscripţii şi desene încă intacte şi, gândindu-mă că manuscrisul era preţios şi că aş fi putut să i-l înapoiez posesorului său, am încercat să le adun. Dar mi s-au sfărâmat pur şi simplu în mâini. Am adunat bucăţelele şi le-am adus aici. Dar mi-a fost imposibil să le salvez, aşa că le-am aruncat.

Lui Ben i se opri inima. Dacă Rheinfeld avusese într-adevăr asupra sa manuscrisul lui Fulcanelli, atunci din acesta nu mai rămăsese nici o urmă.

– Dar episcopului nu i-am povestit nimic din toate astea, continuă Pascal. M-am temut s-o fac, deşi n-am înţeles nici eu de ce. Ceva îmi spunea că nu trebuia să afle, adăugă preotul, clătinând din cap. Am ştiut, încă de pe atunci, că nu era ultima dată când aveam să aud de povestea cu Rheinfeld. Am avut întotdeauna senzaţia că or să-mi mai dea de urmă şi alţii, aflaţi în căutarea lui.

– Unde se află Rheinfeld acum? Știți cumva? Aș vrea să stau totuși de vorbă cu el.

Pascal oftă.

– Mă tem că nu se poate.

– De ce?

– Pentru că a murit. Odihnească-se în pace.

– A murit?

– Da, a murit de curând, acum vreo două luni.

– De unde știți?

– În timp ce zăceai, am telefonat la Institutul Legrand, ospiciul de lângă Limoux în care și-a petrecut Rheinfeld ultimii ani de viață. Dar a fost prea târziu. Mi-au spus că sărmanul nefericit și-a pus capăt vieții într-un mod înfiorător.

– Atunci s-a sfârșit, murmură Ben.

– Benedict, ți-am dat vești rele, zise Pascal, punându-i ușor mâna pe umăr. Dar am și vești bune. Le-am spus celor de la ospiciu cine sunt și i-am întrebat dacă e posibil să stau de vorbă cu cineva care ar fi putut să știe câte ceva despre Rheinfeld. Poate cu cineva care a ajuns să-l cunoască îndeaproape pe durata șederii lui acolo. Mi s-a spus că nici o persoană din Institutul Legrand nu a reușit să pătrundă dincolo de carapacea nebunului. Nu a îngăduit nimănui, niciodată, să se apropie de el și nu a avut, cu nimeni, nici un fel de relație. Comportamentul lui era instabil și adesea violent. Dar a fost o femeie, o străină, care îl vizita din când în când în timpul ultimelor luni de viață. Nu se știe de ce, dar prezența ei îl liniștea, iar ea reușea să discute cu el aproape normal. Personalul spitalului spune că vorbeau despre lucruri pe care nu reușea să le

înțeleagă nici unul dintre medicii psihiatri. Mă întreb, Benedict, dacă femeia aceea n-o fi aflat unele informații care ți-ar putea fi de folos.

– Unde o pot găsi? Știți cum se numește?

– Am lăsat numărul meu și i-am rugat s-o anunțe că părintele Cambriel ar vrea să-i vorbească.

– Pariez că n-o să telefoneze, spuse Ben, posomorât.

– Încrederea e o altă virtute despre care am discutat ieri, Benedict, și face parte dintre cele pe care trebuie să înveți să le deprinzi. De fapt, Anna Manzini – așa se numește – a telefonat astăzi dimineață, devreme, când tu și Roberta încă mai dormeați. E scriitoare, specialistă în istorie, dacă am înțeles eu bine. A închiriat o vilă la câțiva kilometri de aici. Așteaptă să iei legătura cu ea și e liberă mâine după-amiază, dacă vrei să-i faci o vizită. Poți să folosești mașina mea.

Așadar, încă mai exista o șansă. Ben își regăsi buna dispoziție.

– Părinte, sunteți un sfânt.

– Nu tocmai, zâmbi Pascal. Un sfânt n-ar fi furat un crucifix de aur și nu și-ar fi mințit episcopul.

– Până și sfinții au fost ispitiți de Diavol, surâse Ben.

– Într-adevăr, dar ideea e să reziști ispitei, ripostă Pascal, chicotind. Sunt un neghiob bătrân. Acum o să-ți arăt pumnalul. Crezi că Robertei i-ar face plăcere să-l vadă? N-o să-i spui că l-am furat, nu-i așa? spuse el încruntându-se.

Ben râse.

– Fiți liniștit, părinte. Dinspre partea mea, secretul dumneavoastră e în siguranță.

– E superbă, murmură Roberta.

Era mult mai bine dispusă acum, după ce Ben îi ceruse scuze pentru vorbele lui aspre. Știa că ceva legat de fotografia aceea îl făcea să sufere, că atinsese o coardă sensibilă. Dar părea să se fi schimbat după discuția cu Pascal.

Ben răsuci în mâini pumnalul în formă de cruce. Deci acesta era unul dintre artefactele valoroase pe care le prețuia Fulcanelli atât de mult. Dar semnificația lui îi scăpa. În jurnal nu exista nici un indiciu.

Crucea avea aproape patruzeci și cinci de centimetri lungime. Atunci când lama se afla în teacă, părea să nu fie altceva decât un crucifix de aur excesiv de ornamentat. În jurul tecii era încolăcit, aidoma simbolului antic al caduceului, un șarpe de aur având drept ochi niște rubine minuscule. Capul său, plasat în partea de sus a tecii, acolo unde acesta venea în contact cu brațele orizontale ale crucii, era o clemă cu arc. Dacă țineai crucea de partea superioară ca pe un mâner sau ca pe o sabie scurtă și apăsai clema cu degetul mare, lama strălucitoare, de treizeci de centimetri, putea fi scoasă. Era îngustă și ascuțită, iar pe oțel fuseseră gravate șiruri subțiri de simboluri stranii.

Ridică arma. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca un om al Bisericii să scoată, pe neașteptate, un pumnal ascuns. Era o idee diabolic de cinică – sau poate doar una foarte practică. Pumnalul părea să sintetizeze foarte bine religia medievală. În tabăra învingătorilor se aflau acele fețe bisericești care erau în stare să te înjunghie pe la spate. În tabăra cealaltă se aflau preoții care își păzeau întotdeauna spatele. Din câte aflase deja Ben despre istoria relației dintre Biserică și alchimie, oricine ar fi purtat asupra sa

crucea făcea parte, mai mult ca sigur, din rândurile adepților celei din urmă.

Pascal întinse arătătorul către lamă.

– Ăsta e semnul pe care și-l făcuse Rheinfeld în mijlocul pieptului. Arăta de parcă și-ar fi tot refăcut tăieturile, era un desen imens, alcătuit din cicatrice proeminente.

Se înfioră. Simbolul pe care li-l arăta era imaginea perfectă a două cercuri intersectate, unul peste celălalt. În interiorul celui de deasupra se afla o stea cu șase colțuri, fiecare dintre ele atingând circumferința. În cel de dedesubt era o stea cu cinci colțuri, sau o pentagramă. Cercurile se intersectau astfel încât cele două stele erau împănate una în cealaltă. Centrul ciudatei figuri geometrice era marcat cu precizie de niște linii fine, în zigzag.

Ben privi îndelung desenul. Simboliza ceva? Era evident că, pentru Klaus Rheinfeld, avusese o semnificație.

– Îți spune ceva, Roberta?

Ea îl studie cu atenție.

– Cine poate ști? Simbolistica alchimică e uneori atât de criptică încât e practic imposibil de descifrat. E ca și cum te-ar provoca, hărțuindu-te cu informații neînsemnate, până când înțelegi unde să cauți indicii. Totul pentru protejarea secretelor – erau fanatici în privința securității.

Ben mârâi. *Să sperăm că secretele astea merită să fie descoperite*, cugetă el.

– Poate Anna Manzini o să fie în stare să arunce mai multă lumină asupra lui, spuse cu voce tare. Cine știe, poate Rheinfeld i-a spus care era semnificația simbolurilor.

– Dacă o fi știut-o.

– Ai vreo idee mai bună?

Se văzu nevoit să se urce pe dealul care domina satul Saint-Jean pentru ca mobilul să aibă semnal și el să poată lua legătura cu Fairfax, punându-l la curent cu evoluția cercetărilor. Coasta îl durea când își ridică privirea deasupra văii împădurite.

Pe fundalul cerului albastru, doi vulturi se rostogoleau, ocolindu-se, într-un dans de o eleganță maiestuoasă. Îi urmări lăsându-se purtați de curenții ascendenți de aer cald, planând și făcând glisade în timp ce se strigau unul pe celălalt, și se întrebă, o clipă, ce anume simțeai când te puteai bucura de un asemenea gen de libertate. Formă numărul lui Fairfax și feri telefonul de mugetul vântului.

38

În pragul serii, luară mașina părintelui Pascal și se îndreptară spre Montségur, aflat cam la o oră distanță. Vechiul Renault hârâia și zăngănea pe drumurile șerpuitoare de țară, care îi purtau când prin trecătorile din munții stâncoși, care îți tăiau răsuflarea, când prin văi luxuriante, pline de podgorii.

Chiar înainte de a intra în vechiul oraș Montségur, se abătură de la drumul principal. Vila Annei Manzini se afla la capătul unei alei lungi, în mijlocul copacilor de pe un vârf de deal. Era o clădire arătoasă, din piatră ocru, cu ferestrele oblonite, pereții acoperiți de iederă și un balcon care se întindea de-a lungul întregii fațade. Ghivece de teracotă pline de flori. Copaci ornamentali în șiruri

perfecte, paralele cu pereții, și o mică fântână cu apă strălucitoare, bolborosind.

Anna le ieși în întâmpinare. Purta o rochie de mătase și un colier de mărgean, care îi punea în valoare pielea de culoarea mierii. Robertei i se păru o frumusețe italiană clasică, fină și delicată ca o statuetă de porțelan, care, în mijlocul sudorii și prafului adunate în sălbăticia Languedoc-ului după o vară fierbinte, părea să fi venit dintr-o altă lume.

Coborâră din mașină și ea îi primi cu căldură, vorbind englezește cu o voce dulce, catifelată.

– Eu sunt Anna. Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi. Soția, domnule Hope?

– Nu! răspunseră Ben și Roberta într-un singur glas, schimbând o privire.

– Ea e Roberta Ryder. Colaboratoarea mea, adăugă Ben și Anna îi dădu Robertei un sărut neașteptat, pe obraz.

Parfumul suav al Annei era Chanel Numărul 5. Roberta realiză brusc că, de la distanță mică, ea duhnea probabil a capră – în dimineața aceea o mulsese pe Arabelle împreună cu Marie-Claire. Dar, chiar dacă simțise ceva, Anna era prea politicoasă ca să strâmbe din nas. Le adresă un zâmbet superb și îi conduse în casă.

Camerele răcoroase, cu pereții albi, erau pline de mireasma florilor abia culese.

– Vorbești o engleză perfectă, comentă Ben, în timp ce ea le turna câte un pahar de vin *fino* de Xeres.

El îl goli dintr-o sorbitură și observă privirea aspră, incandescentă, pe care i-o aruncă Roberta.

– Nu fi așa hulpav, îi șopti ea, furioasă.

– Îmi cer scuze, făcu el. *Mea hulpa.*

– Mulţumesc, spuse Anna. E o limbă care mi-a plăcut întotdeauna. Am lucrat trei ani la Londra, la începutul carierei mele profesorale. Cu multă vreme în urmă.

Râse – un hohot melodios. Îi conduse într-un salon cu aer proaspăt, ale cărui uşi de sticlă dădeau spre o terasă de piatră, dincolo de care se întindeau grădina şi dealurile. Într-o colivie mare, frumos ornamentată, agăţată lângă uşă, cântau şi ciripeau doi canari.

Roberta observă câteva exemplare din cartea Annei, aşezate pe un raft.

– *Ereticii lui Dumnezeu: descoperirea adevăraţilor cathari*, de prof. Anna Manzini. N-am ştiu că venim în vizită la un astfel de expert.

– A, nu sunt un expert în adevăratul sens al cuvântului, zise Anna. Sunt doar interesată de anumite subiecte mai puţin cercetate.

– Cum ar fi alchimia? întrebă Ben.

– Da, zise Anna. Istoria medievală, catharismul, ezoterismul, alchimia. Aşa am ajuns să-l cunosc pe sărmanul Klaus Rheinfeld.

– Sper că nu te superi dacă îţi punem câteva întrebări, zise Ben. Ne interesează cazul Rheinfeld.

– Pot să întreb ce anume v-a trezit interesul la el?

Ben îi răspunse fără nici o ezitare.

– Suntem jurnalişti. Facem cercetări pentru un articol legat de misterele alchimiei.

Anna le pregăti o cafea neagră, italienească, pe care le-o servi în ceşcuţe de porţelan în timp ce le povestea despre vizitele ei la Institutul Legrand.

– Am fost atât de răvășită când am aflat despre sinuciderea lui Klaus. Dar trebuie să spun că n-a fost o surpriză. Suferea de o tulburare mentală profundă.

– Mă mir că ți s-a permis să ajungi la el, spuse Ben.

– În mod normal, nu mi s-ar fi permis, răspunse Anna. Dar directorul mi-a îngăduit să fac aceste vizite ca să mă ajute să mă documentez în vederea unei cărți. Sărmanul Klaus era foarte bine păzit, cu toate că, de obicei, era calm în prezența mea, adăugă ea, clătinând din cap. Bietul om, era tare bolnav. Ați auzit despre semnele pe care și le încresta în propria carne?

– Le-ai văzut?

– O dată, când era foarte agitat și și-a rupt cămașa. Era obsedat de un anumit simbol. Doctorul Legrand mi-a spus că îl desena peste tot în camera lui, cu sânge și cu... alte lucruri.

– Ce simbol? întrebă Ben.

– Două cercuri intersectate, răspunse Ana. În fiecare cerc era câte o stea, în unul o hexagramă și în altul o pentagramă.

– Semăna cu ăsta?

Ben întinse mâna către rucsacul Bergen și scoase un obiect înfășurat într-o bucată de pânză. Îl așeză pe masă și despachetă pumnalul scânteietor, în formă de crucifix. Scoase lama și îi arătă Annei inscripția. Cele două cercuri, exact așa cum le descrisese ea.

– Era identic, dădu ea din cap. E o operă de artă magnifică. Vedeți aceste simboluri alchimice de pe mâner? Studie crucea grea, privind-o sub mai multe unghiuri. Aici se vede o puternică influență ermetică. Cunoașteți istoria obiectului?

– Într-o foarte mică măsură, spuse Ben. Știm doar că s-ar putea să-i fi aparținut cândva alchimistului Fulcanelli și credem că e posibil să dateze din epoca medievală. Se pare că Rheinfeld l-a furat de la proprietarul lui, din Paris, și l-a adus cu el în sud.

Anna dădu din cap.

– Nu sunt anticar, dar, după aceste simboluri, sunt de acord în ceea ce privește vechimea – probabil că datează din secolul al X-lea sau al XI-lea. Se poate verifica ușor.

Făcu o pauză.

– Mă întreb de ce l-o fi interesat atât de mult pe Klaus. Nu poate fi valoarea lui. Nu avea nici un sfanț și l-ar fi putut vinde pe o groază de bani – și totuși l-a păstrat. Cum ați dat de el? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

Ben își pregătise dinainte răspunsul. Îi promisese lui Pascal că avea să-i păstreze secretul.

– Rheinfeld l-a pierdut, spuse, când a fost găsit rătăcind și a fost internat. Ce părere ai despre simbolul cercurilor gemene? întrebă el apoi, schimbând subiectul. E clar că, pentru el, avea o semnificație deosebită.

Anna dădu din cap.

– Da, într-adevăr. Dar întrebarea este de ce. Poate că avea mintea răvășită, dar nu era prost. Aprofundase cunoașterea unor domenii, spuse ea, privind cu mare atenție lama pumnalului. Vă deranjează dacă fac o copie a acestui simbol?

În timp ce vorbea, scoase dintr-un sertar o bucată de hârtie de calc și un creion cu mină moale. Așeză pe masă lama scoasă din teacă și copie simbolurile cu grijă, frecând

mina de grafit pe calcul aşezat deasupra lor. Roberta îi remarcă manichiura perfectă şi îşi ascunse mâinile sub masă.

Anna îşi termină copiile şi le examină, părând încântată.

– Aşa. Nu e identică cu cea din carnet. Mă întreb...

Ben îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce carnet?

– Îmi cer scuze, trebuia să vă fi spus. Doctorii i-au dat lui Klaus un carnet, în speranţa că avea să-şi noteze visele. Credeau că asta ar fi putut ajuta la stabilirea tratamentului, dându-le un indiciu despre cauzele tulburării lui mentale. Dar el nu şi le-a notat. În schimb, a umplut paginile cu desene şi simboluri, cu versuri străniі şi cu numere. Doctorii n-au reuşit să le dea nici o interpretare, dar l-au lăsat să păstreze carnetul pentru că asta părea să-l liniştească.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Ben.

– După moartea lui Klaus, directorul institutului, Edouard Legrand, mi l-a oferit mie. Ştia că mă interesează astfel de lucruri. Klaus nu avea pe nimeni şi, în orice caz, nu e cine ştie ce amintire de familie. E aici, la etaj.

– Îl putem vedea? întrebă Roberta repede.

Anna plecă să-l aducă din birou. Reveni peste un minut, umplând iarăşi camera cu parfumul ei proaspăt şi ţinând în mână o pungă mică de plastic.

– Îl pun în ea pentru că e atât de murdar, spuse, aşezând punguţa cu grijă de masă.

Ben îl scoase şi îl răsfoi. Cea mai mare parte a paginilor erau goale, cu excepţia primelor, în jur de treizeci, uzate, cu colţurile îndoite şi pline de urme de degete şi de pete roşii maronii de sânge închegat, ceea ce făcea ca,

pe alocuri, scrisul de mână să fie greu de descifrat. Foile erau acoperite cu fragmente de versuri, combinații enigmatice de litere, aparent lipsite de înțeles, și notițe în latină, engleză și franceză. Era evident că Rheinfeld fusese un om educat și un artist cu talent. Din loc în loc, apăreau o serie de desene, unele niște simple schițe, în timp ce altele redau cu migală detaliile, aducând cu imaginile specifice alchimiei văzute de Ben în cărțile vechi.

Una dintre paginile cele mai soioase și mai pline de urme de degete era cea care conținea simbolul de-acum familiar de pe lama pumnalului, cele două cercuri gemene cu stele în mijloc, de care Rheinfeld fusese atât de obsedat. Așa cum observase Anna, desenul făcut de neamț era oarecum diferit, având un mic detaliu suplimentar, minuțios reprezentat. Era greu de înțeles, dar părea să fie o mică imagine heraldică a unui corb. Era așezat exact în centrul motivului cercurilor gemene și Ben observă că era, practic, identic cu simbolul corbului pe care îl văzuse sculptat pe portalul central al catedralei Notre-Dame din Paris. De ce modificase Rheinfeld desenul de pe lamă?

– Are vreun înțeles pentru tine? o întrebă el pe Anna.

Ea ridică din umeri.

– Nu tocmai. Cine poate ști ce era în mintea lui?

– Pot să arunc o privire? întrebă Roberta. Doamne, e scârbos, făcu, întorcând paginile cu repulsie.

Moralul lui Ben se apropia din nou de zero.

– N-ai aflat absolut nimic de la Rheinfeld? o întrebă el pe Anna, sperând că va putea să salveze măcar o singură informație valoroasă.

– Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spuse ea. Când doctorul Legrand mi-a vorbit pentru prima oară despre acest personaj straniu și incitant, m-am gândit că mi-ar putea fi de folos pentru noua mea carte. Îmi pierdusem inspirația. Nici acum nu mi-am regăsit-o, adăugă ea, cu un aer nefericit. Dar, când am ajuns să-l cunosc, mi s-a făcut tare milă de el. Îl vizitam mai mult ca să-l liniștesc decât ca să descopăr ceva care să mă inspire și n-aș putea spune că am aflat ceva de la el. Tot ce am e carnetul ăsta. A, și mai e ceva...

– Ce anume?

Anna roși.

– Am făcut ceva de-a dreptul... care e cuvântul... nepermis. La ultima vizită la institut am luat cu mine, pe furiș, micul aparat pe care-l folosesc ca să păstrez ideile legate de cărțile la care lucrez. Am înregistrat conversația mea cu Klaus.

– Am putea s-o auzim?

– Nu cred că o să vă fie de vreun ajutor, răspunse ea. Dar, dacă sunteți de părere că v-ar putea folosi...

Întinse mâna către măsuța din spatele ei și luă un dictafon digital miniatural. Apăsă pe Play și îl așeză în mijlocul mesei. Din difuzorul minuscul se auzi vocea joasă, șoptită, a lui Rheinfeld.

Roberta simți un fior pe șira spinării.

– Vorbea întotdeauna în germană? întrebă Ben.

– Numai când repeta numerele astea, zise Anna.

Ben ascultă cu atenție. Rheinfeld începu să murmure cu voce scăzută, parcă recitând o mantră.

– *N-sechs; E-vier; I-sechs-und-zwanzig...*

Continuă ridicând vocea, părând să cadă pradă nebuniei:

– *A-elf; E-funfzehn ... N-sechs; E-vier...*

Și secvența se repetă, în timp ce Ben și-o nota în agendă. Pe urmă auziră vocea Annei, spunând, cu blândețe:

– Liniștește-te, Klaus.

Rheinfeld tăcu o clipă, apoi începu din nou să vorbească:

– *Igne Natura Renovatur Integra... Igne Natura Renovatur Integra... Igne Natura Renovatur Integra...*

Psalmodie fraza iarăși și iarăși, din ce în ce mai repede și cu voce din ce în ce mai puternică, ridicând-o până la un țipăt care făcu difuzorul să pârâie. Înregistrarea se termină într-un vacarm de voci.

Anna opri aparatul cu o privire tristă. Clătină din cap.

– În momentul ăsta, au fost nevoiți să-l sedeze. În ziua aceea era neobișnuit de agitat. Nimic nu părea să-l liniștească. S-a întâmplat chiar înainte de a se sinucide.

– Doamne, a fost înfiorător, făcu Roberta. Ce înseamnă fraza aia în latină?

– Apare aici, în carnet, zise Ben. Ceva despre foc... natură...

Se uita la schița unui cazan în care bolborosea un lichid misterios. Un alchimist bărbos, în robă, stătea aplecat deasupra lui, supraveghindu-l. Cuvintele latinești IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA erau întipărite pe suprafața laterală a cazanului.

– Focul reînnoiește pe deplin natura, traduse Anna. Un vechi dicton al alchimiștilor, o aluzie la metodele pe care le foloseau ca să transforme materia fundamentală. Fraza asta îl obseda și, când o repeta, număra literele pe

degete, așa (imită gesturile lui pripite, convulsive). N-am idee de ce o făcea.

Roberta studia desenul din carnet. Sub cazan, alchimistul aprinsese un foc zdravăn. Sub flăcări era scris cuvântul ANBO.

– *Anbo* – în ce limbă e asta? întrebă ea.

– În nici una pe care s-o știu, răspunse Anna.

– Deci carnetul și înregistrarea sunt tot ce ai? o întrebă Ben.

– Da, oftă ea. Asta e tot.

Atunci am pierdut timpul venind aici, medită el, cu amărăciune. *Era ultima mea șansă și nu m-a condus nicăieri.*

Anna se uita cu atenție la copia simbolurilor de pe lamă. În minte i se înfiripa o idee. Nu era sigură, dar...

Sună telefonul.

– Scuzați-mă, spuse ea și se duse să răspundă.

Ben și Roberta o auziră șoptind în receptor.

– Edouard, te-am rugat să nu mă mai suni... Nu, nu poți veni aici în seara asta. Am musafiri... Nu, nici mâine seară.

Când reveni, Roberta admira un text medieval superb, aflat pe peretele de lângă șemineu, într-o ramă de sticlă. Pergamentul crăpat, maroniu, era o hartă a Languedoc-ului timpuriu, pe care erau risipite reprezentările orașelor vechi și ale castelelor. Pe margini, blocurile de text în latina veche și în franceza medievală fuseseră colorate cu gust și ornamentate de un caligraf experimentat.

– Anna, e un pergament original? Trebuie să fie de-a dreptul neprețuit.

Ea râse.

– Și americanul care mi l-a oferit a crezut că era nepreţuit. Până când a descoperit că manuscrisul cathar pe dăduse o sută de mii de dolari era un fals.

– Un fals?

– Nu e mai vechi decât casa asta, chicoti ea. Datează de prin 1890. A fost atât de sictirit – cred că asta e expresia corectă – încât mi l-a dat fără să-mi ceară nimic în schimb. Ar fi trebuit să-și dea seama; un obiect autentic, aflat într-o asemenea stare, valorează milioane.

– Noi, yankeii, ne dăm în vânt după toate lucrurile vechi, zâmbi Roberta. Cred că suferim, într-o oarecare măsură, din cauza imaturităţii culturii noastre.

Mătură cu privirea biblioteca înaltă și lungă, plimbându-și ochii peste sutele de cărţi din colecţia Annei. Acopereau atât de multe domenii – istorie, arheologie, arhitectură, artă, ştiinţă.

– Unele sunt foarte interesante, murmură ea. Într-o zi, când o să am timp...

Își aduse aminte că avea un carneţel în geantă și se duse să-l aducă din maşină ca să-și noteze câteva titluri.

– Vino să-ţi arăt ceva, Ben, spuse Anna, luându-l de braţ.

Trecură împreună pragul uşilor de sticlă și străbătură grădina întinsă. Pornind din capătul acesteia, o cărăruie stâncoasă urca în afara proprietăţii și, după ce escaladară o râpă nu prea înaltă, Ben se pomeni admirând un peisaj magnific, scăldat în lumina apusului. Cuprindea cu privirea kilometri întregi din ţinutul muntos al Languedoc-ului, deasupra căruia cerul părea cupola somptuoasă a unei catedrale, strălucind în nuanţe de auriu, roșu și albastru.

Anna îi arătă către partea opusă a văii, în depărtare, ruinele a două castele, contururi zigzagate, profilate pe cer la câțiva kilometri distanță unul de altul, pe vârfurile unor piscuri înalte.

– Fortărețe cathare, spuse ea, ferindu-și ochii de soarele care asfințea. Distruse de cruciada împotriva albigenzilor, în secolul al XIII-lea. Catharii și strămoșii lor au construit castele, biserici și mânăstiri pe tot cuprinsul Languedoc-ului. Toate au fost făcute una cu pământul de armata papei.

Tăcu o clipă.

– Să-ți spun ceva, Ben. Unii dintre cărturarii alchimiști atribuiau acestor locuri o semnificație mult mai profundă.

El clătină din cap.

– Ce fel de semnificație profundă?

Ea zâmbi.

– Nimeni nu știe cu certitudine. Se spunea că în Languedoc se ascunde o taină străveche. Că poziția relativă a siturilor cathare conține un indiciu care conduce către descoperirea ei și că acela care va dezlega enigma va dobândi o înțelepciune profundă și o mare putere.

Părul ei negru flutura în bătaia adierii ușoare a serii. Era cu adevărat frumoasă.

– Ben, zise ea, șovăind, nu mi-ai spus întregul adevăr. Ești în căutarea unui secret, nu-i așa?

El ezită.

– Da.

Ochii ei migdalați scânteiară.

– Mi-am închipuit. Secretul ăsta are legătură cu alchimia, cu legenda lui Fulcanelli?

El încuviință dând din cap, iar intuiția ei ascuțită ca briciul îi smulse un zâmbet.

– Caut un manuscris, recunoscu. Cred că acest Klaus Rheinfeld știa ceva despre el și speram că mă poate ajuta, dar se pare că m-am înșelat.

– Poate reușesc să te ajut eu. Trebuie să ne mai întâlnim. Cred că ne-am putea ocupa de asta împreună.

– Ești extrem de amabilă, Anna. Mi-ar face plăcere să ne revedem.

– Te sun peste două zile. Vizita ta m-a pus pe gânduri și trebuie să rezolv problema asta.

Roberta se întoarse și găsi casa goală. Vocile celorlalți doi îi ajunseră la urechi, purtate de vânt, și se uită prin ușile de sticlă. Îi văzu coborând râpa, îndreptându-se către grădină. Auzi râsul cristalin al Annei. Silueta zveltă a italiencei se profila pe cerul asfințitului. Era oare imaginația ei? Cei doi păreau să se simtă foarte bine împreună.

La ce te așteptai? Anna e superbă. Oricărui bărbat i-ar fi greu să-i reziste.

Ce fel de gânduri sunt astea, Ryder? își spuse. *Și, la urma urmelor, ce-ți pasă?*

Apoi înțelese. Îi păsa. I se întâmplase ceva îngrozitor. Se îndrăgostise de Ben Hope.

39

În ziua următoare, Ben hoinări pe ulițele prăfuite din Saint-Jean, într-o dispoziție sumbră. Cercetările lui se împotmoliseră într-o fundătură.

Cu două zile înainte, când îi telefonase lui Fairfax, se abținuse să-i spună că era posibil ca manuscrisul să fi fost distrus, cu speranța că Anna Manzini i-ar fi putut da niște informații utile. Îl lăsase pe bătrân, în mod stupid, să-și facă speranțe. Acum totul părea negru, timpul i se scurgea printre degete și el habar n-avea încotro s-o apuce.

În piața de lângă monumentul ros de vreme dedicat memoriei victimelor celui de al Doilea Război Mondial se afla cârciuma satului, o clădire cu o singură încăpere și cu o terasă minusculă, pe care bătrânii cu pielea tăbăcită stăteau ca șopârlele la soare, atunci când nu făceau o partidă de *pétanque* în piața pustie. Ben intră și clientela – trei bărbați jucând cărți într-un colț întunecos – se răsuci să-l privească pe străinul înalt și blond care-și făcuse apariția. Le adresă un salut posac, dând din cap în direcția lor, și primi drept răspuns niște mormăieli. Patronul stătea dincolo de tejgheaua barului, citind un ziar. Locul duhnea a bere răsuflată și a fum de țigară.

Observă afișul de pe perete, care anunța dispariția unei persoane.

L-AȚI VĂZUT PE BĂIATUL ACESTA?
MARC DUBOIS, 15 ANI

Oftă. Încă unul. *Uite ce ar trebui să fac – să ajut niște puști ca băiatul ăsta. Nu să mă foiesc pe aici, pierzând vremea.*

Se sprijini de bar, își aprinse o țigară și ceru să i se reumple sticla plată. Nu aveau decât un singur soi de whisky, ceva deosebit de respingător, de culoarea urinei de cal.

Nu-l deranja. Comandă o doză mare, dublă, din aceeași băutură și se așeză pe unul dintre taburetele de la bar, sorbind din lichidul care îi ardea gâtlejul.

Poate e timpul să renunț la acest fiasco, își spuse. Cazul nu fusese câtuși de puțin potrivit pentru el, de la bun început. Ar fi trebuit să-și păstreze obiectivitatea. Prima lui impresie fusese corectă. Fairfax, ca toți oamenii disperați care vor să-i salveze pe cei dragi, căzuse în mrejele propriilor iluzii. Carevasăzică manuscrisul lui Fulcanelli se pierduse – și ce dacă? Probabil că oricum nu conținea decât niște aiureli. Nu exista nici o mare taină. *Bineînțeles că nu exista*. Nu erau decât închipuiri, legende și mistere și apă la moară pentru visătorii creduli.

Dar putea spune că Anna Manzini era o visătoare credulă?

Poate că e... cine știe?

Împinse paharul gol pe tejghea, azvârli câteva monede pe suprafața de lemn plină de ciupituri și mai ceru o porție dublă. O terminase și pe aceea și începuse încă una când cei trei cartofori bătrâni din colț își rotiră privirile la auzul unor pași care se apropiau în fugă.

Roberta dădu buzna înăuntru, îmbujorată și agitată.

– Mi-am închipuit c-o să te găsesc aici, spuse ea, gâfâind de parcă ar fi alergat tot drumul, de acasă de la Pascal până acolo. Ascultă, Ben, mi-a venit o idee.

Dispoziția lui nu se potrivea cu entuziasmul ei.

– Spune-mi-o altă dată, murmură. Acum mă gândesc.

Se gândea... se gândea să ia telefonul, să-l sune pe Fairfax și să-i spună că totul se terminase. Să-i trimită banii înapoi, să renunțe și să se întoarcă acasă, pe plaja lui.

– Ascultă, e important, insistă ea. Hai să mergem afară. Nu, lasă paharul ăla. Pari să fi băut deja destul. Vreau să ai capul limpede.

– Pleacă, Roberta. Sunt ocupat.

– Mda, ești ocupat să-ți bei mințile, amețindu-te cu borâtura asta.

– Eroare: borâtura e aia pe care-o dai afară după ce bei, zise el și arătă către pahar. Asta e poșircă, ținu să sublinieze.

– Tot aia, mormăi ea, nervoasă. Uită-te la tine. Vrei să zici că ești profesionist?

El îi aruncă o privire feroce, trânti paharul pe tejghea și se lăsă să alunece de pe scaunul neted.

– Sper că ideea asta e într-adevăr foarte, foarte bună, o avertiză în timp ce ieșeau în bătaia soarelui după-amiezii.

– Cred că este, spuse Roberta, întorcându-se cu fața către el și privindu-l cu toată seriozitatea în timp ce își punea gândurile în ordine. OK, ascultă-mă. Dacă manuscrisul furat de Klaus Rheinfeld n-a fost distrus?

El clătină din cap, derutat.

– Ce aiureală mai e și asta? Pascal l-a văzut făcut bucăți. A fost distrus de furtună.

– Așa e. Acum, îți aduci aminte de carnet, de carnetul lui Rheinfeld?

– Ce-i cu el? mormăi Ben. De-asta m-ai scos din cârciumă?

– Poate că e mult mai important decât ne-am închipuit.

El se încruntă.

– Ce tot spui acolo?

– Ascultă-mă, OK? Uite ce m-am gândit. Dacă acel carnet e totuna cu manuscrisul?

– Ești nebună? Cum ar putea fi?

– Nu mă refer la carnet în sine, deșteptule. Vorbesc despre ceea ce e scris în el. Poate Rheinfeld a copiat în el toate secretele.

– Da, cum să nu. Dintr-un spital bine păzit, după ce pierduse originalul? Cum a făcut, a primit informațiile prin telepatie? Mă duc înapoi, înăuntru.

Se răsuci nerăbdător pe călcâie.

– Ține-ți gura și ascultă-mă odată! țipă Roberta, înhățându-l de braț. Încerc să-ți spun ceva, ticălos încăpățânat! Cred că e posibil ca Rheinfeld să-și fi reamintit ce conținea manuscrisul și să fi redat totul în carnet.

Ben o țintui cu privirea.

– Roberta, erau peste treizeci de pagini pline de șarade, desene, forme geometrice, numere înșiruite la întâmplare, frânturi de fraze latinești și franțuzești și tot felul de alte lucruri. E imposibil să-ți amintești așa ceva până în cele mai mici detalii.

– L-a purtat asupra lui vreme de patru ani încheiați, protestă ea. Probabil a dus o viață grea, fără nici un ban în buzunar. Manuscrisul era singura lui avere. Îl obseda.

– Tot nu sunt convins că cineva ar putea avea o asemenea memorie. Mai ales dacă e vorba de un alchimist țicnit, adăugă el.

– Ben, am studiat neurobiologia vreme de un an, la Yale. De acord, e neobișnuit, dar nu imposibil. Se numește memorie eidectică sau memorie fotografică. Se pierde, de obicei, după ce ieși din adolescență, dar unele persoane

și-o păstrează toată viața. Rheinfeld suferea de SOC, din câte pot să-mi...

– SOC?

– Sindrom Obsesiv-Compulsiv, spuse ea, ceva mai răbdătoare. Avea toate simptomele, își repeta gesturile și cuvintele fără nici un motiv aparent, fără nici un motiv care să poată fi înțeles de altcineva cu excepția lui însuși. Ei bine, se știe că nevroticii compulsivi au o memorie anormal de bună. Pot să rețină un număr imens de amănunte pe care tu sau eu n-am reușit să ni le amintim niciodată. Ecuații matematice complicate, toate amănuntele unui tablou, fragmente imense din texte tehnice – toate astea au fost consemnate în rapoarte științifice începând de acum mai bine de un secol.

Ben se așeză pe o bancă. Aburii whisky-ului se risipeau cu repeziciune.

– Gândește-te bine, Ben, continuă Roberta, așezându-se lângă el. I-au dat lui Rheinfeld un carnet în care să-și noteze visele – e o procedură psihoterapeutică tipică. Dar, în loc de asta, el l-a folosit ca să-și păstreze amintirile, datele pe care le memorase, ca să aibă o înregistrare scrisă a informațiilor pe care le furase și apoi le pierduse. Psihiatrii nu aveau de unde să știe ce anume făcea, de unde provenea tot ceea ce înșirase acolo. Probabil că n-au luat nimic în seamă, considerând că nu aveau de-a face decât cu aiurelile unui nebun, însă dacă erau mai mult decât atât?

– Dar era țicnit. Cum am putea să ne bazăm pe mintea unui dement?

– Da, era țicnit, încuviință ea. Însă era mai ales obsedat, iar obsedații se dau în vânt după amănunte. Atâta vreme

cât detaliile pe care le-a reprodus în carnet sunt suficient de apropiate de original, ceea ce contează nu e demența lui, ci faptul că acest carnet s-ar putea să fie o copie perfectă, sau aproape perfectă, a documentelor pe care Jacques Clément nu le-a ars, pentru că îi fuseseră lăsate de Fulcanelli.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

– Ești sigură?

– Bineînțeles că nu. Dar cred, totuși, că ar fi bine să ne întoarcem și să verificăm. Merită să facem o încercare, nu-i așa?

Îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ei? Ce zici?

40

Anna nu reușea să se concentreze asupra muncii ei. Fiindcă încă nu se simțea în stare să imagineze o intrigă satisfăcătoare pentru romanul istoric, se mulțumea să schițeze un proiect rudimentar al unei prefețe. Ar fi trebuit să fie simplu – cunoștea subiectul foarte bine. Dar cuvintele nu voiau să curgă. Iar acum apăruse ceva nou, care îi distrăgea atenția, adăugându-se lipsei de inspirație care o chinuia de atâta vreme. De fiecare dată când încerca să se concentreze asupra paginii pe care o avea în față, mintea începea să-i rătăcească după două minute și se pomenea gândindu-se la Ben Hope.

O sâcâia ceva. Ceva îngropat în adâncurile memoriei... ce putea să fie? Era ceva îndepărtat, cețos, aidoma

unui cuvânt pe jumătate uitat care îi stătea, enervant, pe vârful limbii și pe care nu-l putea cristaliza într-o idee clară. Își coborî privirea către carnetul lui Rheinfeld, care stătea pe masă, în dreptul cotului ei, și între paginile căruia strecurase copia simbolurilor de pe lama pumnalului. Poate carnetul era mult mai important decât crezuse ea. Simbolurile...

Se lăsă pe spătarul scaunului pivotant, aruncându-și ochii pe fereastră. Răsăreau stelele, începând să scânteieze pe fundalul albastru întunecat al cerului, deasupra contururilor negre ale piscurilor. Urmări Centura lui Orion cu privirea. Rigel era un soare îndepărtat, aflat la o distanță mai bine de nouă sute de ani-lumină. Pentru ea, stelele trezeau la viață istoria. Lumina pe care o vedea acum își începuse călătoria prin spațiu cu aproape o mie de ani în urmă; nu trebuia decât să-și ridice ochii ca să se-ntoarcă înapoi, în timp, intrând în legătură cu trecutul reînviat. Ce taine întunecate, cumplite, superbe cunoșteau stelele care străluciseră deasupra Languedoc-ul medieval?

Oftă și încercă să se întoarcă la activitatea ei.

Montségur, fortăreața din vârf de munte, martie 1244. Opt mii de cruciați, plătiți cu aur catolic, au încercuit un grup de trei sute de eretici cathari lipsiți de apărare. După opt luni de asediu și de bombardamente, catharii mureau de foame. Cu excepția a patru dintre ei, aveau să piară cu toții, arși de vii de către inchizitori, după ultimul asalt asupra meterezelor. Înainte de masacru, patru preoți au scăpat cu fuga din castelul asediat, purtând asupra lor o povară tainică, și au dispărut pentru

totdeauna. Povestea lor rămâne un mister. Ce misiune aveau? Erau purtătorii legendarei comori a catharilor, care încercau să nu îngăduie prigonitorilor lor să-i afle secretul? A existat cu adevărat comoara și, dacă da, în ce consta, de fapt? Aceste întrebări au rămas fără răspuns până în zilele noastre.

Lăsă stiloul jos. Abia trecuse de ora nouă, dar hotărî că, în seara aceea, avea să se culce devreme. Cele mai bune idei îi veneau, adesea, atunci când stătea în pat, relaxată. O să facă o baie fierbinte, să-și pregătească ceva de băut și să se ghemuiască în așternut, cu gândurile ei. Poate dimineață avea să fie cu mintea mai limpede, capabilă să-l sune pe Ben Hope și să stabilească o nouă întâlnire. Se întrebă ce urmărea el, care ar fi putut fi semnificația crucii de aur și a manuscrisului lui Fulcanelli. Aveau vreo legătură cu cercetările ei referitoare la comoara catharilor? O comoară despre care se știau atât de puține lucruri, încât majoritatea istoricilor preferaseră să abandoneze vechea legendă.

Avea un sentiment ciudat, unul pe care nu-l mai trăise de multă vreme... Zâmbi singură. Emoția pe care i-o stârnea perspectiva noii lor întâlniri nu era doar din simplă curiozitate intelectuală. O aștepta cu o nerăbdare profundă.

Închise ușa biroului și porni pe coridorul ce ducea către dormitor. Îl traversă, intră în baie, deschise robinetele, apoi se dezbrăcă, își puse un halat și își strânse părul. Își privi chipul din oglindă, dar aceasta se aburise deja din cauza șuvoiului de apă fierbinte.

Încremeni. Ce zgomot se auzea de la parter? Închise robinetele și își înclină capul pe o parte, ascultând. Poate

fusese zgomotul țevilor. Deschise din nou robinetele, plesnind din limbă, iritată de propria ei spaimă nervoasă.

Dar, pe când își lăsa halatul să alunece de pe umeri ca să intre în cadă, zgomotul se repetă.

Se îmbrăcă la loc, înnodându-și cordonul în timp ce străbătea încordată dormitorul, ieșind apoi pe palier. Rămase în picioare ascultând, cu capul aplecat într-o parte și cu sprâncenele încruntate.

Nimic. Dar auzise ceva, fără nici o îndoială. Sălta fără zgomot statueta egipteană de bronz a lui Anubis, aflată pe palier, pe un piedestal de lemn. Ținându-l pe zeul cu cap de șacal ca pe un ciomag, coborî scările tiptil, în liniște, în picioarele goale. Respirația i se acceleră. Strângea statueta atât de tare, încât i se albiseră degetele. Holul întunecat de la parter părea să o întâmpine înălțându-se tot mai mult cu fiecare pas. Dacă ar fi putut ajunge la întrerupător...

Zgomotul se repetă din nou.

– Cine-i acolo?

Ar fi vrut ca vocea să-i răsune puternică și încrezătoare, dar nu reuși să scoată decât un falset anemic.

Bătaia puternică din ușă o făcu să tresară. I se tăie răsuflarea și își auzi inima bubuind.

– Cine e?

– Anna? spuse o voce de bărbat, de dincolo de ușă. Sunt eu, Edouard.

Se relaxă, coborându-și umerii, și brațul îi căzu moale pe lângă trup, strângându-l încă în mână pe Anubis. Alergă la ușă și o deschise, lăsându-l să intre.

Edouard Legrand nu se aşteptase la o primire atât de călduroasă, după ce ea îl refuzase sec la telefon în repetate rânduri. Fu plăcut surprins când îl pofti în holul de la intrare.

– Ce faci cu obiectul ăla?

Zâmbi nedumerit, înclinând din cap către statueta din mâna ei.

Anna îşi coborî privirea, simţindu-se dintr-odată ridicolă. Îl lăsă pe Anubis pe o măsuţă.

– M-am speriat atât de tare adineauri, spuse, punându-şi palma deasupra inimii încă bătând nebuneşte şi închizând ochii. Am auzit nişte zgomote.

– Ah, casele astea vechi sunt pline de sunete bizare, râse el. La mine se întâmplă acelaşi lucru. Probabil ai auzit un şoarece. E uimitor cât de multă gălăgie poate să facă un şoricel.

– Nu, pe tine te-am auzit, spuse ea. Îmi cer scuze că am fost aşa agitată.

– N-am vrut să te sperii, Anna. Sper că nu dormeai, zise el, remarcând halatul.

Ea zâmbi, destinzându-se.

– De fapt, eram pe punctul de a face o baie. Dacă te serveşti singur cu ceva de băut, mă întorc în cinci minute.

– Te rog, continuă, nu te grăbi din cauza mea.

La naiba, îşi spuse ea, intrând în baia plină de aburi. Felul în care se grăbise să-l invite înăuntru semăna a încurajare. Trimitea semnale confuze.

De fapt, nu ar fi putut spune că îi displăcea Edouard Legrand. Nu era complet lipsit de farmec. Şi nici nu arăta rău. Dar nici într-un milion de ani nu ar fi fost în stare

să-i răspundă cu aceleași sentimente pe care era evident că le nutrea el față de ea. Avea ceva, un lucru pe care nu-l putea defini, dar care o împiedica să se simtă în largul ei. Trebuia să se descotorosească de el cu toată delicatețea, dar repede și cu hotărâre, înainte de a apuca să tragă concluzii greșite. Nu se putea împiedica să aibă un ușor sentiment de vinovăție. Bietul Edouard.

La parter, Edouard se plimba în sus și-n jos prin salon, repetând versurile pe care le pregătise. Pe urmă își aminti de șampania și de florile pe care le lăsase în mașină, pentru că nu voise să apară în ușă cu un aer prea îndrăzneț, ca un petitor pus pe serenade și debordând de speranțe. Dar, pentru că ea îl primise în casă fără să protesteze și părând dornică de prezența lui, venise momentul să le scoată la iveală. Unde era bucătăria? Poate avea timp să o pună în frigider, ca să se răcească în timp ce ea făcea baie. Puteau petrece împreună o seară perfectă. Fremătând de emoție, o luă către ușă și se îndreptă apoi către mașină.

Anna ieși din cadă, se șterse și se îmbrăcă în niște pantaloni de trening și o bluză. Simfonia de Mozart pe care o pusese la casetofonul stereo din dormitor ajunsese la partea a doua, cea optimistă, și ea i se alătură fredonând. Coborî scările fără să fi hotărât cum să se poarte cu neașteptatul vizitator. Poate avea să-l lase să stea o vreme, încercând să se poarte cu detașare.

Ușa de la intrare era larg deschisă. Scoase o exclamație de enervare. Unde se dusese? Să facă o plimbare prin grădină, pe întuneric?

– Edouard? strigă ea, din prag.

Atunci îl văzu. Era aplecat pe geamul deschis al mașinii lui, cu capul și cu umerii în interior, ca și cum ar fi căutat ceva.

– Ce faci? spuse, pe jumătate zâmbind.

Coborî scările cu pași mărunți, respirând mireasma de flori a nopții calde.

El avea genunchii îndoiți și părea să se sprijine cu toată greutatea de aripa mașinii. Nu se mișca.

– Edouard, ți-e rău?

Oare era beat?

Întinse o mână și îl scutură de umăr.

Genunchii lui Edouard cedară și el se prăbuși cu zgomot. Căzu cu spatele pe pietrișul care scrâșni și rămase întins, holbându-se la ea cu ochi orbi. Avea gâtul tăiat, o rană adâncă, până la os, întinzându-i-se de la o ureche la cealaltă. Trupul îi era plin de sânge.

Anna țipă. Se întoarse și alergă către casă. Trânti ușa în urma ei și ridică receptorul telefonului din hol cu o mână tremurătoare. Era mort.

Atunci se auzi din nou – zgomotul de mai înainte. De data asta mai limpede, mai puternic. Era scrâșnetul metalic al oțelului hârjâind pe oțel. Se auzea din casă. Din salon. O lamă de cuțit frecată încet, deliberat, de barele coliviei cu păsărele.

Alergă către scări. Piciorul îi călcă pe ceva moale, cald și umed. Privi în jos. Era unul dintre canari, zăcând strivit și însângerat pe o treaptă. Își duse fulgerător mâinile la gură.

Prin ușa pe jumătate deschisă a salonului auzi un hohot de râs, râsul aspru și satisfăcut al unui bărbat care savura, cu toată sinceritatea, micul lui joc cu ea.

Statueta lui Anubis stătea acolo unde o lăsase, pe masa de la piciorul scărilor. O săltă din nou, în mâna care îi tremura. Auzea paşi apropiindu-se. Alergă înapoi, către scară. Telefonul mobil era în dormitor. Dacă putea ajunge la el, încuindu-se apoi în baie...

Capul îi zvâcni, tras brusc pe spate, şi ea ţipă de durere. Bărbatul din spatele ei era înalt şi voinic, cu părul de culoarea oţelului tuns scurt şi chipul de piatră. O smuci din nou de păr, o răsuci şi pumnul lui înmănuşat îi izbi faţa cu putere. Anna căzu la pământ, dând din picioare. Bărbatul se aplecă deasupra ei. Ea îl pocni cu statueta lui Anubis, care îl nimeri în obraz, cu un scrâşnet.

Lovitura azvârli capul lui Franco Bozza într-o parte. Îşi atinse faţa cu degetele înmănuşate şi studie sângele cu o privire impasibilă. Pe urmă zâmbi. Foarte bine, jocul se terminase. Urmau treburile serioase. O apucă de încheietura mâinii şi i-o răsuci cu cruzime. Ea ţipă şi scăpă statueta care se rostogoli, săltând pe trepte. Se îndepărtă, târându-se, iar el se mulţumi s-o urmărească cu privirea. Era aproape în capul scărilor când o înşfăcă din nou. O izbi cu capul de stâlpul balustradei şi în faţa ochilor ei explodă o lumină albă. Căzu pe spate, simţind gustul sângelui.

Bărbatul îngenunche deasupra ei, pe îndelete. Ochii îi străluceau. Vârî mâna sub haină, trăgând cuţitul din teacă, iar oţelul frecat de fibrele sintetice scoase un şuier moale. Ochii Annei se deschiseră larg când el îi plimbă cuţitul, ca în joacă, de la gât către pântec. Începu să respire scurt, precipitat. Bărbatul îşi umpluse pumnul cu părul ei, ţintuindu-i capul pe spate.

– Informaţiile pe care le vrea englezul, şopti el. Spune-mi-le. Şi s-ar putea să scapi cu viaţă.

Îşi sălta calm cuţitul, sprijinindu-i-l de obraz.

Ea reuşi să întrebe, cu voce abia auzită.

– Care englez?

Simţi răceala oţelului, apoi ţipă de durere când el i-l înfipse în carne. Îl scoase, uitându-se la tăietura de opt centimetri. Pe faţa ei începu să şiroiască sângele. Îşi scutură capul dintr-o parte în alta, încercând să se elibereze din strânsoarea bărbatului. El îi puse cuţitul la gât.

– Spune-mi ce-a vrut de la tine, repetă vocea lui aspră, şoptită. Sau te tai bucăţele.

Mintea ei alerga.

– Nu i-am dat nimic, insistă, cu sângele prelingându-i-se printre buze.

Bozza zâmbi.

– Spune-mi adevărul.

– E adevărat, protestă ea. Căuta un document... un manuscris vechi.

Bozza dădu din cap. Se potrivea cu ceea ce i se spusese.

– Unde e? şopti.

Ea tăcu o clipă, chibzuind cu repeziciune. El îi aduse vârful cuţitului deasupra ochiului, privind-o întrebător.

– Deasupra căminului, scânci ea. Î-în ramă.

Ochii lui reci îi ţintuiră o clipă pe ai ei, parcă socotind dacă îi spunea sau nu adevărul. Curăţă lama cuţitului ştergând-o de covor cu mişcări încete, apoi îl aşeză pe podea, lângă obrazul ei. Pe urmă îşi trase pumnul înapoi şi i-l repezi în faţă. Capul Annei căzu într-o parte.

Bozza o lăsă zăcând pe scări și bagă cuțitul în teacă în timp ce cobora în salon. Smulse rama de pe perete, sparse sticla lovind-o de colțul poliței de deasupra căminului și scuturâ cioburile. Trase pergamentul medieval din ramă, îl rulă într-un sul îngust și îl strecură în adâncul buzunarului hainei.

Deci Manzini nu-i dăduse nimic englezului. Usberti avea să fie mulțumit de Bozza. Găsise femeia repede și eficient și obținuse obiectul după care îl trimisese șeful lui.

Acum avea să readucă femeia în simțiri ca să se distreze cu ea o vreme. Îi plăcea expresia așternută pe fețele lor în clipa când înțelegeau că, în final, avea să le ucidă. Spaima din ochii lor, momentul delicios al revelației, când se aflau în strânsoarea lui, atât de lipsite de orice putere, erau mai plăcute decât tortura lentă și decât țipătul din momentul culminat, care urmau după aceea.

Se întoarse în hol și ochii i se îngustară. Femeia dispăruse.

În biroul ei, Anna se clătina pe picioare. De la parter se auzi zgomotul de sticlă spartă, odată cu rama distrusă. Sângele din rana de pe obraz îi picura pe gât și pieptul bluzei era năclăit, lipicios și cald. I se învârtea capul, dar reuși să-și concentreze privirea asupra biroului. Mâna ei întinsă lăsa pete de sânge pe notițe. Degetele i se încleștară pe carnetul învelit în plastic. Strângându-l cu putere și pe jumătate orbită de durere și greață, se împletici de-a lungul coridorului, îndreptându-se către dormitor.

De la piciorul scărilor, Bozza văzu ușa închizându-se. O luă pe urmele Annei, urcând treptele cu mersul lui

ușor, lipsit de grabă. În timp de ce apropia de ușă, întinse mâna către săculeţul de plastic prins de centură.

Dormitorul femeii era gol. În capătul opus al încăperii se vedea o altă ușă. Bozza încercă clanţa. Ușa era blocată pe dinăuntru.

Încuiată în baie, Anna apăsa cuprinsă de panică pe tastele telefonului, mânjind plasticul cu degetele pline de sânge. Când își aminti că îi expirase cartela, o cuprinse o ameţeală îngreţoșătoare. Scăpă telefonul, năucită de groază. Știa că nebunul n-avea să-i cruţe viaţa. Urma să moară într-un mod oribil. Oare nu se putea sinucide înainte ca el s-o prindă din nou? Fereastra nu se afla destul de sus, n-ar fi reușit decât să se schilodească, ajungând curând tot în mâinile lui.

Ușa zbură în lături, cu un trosnet de lemn despicat. Bozza străbătu încăperea cu pași mari și o pălmui, trântind-o la pământ. Capul Annei se lovi cu zgomot de plăcile de faianţă și ea leșină. Strângea ceva în mâna întinsă departe de corp. El îi descleștă degetele, ridică obiectul și îl privi cu atenţie.

– Asta încercai să ascunzi, nu-i așa? șopti către trupul ei inert. Ce fată curajoasă.

Puse carneţelul înfășurat în plastic în buzunarul hainei, apoi și-o scoase și o așeză cu grijă pe spătarul unui scaun aflat în camera de baie. Pe dedesubt avea un toc de umăr dublu, purtând o mică armă semiautomată și încărcătoarele ei de rezervă sub subsuoara stângă, iar teaca pentru cuţit sub cea dreaptă. Îl scoase mai întâi pe acesta și îl așeză pe marginea căzii, apoi trase fermoarul pungii fixate de curea și dădu la iveală un halat de protecţie

strâns împăturit. Își trase peste cap veșmântul acela de plastic foșnitor. Îi ajungea până la genunchi.

Apoi luă cuțitul de pe cadă, făcând să se audă clinchetul oțelului lovit de ceramică, și se apropie încet de Anna Manzini. O lovi cu vârful pantofului și ea gemu, tresărind de durere. Ochii i se deschiseră pe jumătate și i se măriră de groază când văzu deasupra ei silueta lui amenințătoare.

Bozza zâmbi. Cuțitul sclipi și ochii lui scânteiară.

– Acum începe durerea, șopti.

41

Ben viră, intrând cu Renautul pe aleea din fața vilei Annei și cauciucurile uzate scrâșniră pe pietriș în timp ce farurile măturau fațada.

– Uite, are musafiri, spuse Roberta, observând un Lexus GS de un negru strălucitor parcat în fața intrării. Ți-am spus că trebuia să telefonăm mai întâi. Știi, e grozav de nepoliticos să dai buzna peste oameni în felul ăsta.

El coborî din mașină fără s-o asculte. Observase ceva întins pe jos, ieșind din umbra Lexusului. Realiză cu stupoare că era un braț. Brațul unui mort, cu mâna încleștată, plină de sânge.

Ocoli în fugă mașina, derulând în minte tot felul de scenarii. Se lăsă pe vine alături de cadavru, plimbându-și ochii peste rana căscată de la gât. Văzuse destule beregate tăiate în viața lui ca să recunoască lucrarea unui profesionist. Atinse pielea mortului; încă mai era caldă.

– Ce s-a întâmplat, Ben? întrebă Roberta, venind pe urmele lui.

El se ridică repede și o prinse de umeri, întorcând-o cu spatele.

– E mai bine să nu te uiți.

Dar Roberta văzuse deja. Își apăsă palmele deasupra gurii, străduindu-se să nu verse.

– Stai cât mai aproape de mine, șopti el.

O luă la fugă către vilă, urcând treptele în salturi. Ușa din față era încuiată. Ocoli casa în goană, cu Roberta pe urmele lui, și găsi ușile de sticlă deschise. Se strecură înăuntru, scoțându-și Browning-ul. Roberta îl ajunse din urmă, palidă ca o moartă, și el îi făcu semn din cap să nu se miște și să nu scoată nici un sunet.

Pași peste trupul contorsionat și strivit al unui canar în chinurile morții, cu penele galbene pline de pete roșii. O statuetă zăcea pe podea, la piciorul scării. Văzu lumină la etaj, auzi muzică. Trăsăturile i se împietriră. Urcă treptele trei câte trei, trăgând siguranța armei.

Dormitorul Annei era gol, dar ușa băii era întredeschisă. Se repezi într-acolo, pregătit să apese pe trăgaci, neștiind ce avea să găsească înăuntru.

Franco Bozza se distra. Își petrecuse ultimele cinci minute tăindu-i încet nasturii bluzei, unul câte unul, pălmuind-o ca s-o trântească înapoi, în balta formată de propriul ei sânge, de fiecare dată când se zbătea. Un pârâiaș stacojiu, scânteietor, i se prelingea încet printre sâni. Îi plimbă latul lamei pe piele, coborând către pântecul tremurător, potrivi tăișul în spatele următorului nasture și

era gata să-l taie când sunetul neașteptat al unor pași care alergau îl făcu să tresară, scoțându-l din transă.

Se întoarse brusc, cu bărbia plină de salivă. Era un bărbat înalt și masiv, dar reacționă cu iuțeală. Se ridică dintr-un salt și înhață femeia de păr, iar ea țipă când o săltă brusc în picioare răsucindu-i apoi trupul și aducându-l în fața lui în clipa când o lovitură făcu să vibreze ușa care zvâcni într-o parte.

Oroarea stârnită de scena care îi apăru în fața ochilor încetini mișcările lui Ben, făcându-l să întârzie o fracțiune de secundă. Ochii Annei îi întâlniră pe ai lui, mari și albi în mijlocul unei măști de sânge. Bărbatul puternic, cu părul cărunt, avea brațul încolăcit în jurul gâtului ei și o folosea drept scut.

Ben ținea degetul pe trăgaci. *Nu poți să tragi.* Înălțătorul oscilă, ținta era nesigură. Slăbi apăsarea degetului.

Brațul lui Bozza zvâcni și un cuțit șuieră prin încăpere, trasând o dâră șuierătoare. Ben se ghemui. Lama de oțel îi ră obrazul cu doi centimetri și se împlântă cu un pocnet surd în ușa din spatele lui. Bozza își duse iute mâna la piept, strecurând-o prin deschiderea de la gât a halatului de protecție și smulgând din teacă pistolul Beretta .380. Ben profită de ocazie și apăsă de trăgaci, dar, de frică să n-o lovească pe Anna, trimise glonțul prea departe de țintă. Pistolul lui Bozza pocni aproape în aceeași secundă și Ben simți glonțul ricoșând din sticla plată din buzunarul lui. Făcu un pas înapoi, clătinându-se uluit o clipă, dar își reveni repede, ridică din nou Browning-ul, în timp ce se lăsa cuprins de furie, și prinse în cătare fruntea lui Bozza. *Acum ți-am venit de hac.*

Dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, celălalt o azvârli pe Anna către el, ca pe o păpușă de cârpă. Ben o prinse, împiedicând-o să-și zdrobească fața de plăcile însângerate de faianță. Dar pierdu linia de ochire.

Bărbatul masiv se aruncă pe fereastră cu spatele, plonjând ca un scafandru. De afară se auziră trosnete și foșnete dezlănțuite în timp ce se lăsa în jos pe ramurile subțiri. Căzu pe pământ, zgâriat și murdar. Răsună o împușcătură și glonțul îi trecu pe lângă ureche, brăzdând scoarța unui copac de alături.

Ben se aplecă peste marginea ferestrei și trase din nou, orbește, în întuneric. Atacatorul dispăruse. Timp de o clipă, îl bătu gândul să-l urmărească, dar se răzgândi. Când se întoarse lângă Anna, Roberta era acolo, aplecată asupra trupului ei nemișcat.

– O, Doamne.

Ben îi luă pulsul.

– Trăiește.

– Slavă Domnului. Cine nai..., începu Roberta, albă ca varul. Nu e o simplă coincidență, nu-i așa, Ben? Are ceva de-a face cu noi. Fir-ar să fie, din cauza noastră i s-a întâmplat asta?

El nu-i răspunse. Îngenunche alături de Anna, căutându-i rănile. În afară de o spintecătură urâtă de pe obraz, cu marginile uscate și acoperite de o crustă de sânge maroniu, nu avea nici o altă tăietură.

– Cheamă o ambulanță, îi ordonă el Robertei peste umăr, aruncându-i telefonul lui. Nu chema și poliția, spune-le doar că a fost un accident. Nu atinge nimic.

Roberta dădu din cap și fugi în cealaltă cameră.

Ben întinse mâna către suportul cromat de pe peretele băii și luă un prosop alb, pufos. Sălță cu delicatețe capul Annei și i-l strecură dedesubt, ca pe o pernă. O înveli cu un halat de baie și cu un alt prosop, ca s-o ferească de frig, și închise geamul. Îngenunche din nou alături de ea și îi mângâie cu tandrețe părul. Era țeapăn și năclăit de sânge.

– Totul o să fie bine, Anna, murmură el. Ambulanța nu mai întârzie mult.

Ea se mișcă și deschise ochii. Își îndreptă încet privirea către el și murmură ceva.

– Șșt, nu încerca să vorbești.

Zâmbi, dar mâinile îi tremurau de furie și își jură, în tăcere, că avea să-l ucidă pe cel care făcuse asta.

Când se aruncase pe fereastră, atacatorul își pierduse pistolul. Ben îi puse piedica și și-l îndesă în curea. Observându-și tuburile de cartuș goale împrăștiate de podea, le adună și le puse în buzunar. Din dormitor se auzea vocea Robertei, care vorbea apăsat la telefon.

În momentul acela observă haina neagră atârnată pe spătarul scaunului.

42

De pe șosea, clădirea principală a hotelului se zărea printre copaci, lumina reflectoarelor făcând-o să se detașeze, îmbietoare, de pe fundalul întunecat. Ben vira brusc, intrând pe aleea lungă și șerpuită care ducea într-acolo,

străbătând terenul împădurit. Opri în față, alături de alte automobile și de un autocar.

– Ia-ți geanta, rămânem aici peste noapte.

– De ce la hotel, Ben?

– Pentru că e firesc ca doi străini să stea la un hotel, dar se duce vestea când stau într-un sat, la preot acasă. Nu ne putem întoarce acasă la Pascal după cele petrecute în seara asta.

Odată intrați, Ben se apropie de tejgheaua recepției și sună dintr-un clopoțel. Recepționera apăru o clipă mai târziu, ieșind dintr-un birou.

– Aveți camere libere? întrebă el.

– Nu, *monsieur*, hotelul e plin.

– Nici măcar o cameră? Doar nu suntem în plin sezon.

– Avem un grup de turiști englezi, veniți aici pentru *Tour Cathare*. Aproape toate camerele sunt ocupate.

– Aproape?

– Nu e liber decât apartamentul cel mai bun. Dar, de obicei... adică... e rezervat pentru...

– Îl luăm, spuse el, fără ezitare. Să vă plătesc acum?

Îi arătă unul dintre pașapoartele false, pe numele de Paul Harris, și scoase portofelul. Banii îi ajungeau ca să închirieze tot hotelul pentru o lună întreagă. Recepționera făcu ochii mari.

– N... nu e necesar să plătiți acum, se bâlbâi ea.

Sună dintr-un clopoțel aflat pe tejghea.

– Joseph! strigă apoi, cu voce tunătoare, și un bătrân zbârcit, în uniformă de băiat de serviciu, apăru ca din pământ alături de ea. Condu-i pe *madame* și *monsieur* 'Arris în apartamentul nupțial.

Bătrânul îi călăuzi în sus pe scări, deschise o ușă și intră târșâindu-și picioarele, cărând bagajele.

– Lasă-le pe pat, îi spuse Ben și îi dădu drept bacșiș o bancnotă mare, care reprezenta tot ceea ce avea în chip de mărunțiș.

Roberta își roti privirile prin apartament. Antreul, în care se aflau o canapea, niște fotolii și o măsuță pentru cafea, dădea într-un dormitor imens, pătrat, dominat de un pat cu baldachin, împodobit cu o uriașă inimă roșie. Pe o masă mare, din lemn de nuc, erau flori, bomboane de ciocolată legate cu panglici și mici statuete de mirese în rochii albe și miri în smoching.

Ben se așeză pe pat și își scoase pantofii, lăsându-i acolo unde căzuseră, pe un covoraș ce îl înfățișa pe Cupidon. *Ce cameră absurdă*, își spuse. Dacă n-ar fi fost Roberta, el ar fi dormit în mașină, ascuns pe undeva, prin vreo pădure izolată. Își scoase haina și tocul pistolului și le azvârli pe pat, apoi se lăsă pe spate, întinzându-și mușchii obosiți. Pe urmă îi veni ideea să-și scoată sticla plată din buzunar. Era deformată acolo unde o lovise glonțul. Micul proiectil de calibrul .380 ar fi străpuns-o dacă traiectoria lui ar fi fost perpendiculară pe suprafața ei. O privi preț de câteva secunde. *S-a mai dus o viață*, medită, apoi luă o înghițitură și puse sticla deoparte.

– Anna o să-și revină? întrebă Roberta, cu voce sleită.

El își mușcă buza.

– Da, așa cred. S-ar putea să aibă nevoie de câteva copci și de un tratament pentru șoc. O să dau un telefon mâine dimineață, ca să aflu la ce spital e.

Măcar se putea odihni liniștit, știind-o la adăpost – probabil că, în clipa când ambulanța ajunsese la fața locului, poliția fusese alertată și acum Anna era bine păzită la spital.

– Cum au ajuns la ea, Ben? Ce voiau de la ea?

– Asta mă întreb și eu, murmură el.

– Și bărbatul mort din fața casei? Cine-o fi fost?

El ridică din umeri.

– Nu știu. Poate un prieten de-al ei, aflat acolo unde nu trebuia atunci când nu trebuia.

Roberta oftă zgomotos.

– Nu mai pot să mă gândesc la povestea asta. Mă duc să fac un duș.

Ben căzu pe gânduri, pe fundalul zgomotului estompat al apei împroșcate de duș. Îi era scârbă de sine însuși. Numai și numai norocul îi ajutase să ajungă la Anna la timp. Dacă ar mai fi întârziat cinci minute, ea ar fi avut parte de agonia unei morți pe care nu dorea să și-o imagineze, în ciuda tuturor suferințelor și a ororilor de război pe care le văzuse în viața lui.

Cu multă vreme în urmă, își promisese că nu avea să îngăduie niciodată ca greșelile lui să facă rău unor nevinovați. Dar, cumva, se întâmplase. Oamenii aceia îl încolțeau din nou, iar ștacheta se ridicase mult prea mult. A doua zi, se hotărî el, avea să o ducă pe Roberta la Montpellier, orașul aflat în apropiere, să o urce în primul avion către Statele Unite – și să rămână la aeroport până ce avea să vadă avionul decolând, cu ea la bord. Trebuia s-o fi făcut cu mai multe zile în urmă. Își sprijini capul în mâini, încercând să-și alunge de sentimentul de vinovăție. Uneori

avea impresia că, indiferent cât s-ar fi străduit să acționeze așa cum se cuvenea, tot ceea ce făcuse în viața lui – fiecare mișcare, fiecare decizie – fusese cumva inexorabil, întorcându-se ca să-l bântuie, ca sub atracția unui magnet. Cât de multe regrete și autoreproșuri poate suporta un om?

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. În timp ce se ducea în vestibul să deschidă, își strecură pistolul la betelie și își scoase cămașa din pantaloni ca să-l ascundă.

– Cine e? întrebă el, bănuitor.

– Mâncarea pe care ați comandat-o, *monsieur* 'Arris, se auzi vocea înăbușită a lui Joseph. Și șampania dumneavoastră.

– N-am comandat șampanie.

Ben învârti cheia în broască ținându-și o mână deasupra șoldului, unde se ascundea pistolul căruia îi simțea atingerea rece. Dând cu ochii de bătrânul zbârcit, stând singur în prag, alături de măsuța cu rotile, se liniști și deschise larg ușa.

– Șampania nu vă costă nimic, *monsieur*, spuse Joseph, împingând măsuța înăuntru. E inclusă în prețul apartamentului.

– Mulțumesc, las-o acolo.

Cu bacșișul generos primit mai devreme încă odihnindu-i-se în buzunar și cu promisiunea celor care aveau să mai urmeze, bătrânul împingea măsuța cu ceva mai multă însuflețire. Adusese *charcuterie*[1] și specialități de brânză, franzelă proaspătă și șampanie la gheață. Ben mai adăugă ceva la averea în creștere a lui Joseph și rămaseră din nou singuri.

---

[1] Delicatese din carne de porc (n. tr.).

Șampania avu darul să-i mai calmeze. Când sticla se goli și ei terminară de mâncat în tăcere, era aproape miezul nopții. Ben înhăță o pernă din patul cu baldachin și o aruncă pe canapeaua de piele aflată lângă fereastră, în partea opusă a camerei. Luă din dulap câteva pături de rezervă și își improviză un pat.

Roberta deschise radioul. Se difuza o melodie veche, cântată de Pablo Conte, *Il Treno Va*.

Ben căscă.

– Ben, vrei să dansezi cu mine?

– Să dansez? Acum, aici... tu vrei să dansezi?

– Te rog, ador cântecul ăsta.

Melodia era lentă, melancolică și liniștitoare. Ea îl prinse de mâini cu un zâmbet șovăielnic și îl simți încordându-se.

– Nu știu să dansez, zise el.

– A, da, așa spun toți.

– Nu, serios, nu știu, murmură el, stânjenit. Nu mă prefac. N-am... dansat niciodată.

Mișcările lui rigide, stângace, o convinseră că spunea adevărul.

– N-ai mai dansat cu nimeni până acum? îl întrebă, ridicând ochii către el. E OK, te învăț eu. Nu trebuie decât să mă ții de mâini și să te relaxezi.

Se apropie de el cu gingășie și îi puse o mână pe umăr, prinzând-o cu cealaltă pe a lui.

– Ține-mă cu mâna liberă de mijloc, îl îndemnă.

Brațul lui era rigid. Ea începu să danseze și el încercă să-i imite mișcările, târșâindu-și picioarele țepene ca să urmărească pașii ei.

– Vezi? Trebuie să simți ritmul.

– OK, zise el, ezitând.

Melodia se termină și începu imediat alta, *La vie en rose*.

– Aa, și asta e pe gustul meu. OK, o luăm de la început... asta este... îți place?

– Nu știu... poate.

– Cred că te-ai descurca mai bine dacă ai fi mai relaxat. Au, piciorul meu!

– Scuze. Eu te-am avertizat.

– Te gândești prea mult la ceea de faci.

– Numai de atât sunt în stare.

Un simplu dans îi trezise un milion de emoții contradictorii. Era cea mai stranie senzație posibilă, iar el nu-și dădea seama dacă era încântat sau nu. O lume caldă și îmbietoare părea să îi facă semn. Voia să-i accepte căldura, să o primească în inima lui după îndelungații ani înghețați pe care îi petrecuse singur. Cu toate acestea, în momentul în care începu să se simtă capitulând, se crispă, iar o barieră păru să coboare cu zgomot undeva, în interiorul lui.

– O clipă, am avut impresia că ai reușit.

Ben se trase înapoi. Era prea mult pentru el – parcă lumea i-ar fi fost invadată, turnul lui de fildeș părând să se surpe după atâția ani de singurătate. Trase cu coada ochiului către minibar.

Ea îi urmări privirea.

– Nu, Ben, te rog.

Își așeză mâna caldă peste a lui. El se uită la ceas.

– Hei, spuse, cu un râs nervos, e târziu. Mâine trebuie să ne trezim devreme.

– Nu te opri... e plăcut, murmură ea. Haide, a fost o zi atât de împuțită. Avem amândoi nevoie de asta.

Continuară să danseze. O simți apropiindu-se de el. Își ridică brațul către umărul ei și o mângâie. Inima îi bătea mai repede. Capetele începură să li se apropie.

Melodia se termină și vocea prezentatorului de la radio spulberă farmecul clipei. Se despărțiră, simțindu-se dintr-odată stânjeniți.

Timp de câteva minute, între ei se așternu liniștea. Știau amândoi ce fusese gata să se întâmple și, în felul lui, fiecare simțea cum coboară peste el tristețea.

Ben se duse la culcușul lui improvizat pe canapea și se întinse, prea obosit ca să se mai dezbrace. Roberta se urcă în imensul pat nupțial și se lăsă pe spate, ridicându-și ochii spre baldachinul de deasupra.

– N-am mai dormit niciodată într-unul dintr-ăsta, spuse ea, după o vreme.

Liniștea se lăsă din nou, în timp ce stăteau lungiți în capetele opuse ale camerei întunecate.

– Ben, de ce nu vii să dormi aici? îl întrebă ea. E mai confortabil decât pe canapeaua aia.

El nu se grăbi să răspundă.

– În pat? Și tu unde te duci?

– Nu mă duc nicăieri.

Ben își săltă capul de pe pernă și se uită spre locul în care se afla ea, în întuneric.

– Vrei să vin eu acolo, în pat cu tine?

– P... pe pat, atunci, se bâlbâi ea, încurcată. Nu voiam să te ispitesc. Sunt doar puțin speriată... mi-ar prinde bine compania cuiva...

După câteva momente de ezitare, el se ridică și se îndreptă pe bâjbâite către pat, umblând orbește prin încăperea străină. I se alătură, întinzându-se deasupra cuverturii și trăgând peste el păturile de rezervă. Rămaseră întinși în întuneric. Roberta se întoarse către el, dorind să întindă mâna într-acolo, simțindu-se stângace. Îl auzea respirând alături de ea.

– Ben, șopti ea.

– Da?

Ea ezită înainte de a pune întrebarea.

– Cine e fetița din fotografie?

Ben se ridică, sprijinindu-se într-un cot, și o privi. În lumina lunii, trăsăturile ei erau estompate, difuze.

Roberta tânjea să întindă mâna și să-l atingă, să-l strângă la piept cu putere.

– Să încercăm să dormim, zise el cu voce scăzută, întinzându-se iarăși.

Ben se trezi pe la două și găsi brațul subțire al Robertei acoperindu-i pieptul. Aceasta dormea. Rămase locului o vreme, privind în sus, la jocul razelor firave de lună pe baldachinul patului și simțind respirația trupului ei cald, adormit, cu pieptul ridicându-se și coborând ușor.

Atingerea brațului Robertei era o senzație ciudată, reflectă el – în același timp neobișnuit de electrizantă și de istovitoare, și totuși atât de liniștitoare. Se relaxă lăsându-se în voia ei, închise ochii și ațipi, cu colțurile gurii arcuite într-un zâmbet.

43

Somnul lui Ben dură mai puțin de o oră, până ce visele îl făcură să se trezească tresărind, cu un sentiment de vinovăție; cu o smucitură, își coborî picioarele din pat. Sălță cu grijă de pe piept brațul Robertei, care continua să doarmă, și se rostogoli, ieșind de sub el. Se ridică, luă Browning-ul de pe noptieră și apucă rucsacul Bergen.

Lumina lunii îl ajută să își găsească drumul și se îndreptă tiptil către vestibul, închise ușa în urma lui și aprinse o veioză.

Regulile jocului se schimbaseră. Devenise dintr-odată limpede că și ceilalți, oricine ar fi fost, umblau după manuscris.

Haina simplă, neagră, pe care o luase din casa Annei era tot în rucsacul lui. O scoase și o mai căută încă o dată prin buzunare. În afară de carnetul lui Rheinfeld și de pergamentul fals pe care atacatorul îl smulsese din ramă, erau goale și nu ofereau nici cel mai mic indiciu asupra identității posesorului ei. Cine era? Poate un ucigaș plătit. Se mai lovise de astfel de oameni și altă dată, dar nu de unul ca acesta, nu de un nebun, de un maniac care tortura femeile.

Se întrebă ce era cu pergamentul fals. De ce îl luase individul de pe perete? Aidoma fostului proprietar, care i-l dăduse Annei, fusese probabil înșelat de stilul și de aspectul lui antic, măsluite cu meticulozitate. Asta nu putea să însemne decât că cei aflați în căutarea manuscrisului, indiferent cine ar fi fost, nu știau mai bine decât Ben ce

era de fapt sau cum arăta. Dar era sigur că îi acordau o mare importanță, destul de mare ca să ucidă pentru el.

Scoase carnetul lui Rheinfeld, îl trase afară din învelitoarea lui de plastic și se așeză, cu el în mână, pe canapeaua de lângă veioză. Până atunci, nu avusese ocazia să-l studieze îndeaproape. Oare Roberta avea dreptate în privința lui? Era posibil ca Rheinfeld să fi transcris din memorie secretele pe care le furase de la Gaston Clément? Spera să fi fost într-adevăr așa. Nu-i mai rămăsese nici un alt indiciu care să-l conducă mai departe.

Întoarse încet paginile murdare, examinând cu atenție textul și desenele. În cea mai mare parte, păreau să nu aibă nici un sens. Combinații alternative de litere și cifre, unele lungi, altele scurte, erau înșirate pretutindeni, părea la întâmplare, apărând în colțurile și pe marginile unora dintre pagini. Răsfoi carnetul înainte și înapoi și numără nouă astfel de mâzgăliturI, care îi aduseră oarecum aminte de delirul lui Klaus Rheinfeld din înregistrarea de pe dictafonul Annei.

N 18 N 26 O 12 I 17 R 15 22 R 20 R 15
U 11 R 9 E 11 E 22 V 18 A 22 V 18 A
13 A 18 E 23 A 22 R 15 O

Ce puteai să înțelegi din ele? În ochii lui, păreau un soi de cod. Poate un set de formule alchimice. Nici una dintre ele nu părea să se refere la altceva, indiferent pe ce pagină ar fi apărut. Orice semnificație ar fi avut, aceasta era impenetrabilă. Le ignoră și trecu mai departe. Dădu peste o schiță în cerneală, care aducea cu un soi de fântână.

La baza ei apăreau niște simboluri stranii, similare cu o parte dintre cele de pe crucifixul de aur. Sub desen era o inscripție în limba latină. O limbă în care Ben nu mai citise nimic din vremea studenției, când fusese nevoit să descifreze o serie de texte religioase. Despre modul în care o stăpânea se putea spune, în cel mai bun caz, că ruginise.

Dum fluit e Christ benedicto Vulnere Sanguis,
Et dum Virgineum lac pai Virgo permit,
Lac fuit et Sanguis, Sanguis conjungitur et lac
Et sit Fons Vitae, Fons et Origo boni

După ce bâjbâi o vreme printre cuvinte, Ben reuși să facă o traducere: „În timp ce sângele șiroiește din rănile binecuvântate ale lui Hristos, iar Sfânta Fecioară își stoarce sânii virginali, laptele și sângele ţâșnesc și se amestecă, și se preschimbă în fântâna vieții și în izvorul Sănătății Înfloritoare."

Fântâna vieții... izvorul sănătății înfloritoare. Sunau ca niște referiri la un fel de elixir al vieții, dar erau atât de vagi, atât de înnebunitor de vagi. Se încăpățână să citească mai departe. Ajunse la o pagină pe care nu era decât un singur rând de text, sub care se afla un simbol circular. Era în limba franceză, iar scrisul neuniform abia se mai putea desluși printre petele de sânge închegat și urmele degetelor lui Rheinfeld.

Să reflectăm asupra simbolului corbului, pentru că el ascunde o parte esențială a științei noastre.

Recunoscu imediat simbolul aflat dedesubt. Dădu câteva pagini înapoi. Da, era același blazon sub formă de corb care se vedea în centrul schiței cu cele două cercuri gemene. Corbul părea să apară iar și iar. Care era acea parte esențială pe care o ascundea?

O pată de sânge acoperea inscripția de sub imaginea corbului. Cu vârful unghiei, Ben răzui cu grijă sângele închegat, până ce reuși să o deslușească. Cuvântul ascuns era DOMUS. Termenul latin pentru casă. Ce trebuia să înțeleagă de aici, Casa Corbului?

Cealaltă referință la corb pe care reuși să o găsească era o strofă rimată, tot atât de năucitoare, în limba engleză.

Zidul acestui templu nu cade, năruit
Fără să aibă știre armatele-l străbat
Corbul păzește aici secretul nerostit
Dezvăluit acelui ce crede – neîncetat.

Nu avea nici măcar de gând să încerce s-o descifreze. Trecu mai departe și ajunse la ultimele trei pagini ale carnetului. Erau identice, cu excepția faptului că, pe fiecare dintre ele, se găsea o altă combinație de litere amestecate aparent fără nici o noimă. În partea de sus a fiecăreia dintre aceste trei pagini erau scrise cuvintele criptice: „Cel Care Caută Va Găsi." Pentru Ben, sunau aproape ca o batjocură.

– Mai degrabă, cel care caută o să se rătăcească de-a binelea, murmură el.

Sub cele trei inscripții, câteva cuvinte în limba latină: *CUM LUCE SALUTEM.* Lumina aduce izbăvirea. Sub

ele, un aranjament și mai derutant de litere enigmatice. Pe prima dintre cele trei pagini scria:

FIN
A TI
L L D S
M.L.R

Apoi, pe cea de-a doua:

FIN
'E U E
AC A
M.L.R

Și, pe cea de-a treia, textul era aranjat astfel:

FIN
L RO
E 'NG
M.L.R

Ultimele trei litere din fiecare aranjament, M.L.R, păreau să fie niște inițiale. Oare R venea de la Rheinfeld? Numai că prenumele lui era Klaus. Atunci, ce însemna ML? Nu părea să aibă sens.

Dar frânturile de cuvinte de deasupra lui MLR? Ben se lăsă pe spătarul canapelei. Detestase întotdeauna șaradele. Rămase cu ochii în gol. Un fluture de noapte îi trecu pe la nas și el îl urmări cu privirea zburând către

veioza de pe măsuța de alături. Zvâcni încoace și încolo, după care pătrunse în interiorul abajurului de pânză subțire. Îl vedea mergând pe partea cealaltă a materialului, transparent în lumina becului.

Atunci înțelese. „Lumina aduce izbăvirea."

Strânse în mână cele trei pagini suprapuse, izolându-le de restul carnetului, și le ridică în direcția veiozei. Lumina străbătu prin hârtia subțire și literele învălmășite se contopiră dintr-odată, formând cuvinte recognoscibile. Cele trei blocuri de text suprapuse arătau acum altfel:

FIN
L'EAU ROTIE
LE LAC D'SANG
M.L.R

SFÂRȘIT
APA PÂRJOLITĂ
LACUL DE SÂNGE
M.L.R

Poate acum înțelegem ceva, își spuse.

Și, iarăși, poate că nu.

OK, să o luăm pe bucățele. „Sfârșit" – ce însemna asta, anunța, pur și simplu, că acela era sfârșitul documentului? Era tot ce reușea să înțeleagă. Ceea ce reprezenta, totuși, mai mult decât putea să priceapă din apa pârjolită și lacurile de sânge. Se frecă la ochi și își mușcă buzele. O clipă, frustrarea lăsă loc furiei și fu nevoit să-și stăvilească puternicul impuls de a face carnetul bucățele.

Înghiți în sec, încercă să se calmeze și se uită bosumflat la cele câteva expresii preț de un minut lung, îndemnându-le să-și dezvăluie un oarecare înțeles.

FIN
L'EAU ROTIE
LE LAC D'SANG
M.L.R

Dacă nu ascundeau într-adevăr nimic, de ce și-ar fi dat cineva osteneala să le aranjeze în acel mod pe trei pagini consecutive?

Ca majoritatea celor care învață o limbă după ureche, Ben vorbea franțuzește mult mai bine decât stăpânea limbajul scris. Totuși, din câte își dădea el seama, cuvintele „lacul de sânge" ar fi trebuit scrise, în franceză, sub forma *LE LAC DE SANG*. În loc de asta, apăreau ca *LE LAC D'SANG*, cu o literă importantă lipsă. Era o simplă greșeală? Nu-i venea să creadă – păreau să fi fost ortografiate astfel în mod intenționat. Dar de ce anume? Se străduia să gândească limpede. Era ca și cum... ca și cum cel care scrisese s-ar fi jucat cu forma cuvântului, cu literele... ca și cum ar fi compensat lipsa unor litere. De ce să fi făcut asta?

O anagramă?

Smulse o foaie din blocnotesul cu antetul hotelului și se apucă să scrie. Începu prin a elimina pe rând câte o literă, rotindu-le pe celelalte, încercând să creeze cuvinte noi din acele expresii bizare. Ajunse până la *L'UILE ROTIE N'A MAL*... „uleiul prăjit nu are greșit"... când realiză că se împotmolise și își pierdu răbdarea.

Hârşti! Aruncă furios ghemotocul de hârtie în capătul celălalt al încăperii şi o luă de la început pe o foaie curată.

Încă cinci încercări şi era pe punctul de a căpăta convingerea că avea să sfârşească îngropat de viu sub hârtii mototolite. Dar acum începea să se contureze ceva coerent.

După încă cincisprezece minute, reuşise. Îşi coborî ochii asupra foii de hârtie. Noile cuvinte nu erau în franţuzeşte, dar adevăratul autor se născuse în Italia.

IL GRANDE MAESTRO FULCANELLI.
Marele maestru Fulcanelli.

Era semnătura lui. Ben răsuflă adânc. Părea că dăduse peste ceea ce căuta de atât de multă vreme.

Nu mai era decât o singură mică problemă. Chiar dacă ceea ce avea în faţa ochilor era o transcriere cuvânt cu cuvânt a derutantului manuscris al lui Fulcanelli, tot nu găsise nimic care să merite să-i fie predat lui Fairfax. Dacă bătrânul îşi închipuise că manuscrisul avea să-i ofere un soi de prescripţie medicală, sau o simplă reţetă a unei poţiuni salvatoare de vieţi, uşor de preparat în casă, urmărind pas cu pas nişte indicaţii, atunci nici că s-ar fi putut înşela mai tare. Această colecţie încriptată de ghicitori oculte şi expresii păsăreşti nu avea să o ajute niciodată pe micuţa Ruth. Căutările lui nu ajunseseră încă la sfârşit; ele erau abia la început.

Trecuse de ora şase şi jumătate dimineaţa. Ben realiză brusc că i se-nvârtea capul de oboseală. Se întinse pe canapea şi închise ochii înfierbântaţi.

44

Sub adierea nopții, vârfurile copacilor foșneau deasupra lui. Stătea pe vine, perfect nemișcat și perfect ascuns în tufișuri, așteptând și pândind, la fel de tăcut și de răbdător ca oricare dintre sălbăticiunile adăpostite de pădurea întunecată ce îl înconjura. Creierul lui ignora suferința provocată de tăieturi și vânătăi – julitura din obraz și palmele însângerate după ce alunecase printre crengile copacului. Abia dacă le mai simțea. Dar își simțea mânia în gâtlej, ca pe o bulă de oțel topit. Nu ura nimic mai mult decât eșecul, decât faptul că cineva i se punea în cale, mai ales când succesul părea atât de la-ndemână. Prada îi fusese furată și acum era neputincios. Pierduse.

Pentru moment.

Mai aștepta o vreme cu respirația domolindu-i-se, în timp ce mânia i se preschimba într-o furie mocnită. Capul i se lăsă pe-o parte când auzi, în depărtare, sunetul unei sirene. Șuierul ambulanței căpătă amploare când aceasta intră pe drumul pustiu, de țară, și trecu în viteză pe lângă ascunzătoarea lui Bozza, colorând cu luminile pâlpâitoare, pentru o clipă, copacii și tufișurile în albastru.

O urmări apropiindu-se de intrarea vilei, aflată la două sute de metri mai încolo, pe drum, și încetinind ca să ia virajul. Înainte de a ajunge la destinație, din sensul opus apăru lumina unor faruri. Câteva secunde mai târziu, un Renault hodorogit trecu pe drumul îngust, strecurându-se pe lângă ambulanță. Păru să încetinească în timp ce aceasta intra pe aleea din fața vilei, apoi prinse viteză și Bozza îi auzi pârâitul motorului din ce în ce mai

aproape. Când trecu prin dreptul lui, se strecura deja printre copaci, îndreptându-se către locul unde își ascunsese automobilul Porsche.

Îl ajunse din urmă repede și cu ușurință. După ce se apropie, așteptă să ajungă la o curbă, unde drumul se ramifica. Atunci stinse luminile. Dacă șoferul Renaultului îi acordase atenție, în momentul acela nu putea decât să aibă impresia că mașina din spatele lui o luase în cealaltă direcție.

Concentrându-și cu îndârjire atenția, conduse autoturismul întunecat și invizibil pe drumul întortocheat ghidându-se numai după luminile palide de poziție ale Renaultului. După câțiva kilometri, prada lui încetini și intră pe aleea ce ducea către un mic hotel de țară. Parcă mașina pe marginea drumului, coborî și se lăsă să alunece la pământ.

Hope și americanca nu-l observară în timp ce intrau în hotel, dar el era la numai cincizeci de metri depărtare, în întuneric. Stătea sub copaci, cu ochii ridicați înspre clădire, când văzu lumina aprinzându-se. Fereastra din mijloc, la primul etaj.

Timpul trecea. Pe la miezul nopții, zări două siluete în dreptul ferestrei. Dansau. Dansau?! Pe urmă dispărură și fereastra se întunecă.

Bozza mai așteptă o vreme, calculând sistematic planul hotelului. Apoi îl ocoli și găsi o ușă care dădea în bucătărie și care rămăsese descuiată. Se furișă pe culoarele tăcute, până ce ajunse în dreptul camerei care îl interesa. Avea cuțitul de rezervă vârât la centură.

În timp ce strecura șperaclul de sârmă în broască, de sub ușa apartamentului nupțial se prelinse o dâră de lumină

galbenă. Înjură în gând, retrase șperaclul și se îndepărtă pe coridorul întunecat, bătând în retragere. Hope era prea periculos ca să-l înfrunte fără să aibă de partea lui elementul surpriză. Trebuia să mai aștepte până la ivirea unei șanse. Dar avea să apară, avea să apară.

45

Trezindu-se cu o tresărire, Ben auzi pași, zgomotul mișcărilor din camera de deasupra și voci pe coridor, dincolo de ușă. Se uită la ceas și înjură: era aproape nouă. În jur erau aruncate pretutindeni notițele și mâzgăliturile lui din noaptea trecută. Își aduse dintr-odată aminte că descoperise semnătura cifrată a lui Fulcanelli. Vru să-i dea vestea Robertei.

Intră în dormitor și văzu că patul cu baldachin era gol. O strigă din fața ușii camerei de baie și intră după ce nu primi nici un răspuns. Nu era nici acolo. Unde naiba se dusese?

Când coborî ca s-o caute, grupul de turiști englezi lua micul dejun. Nu era nici urmă de ea în sala de mese. Trecu pragul holului pustiu de la intrare. Printr-o ușă îi văzu pe câțiva dintre angajații hotelului, strânși grămadă și vorbind cu aprindere, în șoapte sonore, incitate.

Părăsi hotelul. Poate plecase să se plimbe. Ar fi trebuit să-i spună. De ce nu-l trezise?

Se opri și se uită în jur. Roberta nu se zărea nicăieri. În timp ce se întorcea la hotel, sunetul neașteptat și strident al

unei sirene, venind din spatele lui, îi spulberă gândurile apăsătoare. Se întoarse brusc. Două mașini de poliție frânară în grabă, încadrându-l. Portierele se deschiseră și coborâră câțiva polițiști în uniformă. Ben se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași repezi.

– *Monsieur!*

Trei dintre ei o luaseră pe urmele lui. O stație de emisie-recepție pârâi.

Mări pasul, ignorându-i.

– *Monsieur*, o clipă, vă rog! strigă un polițist, cu voce ceva mai puternică.

Se opri cu spatele la ei, înlemnind. Îl încercuiră. Cel mai tânăr, un puști abia trecut de douăzeci de ani, arunca priviri agitate și își ținea mâna pe patul pistolului. Degetele lui Ben se strecurară sub haină, către Browning. Știa că, dacă făceau o singură mișcare ostilă, toți trei ar fi fost dezarmați și la pământ înainte de a apuca să apese pe trăgaci. Dar cei doi rămași în mașină erau o problemă ceva mai complicată.

– Dumneavoastră ați chemat poliția? îl întrebă un sergent.

– Domnule polițist! Eu v-am telefonat!

Din hotel ieșea unul dintre turiști, un bărbat scund și gras, trecut de șaizeci de ani.

– Scuzați-mă, domnule, i se adresă sergentul lui Ben.

– Ce s-a întâmplat? se interesă el.

Turistul li se alătură. Era agitat, cu răsuflarea tăiată.

– Am văzut cum era răpită o femeie.

Începu să arate cu degetul și să înșire amănuntele. Ben făcu un pas înapoi, ascultându-l din ce în ce mai alarmat.

– S-a întâmplat chiar acolo. Un tip solid. Cred că avea o armă... A dus-o la o mașină... Un Porsche negru... Numere de Italia... Ea se împotrivea. O femeie tânără, roșcată.

– Ați văzut încotro a luat-o mașina?

– A virat la stânga în capătul aleii... nu, la dreapta... ba nu, la stânga, sigur la stânga.

– Când s-a întâmplat asta?

Grăsanul oftă și se uită la ceas.

– Acum douăzeci, douăzeci și cinci de minute.

Cei trei zăboviră ca să ia declarația martorului și ca să interogheze personalul hotelului în timp ce a doua mașină de poliție demara, îndepărtându-se.

– Am văzut-o când a sosit, aseară, împreună cu soțul ei, spunea grăsanul. Stați o clipă... acum îmi aduc aminte, era cel care stătea aici adineauri.

– Tipul blond?

– Da, el era, sunt sigur.

– Unde s-a dus?

– A dispărut acum câteva clipe.

– A văzut cineva unde s-a dus?

De afară se auzi un strigăt.

– Domnule sergent!

Era tânărul recrut. Flutura o foaie de hârtie. Sergentul i-o smulse din mână și făcu ochii mari. Fotografia data probabil de vreo zece ani – păr scurt, privire militărească. Dar atenția polițistului fu atrasă mai ales de cuvintele scrise dedesubt.

RECHERCHÉ
ARMÉ ET DANGEREUX

46

Douăzeci și două de minute mai târziu, unitățile de intervenție speciale ale poliției erau masate în jurul hotelului Royal. Împărțindu-se în grupuri, îmbrăcați în negru și înarmați până în dinți cu mitraliere, puști cu țeava scurtă și lansatoare de grenade lacrimogene, soldații din trupele paramilitare înconjurară clădirea. Turiștii uluiți și membrii personalului se treziră conduși afară și strânși grămadă la o distanță sigură, pe câmp. Vestea se răspândi și, în curând, toată lumea află despre criminalul periculos și înarmat pe care îl căuta poliția. Era un terorist? Un psihopat? Fiecare avea o versiune proprie a poveștii.

Urmele bărbatului ieșiră la iveală, în curând, în spatele hotelului. Dincolo de parcarea mașinilor personalului se afla o pajiște necosită care se întindea către fermele învecinate. Un polițist cu ochii ageri observă o dâră de-a lungul căreia iarba înaltă era înclinată. Cineva alergase de curând pe acolo. Câinii polițiști, niște ciobănești germani, adulmecară imediat mirosul lui Ben Hope. Lătrând furioși și smucindu-se în lese, își conduseră însoțitorii peste câmp, urmați îndeaproape de polițiștii înarmați. Dâra traversa câmpul îndreptându-se către un petic de teren împădurit. Fugarul nu avea cum să fi ajuns prea departe.

Numai că urmele nu duceau nicăieri. Se opreau la marginea pădurii. Polițiștii îl căutară printre copaci, dar nu descoperiră nimic. Parcă s-ar fi topit în văzduh.

Urmăritorii avură nevoie de câteva minute ca să realizeze că cel pe care îl vânau îi păcălise. Se întorsese pe același traseu ca să lase o urmă falsă.

Luându-se din nou după miros, ciobănești germani îi conduseră înapoi, în bucătăria hotelului. Acolo se opriră brusc, dezorientați, strănutând și ducându-și labele la nas. Cineva împrăștiase pe podea conținutul unui borcan mare de piper măcinat, acoperind mirosul.

Între timp, echipa de intervenție, cu căști și haine negre, inspectă pe rând toate camerele hotelului. Înțelegându-se prin semne și acoperindu-se unul pe altul cu armele gata de tragere, trecură cu abilitate de pe coridor pe casa scării și verificară etajele unul câte unul și camerele una după alta, cercetând fiecare cotlon în care s-ar fi putut ascunde fugarul.

Îl găsiră în apartamentul nupțial. Dar nu era bărbatul pe care îl căutau. Era un francez de patruzeci și patru de ani, în chiloți, imobilizat cu propriile lui cătușe de unul dintre stâlpii patului, cu chipul congestionat și ochii ieșiți din orbite la vederea trupelor de poliție care dăduseră buzna, îndreptându-și armele către el. Cineva îi îndesase în gură unul dintre șervetele de masă din dotarea hotelului. Era sergentul Emile Dupont.

Uniforma trupelor speciale era puțin cam largă pentru Ben, iar pantalonii erau cu vreo cinci centimetri prea scurți. Dar nimeni nu remarcă asta când ieși din hotel cu pași mari, plin de încredere și strigându-și ordinele severe către niște polițiști mai tineri. Nimeni nu-i remarcă rucsacul Bergen, neregulamentar. Și nimeni nu observă când își făcu loc prin mulțimea de turiști care trăncăneau, când se strecură într-una dintre mașinile parcate ale poliției și demară fără zarvă.

Martorul spusese că Porscheul negru o luase la stânga. Ezitase. Ben o luă la dreapta. Odată scăpat din hotel, calcă pedala de accelerație, aruncându-și privirea în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu era urmărit. Din stația radio se revărsau necontenit mesaje. Nu putea rămâne prea mult în mașina aceea.

Coborâse la parter numai ca să arunce o privire în micul magazin de haine din holul hotelului. Ben dormea adânc în vestibul, peste o grămadă de notițe și hârtii. Nu voise să-l deranjeze. Oricum, o să se întoarcă în cinci minute, având, în sfârșit, ceva curat și nou cu care să se îmbrace.

Magazinul se deschidea abia la nouă fără un sfert. Își aruncă ochii în vitrină, hotărându-se să-și ia o bluză care îi plăcea și o pereche de jeanși negri. Trebuia să piardă câteva minute, iar aerul dimineții era răcoros și proaspăt. Ieși să se plimbe prin fața hotelului, admirând câteva plante și încercând să nu se gândească la ziua care trecuse.

Nu-l observă pe bărbatul care o ajunse din urmă, venind din spate. Se apropia fără zgomot și cu repeziciune. În clipa următoare, o mână ascunsă într-o mănușă neagră îi astupa gura și vârful tăios și rece al unui cuțit îi apăsa gâtlejul.

– Mișcă-te, cățea! îi șopti în ureche o voce răgușită.

Cuvintele erau neclare, rostite cu accent străin.

În partea opusă a parcării, pe jumătate ascuns după un arbust stufos, ornamental, aștepta un Porsche 911 Turbo, cu portierele deschise. Bărbatul era masiv și puternic. Nu se putea elibera de strânsoarea în care îi prinsese brațul, nici nu putea să țipe cu mâna lui grea apăsată pe gură.

O aruncă grămadă în mașină și pumnul lui o izbi cu forță, în plină față. Simți gust de sânge înainte de a leșina.

Era greu de spus cât se îndepărtaseră înainte ca Roberta să-și vină în simțiri. Mintea i se limpezi repede, în timp ce adrenalina îi zvâcnea în vene. Pe scaunul de alături, în habitaclul strâmt al mașinii sport, chipul răpitorului ei părea cioplit în piatră. Îi ținea cuțitul lipit de stomac, conducând cu o singură mână. Automobilul gonea pe drumul de țară cu o sută cincizeci de kilometri la oră, iar câmpul deschis și copacii răzleți fulgerau pe lângă ei.

Ar fi fost o prostie să încerce să facă ceva. *Murim amândoi. Sau înfige cuțitul în mine.*

Și totuși încercă.

Intraseră pe o serie de serpentine strânse, reducând viteza la optzeci și cinci. Pentru o clipă, atenția bărbatului se îndreptă în altă parte. Ea își repezi pumnul cu toată puterea și îl nimeri în ureche. Cuțitul zăngăni pe podea. El urlă. Roberta sări de pe scaun și înhăță volanul, rotindu-l brusc către ea. Mașina viră nebunește la dreapta, derapă pe pietrișul de pe acostament și se izbi de un copac. Roberta fu azvârlită în portieră, iar forța impactului îl aruncă pe răpitor peste ea. Greutatea trupului lui masiv îi tăie pe moment răsuflarea.

Automobilul se opri într-un nor de praf. În interior, bărbatul o strivea. Sălță cuțitul și îi sprijini lama pe gâtul ei. Își putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi apăsat doar cu puțin mai tare, cum ar pătruns tăișul de oțel ascuțit cu meticulozitate dincolo de stratul de piele și cum și-ar fi început călătoria intenționat înceată către interior, prin

carne, intrând mai adânc și mai adânc în timp ce sângele ar fi început să curgă, mai întâi lent, apoi țâșnind în jeturi, iar el ar fi țintuit-o locului, simțindu-i trupul zvârcolindu-se în strânsoarea lui.

Dar, prin ceața roșie a poftei sale dezlănțuite, își aminti convorbirea telefonică pe care o avusese cu episcopul în timpul nopții.

– Englezul are manuscrisul, îi spusese el lui Usberti, fără să-i mărturisească cum îi scăpase printre degete.

– Îi vreau vii, Franco, îi poruncise vocea celuilalt. Dacă nu poți recupera manuscrisul, trebuie să ne gândim la o metodă prin care să-l silim pe Hope să ni-l dea.

Lui Bozza îi plăcea să lucreze pentru Gladius Domini, dar politica și intrigile nu prezentau nici un interes pentru el. Își coborî supărat ochii către trupul zvâcnind al Robertei Ryder, imobilizând-o pe scaunul mașinii în timp ce ea se zvârcolea, scuipându-l în față. Frustrat fiindcă i se refuza plăcerea de a o ucide, lăsă jos cuțitul, o pocni din nou și demară.

Ben acceleră mașina de poliție furată pe drumurile pustii, ridicând nori de praf. Începuse să se întrebe dacă nu ar fi trebuit s-o ia în direcția opusă, când ajunse la serpentine și văzu urmele negre, proaspete, de frână, care duceau către dreapta, spre pietrișul de pe acostament. Pe marginea drumului, un copac bătrân fusese lovit, coaja era smulsă de pe trunchi și o creangă rămăsese atârnată, bălăbănindu-se ca un braț rupt.

Opri mașina și se lăsă pe vine în afara carosabilului. Găsi fărâme de vopsea neagră, exfoliată, pe pământ și

încastrate în scoarța jupuită a copacului lovit. Ceva întunecat, care scânteia pe marginea drumului, îi atrase privirea. Îl atinse ușor cu degetul. Un strop de ulei de motor, cald încă. Judecând după dimensiuni, urmele de frână fuseseră lăsate de cauciucurile late, puternice, ale unei mașini sport. Un automobil negru, performant, grăbindu-se undeva – trebuia să fie Porscheul. Găsi ulei și ceva mai încolo, pe asfalt, un șir uniform de pete, întinzându-se în direcția în care plecase. Probabil că șoferul dăduse peste o piatră și găurise baia de ulei. De ce lovise mașina? Cât de serioasă era avaria? Dacă automobilul pierdea în continuare o cantitate mare de ulei, avea o șansă să-l găsească, stricat, ceva mai încolo, dar, cu toate că mașina de poliție era rapidă și puternică, sărea prea tare în ochi și, aflându-se înăuntru, el era o țintă ușoară.

Urmări dâra de ulei pe o distanță de câțiva kilometri, ascultând cu atenție mesajele emise printre pârâituri de stația radio a poliției. Așa cum se așteptase, lipsa mașinii fusese remarcată în scurtă vreme, și câteva altele trimise pe urmele ei. Trebuia să schimbe vehiculul, ceea ce îi anula șansele de a ajunge din urmă Porscheul avariat.

La marginea unui cătun liniștit văzu un garaj cu o singură pompă de benzină și un indicator care se legăna scârțâind în bătaia vântului. Dincolo de acesta se întindea un drum noroios, desfundat, care se îndepărta de șosea și pe care intră cu mașina, oftând iritat. După o jumătate de kilometru, descoperi că drumul se termina într-un câmp presărat cu bolovani și plin de hățișuri veștejite și tufe de spini. Își scoase uniforma de polițist și își puse din nou hainele sale, șterse amprentele de pe toate

obiectele din maşină pe care le atinsese, aruncă cheile într-un şanţ şi o luă la fugă spre garaj.

Mecanicul îşi ridică privirea când bărbatul înalt şi blond trecu prin deschizătura din oblonul metalic şi intră în atelier. Îşi frecă bărbia ţepoasă cu degetele aspre, înnegrite, se îndepărtă de Fiatul uzat pe care îl repara şi îşi aprinse o ţigară. Da, văzuse un Porsche negru trecând pe acolo. Cu mai puţin de o oră înainte. Frumoasă maşină, păcat că era lovită. Părea că se izbise de ceva. Tot pasajul roţii din spate înfundat. Făcea un zgomot aparte, de parcă roata s-ar fi frecat de ceva.

– Număr de înmatriculare italian? Ţicniţii ăia au dat peste mine, spuse Ben. M-au scos de pe drum, ceva mai încolo. Am mers pe jos câţiva kilometri.

– Vreţi să vă remorchez?

Mecanicul îşi smuci bărbia în direcţia unui tractor ruginit din curtea din faţă.

– Nu, am un contract special cu compania de asigurări. Trebuie să le dau un telefon. Mulţumesc, oricum.

În timp ce vorbeau, Ben îşi roti ochii în jur. Alături de garaj era o mică expoziţie, care oferea spre vânzare mai ales automobile mici, uzate, şi camionete. Dădu cu ochii de ceva interesant

– Spune-mi ceva, totuşi: aia e de vânzare?

Nu se mai urcase pe o motocicletă de mai bine de zece ani. Ultima pe care o folosise fusese o motoretă veche, rapidă, de armată, care vibra ca un ciocan pneumatic şi lăsa ulei peste tot. Triumphul Dakota 900 cu trei cilindri,

lucios şi de mare putere, cu care călătorea acum, era un alt tip de motocicletă, extraordinar de puternică şi mai rapidă decât orice alt vehicul pe care îl folosise vreodată. Parcurgea drumul cu ochii după petele de ulei, sperând că micile picături rotunde aveau să-l conducă în locul spre care se îndrepta Porscheul.

După câţiva kilometri, i se opri inima când petele dispărură dintr-odată. Mai înaintă încă vreo doi, privind drumul cu atenţie, slăbind manşonul de acceleraţie şi lăsând motocicleta să huruie la viteză redusă. Nimic. Înjură. Fie scurgerea se reparase în mod miraculos, fie maşina fusese remorcată. Chemase depanarea, având în maşină o persoană răpită? Nu părea posibil. Probabil apelase la vreo cunoştinţă din împrejurimi ca să-l remorcheze. Şi dispăruse.

Ben opri motocicleta şi rămase locului, cu ochii aţintiţi la drumul pustiu.

O pierduse pe Roberta.

47

Când ajunse printre copacii de la marginea cătunului Saint-Jean, opri uriaşa motocicletă Triumph, o sprijini pe tija laterală şi îşi agăţă casca de ghidon. Ulicele erau liniştite şi pustii ca întotdeauna. Îl găsi pe părintele Pascal acasă.

– Benedict, am fost atât de îngrijorat din cauza voastră, spuse părintele Pascal şi îl strânse de umeri. Dar... unde e Roberta?

Ben îi povesti ce se întâmplase, în timp ce fața preotului se lungea tot mai mult. Se lăsă să cadă deznădăjduit pe un scăunel, arătându-și dintr-odată toți cei șaptezeci de ani.

– Nu pot să rămân prea multă vreme, zise Ben. Poliția n-o să piardă vremea și o să facă legătura dintre Renaultul de la hotel și dumneavoastră. Vor veni aici ca să vă pună întrebări despre mine.

Pascal se ridică în picioare. Avea în ochi un licăr pătimaș, pe care Ben nu i-l mai văzuse până atunci. Îl prinse de braț.

– Vino cu mine. Știu un loc mai bun unde putem sta de vorbă.

În biserică, Ben îngenunche în confesional. Chipul preotului nu se vedea decât pe jumătate prin ferestruica zăbrelită dintre ei.

– Nu-ți face griji din pricina poliției, Benedict, spuse Pascal. N-o să le spun nimic. Dar ce-ai de gând? Mi-e teamă pentru Roberta, o teamă cumplită.

Ben părea descurajat.

– Nu știu cum e mai bine.

Nu putea lăsa un copil muribund în așteptare. Fiecare minut de întârziere îi micșora șansele de supraviețuire. Putea să plece și să-și continue misiunea – dar asta era totuna cu a semna condamnarea Robertei la moarte. Sau o putea lua pe urmele ei, dar, dacă nu mai era în viață sau dacă nu reușea s-o găsească, risca să sacrifice fetița degeaba.

– Nu le pot salva pe amândouă.

Dus pe gânduri, Pascal păstră tăcerea preț de un minut sau două.

– Ben, ai în față o decizie dificilă. Dar trebuie să alegi. Și, odată ce o vei fi făcut, nu trebuie s-o regreți niciodată. În viața ta sunt, deja, prea multe păreri de rău. Chiar dacă alegerea o să provoace suferință, nu trebuie să te uiți înapoi. Dumnezeu va ști că inima ta a fost curată.

– Părinte, știți ce este Gladius Domini? întrebă Ben.

Pascal păru surprins.

– În latinește, înseamnă „sabia lui Dumnezeu". O expresie stranie. De ce mă întrebi?

– N-ați auzit niciodată de o grupare, de o organizație cu numele ăsta?

– Niciodată.

– Vă amintiți, părinte, că mi-ați povestit despre un episcop...

– Sst, îl întrerupse preotul, privindu-l cu insistență, apoi continuă în șoaptă. E cineva aici.

Străbătu culoarul central dintre scaune și îi întâmpină pe polițiști sub arcada de la intrare.

– Părintele Pascal Cambriel?

– Da.

– Sunt inspectorul Luc Simon.

– Să stăm de vorbă afară, spuse Pascal, scoțându-l din biserică și închizând ușa în urma lor.

Simon era obosit. Abia coborâse din elicopterul poliției, la Le Puy. Acolo îl pierduse pe Ben Hope, dar spera că acesta avea să reapară undeva, în curând. Avusese dreptate, dar motivul pentru care urmele se îndreptau către acel cătun prăfuit, uitat de Dumnezeu, depășea puterea lui de înțelegere. Îl durea capul și simțea lipsa cafelei.

– Cred că ați pierdut o mașină, i se adresă el lui Pascal. Un Renault 14?

– Da? făcu Pascal aparent surprins. Cum adică, l-am pierdut? Nu l-am mai folosit de câteva săptămâni, dar, din câte știu eu, este încă...

– Mașina dumneavoastră a fost găsită la hotelul Royal, lângă Montségur.

– Ce căuta acolo? întrebă Pascal, mirat.

– Am venit aici sperând să aflu, răspunse Simon, cu suspiciune în glas. Părinte, mașina dumneavoastră e implicată în urmărirea unui criminal extrem de periculos.

Pascal clătină din cap, cu privirea în gol.

– Toate astea sunt atât de șocante.

– Cu cine stăteați de vorbă acolo, înăuntru? întrebă Simon, arătând către biserică.

Dădu să deschidă ușa grea, de forma arcadei. Pascal i se așeză în drum. Părea, dintr-odată, de două ori mai voinic.

– Ascultam spovedania unuia dintre enoriașii mei, mârâi el. Iar orice spovedanie e inviolabilă. Enoriașii mei nu sunt criminali. Nu vă îngădui să profanați casa Domnului.

– Puțin îmi pasă a cui casă e, ripostă Simon.

– Atunci va trebui să treceți de mine cu forța, spuse Pascal. Nu vă permit să intrați înainte de a veni cu un mandat de percheziție.

Simon îl măsură câteva secunde cu o privire aspră.

– O să ne revedem, spuse el, făcând stânga împrejur și îndepărtându-se.

Urcându-se în mașina cu care venise, Simon spumega de furie.

– Ticălosul ăsta bătrân știe ceva, îi spuse el șoferului. Să mergem.

Imediat ce ajunseră în piața satului, îi ceru să oprească. Coborî și se îndreptă sprinten cu pași mari, către bar.

Comandă o cafea. Din spatele încăperii, cei trei bătrâni care jucau cărți se întoarseră să-l privească. Simon își puse legitimația de polițist pe tejghea. Barmanul o privi cu indiferență.

– A văzut cineva niște străini prin sat de curând? întrebă Simon, adresându-li-se tuturor celor prezenți. Caut un bărbat și o femeie; nu sunt francezi.

Polițiștii se întoarseră mai curând decât se așteptase Pascal. După nici cinci minute, Simon parcurgea cu pași mari culoarul dintre scaune și zgomotul pașilor lui grăbiți reverbera în biserica pustie.

– Ați uitat ceva, domnule inspector?

– Sunteți un mincinos foarte bun, îi răspunse Simon preotului, cu un zâmbet rece. Acum, aveți de gând să-mi spuneți adevărul sau preferați să vă arestez pentru obstrucționarea cursului justiției? Anchetez o crimă.

– Eu...

– Nu încercați să-mi vindeți gogoși. Știu că Ben Hope a fost aici. A stat la dumneavoastră. De ce îl acoperiți?

Pascal oftă. Se așeză într-o strană, odihnindu-și piciorul bolnav.

– Dacă se dovedește că ați adăpostit un criminal, continuă Simon, vă îngrop atât de adânc în rahat, încât n-o să mai ieșiți de acolo niciodată. Unde e Hope și unde a dus-o pe doamna doctor Ryder? Știu că aveți răspunsurile, așa că ați face bine să vorbiți.

Își scoase pistolul și deschise ușile tuturor confesionalelor cu câte o smucitură.

– Nu e aici, spuse Pascal, uitându-se furios la revolver. Trebuie să vă cer să lăsați arma, domnule inspector. Amintiți-vă unde vă aflați.

– În prezența unui mincinos și a unui posibil complice la crimă. Acolo mă aflu, ripostă Simon și trânti ușa ultimului confesional, iar zgomotul umplu biserica de ecouri. Acum vă sugerez să începeți să povestiți.

Pascal îi aruncă o privire încrâncenată.

– N-am nimic de spus. Ceea ce mi-a mărturisit Ben Hope este între el, mine și Dumnezeu.

– O să vedem ce părere are judecătorul, pufni Simon.

– Dacă vreți să mă arestați, n-aveți decât, zise Pascal, cu voce egală. Am fost închis în locuri mai rele, în timpul războiului din Algeria. Dar n-o să aflați nimic de la mine. Nu vă spun decât un singur lucru. Hăituiți un nevinovat. Nu e criminal. Omul ăsta nu face decât lucruri bune. Am cunoscut puțini bărbați atât de curajoși și de virtuoși.

Simon râse zgomotos.

– A, da, sunteți chiar atât de sigur? Atunci, părinte, poate că v-ar face plăcere să-mi vorbiți despre faptele lui sfinte și caritabile.

48

Motocicleta Blackbird se îndepărtă cu iuțeală de Saint-Jean, străbătând terenul accidentat cu Ben aplecat

deasupra rezervorului în vreme ce vântul îi urla pe lângă cască, iar drumul îi dispărea fulgerător sub picioare. Chibzuia asupra următoarei mișcări, cu chipul înăsprit. În adâncul inimii, știa că nu avea de făcut decât un singur lucru – să o găsească pe Roberta. Dar ea putea fi oriunde. Era posibil să fi murit deja.

Încetini în apropierea unei curbe mărginite de un perete de culoarea nisipului și de o râpă abruptă ce se pierdea în pădurea de dedesubt. Motocicleta se înclină puternic în timpul virajului și genunchiul îi trecu razant pe deasupra caldarâmului. Acceleră în vârful curbei și se redresă, repezindu-se vijelios înainte, cu zgomotul motorului transformându-se într-un urlet pornit dintre genunchii lui.

Departe, în față, soarele arunca sclipiri metalice. Ben înjură din spatele vizorului întunecat. În capătul drumului drept, la trei sute de metri distanță, poliția blocase șoseaua și oprea toate vehiculele. Probabil că de-acum, pe tot cuprinsul Languedoc-ului fusese mobilizată o întreagă armată de polițiști – crimă la vila Manzini, răpire și un fugar disperat bătând drumurile. Fotografia lui ajunsese cu siguranță sub ochii fiecărui polițist din regiune.

Încetini. Patru mașini de poliție, polițiști cu pistoale automate în bandulieră, dar gata să tragă. Opriseră un break Volvo. Șoferul coborâse din mașină și i se verificau actele. Ben nu avea așa ceva și ar fi fost reținut imediat ce i s-ar fi cerut să-și scoată casca.

Ceea ce n-ar fi fost o foarte mare problemă – era genul de necaz în care ar fi intrat împotrivindu-se arestării și știa că ar fi fost silit de împrejurări să se opună. Nu voia să fie nevoit să-i rănească și nu-și putea permite să stârnească o

mie de poliţai – şi de soldaţi, mai mult decât probabil – care să întoarcă pe dos tot sudul Franţei căutându-l, când el avea nevoie de fiecare minut ca s-o găsească pe Roberta şi ca să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse.

Frână şi motocicleta se opri în mijlocul drumului, la o sută de metri de filtrul de poliţie. Rămase locului, turând o clipă motorul în gol. Dacă trecea în viteză de barieră, era posibil ca poliţiştii să tragă după el. Era prea periculos. Răsuci ghidonul şi întoarse strâns în loc, apoi accelera la maximum şi îşi simţi braţele întinzându-se, iar roata din spate se învârti nebuneşte, fulând din cauza sforţării brutale a motorului.

În timp ce motocicleta câştiga tot mai multă viteză şi drumul îi şerpuia înainte atât de repede pe cât se simţea în stare să reacţioneze, aruncă o privire grăbită în oglinda retrovizoare cu montaj aerodinamic şi văzu că erau pe urmele lui – faruri şi străfulgerări albastre, apoi urletul unei sirene. Accelera şi mai tare, cutezând să mărească puterea motorului. Defileul înalt cobora într-o succesiune nesfârşită de curbe şi stâncile îi dispărură fulgerător din vedere în vreme ce se îndrepta vertiginos către o vale împădurită. În oglinzile sale, imaginea maşinii poliţiei, deja mult rămasă în urmă, se transformă într-un grăunte minuscul. În faţă i se deschise o porţiune de drum drept, purtându-l în susul unei pante prelungi, printre pâlcuri masive de copaci cu frunzişul verde-auriu. Când ieşi din pădure şi drumul începu să urce, abrupt, către următoarea trecătoare dintre munţi, automobilul poliţiei dispăruse.

Părăsi şoseaua la următoarea intersecţie, ştiind că mai multe maşini aveau să vină în căutarea lui, şi urcă

tot mai mult pe drumul șerpuitor, până când întreaga vale a râului Aude se așternu sub el, jos, departe, ca o reproducere miniaturală. Traseul unduitor se transformă într-o potecă desfundată, imposibil de parcurs cu motocicleta. Opri lângă buza unei prăpăstii, propti vehiculul și coborî, desfăcându-și catarama căștii și mergând cam țeapăn din cauza șederii îndelungate în șa.

În depărtare se deslușeau, ici și colo, ruinele vechilor fortărețe și castele, fărâme de piatră cenușie cu contururi zigzagate, profilate pe fundalul pădurii și al cerului. Se apropie de marginea prăpastiei, până când vârfurile pantofilor îi ieșiră în afara peretelui abrupt. Privi în jos, în hăul amețitor de câteva sute de metri.

Ce era de făcut?

Avu impresia că rămăsese așa o eternitate, cu vântul rece al muntelui șuierând în jur. Întunericul părea să îl cuprindă în strânsoarea lui. Își scoase sticla plată. Încă mai era pe jumătate plină. Închise ochii și o duse la buze.

Încremeni. Îi suna telefonul mobil.

– Benedict Hope? îi răsună în ureche o voce metalică.

– Cine întreabă?

– O avem pe Ryder.

Vocea amuți, așteptându-i răspunsul, dar el nu dădu nici unul. Bărbatul reluă.

– Dacă vrei s-o mai vezi în viață, ascultă-mă cu atenție și urmează-mi instrucțiunile.

– Ce vreți? întrebă Ben.

– Te vrem pe tine, Hope. Pe tine, împreună cu manuscrisul.

– Ce vă face să credeți că l-aș avea?

– Știm că l-ai luat de la Anna Manzini, continuă vocea. Trebuie să ni-l aduci personal. Ne întâlnim deseară, în Place du Peyrou, în Montpellier. Lângă statuia lui Ludovic al XIV-lea. La ora unsprezece. Să vii singur. Dacă vedem vreun polițist, o s-o primești pe Ryder înapoi bucată cu bucată.

– Vreau o dovadă că trăiește, ceru Ben.

Auzi un foșnet și înțelese că telefonul îi era trecut altcuiva. Îi ureche îi năvăli brusc vocea Robertei.

– ...ești, Ben? Am...

Vocea i se frânse brusc și cineva smulse mobilul din mâna ei.

Ben cântări rapid situația. Era în viață, iar indivizii nu aveau s-o ucidă înainte de a obține ceea ce își doreau. Iar asta însemna că putea trage de timp.

– Am nevoie de patruzeci și opt de ore, spuse.

Urmă o tăcere îndelungată.

– De ce? întrebă vocea.

– Pentru că nu mai am manuscrisul, minți Ben. E ascuns la hotel.

– Du-te și recuperează-l, zise vocea. Ai la dispoziție douăzeci și patru de ore; altfel femeia moare.

Douăzeci și patru de ore. Ben se gândi o clipă. Indiferent ce plan ar fi reușit să urzească pentru a o scoate din mâinile lor, avea nevoie de mai mult timp ca să îl pună în aplicare. Negociase de multe ori cu criminalii și știa care erau raționamentele lor. Uneori erau inflexibili, își mențineau pretențiile și erau gata să ucidă victima cât ai bate din palme, dar asta se întâmpla mai ales atunci când nu aveau mare lucru de câștigat, când negocierile eșuau sau

când li se părea că nimeni nu avea de gând să le plătească. Dacă indivizii își doreau manuscrisul cu înverșunare și erau siguri că el avea să li-l aducă, putea să mizeze totul pe cartea asta. Îl făcuse deja pe tip să dea înapoi. Putea să mai întindă puțin coarda.

– Stai o clipă, spuse, cu voce calmă. Să fim rezonabili. Avem o problemă. Mulțumită oamenilor voștri, hotelul mișună acum de polițiști înarmați până-n dinți. Nu mă îndoiesc că pot recupera manuscrisul, dar am nevoie de ceva mai mult timp.

O altă pauză îndelungată, o conversație nedeslușită în fundal. Pe urmă, din nou, vocea bărbatului:

– Ai treizeci și șase de ore. Până mâine seară la ora unsprezece.

– O să fiu acolo.

– Ai face bine să fii, Hope.

49

Sediul poliției, Montpellier

Automatul înghiți monedele lui Luc Simon și aruncă un jet subțire de lichid maroniu într-un pahar de plastic. Paharul era atât de fragil, încât abia reuși să-l ridice fără să verse pe el toată cafeaua. Sorbi o înghițitură pe coridor, în timp ce se întorcea în biroul lui Cellier, și își miji ochii.

Pe peretele culoarului se afla unul dintre acele afișe pe care le văzuse pretutindeni și care se refereau la un adolescent dispărut cu câteva zile înainte. În cârciuma murdară

din cătunul bătrânului preot era unul ţintuit de perete cu ace cu gămălie.

Se uită la ceas: Cellier întârziase deja mai mult de zece minute. Trebuia să facă schimb de informaţii despre cazul lui Hope şi să-i arate datele proaspete, abia primite prin Interpol. De ce se mişca toată lumea atât de al naibii de încet? În timp ce se tot foia în sus şi-n jos, se uita întruna la afiş.

Luă încă o gură de cafea şi decise că, pur şi simplu, nu putea să bea porcăria aia. Vârî capul pe uşa din sticlă ondulată a biroului lui Cellier. Secretara îşi ridică ochii de pe textul pe care îl dactilografia.

– Există pe-aici vreun loc în care pot găsi o ceaşcă de cafea acceptabilă? întrebă el. Cineva v-a umplut automatul cu lături.

Secretara zâmbi.

– Ceva mai încolo, pe stradă, e un local bun, domnule. Eu acolo mă duc întotdeauna.

– Mulţumesc. Când se-ntoarce şeful tău, dacă se mai întoarce vreodată, spune-i că revin în câteva minute, OK? Ăă, unde pot să vărs mizeria asta?

– Daţi-mi-o mie, domnule, spuse femeia râzând şi inspectorul se întinse peste birou ca să-i dea paharul.

În faţa ei era deschis un dosar, în care se vedea o fotografie a lui Marc Dubois, puştiul dispărut. Deasupra dosarului se aflau câteva obiecte, puse într-o punguţă transparentă de plastic.

– OK, mă întorc într-o secundă. Cafeneaua aia e încolo, sau încolo? întrebă el, arătând în susul şi în josul străzii care se vedea pe fereastră.

– Încolo.

Simon dădu s-o ia spre ușă, dar se opri brusc. Se întoarse cu fața către biroul secretarei și se aplecă, dornic să mai arunce o privire dosarului.

– De unde a apărut asta? se interesă.

– Ce anume, domnule?

– Chestia asta din punguță – și apăsă cu degetul, prin plastic, pe obiectul care îi atrăsese atenția. Unde au găsit-o?

– Totul se referă la cazul Dubois – un carnețel și alte câteva lucruri de-ale băiatului dispărut.

– Și asta de aici?

Arătă cu degetul. Ea se încruntă.

– Am impresia că au găsit-o în dormitorul băiatului. Dar cred că e lipsită de importanță. Tocmai actualizam datele din dosar. De ce întrebați?

Prea grăbit ca să meargă pe jos până la cafenea și înapoi, cale de trei cvartale, Simon sări în mașina neînmatriculată care îi fusese pusă la dispoziție și demară. Ieși din local după trei minute, cu o brioșă și o cană cu ceva care mirosea și semăna mult mai mult a cafea adevărată. Se urcă din nou în mașină și sorbi o înghițitură. Ah, da, era mult mai bună. Cafeaua îl ajută să-și ordoneze gândurile.

Era atât de cufundat în ele, încât nu observă că cineva se apropiase de mașină decât atunci când Ben Hope deschise portiera, așezându-se lângă el și lipindu-i de tâmplă un mic pistol Beretta.

– Vreau obiectul ăla de calibrul .38, spuse Ben. Cu mare grijă, imediat.

Simon ezită o clipă, apoi oftă, își scoase revolverul încet din toc, ținându-și degetele la o distanță vizibilă de trăgaci, și i-l întinse lui Ben cu patul înainte.

– Ai tupeu, Hope.

– Să facem o plimbare.

Ieșiră din oraș în tăcere, luând-o către nord-vest, spre Bois de Valène și apoi pe drumul împădurit de pe malul râului Mosson. După câțiva kilometri, Ben arătă către un gol dintre copaci.

– Pe aici, spuse.

Mașina poliției intră prin hârtoapele unui drum de țară și ajunse într-un luminiș umbros. Ben îl coborî pe Simon din mașină sub amenințarea armei și îl conduse către o breșă dintre copaci, prin care se vedea malul râului, unde apa de un albastru strălucitor clipocea și bolborosea lovindu-se de pietre.

– Ai de gând să mă împuști, domnule maior Hope? întrebă Simon.

– M-ai verificat, zâmbi Ben. N-aș face așa ceva. O să purtăm o mică discuție în acest loc superb.

Simon se întrebă dacă Ben avea să se apropie suficient de mult ca să-i poată smulge pistolul. Se părea că asta n-avea să se întâmple.

Se îndreptară spre mal. Ben îi ceru să se așeze pe un pietroi plat, arătându-i-l cu arma. El se instală la doi metri de detectiv.

– Despre ce trebuie să stăm de vorbă? întrebă Simon.

– Pentru început, am putea vorbi despre modul în care o să-ți iei copoii de pe urmele mele.

Simon râse.

– De ce aș face-o?

– Pentru că nu sunt eu criminalul pe care-l cauți.

– Nu? Se pare că, oriunde te-ai duce, lași în urmă cadavre, zise Simon. Iar un nevinovat nu răpește un polițist sub amenințarea armei.

– N-o să devină un obicei.

– Îți dai seama că gestul poate fi luat drept dovadă a vinovăției.

– Știu, răspunse Ben, dar am o misiune și nu mi-o pot duce la bun sfârșit dacă oamenii dumitale mă urmăresc pas cu pas.

– Asta e meseria noastră, Hope. Unde e Roberta Ryder?

– Ai aflat deja. A fost răpită.

– A fost răpită de atâtea ori, încât le-am uitat numărul, răspunse Simon.

– Acum s-a întâmplat pentru prima dată. Noi doi lucrăm împreună.

– La ce?

– Îmi pare rău, asta nu-ți pot spune.

– Să înțeleg că m-ai adus până aici ca să-mi spui totuși ceva?

– Da. Cuvintele Gladius Domini au vreo semnificație pentru dumneata?

Simon păstră o clipă tăcerea.

– Da, adevărul e că au. Erau tatuate pe trupul uneia dintre victimele tale.

– N-a fost victima mea. Ai lui l-au împușcat. Cu un glonț pregătit pentru Roberta Ryder – sau pentru mine.

– În ce naiba sunteți implicați, Hope?

– Cred că e vorba de o sectă creștină fundamentalistă. Sau poate ceva mai mult decât de o sectă. Sunt foarte bine organizați, au bani și nu glumesc. Roberta e în mâinile lor.

– De ce? Ce vor de la ea?

– De o săptămână încearcă să ne ucidă pe amândoi. Nu știu sigur de ce. Dar o pot salva.

– Asta e treaba poliției, protestă Simon.

– Nu, ține de domeniul meu. Știu ce se întâmplă când se amestecă poliția într-un caz de răpire. Am văzut-o adesea. Victima sfârșește de obicei într-un sac de plastic. Trebuie să vă dați deoparte și să mă lăsați pe mine să mă ocup de asta. O să vă ofer ceva în schimb.

– Nu te afli pe o poziție care să-ți permită să negociezi cu mine.

Ben zâmbi.

– Nu? Eu sunt cel care are arma.

– Ce te face să crezi c-o să scapi de mine, domnule maior Hope?

– Și ce te face pe tine să crezi c-o să scapi de mine, domnule inspector Simon? ripostă Ben. Aș fi putut să te ucid. Și pot să dau de dumneata oricând.

– Mda. Crime care nu lasă urme. Pentru asta vă antrenează, nu-i așa?

– Nu te amenințe. Vreau să ne ajutăm unul pe altul.

Simon ridică din sprâncene.

– Ce am de câștigat?

– Îți spun cine i-a ucis pe polițiștii de pe chei. Și cine sunt cei care l-au ucis pe Michel Zardi și au încercat s-o omoare și pe Roberta Ryder atunci când ai crezut că era nebună.

Simon își lăsă ochii în jos, stânjenit de amintirea celor întâmplate.

– Asta numai pentru început, continuă Ben. Cred c-o să fii surprins când o să afli încotro conduc urmele.

– OK, și ce vrei în schimb?

– Aș vrea să faci ceva pentru mine.

Ben îi aruncă un cartonaș cu numărul de telefon pe care îl aflase de la chelul de sub pod.

– Ce-i ăsta? întrebă Simon, coborându-și ochii asupra lui cu un aer nedumerit.

– Ascultă-mă. Pune cei mai buni oameni din Paris să-l sune pe tipul ăsta. Răspunde la numele de Saul. Omul dumitale trebuie să se dea drept Michel Zardi.

– Dar Zardi e mort.

Ben încuviință din cap.

– Da, dar Saul crede că trăiește. Și își închipuie probabil că lucrează, cumva, mână-n mână cu mine. Nu-ți bate capul cu amănuntele. Spune-i lui Saul că Ben Hope s-a întors la Paris, că l-ai prins în cursă și că e în mâinile tale. Spune-i că i-l poți preda în schimbul unei sume de bani – să fie una cât mai mare. Stabilește o întâlnire.

Simon își mușcă buzele, încercând să coreleze totul.

– Spune-le oamenilor tăi să-l aresteze pe Saul, continuă Ben. Strângeți-l bine cu ușa. Spuneți-i că poliția a aflat totul despre Gladius Domini, că tipul ăla chel l-a vândut înainte de a muri, și că ar fi de dorit să facă mărturisiri complete.

– Nu mai pricep nimic murmură Simon, încruntându-se.

– O să te lămurești dac-o să faci ce-ți spun. Dar trebuie să vă mișcați repede.

Simon rămase tăcut câteva minute, întorcând spusele lui Ben pe toate părțile. Acesta se relaxă, punându-și pistolul pe genunchi. Luă o piatră și o aruncă în râu, cu un plescăit.

– Așadar, mai spune-mi câte ceva despre Roberta Ryder, zise Simon. Sunteți un cuplu, cum s-ar spune?

– Nu, răspunse Ben după o pauză.

– Bărbații ca noi nu sunt pe placul femeilor, făcu Simon, dus pe gânduri, imitându-l pe Ben și aruncând o altă piatră; o privire descriind un arc în lumina soarelui, căzând în râu și stârnind cercuri din ce în ce mai largi pe oglinda apei. Suntem lupi singuratici. Vrem să le iubim, dar nu suntem în stare decât să le facem să sufere. Așa că ne părăsesc...

– Vorbești din experiență?

Simon îl privi cu un zâmbet trist.

– A spus că viața lângă mine nu se deosebește de moarte. Că moartea e singurul lucru la care sunt în stare să mă gândesc și despre care sunt în stare să vorbesc. Asta e meseria mea, e singurul lucru la care mă pricep.

– Te pricepi destul de bine, spuse Ben.

– Destul de bine, încuviință Simon. Dar nu suficient de bine. După cum te-ai grăbit să subliniezi, tu ești cel cu arma.

Ben îi înapoie pistolul.

– Ca o garanție a bunelor mele intenții.

Surprins, Simon strecură arma la locul ei, în toc. Ben îi oferi o țigară și fumară în tăcere, urmărind curgerea apei și ascultând ciripitul păsărilor. Pe urmă, Simon se întoarse spre Ben.

– Foarte bine. Să presupunem că mă implic, alături de tine, în povestea asta. Dar vreau să mai faci ceva în schimb.

– Ce anume?

– Să ne ajuți să găsim un adolescent dispărut. Cu asta te ocupi, nu-i așa?

– Ți-ai făcut într-adevăr foarte bine temele.

– Prietenul tău, preotul, mi-a povestit. La început nu l-am crezut, așa că am recurs la niște verificări prin Interpol. Nu știi nimic despre cazul lui Julián Sanchez, băiatul răpit, nu-i așa? Poliția spaniolă încă se mai întreabă cine a fost misteriosul salvator care a lucrat cu atâta... rigurozitate.

Ben ridică din umeri.

– Între noi fie vorba, s-ar putea să știu câte ceva. Dar de data asta nu pot să te-ajut. N-am timp. Trebuie s-o găsesc pe Roberta.

– Și dacă ți-aș spune că între răpirea ei și această dispariție există o legătură?

Ben îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce naiba vrei să spui?

Simon zâmbi.

– În dormitorul băiatului s-a găsit un medalion de aur. Sunt sigur că vei recunoaște simbolul gravat pe el: o sabie și o banderolă pe care sunt inscripționate cuvintele Gladius Domini.

50

– Alte întrebări? Oameni buni, de ce nu vă duceți să-mi căutați băiatul, în loc să veniți pe aici tot timpul?

Natalie Dubois îl conduse pe Ben în locuința ei simplă, modestă, și îl pofti în salon. Era o blondă mărunțică, până-n patruzeci de ani, palidă, vizibil încordată, cu cearcăne mari și negre sub ochi.

– Nu durează mult, îi promise el. N-am nevoie decât de câteva amănunte.

– Le-am spus deja totul celorlalți polițiști, ripostă ea. Lipsește de zile întregi – ce altceva mai trebuie să știți?

– *Madame,* sunt specialist în acest domeniu. Vă rog, sunt încredințat că, dacă o să colaborăm, avem mult mai multe șanse de a-l găsi pe Marc cât mai repede. Pot să mă așez?

Își scoase carnetul și pixul.

– Știu, pur și simplu, că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. O simt. Cred că n-o să-l mai văd niciodată.

Doamna Dubois era trasă la față și avea ochii duși în fundul capului. Plângea încet într-o batistă.

– Așadar, când l-ați văzut ultima dată, a plecat cu motoreta. N-a spus unde se duce?

– Sigur că nu, aș fi menționat asta, răspunse ea, enervată.

– Poate îmi puteți da numărul de înmatriculare al motoretei. Băiatul a mai făcut așa ceva până acum? A mai dispărut vreme de mai multe zile, a mai plecat pe undeva?

– Niciodată. A mai venit noaptea târziu de câteva ori, dar nu mai mult de atât.

– Ce știți despre prietenii lui? Este vreunul împreună cu care ar fi putut fugi de acasă, sau cu care s-ar fi putut duce undeva – la un concert, poate, sau la o petrecere, cine știe pe unde?

Ea clătină din cap, smiorcăindu-se.

– Marc nu e genul ăsta de băiat. E timid, retras. Îi place să citească și să scrie povești. Are prieteni, dar nu pleacă în lume cu ei.

– E încă la școală?

– Nu, anul ăsta a terminat mai devreme. Lucrează împreună cu Richard, cumnatul meu, ca ucenic de electrician.

– Tatăl lui Marc locuiește cu dumneavoastră?

Observase că femeia nu purta verighetă.

– Tatăl lui Marc a plecat de aici acum patru ani, spuse ea cu răceală. Nu l-am mai văzut de atunci.

Ben notă în carnet: „Tatăl implicat în răpire?" Femeia râse cu amărăciune.

– Vă înșelați dacă vă închipuiți că l-a luat taică-său. Pe omul ăsta nu-l interesează nimeni în afară de el însuși, nici cât negru sub unghie.

– Îmi pare rău, spuse Ben. Marc e credincios? A spus vreodată că ar vrea să intre într-o organizație creștină, sau altceva similar?

– Nu. Întrebați asta din cauza obiectului pe care l-au găsit în camera lui?

– Medalionul.

– Nu știu de unde a apărut, nu-l mai văzusem până atunci. Polițaii – vreau să spun, ceilalți ofițeri de poliție – cred că l-a furat. Dar Marc nu e hoț.

Doamna Dubois își îndreptă spatele cu un aer defensiv.

– Nici eu nu cred că e hoț. Ascultați-mă, credeți că e posibil să discut cu unchiul lui Marc, cu Richard?

– Locuiește în apropiere, tot pe strada asta. Dar n-o să vă poată spune mai multe decât mine.

– Totuși, aș vrea să-i fac o vizită. Credeți că e acasă acum?

Când se ridică să plece, ea îl prinse de încheietura mâinii și îl privi în ochi.

– *Monsieur,* o să-l găsiți pe băiatul meu?

Ben o bătu ușor pe dosul palmei.

– O să mă străduiesc.

– Băiatul ăsta n-a fost răpit, pentru numele lui Dumnezeu. A fugit pe undeva, probabil că și-a găsit vreo prietenă. Sau vreun prieten – cine naiba mai poate ști, în ziua de azi? spuse Richard, oferindu-i lui Ben o bere. Primul polițai din câți am văzut vreodată care acceptă să bea în timpul serviciului, râse el, în timp ce Ben desfăcea cutia și își trăgea un scaun lângă masa din bucătărie.

– Eu sunt ceea ce s-ar putea numi un consilier extern, îi răspunse el. Ce vă face să fiți atât de sigur că a fugit?

– Păi, între noi fie vorba, băiatul seamănă în partea lui taică-su, fratele meu Thierry. Un pierde-vară în toată puterea cuvântului – în toată viața lui, tipul n-a reușit să facă purici în nici o slujbă, a tot intrat și a ieșit din închisoare, pentru tot felul de găinării. Puștiul îi calcă pe urme, m-am convins, dar maică-sa nu-și dă seama. Crede că e minunea lui Dumnezeu pe pământ. Eu unul regret ziua în care am lăsat-o să-mi propună să-l iau pe micul ticălos drept ucenic. Nu e decât o pierdere de timp și de bani și, dacă nu-l concediez cât mai curând, probabil c-o să se prăjească cu vreo sârmă conectată la curent și vina o să cadă asupra mea...

– Vă înțeleg, dar eu trebuie să tratez această dispariție ca fiind suspectă până când vom afla mai multe. Sunteți unchiul lui și nu are tată. V-a făcut vreodată confidențe, poate despre ceva ieșit din comun?

– Glumiți. Pentru Marc, totul e ieșit din comun. E cu capul în nori.

– Îmi puteți da un exemplu?

Richard își trădă exasperarea printr-un gest.

– Spuneți-i cum vreți. Băiatul ăsta trăiește într-o lume a visurilor: dacă e să te iei după jumătate din câte spune el, ajungi să crezi... știu eu... că ești vecin cu Dracula și că pământul e condus de extratereștri.

Își termină berea și azvârli cutia, rămânând cu o mustață de spumă pe buza de sus. Se șterse cu mâneca.

– Cum ar fi treaba de care ne-am ocupat chiar înainte să fugă de-acasă...

– Sau să dispară.

– Da. Totuna.

Richard îi povesti lui Ben despre pivniță.

– Și pe urmă nu mai contenea să vorbească despre asta. Convins că era ceva ciudat.

Ben se aplecă ușor înainte, puse cutia de bere pe masă și își scoase carnețelul.

– Era o reședință particulară?

– Nu, un soi de loc de adunare pentru credincioși, zâmbi Richard. Știți, un centru din ăla pentru nu se știe ce activitate creștină. Ca un fel de școală. Oameni de treabă, prietenoși, decenți. Și plătesc cu bani gheață.

– Aveți adresa lor?

– Da, sigur.

Richard se duse în antreu și se întoarse răsfoind o agendă groasă.

– Ăsta este, Centrul de Educație Creștină, de lângă Montpellier. Dar vă pierdeți vremea dacă vă închipuiți că mica scârnăvie fără nici un Dumnezeu s-a dus acolo, oftă Richard. Ei, poate las impresia că îl tratez pe puști cu prea

multă asprime. Dacă i s-a întâmplat ceva, îmi cer scuze și îmi înghit cuvintele. Încă trei sau patru zile, până termină banii pe care i-o fi luat din poșeta lui Natalie, și-o să se întoarcă mahmur și cu coada între picioare. Și voi, fraților, pentru asta ne cheltuiți banii din impozite, în loc să prindeți borfași?

Roberta nu știa de câtă vreme zăcea pe patul îngust și tare. Mintea i se limpezi încet, în timp ce strângea din ochi, încercând să-și amintească unde se afla. Amintirile înspăimântătoare îi reveniră. Un tip masiv, puternic, trăgând-o afară dintr-o mașină. O imobilizaseră. Îi injectaseră ceva, țipase. Și leșinase, probabil.

Capul îi zvâcnea și în gură avea un gust rău. Era într-o pivniță întunecată și friguroasă, fără ferestre. Încăperea era lungă și lată, dar ea era închisă într-o celulă minusculă, înghesuită, cu gratii de oțel pe trei laturi. Peretele rece din spatele ei era din piatră. Un singur bec fără abajur atârna de un fir în mijlocul celulei și lumina lui de un galben palid împrăștia sclipiri anemice pe stâlpii groși, tot de piatră.

La câțiva metri depărtare, într-o altă celulă, un adolescent zăcea în letargie pe podeaua de beton. Părea să fie drogat sau mort. Încercă să-l strige. Băiatul nu se clinti.

O păzea un bărbat costeliv, de vreo treizeci de ani. Avea ochi bulbucați, vioi, și o barbă blondă și încâlcită. În banduliera agățată de gât îi atârna o pușcă semiautomată. Se foia tot timpul agitat, încoace și încolo. Roberta îl urmărea cu privirea, calculând dimensiunile pivniței după numărul pașilor lui. De fiecare dată când arunca o

privire către ea, ochii aceia bulbucați o măsurau din creștet până-n tălpi.

După o vreme, temnicerul cel sfrijit fu înlocuit de un bărbat îndesat, cu capul ras, mai bătrân și mai stăpân pe sine. Îi aduse o cană cu cafea slabă și fasole cu orez într-o farfurie de tablă. Pe urmă o ignoră.

Adolescentul din celula alăturată își veni în simțiri. Se ridică amețit în patru labe și se întoarse către ea, privind-o cu ochi injectați.

– Eu sunt Roberta, pe tine cum te cheamă?

Șoapta ei traversă spațiul care îi despărțea.

Băiatul era prea năucit ca să-i răspundă. Se mulțumi să se holbeze la ea. Dar era evident că gardianul îndesat nu voia ca cei doi să stea de vorbă. Luă o seringă dintr-o pungă de plastic, înhăță brațul băiatului printre gratiile cuștii lui și îi injectă o altă doză. După un minut, puștiul căzu din nou grămadă.

– Ce naiba i-ai injectat? șuieră Roberta către paznic.

– Ține-ți gura, cățea, sau îți primești și tu porția.

După care, iarăși, nu-i mai dădu nici un fel de atenție.

I se păru că trecuseră ore de-a rândul până când paznicul îndesat fu înlocuit din nou de slăbănogul bărbos. Curând după ce își reluă supravegherea, bărbatul îi adresă un zâmbet nesigur și ea îi răspunse.

– Hei, ai voie să-mi dai un pahar cu apă, nu-i așa? îi întrebă apoi.

El ezită, apoi se apropie de o masă pe care țineau o carafă și câteva pahare prăfuite.

După ce bău apa, bărbatul păru să aibă intenția de a mai zăbovi în preajma cuștii ei. Roberta îi zâmbi din nou.

– Cum te cheamă?

– A-André, răspunse el, încordat.

– André, vino-ncoace o clipă. Am nevoie de ajutorul tău.

Cu toate că nu mai era nimeni prin preajmă, sfrijitul se uită peste umăr.

– Ce vrei? mormăi el, bănuitor.

– Mi-am pierdut un cercel.

Ceea ce era adevărat, probabil îi căzuse pe undeva, pe drumul dintre pivniță și hotel. Arătă către podea.

– Acolo, în partea ta. Nu ajung până la el printre gratii.

– Du-te naibii, caută-ți-l singură.

Îi întoarse spatele cu o privire acră.

– Te rog? E vechi, face o grămadă de bani.

Asta îi stârni interesul. Ezită, apoi își atârnă pușca automată pe spate și se apropie de ea. Se lăsă în genunchi, căutând prin praf.

– Cam pe unde?

Ea se ghemui, privindu-l printre gratii.

– Chiar acolo, cred... poate ceva mai încoace... da, acolo...

– Nu-l văd.

Se apropie de ea scormonind cu degetele, cu o privire lacomă, concentrată, și Roberta simți un iz de sudoare râncedă amestecat cu parfumul unui deodorant ieftin, un soi de miros de fasole prăjită, rece. Așteptă până când individul aproape atinse gratiile cu capul. Își strecură mâinile printre ele, cu inima începând să-i bată nebunește la gândul a ceea ce se pregătea să facă. Bărbatul fixa cu atenție podeaua. Ea respiră adânc și se întinse după el.

Îl înșfăcă de barbă pe neașteptate, cu amândouă mâinile. El își smuci capul înapoi cu un țipăt înăbușit, dar ea îl ținu strâns, proptindu-se cu genunchii de gratii. Îl smuci cu toată puterea și țeasta lui osoasă se izbi de cușca de oțel. Omul urlă de durere și încercă să o prindă de încheietura mâinii. Ținându-l zdravăn de barbă, ea se aruncă violent înapoi și îl pocni din nou cu capul de cușcă. Tipul se lăsă pe podea, buimăcit, dar zbătându-se încă. Roberta își îngropă degetele în părul lui unsuros, strângându-i-l în pumn și, cu brutalitatea involuntară la care te împinge disperarea, îl pocni iar și iar cu capul de podeaua de beton, până ce încetă să țipe și să se mai zbată. Rămase întins, flasc, cu sângele prelingându-i-se din nasul spart.

Ea îi dădu drumul și se lăsă să cadă în cușcă, ștergându-și sudoarea care îi picura în ochi. Îi văzu inelul cu chei de la brâu și se lungi pe burtă, întinzând brațul către el. Reuși să-l atingă cu degetele încordate și îl desprinse cu mișcări neîndemânatice temându-se că ar fi putut apărea cineva care s-o surprindă. În timp ce încerca pe rând cheile, arunca priviri neliniștite în sus, către ușa de oțel din capul scării.

A patra cheie se potrivi. Împinse cu putere în ușă, ca să urnească din drum trupul bărbatului căzut, apoi ridică pușca automată și și-o atârnă de gât.

– Hei, trezește-te!

Bătu în gratiile cuștii adolescentului, dar el nu-i răspunse. Se gândi să-i deschidă celula și să-l care după ea, dar era prea greu. Dacă reușea să scape de acolo singură, avea să se întoarcă, însoțită de poliție.

Traversă pivnița, alergând către treptele de piatră. Pusese piciorul pe cea de-a treia, dar încremeni când ușa de oțel din vârful scării se deschise dintr-odată. Bărbatul înalt, în negru, apăru în prag, deasupra ei, și ochii li se întâlniră.

Îl știa. Era cel care o răpise. Îndreptă arma spre capul lui fără să ezite și apăsă pe trăgaci.

Însă el continuă să coboare, rânjindu-i cu gura până la urechi. Apăsă pe trăgaci cu mai multă putere, dar era înțepenit, sau ceva se întâmplase, pentru că arma nu voia să funcționeze. Pe ușă mai pătrunseră încă trei paznici, amenințând-o cu puști identice cu cea pe care o ținea în mâini.

Iar își amintiseră să tragă piedica.

Bozza îi smulse arma. O prinse de mână și o smuci către el, apoi îi răsuci brațul cu putere la spate. Durerea o săgetă. Încă o jumătate de centimetru și i l-ar fi rupt. O duse înapoi către cușcă și o azvârli înăuntru. Ușa de gratii se închise în urma ei, zăngănind.

Bozza ardea de dorința de a o ciopârți pe femeia aceasta, încet și cu minuțiozitate. Își scoase cuțitul și frecă lama de gratiile de oțel.

– Când prietenul tău Hope o să ni se predea, îi șopti cu vocea lui răgușită, sugrumată, o să ne distrăm foarte bine cu toții.

Îl scuipă în față și el se șterse, cu un hohot de râs aspru.

Roberta îl privi apoi în timp ce spinteca beregata paznicului slăbănog și îl lăsa să sângereze guițând ca un porc, deasupra canalului de scurgere din mijlocul pivniței.

51

Verile lungi și calde din Franța, viața tihnită, mâncarea gustoasă și vinul îi îndemnau pe o mulțime dintre pensionarii englezi să lase în urmă imperiul insular în destrămare și să se stabilească în Europa continentală. Cei mai mulți dintre expatriații stabiliți aici erau universitari sau oameni de afaceri, dar existau și excepții. Trecuseră ani de zile de când Jack, fostul camarad de arme al lui Ben, părăsise ploiosul oraș Blackpool și își găsise o casă frumoasă pe plajă, în apropiere de Marsilia. Jack se retrăsese pe jumătate din afaceri, dar încă mai avea câțiva clienți. Se ocupa de supravegherea electronică... și alte câteva probleme colaterale.

Motocicleta Triumph Daytona se lansă ca o rachetă pe șoseaua de pe coasta Franței. Marsilia se afla la două ore distanță. Ben intenționa să facă drumul într-una singură.

Cinci ore mai târziu, făcea drumul în sens invers, cu o geantă de voiaj, mare și neagră, fixată de portbagaj.

Aleea largă, asfaltată, străbătea pajiștile cu iarbă bogată, ducând către fațada din sticlă sclipitoare și piatră albă a clădirii cu aspect modern cuibărite printre copaci. Pe unul dintre stâlpii înalți, de piatră, ai porții strălucea o plăcuță de alamă pe care se vedeau o cruce și inscripția: CENTRUL DE EDUCAȚIE CREȘTINĂ. În fața clădirii erau parcate șiruri întregi de mașini. Stând în dreptul intrării, Ben zări camerele discrete de supraveghere, care se roteau, scanând domeniul din ascunzătoarea lor de

frunziș. Porțile din fier forjat erau închise. Alături de ele era montată o altă cameră, cu o sonerie pentru vizitatori.

Probabil că puștiul intrase sărind peste zid, ceea ce însemna că motoreta lui trebuia să fie ascunsă pe undeva, în afara curții. Ben își parcă motocicleta la câțiva metri distanță și se plimbă încoace și încolo, uitându-se cu atenție prin tufișuri și printre copaci. În locul în care acostamentul plin de bolovani și buruieni de pe partea opusă a drumului se contopea cu asfaltul, descoperi urma puțin adâncă lăsată pe pământ de un cauciuc. Acostamentul urca în pantă lină către un pâlc de mărăcini și către copacii de dincolo de ele. Ben se lăsă condus de dâra de iarbă culcată și descoperi, în țărână, o jumătate din urma unui picior. Prin desișul verde răzbătea o strălucire galbenă. Dădu la o parte o creangă frunzoasă și zări partea din spate a unei motorete Yamaha de cincizeci cm^3 ieșind dintre tufișuri. Numărul de înmatriculare de pe plăcuța fixată pe aripa din spate coincidea cu cel pe care i-l dăduse Natalie Dubois.

Ben se întoarse fără zgomot la motocicleta lui. Își făcuse deja planul. Desfăcu cataramele care fixau geanta neagră de voiaj, pe care o așeză cu grijă pe iarbă. Deschise coburii și scoase o salopetă albastră și sculele de electrician.

Când electricianul intră în holul somptuos al Centrului de Educație Creștină, îndreptându-se spre biroul ei, recepționera era pe punctul de a-și începe pauza de cafea. Omul purta o salopetă de lucru și o șapcă, având asupra lui o geantă și o mică cutie cu scule.

– Credeam că lucrările de recablare s-au încheiat, zise fata, remarcând ochii lui frumoși, albaștri.

– Am venit pentru o inspecție finală, *mademoiselle,* răspunse electricianul. Nu durează mult. Trebuie să verific câteva lucruri și să notez câte ceva. Protecția muncii, toată hârțogăria și reglementările privind construcțiile, știți cum e.

Îi arătă o legitimație despre care ea presupuse că era corespunzătoare, cu toate că bărbatul nu-i lăsă răgaz să o citească.

– Ce-i acolo? se interesă fata, arătând către geantă cu o înclinare a capului.

– A, numai colaci de sârmă și diverse alte chestii. Contoare electrice, burghie și discuri de pâslă, diverse unelte. Vreți să aruncați o privire?

Trânti geanta pe birou și-i desfăcu puțin fermoarul, lăsând să se vadă sârmele colorate care dădeau să iasă afară.

– Nu, e OK, zâmbi fata. Pe curând.

52

Place du Peyrou, Monpellier

Dubița fără însemne se opri în piață la ora unsprezece fără un minut. Ben aștepta, așa cum fusese stabilit, lângă statuia lui Ludovic al XIV-lea. Ușile din spate se deschiseră brusc și patru bărbați voinici săriră afară. El ridică brațele, în semn de capitulare, în timp ce îl înconjurau. Un pistol i se înfipse în spate și îl percheziționară. Nu era

înarmat. Îl urcară cu brutalitate în mașină și fu așezat între doi dintre ei, pe o banchetă tare. Geamurile din spate erau vopsite și o placă de lemn izola spațiul în care se aflau de cabina șoferului, împiedicându-l să zărească ceva din lumea exterioară. Dubița demară legănându-se și huruitul motorului diesel reverberă în carcasa metalică.

– Presupun că nimeni n-o să se deranjeze să-mi spună încotro ne îndreptăm? întrebă Ben, proptindu-se cu picioarele în apărătoarea roții din partea opusă ca să nu alunece de pe banchetă.

Nu se aștepta la vreun răspuns. Stăteau în tăcere, asupra lui ațintindu-se fără încetare patru perechi de ochi reci, un Glock de 9 milimetri, un Kel-Tech de calibrul 40 și două pistoale-mitralieră Skorpion.

Călătoriră vreme de patruzeci de minute, hurducându-se prin hârtoape. Judecând după felul în care tresălta vehiculul, probabil că lăsaseră în urmă șoseaua principală și înaintau pe drumuri de țară, așa cum se așteptase. În cele din urmă, dubița încetini, abia târându-se, viră brusc la dreapta și roțile scrâșniră pe pietriș. Apoi intrară pe beton. O zdruncinătură, pe urmă coborârea pe o pantă abruptă. După care se opriră și ușile din spate se deschiseră. Alți bărbați înarmați. O lanternă se aprinse în fața lui Ben. Cineva dădea ordine cu asprime; fu tras afară din mașină și simți în tălpi șocul violent al aterizării. Se aflau într-o parcare subterană.

Se întrebă de ce nu-l legaseră la ochi. De obicei, asta nu putea însemna decât un singur lucru. Dacă îi îngădui dușmanului să vadă atât de multe, o faci pentru că n-ai de gând să-i cruți viața.

Îmboldit de țevile armelor proptite în spate, fu împins în sus pe câteva trepte de piatră. Străbătură clădirea cufundată în beznă, umblând pe culoare întunecoase. Lumina lanternelor venea din spatele lui. În capătul unui coridor lung se afla o ușă joasă. Unul dintre paznici, bărbosul care avea un Skorpion, zăngăni o legătură de chei și descuie lacătele. Ușa grea se deschise și, în lumina lanternelor, văzu că era din fier, nituită și blindată.

Coborâră treptele care duceau într-o pivniță. Ecourile vocilor paznicilor îi arătau că încăperea era imensă. Fasciculele luminoase erau reflectate de piloni de piatră. Și mai era ceva, strălucirea unor bare de oțel. Avu impresia că zărise, în capătul opus al pivniței, un chip orbit de razele de lumină. Era Roberta.

Înainte de a apuca s-o strige, fu condus către o altă ușă. Cineva trase un zăvor de fier, care scrâșni. Ușa se deschise scârțâind și fu împins într-o celulă. Zăvorul ușii trântite în urma lui scrâșni din nou, reintrând în locaș.

Exploră încăperea cufundată în întuneric. Era singur. Pereții erau groși, probabil din două rânduri de cărămizi. Nici o fereastră. Se așeză pe un pat tare și așteptă. Cu excepția licărului verzui, palid, al cadranului ceasului său, nu zărea nici o geană de lumină.

Veniră să-l ia după vreo douăzeci de minute, cam pe la miezul nopții, și străbătu pivnița cavernoasă în sens invers, sub amenințarea armelor.

– Ben?

Era vocea Robertei, ascuțită de spaimă, venind de departe. Paznicul de lângă cușca ei o reduse la tăcere cu o amenințare răstită.

Sus, pe coridoarele întunecate. Un șir de trepte. Mai multă lumină când se apropiară de primul etaj al clădirii. Trecură pragul unei uși și fu orbit de strălucirea bruscă a pereților văruiți în alb și de lumina puternică a neoanelor. Îl conduseră în sus pe altă scară, pe încă un culoar și, pe o ușă, până într-un birou.

La capătul opus al încăperii, un bărbat voinic, cu un aer solemn, se ridică din spatele unei mese de lucru cu tăblia din sticlă. Ben traversă camera înghiontit de țeava armei proptite în spate.

– E o plăcere să vă cunosc în sfârșit, părinte Usberti.

Pe fața lată și arsă de soare a celuilalt se întinse un zâmbet.

– Sunt impresionat. Dar acum sunt arhiepiscop.

Cu un semn din cap, îl invită pe Ben să se așeze pe unul dintre fotoliile de piele de lângă birou, apoi deschise un dulap și scoase două pahare de cristal pentru coniac și o sticlă de Rémi Martin.

– Bei ceva?

– Câtă amabilitate, părinte arhiepiscop.

– N-aș vrea să crezi că nu ne tratăm oaspeții așa cum e cuvine, răspunse Usberti politicos, umplând paharele cu generozitate și concediindu-i pe paznici cu un gest autoritar al mâinii libere; prinse privirea lui Ben, care îi urmărea părăsind încăperea. Sper că mă pot încrede în faptul că n-o să încerci nici unul dintre trucurile dumitale în timp ce stăm de vorbă între patru ochi, spuse, întinzându-i paharul. Te rog să nu uiți că, în momentul ăsta, o armă stă îndreptată spre capul Robertei Ryder.

– Felicitări pentru avansare, zise Ben, în loc de răspuns. Văd că v-ați lăsat acasă veșmintele preoțești.

– Eu ar trebui să fiu cel care te felicită, ripostă Usberti. Ai manuscrisul lui Fulcanelli, nu-i așa?

– Da, îl am, zise Ben, învârtind coniacul în pahar. Acum, ce-ar fi s-o eliberați pe doamna doctor Ryder?

Usberti râse, un hohot adânc, răscolitor.

– S-o eliberez? Planul meu era să poruncesc să fie ucisă imediat ce primeam manuscrisul.

– Dumneavoastră o ucideți pe ea, eu vă ucid pe dumneavoastră, zise Ben, cu voce scăzută.

– Am spus că planul meu *era* să o ucid. Dar m-am răzgândit, răspunse Usberti răsucind paharul pe masă și uitându-se la Ben plin de curiozitate. M-am hotărât să cruț și viața dumitale, domnule Hope, dar trebuie să adaug că pun anumite condiții.

– Un gest foarte mărinimos.

– Nicidecum. Un om ca dumneata îmi poate fi de folos, precizează Usberti cu un zâmbet rece. Trebuie să mărturisesc că am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama. La început te-am urmărit cu mânie în timp ce îmi ucideai oamenii unul câte unul și îmi dejucai toate încercările de a mă descotorosi de dumneata și de Ryder. Te-ai dovedit a fi greu de ucis. Atât de greu, încât am început să mă gândesc că un astfel de om e prea valoros ca să nu-l folosesc în propriul meu avantaj. Vreau să lucrezi pentru mine.

– Adică pentru Gladius Domini?

Usberti dădu din cap, încuviințând.

– Am planuri mari pentru Gladius Domini. Ai putea lua parte la ele. O să fac din dumneata un om bogat. Vino cu mine, domnule Hope. Să facem o plimbare.

Ben îl însoți dincolo de prag, ieșind pe coridor. Paznicii înarmați stăteau de-o parte și de alta a ușii. Îi urmară, mergând la câțiva pași în spatele lor, cu armele îndreptate către Ben. Se opriră în fața unui lift. Usberti apăsă pe un buton și de undeva, de sub picioarele lor, se auzi șuieratul aparaturii hidraulice.

– Spune-mi, Usberti, ce legătură au toate astea cu manuscrisul lui Fulcanelli? De ce te interesează atât de mult?

Ușile liftului se deschiseră cu un vâjâit și intrară, paznicii continuând să-i însoțească.

– Aa, alchimia mă interesează de foarte, foarte mulți ani, răspunse arhiepiscopul, apăsând pe butonul corespunzător parterului.

– De ce? întrebă Ben. Ca s-o distrugi, pentru că e o erezie?

Usberti chicoti încet.

– Asta ți-ai închipuit? Dimpotrivă, vreau să mă folosesc de ea.

Liftul se opri pe nesimțite și coborâră. Ben privi în jur. Erau într-un laborator științific imens, scăldat într-o lumină strălucitoare, unde vreo cincisprezece tehnicieni supravegheau preocupați aparatura, întocmeau diagrame și stăteau în fața computerelor, având cu toții halate la fel de albe și expresii la fel de serioase.

– Bine ai venit în laboratorul de cercetări alchimice al lui Gladius Domini, spuse Usberti, cu un gest larg. După

cum vezi, e un pic mai sofisticat decât cel folosit de doamna doctor Ryder. Echipa mea de oameni de știință lucrează în schimburi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Îl prinse pe Ben de cot și îl conduse în jurul laboratorului. Țevile armelor automate continuau să se îndrepte către el, cu mare grijă.

– Să-ți spun câte ceva despre alchimie, domnule Hope, continuă arhiepiscopul. Presupun că n-ai auzit niciodată de o organizație numită Veghetorii.

– Ba am auzit.

Usberti ridică din sprâncene.

– Ești uluitor de bine informat, domnule Hope. Atunci știi că Veghetorii sunt o grupare selectă din Paris, înființată după Primul Război Mondial. Dintre ei a făcut parte un anume Nicholas Daquin.

– Ucenicul lui Fulcanelli.

– Întocmai. După cum s-ar putea să știi, acest tânăr extrem de inteligent a aflat că profesorul lui descoperise ceva de o importanță colosală.

Usberti se întrerupse o clipă.

– A mai existat și un alt membru al Veghetorilor interesat de descoperirea lui Fulcanelli, continuă el. Se numea Rudolf Hess.

53

În momentul acela, bărbatul cunoscut de câteva persoane numai sub numele de Saul își parca automobilul

Mazda decapotabil, cu două locuri, lângă un vechi depozit părăsit de la marginea Parisului. Noaptea era răcoroasă și deasupra luminilor orașului se vedeau licărind stelele. Se uită la ceas și bătu din picior, așteptând.

Bancnotele din servieta pe care o ținea în mână însumau un sfert de milion de dolari, suma cerută de bărbatul care îi telefonase, în schimbul a ceea ce pretindea că posedă – pe englezul Ben Hope, prizonier, legat și cu căluș.

Bineînțeles că banii erau falși, obținuți de la unul din agenții din Gladius Domini aflați sub comanda lui Saul. Oricum, servieta nu reprezenta nimic altceva decât o diversiune. Cu toate că bancnotele nu erau veritabile, Saul nu intenționa să le înmâneze nimănui. În tocul bine ascuns sub haină avea un pistol automat compact, de calibrul .45. Intenționa să-l folosească imediat ce își primea marfa. Sau dacă avea să-și dea seama că nu exista așa ceva.

Saul nu reușea încă să înțeleagă toată povestea asta cu Michel Zardi. Se părea că îl subestimaseră. Mai întâi izbutise să scape de tentativa de asasinat, apoi reușise cumva să îi ademenească pe cei mai buni dintre oamenii lui, dându-i pradă morții, iar acum pretindea că pusese mâna pe englezul Ben Hope? Nu și-ar fi imaginat niciodată că un mic nătărău ca Zardi ar fi putut avea atât de mult curaj și atâta talent. Dar, dacă era o păcăleală, de data asta nu mai putea să scape. Iar dacă avea să fie cumva însoțit de vreun prieten, Saul își luase deja măsuri de prevedere. Un lunetist din Gladius Domini, înarmat cu o pușcă Parker-Hale de 7.62 milimetri, cu infraroșu, fusese postat pe acoperișul depozitului imediat ce primise telefonul.

După un minut sau două, Saul auzi zgomotul unui motor. Urmări farurile care șerpuiau prin zona industrială, apropiindu-se de depozit. Dubița Nissan ruginită se opri alături de automobilul lui. Șoferul nu era Michel Zardi, ci un grăsan bondoc, mustăcios, purtând o șapcă turtită. O fi unul dintre amicii lui Zardi, își spuse.

– Tu ești Saul? îl întrebă omul, ieșind din mașină.

– Unde e Hope?

– Ai banii? mormăi celălalt.

După ce Saul dădu din cap a încuviințare, arătă către partea din spate a dubiței. Saul zâmbi pentru sine, imaginându-și că lunetistul îl lua deja în vizor pe prostul ăla dolofan.

Omul deschise ușile din spate ale Nissanului și Saul se apropie. Pe podeaua de lemn din interior zăcea un trup. Legat și cu căluș.

Și holbându-se la Saul, care îl recunoscu îngrozit. Nu era Ben Hope. Era lunetistul lui.

Înainte de a apuca să reacționeze, locotenentul Rigault îi puse arma la tâmplă și din clădire începură să iasă polițiști înarmați. Punctele roșii care alunecau pe ceafa și pe haina lui Saul erau proiectate de vizoarele laser ale trăgătorilor de elită ai poliției, degete extrem de experimentate pe trăgace extrem de sensibile.

Rigault îl aruncă pe Saul pe podeaua dubiței, alături de lunetistul din Gladius Domini, îi încătușă mâinile la spate și îi citi drepturile. După ce îl duse la o dubă a poliției, aflată în așteptare, Rigault îl sună pe Simon.

– Peștele a mușcat momeala.

54

Liftul porni, ridicându-se lin. Armele continuau să stea îndreptate către capul lui Ben în timp ce Usberti îl conducea înapoi, în birou. Îl urmă pe arhiepiscop înăuntru, iar paznicii își reluară poziția din fața ușii. Usberti îi făcu semn să se așeze și umplu din nou paharele.

– N-am auzit decât de un singur Rudolf Hess, spuse Ben. Nazistul.

Usberti dădu din cap, zâmbind.

– Acolitul lui Adolf Hitler vreme îndelungată și mâna dreaptă a Führer-ului. Toată viața lui, Hess a dat dovadă de un puternic interes față de științele ezoterice, care i s-a trezit, probabil, din timpul copilăriei petrecute în Egipt, la Alexandria. Era adolescent când familia lui a revenit în Europa. Și-a menținut interesul și, în anii 1920, a aflat de la Nicholas Daquin, elevul lui Fulcanelli, o serie de secrete importante ale alchimiștilor. Bineînțeles că, la data respectivă, Hess era profund implicat în activitățile Partidului Național Socialist, atunci în plină ascensiune. Cunoscând valoarea cunoștințelor proaspăt dobândite, i le-a împărtășit imediat liderului și mentorului său, Adolf Hitler.

Ben simțea că i se învârte capul. Alexandrinul – Rudolf, misteriosul prieten al lui Daquin – ar fi putut fi într-adevăr Hess, bine-cunoscutul nazist?

Încântat de reacția lui, Usberti continuă.

– Cu mult înainte de război, partidul nazist era foarte interesat de potențialul ajutor pe care i l-ar fi putut oferi alchimia în construirea celui de-al Treilea Reich. Compania

164 era institutul său secret de cercetări, având drept scop realizarea transmutației elementelor prin modificarea frecvenței lor de vibrație.

– Ce ajutor i-ar fi putut da alchimia celui de-al Treilea Reich?

Usberti zâmbi. Deschise un sertar și ceva îi luci în mâini. Așeză obiectul masiv pe birou, în fața lui Ben.

– Domnule Hope, îți împărtășesc cunoștințele secrete ale lui Fulcanelli, în forma în care i-au fost dezvăluite discipolului său, Nicholas Daquin.

În lumina artificială, lingoul de aur avea o strălucire mată. Pe una dintre fețele laterale era ștanțat un mic vultur imperial așezat pe o svastică.

– Glumești.

– Nicidecum, domnule Hope. Obiectivul principal al Companiei 164 era obținerea aurului alchimic.

– Din metale ordinare?

– Mai ales din oxid de fier și din cuarț, răspunse Usberti. Acestea erau prelucrate respectând cu strictețe procedeul pe care i-l încredințase Daquin lui Hess. Vezi, numai datorită prietenului nostru Fulcanelli, care habar nu avea ce se întâmplă, au reușit naziștii să dobândească aceste cunoștințe extraordinare.

– Și au avut succes? întrebă Ben, mijindu-și ochii sceptic.

– Ai dovada în față, zâmbi Usberti. Documentele naziste secrete atestă faptul că, în anul 1928, membrii partidului au fost martori la fabricarea aurului alchimic în uzina Companiei 164, aflată în afara Berlinului. Aceasta a fost distrusă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial,

sub pretextul necesității lichidării întreprinderilor industriale. Nimeni nu știe cu certitudine cât aur au reușit să producă în timpul tuturor acelor ani. Dar cred că e vorba de o cantitate cu adevărat considerabilă.

– Vrei să spui că partidul nazist era finanțat cu aur obținut prin metode alchimice.

– Nu, domnule Hope, nu vreau să spun, ci o afirm ca pe o realitate (își lăsă mâna pe lingoul de aur). Milioanele de astfel de lingouri recuperate de Aliați la sfârșitul războiului – și mai există încă multe altele, care n-au fost descoperite – nu provin din dinții și din bijuteriile de aur confiscate de la evrei în lagărele de concentrare, așa cum ne învață cărțile de istorie. Nici măcar cei șase milioane de deținuți evrei n-ar fi putut fi sursa unei asemenea cantități de aur. Toată povestea a fost născocită de guvernele Aliaților ca să ascundă faptul că Hitler obținea cu adevărat aur alchimic. S-au temut că, dacă s-ar fi aflat adevărul, s-ar fi confruntat cu amenințarea destabilizării întregii economii mondiale.

Ben râse.

– În viața mea, am auzit multe teorii fanteziste ale conspirației, dar asta le depășește pe toate.

– N-ai decât să râzi cât vrei, domnule Hope. N-o să mai treacă prea multă vreme până când vom fi capabili să obținem aur alchimic. Bogăție nelimitată. Gândește-te.

– Oricum, am impresia că nu duceți lipsă de fonduri. Organizația înghite probabil o groază de bani.

– Ai fi surprins dacă ai afla numele unora dintre investitorii noștri, răspunse Usberti. Provin din toate categoriile sociale și din întreaga lume. Printre ei se numără o

parte dintre conducătorii celor mai puternice corporații. Dar planurile mele implică niște sume enorme.

– Ca planurile lui Hitler?

Arhiepiscopul ridică din umeri.

– Hitler avea planul lui măreț, eu îl am pe-al meu.

Tăcerea se lăsă preț de un minut, timp în care Ben cântări în minte enormitatea spuselor lui Usberti.

– Așa că acum înțelegi de ce vreau manuscrisul lui Fulcanelli, continuă arhiepiscopul, plimbându-se tacticos prin dreptul ferestrei întunecate. Pentru că uzina nazistă a fost distrusă, ne lipsesc anumite detalii necesare pentru completarea procedurii. Cred că manuscrisul conține cheia. Și aceasta nu era singura taină a alchimiștilor cunoscută de Fulcanelli.

Tăcu, privindu-l pe Ben cu insistență, apoi continuă.

– Dar, când a aflat că taina fabricării aurului a intrat în mâinile lui Hess și ale colaboratorilor lui, bătrânul nătărău a intrat în panică. A dispărut. Și a luat cu sine cel de-al doilea secret, pe care nu i l-a împărtășit niciodată ucenicului său Daquin și care cred că este dezvăluit în manuscris.

– Continuă.

– Vezi dumneata, domnule Hope, cele două lucruri de care am cea mai mare nevoie ca să desăvârșesc Gladius Domini sunt banii și timpul. Am cincizeci și nouă de ani. N-o să trăiesc cât lumea. Nu vreau să văd cum trec toate roadele trudei mele în mâinile unui succesor care ar putea strica totul. Trebuie să dețin controlul vreme de încă alți cincizeci de ani sau chiar mai mult, ca să-mi văd toate planurile duse la îndeplinire.

Ben ridică paharul în timp ce Usberti i-l umplea din nou cu coniac.

– Așa că ești în căutarea elixirului vieții?

Celălalt înclină din cap.

– Atât pentru a-l folosi, cât și pentru a-i proteja secretul. Când spionii mei mi-au spus cât de aproape de descoperirea lui ajunsese doamna doctor Ryder, m-am hotărât să pun pe cineva s-o ucidă.

– O măsură cam drastică, ținând cont că ea n-avea toate răspunsurile. Era abia la începutul cercetării.

– E adevărat. Dar trăncănea despre asta în fața oricui era dispus s-o asculte.

– Nu puteai s-o angajezi, pur și simplu, ca să lucreze pentru tine?

Același zâmbet rece.

– Toți savanții aflați în slujba mea fac parte din Gladius Domini. Sunt adepți fervenți ai cauzei noastre. Doamna doctor Ryder e individualistă – comportamentul ei o demonstrează limpede. E ambițioasă și plină de resentimente față de ceilalți oameni de știință, colegii ei. E tot atât de dornică să le demonstreze că s-au înșelat pe cât este de hotărâtă să-și aprofundeze descoperirea. N-ar fi consimțit niciodată să lucreze pentru mine.

– De ce o lași acum să rămână în viață?

– E în viață pentru moment – dar dacă o să continue sau nu să trăiască depinde în întregime de dumneata, domnule Hope.

– De mine?

– Exact, spuse Usberti dând din cap cu gravitate. Am spus mai devreme că vreau să lucrezi pentru mine. Te-ai mai gândit la oferta mea?

– Nu mi-ai explicat ce vrei să fac.

– Pun pe picioare o armată. Armatele au nevoie de soldați, de oameni ca dumneata. Sursele mele m-au informat despre trecutul dumitale impresionant.

Usberti se întrerupse o clipă.

– Vreau să fii comandantul militar al lui Gladius Domini.

Ben râse zgomotos.

– O să ai bani, putere, femei, lux, orice-ți dorești, adăugă arhiepiscopul cu toată seriozitatea.

– Credeam că recrutezi numai oameni devotați, nu și individualiști.

– Când întâlnesc pe cineva cu talente excepționale, fac excepții.

– Sunt flatat. Și dacă refuz?

Usberti ridică din umeri.

– Roberta Ryder moare. Și dumneata, bineînțeles.

– Grozavă afacere, spuse Ben zâmbind. Dar spune-mi un lucru. De ce are nevoie un arhiepiscop catolic de o armată particulară? Ești deja în vârful unei organizații puternice. De ce să nu rezolvi lucrurile în mod pașnic? Cu ambiția ta, ai putea ajunge papă într-o bună zi. Atunci o să ai toată puterea pe care ți-o dorești ca să faci reforme, din interior.

De data asta, era rândul lui Usberti să râdă zgomotos.

– Reforme? scuipă el cu dispreț. Crezi că mă interesează Biserica lor? Ce e un papă? O simplă marionetă, plimbată de colo-colo, pentru plăcerea mulțimii. Un personaj în declin, ca regina voastră, din Anglia. Nu, nu e pentru mine. Eu îmi doresc mai multă putere.

– Totul în numele lui Dumnezeu? Organizația voastră nu mi se pare prea pioasă. Spionaj, spălare de creiere, crime, răpiri...

Usberti îl întrerupse, râzând pe înfundate.

– Nu știi prea multe despre istoria Bisericii, domnule Hope. A făcut întotdeauna lucrurile astea. De fapt, problema e că acum a încetat să le mai facă. Clica de oameni bătrâni și moleșiți de la Roma a slăbit șurubul în toate privințele. Credința Occidentului se duce de râpă. Oamenii au fost abandonați. Sunt ca soldații fără comandant. Ca un copil orfan.

– Și tu vrei să-i adopți, nu-i așa?

Usberti îl țintui cu privirea.

– Au nevoie de un lider puternic, de o mână care să-i călăuzească. Ce au realizat altminteri? Știința? Imorală. Coruptă. Interesată numai de profituri, de clonarea ființelor umane, de colonizarea altor planete – fiindcă pe asta o distruge. Tehnologia? Jucării tentante. Jocuri pe computer. Televiziune care controlează mințile. Oamenii au nevoie de un lider. Eu sunt acela. O să le ofer ceva în care să creadă și pentru care să lupte.

Ben se încruntă.

– Să lupte? Împotriva cui?

– Trăim în vremuri instabile, răspunse Usberti. În timp ce credința lumii creștine e în decădere, se ridică o nouă putere. Forțele întunecate din Orientul Mijlociu.

Arhiepiscopul lovi cu pumnul în masă. Ochii îi aruncau flăcări.

– Dușmanul pe care Biserica l-a zdrobit cu secole în urmă își adună forțele. Noi suntem slabi, ei sunt puternici. Ei au credință, noi nu avem decât temeri. De data asta vor câștiga. Au început deja. Vesticii n-au idee cu ce se confruntă. De ce? Pentru că au uitat ce înseamnă să ai

o credință. Numai Gladius Domini poate împiedica această putreziciune să distrugă întreaga urzeală a lumii occidentale.

– Și crezi că o organizație fundamentalist-teroristă de mâna a doua, ca Sabia Domnului, poate schimba lumea?

Chipul lui Usberti se congestionă.

– Organizația asta de mâna a doua, așa cum îi spui dumneata, e o forță în plină ascensiune. Gladius Domini nu se rezumă la câțiva oameni din Franța. Ceea ce ai văzut din arsenalul nostru nu e decât o picătură dintr-un ocean. Suntem o organizație internațională. Avem agenți în întreaga Europă, în America și în Asia. Avem simpatizanți la cele mai înalte niveluri ale politicii și forțelor armate. În China, a cărei economie are cea mai rapidă dezvoltare din lume, mișcării creștine fundamentaliste i se adaugă câte două milioane de recruți în fiecare an. N-ai nici o idee despre ceea ce se petrece, domnule Hope. În câțiva ani, o să avem o armată complet echipată, de fanatici care vor face ca al Treilea Reich să pară o tabără de cercetași.

– Și pe urmă? O să-i atacați pe musulmani?

Usberti zâmbi.

– Dacă n-o să reușim să exercităm o influență suficientă asupra factorilor de decizie din politica externă a Statelor Unite, atunci da, o s-o facem. Așa cum Biserica și-a trimis cândva armatele să zdrobească puterea dăunătoare a lui Saladin și a altor regi musulmani, o să deschidem o nouă eră a războiului sfânt.

Ben rămase o clipă pe gânduri.

– Dacă te înțeleg bine, spuse el, pe îndelete, vorbești despre declanșarea celui de-al Treilea Război Mondial.

Începerea jihadului dintre o nouă creștinătate și forțele unite ale islamului o să aducă distrugerea în întreaga lume, Usberti.

Italianul îi respinse vorbele cu un gest.

– Dacă asta e voința Domnului, atunci să lăsăm sângele să curgă. *Neca eos omnes. Deus suos agnoscet.*

– Ucideți-i pe toți. Dumnezeu va ști să-i deosebească, traduse Ben. Vorbești ca un adevărat tiran sângeros, arhiepiscopule.

– Gata cu palavrele! șuieră Usberti. Dă-mi manuscrisul.

– Nu-l am, răspunse Ben, calm. Crezi că l-aș fi adus aici, așa, pur și simplu? Zău așa, Usberti, ar fi trebuit să mă cunoști mai bine.

Chipul arhiepiscopului se întunecă, împurpurat de mânie.

– Unde e? întrebă el, pe un ton poruncitor. Te avertizez, nu te juca cu mine.

Ben se uită la ceas.

– În momentul ăsta se află în mâinile unui prieten de-al meu. I-am spus că o să-l sun pe la unu și jumătate. Dacă nu primește nici o veste de la mine, o să conchidă că mi s-a întâmplat ceva și-o să-l ardă.

Usberti își aruncă ochii spre ceasul de pe masă.

– Timpul nu așteaptă, arhiepiscopule. Dacă manuscrisul arde, pierzi totul.

– Iar tu îți pierzi viața.

– E adevărat. Numai că moartea mea nu îți e la fel de utilă ca propria ta nemurire.

Usberti înșfăcă telefonul de pe birou.

– Folosește-l, porunci el. Sau o să auzi țipetele lui Ryder înainte de a-ți da duhul. Inchizitorul se pricepe să prelungească agonia.

Dar și Ben se pricepea. Aștepta preț de un moment nesfârșit, lăsându-l pe Usberti să simtă scurgerea fiecărei secunde.

– Grăbește-te, spuse arhiepiscopul și fața lui bronzată se albi în timp ce îi întindea telefonul.

În cele din urmă, Ben ridică din umeri. Apoi luă mobilul.

– OK. O să primești și răspunsul meu la oferta pe care mi-ai făcut-o.

Formă numărul apăsând pe minusculele taste argintii. Cifrele se așternură pe ecran, urmate imediat de o întrebare: Apel?

Degetul lui Ben stătea amenințător deasupra ultimei taste a seriei numerice. Pe fața lui Usberti era o expresie interogativă.

– Și ăsta e răspunsul meu, spuse Ben.

Cuprins deodată de groază, arhiepiscopul rămase cu ochii ațintiți asupra lui, înțelegând că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, foarte urâtă.

55

Ben nu-și luă ochii de la Usberti în timp ce apăsa butonul și auzea piuiturile grăbite ale seriei de numere tastate.

Șase relee răspândite prin clădirea organizației Gladius Domini răspunseră imediat la semnalul telefonic.

Erau cuplate la șase detonatoare electrice instantanee miniaturale care, la rândul lor, activau cele șase cutii de mărimea unui pumn, pline cu explozibil PBX, cu liant de plastic. În mai puțin de o jumătate de secundă, explozia masivă provocată de efectul cumulat al acestor încărcături zgudui clădirea. Zidăria se sparse în bucăți, pereții fiind aruncați în afară. Focul mistui parcarea subterană, transformând fiecare vehicul într-un dispozitiv incendiar de sine stătător. Holul somptuos de la recepție fu cuprins de volbura unei imense mingi de foc, care înflori și se scurse de-a lungul coridoarelor, tălăzuind ca o mare de flăcări. Oamenii se împleticeau, urlând, transformați în torțe aprinse. La primul etaj, toate geamurile se spulberară într-o ploaie letală de cioburi, în timp ce explozia distrugea laboratorul, făcând bucăți echipamentul științific și computerele, din care nu mai rămaseră decât niște resturi împrăștiate pretutindeni.

Sus, în biroul lui, Usberti stătea încremenit de groază pe când podeaua i se clătina sub tălpi într-o explozie asurzitoare. Șocul azvârli aerul afară din încăpere. Ben era în picioare, năpustindu-se asupra italianului intrat în panică. Dar paznicii de pe coridorul invadat de fum dădură buzna în încăpere, agitându-și pistoalele automate. Ben înșfăcă unul dintre scaunele din bare de oțel și îl ucise pe cel mai apropiat cu o izbitură care făcu piciorul scaunului să-i străpungă vălul palatin, pătrunzându-i în creier. Arma îi căzu zăngănind pe podea. Rafala trasă de cel de-al doilea paznic spulberă tăblia de sticlă a biroului. Ben se rostogoli, întinse brațul după pistolul automat căzut și trase, făcând găuri de nouă milimetri de-a curmezișul

peretelui și în trupul paznicului. Acesta se prăbuși, cu chipul contorsionat.

Usberti dispăruse. În spatele unei draperii, o ușă de sticlă se mai legăna încă. Pașii lui grei răpăiau pe treptele de oțel ale scării de incendiu care ducea afară.

Ben o rupse la fugă. Salvarea Robertei era ceea ce conta cu adevărat. Alergă pe coridor, îndreptându-se către lift și formând în același timp un alt număr de telefon. În vreme ce ascensorul cobora lin către subsol, se agăță dintr-un salt de rama de oțel a trapei din centrul plafonului. Rămase o clipă atârnat, apoi deschise trapa. Micul rucsac era încă acolo, așa cum îl lăsase. Se lăsă să cadă înapoi pe podea și îl deschise în momentul în care liftul se oprea trepidând. Ieși, apăsând butonul de apel al telefonului. În partea opusă a clădirii o mică încărcătură de PBX distruse siguranța principală, aruncând Centrul de Educație Creștină în beznă.

Ben își scoase din rucsac Browning-ul, îl armă și aprinse lanterna montată sub țeavă. Se îndreptă către pivniță, plimbând raza lanternei în toate direcțiile pe coridoarele întunecate.

Totul se petrecuse exact așa cum spusese Ben Hope. Exploziile simultane se încheiaseră într-o clipă. Auziră, pe neașteptate, o detunătură mai slabă, ca o bufnitură înfundată, și clădirea fu cuprinsă de întuneric. De jos nu se mai vedea decât tremurul flăcărilor portocalii.

La semnalul lui Simon, unitățile de intervenție ale poliției care se ascundeau în pădure, gata să treacă la atac, năvăliră în clădirea Gladius Domini. Bărbații înarmați, cu

veste negre antiglonț, măști și ochelari de noapte, se strecurară în mijlocul haosului. Câțiva dintre membrii răzleți ai organizației trăgeau orbește în ei, cuprinși de panică. Dar trăgătorii de elită ai poliției era mai rapizi, aveau mai mult sânge rece și țințeau cu mai multă precizie. Îi secerară numai pe cei care reprezentau un pericol imediat. Cei care încercaseră să scape cu fuga sau își aruncaseră armele ajunseră repede pe podea, cu încheieturile mâinilor și cu gleznele legate laolaltă și cu țevile puștilor automate MP-5 proptite în ceafă. Jos, în laborator, tehnicienii năuciți, negri de fum și plini de sânge care se târau printre resturile afumate se pomeniră ridicați în picioare și scoși afară sub amenințarea armelor. În mai puțin de cinci minute, poliția preluase controlul clădirii.

Usberti avu impresia că inima stă să-i cedeze. Clădirea răsuna de explozii și, în timp ce ocolea alergând pe lângă zidurile ei, din interior îi ajungeau la urechi țipete și focuri de pistol. Se împletici prin curte, respirând hârjâit, cu pieptul zvâcnind. Se rezemă de un copac, încovoindu-se cu răsuflarea tăiată și tremurând din cauza șocului și a furiei stârnite de abilitatea cu care îi tăiase Ben craca de sub picioare. Deși îi remarcase talentele și în ciuda propriei lui viclenii, reușise să-l subestimeze pe englez în mod dezastruos. Încă nu izbutea să înțeleagă ce naiba se întâmplase.

– Tu, de colo, zise o voce. Pune mâinile la ceafă.

Își roti privirile și văzu doi bărbați în uniforme negre, stând în întuneric la câțiva metri distanță, cu armele îndreptate către el. Un radio fâșâi. Se îndepărtă încet de copac și ridică brațele. *Să fii capturat, în felul ăsta...*

Unul dintre bărbați își duse mâna la brâu, în căutarea cătușelor. Pe neașteptate, cei doi polițiști se pomeniră săltați în aer, ca niște oameni de paie. Zburară unul către altul și țestele li se izbiră scrâșnind sec sub carnea strivită. Căzură la pământ fără să scoată nici un sunet.

Când recunoscu silueta înaltă ce îi domina pe polițiștii căzuți în nesimțire, un zâmbet larg de ușurare împărți în două chipul lui Usberti.

– Franco! Mulțumesc lui Dumnezeu!

Bozza își scoase cuțitul și tăie gâturile celor doi, rapid și eficient. Sălta una dintre stațiile radio și un MP-5 căzut, apoi, aruncând o privire peste umăr, își luă arhiepiscopul de braț cu un aer calm și îl conduse printre copaci, intrând în întuneric.

Până la șosea aveau de mers o jumătate de kilometru prin pădure. Bozza îl ajută pe Usberti să coboare valul de pământ acoperit de frunze, ajungând pe asfalt. Văzu, în depărtare, farurile unei mașini care se apropia. Dădu drumul brațului lui Usberti și se îndepărtă de el, postându-se în mijlocul șoselei, scăldat în lumina tot mai puternică a farurilor, apoi îndreptă arma către parbriz. Mașina se opri de-a curmezișul drumului, în scrâșnet de cauciucuri. Înăuntru era un cuplu de tineri. Bozza smuci portiera șoferului și îl înșfăcă pe bărbat de păr, trăgându-l afară. Îl trânti pe marginea șoselei și îi ciurui nepăsător pieptul cu o rafală de pistol automat. Bărbatul rămase printre frunze, un morman însângerat.

În mașină, fata țipa isteric. Bozza o scoase cu totul prin fereastra deschisă, o privi în ochi cu răceală și îi frânse gâtul dintr-o singură răsucire. Inchizitorul târî cadavrele în șanț și le acoperi cu crengi smulse din tufișuri.

– Așa, Franco, spuse Usberti. Du-mă cât mai departe de aici.

Bozza îl ajută să se instaleze pe bancheta din spate și demarară, gonind către aeroport.

Ultimul lucru pe care și-l pusese Ben în rucsac ceva mai devreme, în cursul aceleiași zile, era o mică încărcătură explozivă percutantă. Strivi bilele de explozibil plastic de suprafața de oțel a ușii pivniței, înfipse în ele cei doi electrozi și se grăbi să se retragă pe coridor, înainte de a apăsa pe tasta telefonului. Detunătura sfâșie aerul și fumul se risipi, dând la iveală ușa care arăta de parcă o gură gigantică ar fi mușcat din ea, luând o îmbucătură perfect ovală. Conturul de un roșu palid al găurii dogorea. Ben pătrunse în beciul plin de fum cu arma în mâna întinsă înainte. Probabil că singurul paznic dinăuntru se aflase în apropierea ușii în momentul exploziei. Pironi asupra lui lumina lanternei atașate la pistol. Era căzut pe spate, cu sângele scurgându-i-se din nas și din urechi. O schijă triunghiulară de oțel îi ieșea douăzeci de centimetri în afara frunții. Ben înhăță inelul de chei care îi atârna de curea și coborî în fugă în mijlocul norilor de fum din încăperea enormă, strigând-o pe Roberta.

– Ben! țipă ea, recunoscându-i vocea detașată de fundalul țiuiturilor ascuțite care-i rămăseseră în urechi în urma zgomotului pătrunzător al exploziei. Acolo e un copil!

Arătă spre cușca de alături. Ben îndreptă lanterna în direcția ei, văzu trupul căzut al adolescentului drogat și îl recunoscu pe Marc. Descuie ușile ambelor cuști.

– Haide, să mergem, îi spuse Robertei cu voce scăzută, evitându-i cu delicatețe îmbrățișarea.

Apoi se aplecă și îl ridică pe umăr pe băiatul care tremura.

Zece minute mai târziu, polițiștii uimiți îl găsiră pe Marc Dubois zăcând pe bancheta din spate a uneia dintre mașinile lor.

– De unde naiba a mai apărut și ăsta? întrebă unul dintre ei.

– Habar n-am! spuse colegul lui.

Abia după o vreme realizară că era puștiul dat dispărut pe care îl văzuseră pe afiș.

Pe deplin satisfăcut, Simon își supraveghea oamenii în timp ce scoteau din clădirea avariată mai bine de treizeci de membri ai Gladius Domini, cu toții negri de fum, tușind și scuipând. Până în momentul acela, fuseseră găsite șase cadavre, plus arme și muniții suficiente pentru a acuza întreaga organizație de crimă și de terorism.

Viteză. Atac. Surpriză. Auzise că așa suna deviza neoficială a unui anumit regiment din armata britanică. Cât se poate de adevărat. Rânji și clătină din cap.

56

În timp ce Ben o purta prin întuneric, ținând-o cu un braț de talie și călăuzind-o printre copaci către drumeagul din afara cordonului de poliție pe care îșiparcase

automobilul închiriat, Roberta oscila între o exaltare sălbatică și epuizarea ce o făcea să tremure din tot corpul. El era evaziv și tăcut, ignorând întrebările cu care îl bombarda. Ajunseră lângă mașină și el privi cu atenție printre copacii foșnitori, cu o mână pe Browning, asigurându-se că nu-i urmărise nimeni.

Conducea pe șosele dosnice, îndepărtându-se cu repeziciune de Centrul de Educație Creștină. Ieșiră de pe asfalt, intrând pe un drum de țară ce se îndrepta către o fermă și, după ce traversară câmpul pe o distanță de doi kilometri, ajunseră pe o cărare îngustă, pietruită.

– Unde mergem? întrebă Roberta, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Închise ochii. În mintea ei, amănuntele întemnițării începeau deja să devină cețoase, confuze.

– Am închiriat o casă.

Trecură prin două cătune și, douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în fața unei case de țară ascunse în spatele unui pâlc de copaci și către care se îndrepta o alee inclusă în teritoriul proprietății. Ben o conduse pe Roberta pe potecă, descuie ușa și aprinse lumina. Casa era pustie și mobilată doar cu strictul necesar, dar era un loc sigur.

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu vechi, își dădu capul pe spate și închise ochii. El îi aduse un pahar de vin roșu. Se grăbi să-l golească și îi simți imediat efectul relaxant. Apoi îl privi în timp ce înălța un morman de surcele și de bușteni, aprinzând un foc care prinse să trosnească în căminul de piatră din colțul încăperii. Era ciudat de tăcut și de distant.

– Te simți bine, Ben? Ce s-a-ntâmplat?

Fără să-i răspundă, îngenunche în faţa şemineului, cu spatele la ea, aţâţând focul cu un vătrai.

– De ce nu vorbeşti cu mine?

El aruncă vătraiul de fier, care zăngăni, se ridică şi se întoarse ca s-o privească în ochi.

– De-a ce naiba ai crezut că te joci? o întrebă, furios.

– Ce vrei să spui?

– Ai idee măcar cât de îngrijorat am fost? Am crezut c-ai murit. Ce demon te-a îndemnat să pleci de una singură?

– Eu...

– Atâta prostie, atâta idioţenie...

Ea se ridică. Buzele îi zvâcneau şi îi tremurau mâinile. Ben se înmuie când îi văzu chipul.

– Ei, nu plânge. Îmi pare r...

Nu apucă să termine fraza. Pumnul Robertei zvâcni şi îl izbi în falcă. Văzu stele verzi şi se împletici, retrăgându-se cu doi paşi.

– Să nu-mi vorbeşti mie aşa, nemernicule!

Rămaseră în picioare, înfruntându-se. El îşi frecă falca. Pe urmă, ea îl prinse în braţe şi se lipi de el, îngropându-şi faţa în scobitura umărului. Îl simţi crispându-se şi se retrase, privindu-l nesigură, cu ochii înotând în lacrimi fierbinţi.

Dar Ben se destinse şi, înăuntrul lui, ceva se dezlănţui cu frenezie, potopindu-l. Acum şi-o dorea, dorea acea căldură pe care o respinsese atât amar de vreme. Voia să se afunde în ea ca un scafandru în apele calde ale unei lagune, pentru a nu mai reveni nicicând la suprafaţă. În timp ce stătea privind în ochii ei trişti, umezi, întrebători

și cu pleoapele zbătându-se, știu că o iubea mai mult decât își dăduse seama.

Întinse mâinile înspre ea, o prinse de brațe și o trase către el. Se strânseră la piept cu putere, dezmierdându-se, pierzându-și răsuflarea, trecându-și fiecare degetele prin părul celuilalt.

– Mi-a fost atât de frică, șopti el. Am crezut că te pierdusem.

Își plimbă degetele pe pometii ei, ștergându-i lacrimile de pe obrajii acum surâzători. Buzele li se întâlniră și o sărută, îndelung și cu nesaț, așa cum nu mai sărutase pe nimeni, niciodată, în toată viața lui.

În dimineața următoare o trezi cântecul îndepărtat al unui cocoș. Deschise ochii fluturând din pleoape și abia după câteva secunde își aduse aminte unde se afla. Razele soarelui se revărsau prin fereastra dormitorului. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, pe măsură ce noaptea abia trecută în revenea în amintire. Nu fusese un vis. Când îi spusese cât de mult îl iubea, îi mărturisise că și el simțea același lucru. Fusese atât de tandru și, pe măsură ce pasiunea lor se dezlănțuise, o altă latură, cu totul nouă, a firii lui ieșise la lumină.

Se întoarse cu fața în sus și se întinse sub cearșaf, savurând atingerea bumbacului apretat. Își mătură cu degetele părul răvășit, descoperindu-și ochii, și întinse brațul, căutându-l. Mâna i se opri pe perna goală. Ben coborâse la parter.

Înotă o vreme în vârtejul de ceață difuză dintre somn și trezie. Răpirea și întemnițarea, spaima cumplită prin

care trecuse, toate păreau o amintire îndepărtată, ca dintr-o altă viaţă sau ca dintr-un vechi coşmar, pe jumătate uitat. Se întrebă cum era viaţa în Irlanda, lângă mare... Nu locuise niciodată în preajma mării...

Deja cu mult mai trează, se întrebă ce făcea el. Nu simţea miros de cafea şi nu auzea nici un alt zgomot cu excepţia trilurilor păsărilor din copacii de dincolo de geam. Se ridică şi traversă dezbrăcată dormitorul, pe urma hainelor înşirate din capul scării şi până lângă pat. Alte amintiri proaspete, şi zâmbi încă o dată.

El nu era jos, pregătind micul dejun. Îl căută cutreierând în întregime mica vilă şi strigându-l. Unde era?

Atunci văzu că maşina şi hainele lui dispăruseră şi începu să se teamă. Găsi biletul pe masa din bucătărie şi ştiu ce-i scrisese dinainte de a-l despături ca să-l citească.

Lacrimile îi umplură ochii şi i se revărsară pe obraji. Se aşeză la masă, îşi afundă capul între braţe şi plânse vreme îndelungată.

57

Toamna se instalase de-a binelea. Staţiunea balneară Palavas-les-Flots era tăcută şi singurii turişti care mai intrau în apa mării erau englezii şi nemţii. Ben se aşeză pe nisip, într-o zonă pustie a plajei, şi rămase cu privirea pierdută către orizont. Se gândea la Roberta. Probabil că acum se întorcea deja acasă, unde avea să fie în siguranţă.

Plecase dimineaţa, devreme, după noaptea lor de dragoste. *N-ar fi trebuit să laşi asta să se întâmple*, îşi spuse. Nu era corect faţă de Roberta şi se simţise cumplit când îşi mărturisise sentimentele, plănuind în acelaşi timp să plece pe furiş, odată cu prima geană de lumină, când ea avea să mai doarmă încă.

În zori se aşezase la masa din bucătărie şi îi scrisese. Nu era cine ştie ce scrisoare şi ar fi vrut să-i poată spune mai multe, dar n-ar fi reuşit decât să facă despărţirea mult mai dureroasă, pentru amândoi. Pe lângă bilet, îi mai lăsase şi destui bani ca să se poată întoarce acasă, în America, repede şi în siguranţă. Îşi înşfăcase lucrurile şi fusese pe punctul de a o lua direct către uşă.

Dar nu putuse să plece, pur şi simplu. Voise să o mai vadă pentru o ultimă oară şi urcase în vârful degetelor pe treptele care scârţâiau, având mare grijă să n-o trezească. Rămăsese locului un minut sau două, veghindu-i somnul adânc. Pieptul i se ridica şi cobora uşor sub cearşaf, iar părul i se răspândise pe pernă. Îi îndepărtase cu gingăşie o buclă ajunsă pe ochi. Zâmbise cu dragoste la vederea expresiei de relaxare copilărească de pe chipul ei adormit. Îşi dorea atât de mult să o ia în braţe, să o sărute, să-i poarte de grijă, să-i aducă micul dejun la pat. Să rămână împreună, să trăiască fericiţi.

Dar nimic din toate astea nu era cu putinţă. Erau ca un vis de neatins. Destinul îi hărăzise altceva. Îşi aminti vorbele lui Luc Simon: bărbaţii ca noi sunt lupi singuratici. Vrem să iubim femeile, dar nu suntem în stare decât să le facem să sufere.

Îi trimisese o ultimă sărutare cu vârfurile degetelor, apoi își impusese să plece.

Iar acum trebuia să-și concentreze din nou gândurile asupra cercetărilor lui. Fiarfax îl aștepta. Ruth îl aștepta.

Se întoarse la pensiunea de lângă plajă. Odată ajuns în camera lui, se așeză pe pat, ridică receptorul telefonului și formă un număr.

– Așadar, am fost scos în mod oficial de pe lista suspecților?

Simon râse.

– De fapt, oficial, n-ai fost niciodată trecut pe ea, Ben. Voiam să te aduc la secție doar ca să-ți spun niște întrebări.

– Dar ai făcut-o într-un mod cam ciudat, Luc.

– Răspunsul neoficial este da, ești liber să pleci. Tu ți-ai îndeplinit promisiunea, iar eu mi-o îndeplinesc pe a mea. Marc Dubois a revenit în mijlocul familiei. Organizația Gladius Domini face obiectul unei anchete și jumătate dintre oamenii ei au fost reținuți sub acuzația de crimă, răpire și o groază de alte învinuiri. Așa că, în ceea ce te privește, sunt dispus să dau uitării anumite lucruri, cred că mă-nțelegi.

– Înțeleg. Mulțumesc, Luc.

– Nu-mi mulțumi, nu trebuie decât să nu-mi mai faci greutăți. Fă-mă fericit, spune-mi că pleci din Franța azi.

– Plec curând, curând, îl asigură Ben.

– Vorbesc serios, Ben. Bucură-te de vremea frumoasă, atâta câtă mai e, mergi la un film, admiră peisajele, stai la plajă. Fii turist, fă o schimbare. Dacă aud că mai ești amestecat în ceva, te fac zob, prietene, să știi.

Simon puse receptorul în furcă, zâmbind. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu se putea împiedica să aibă o anumită simpatie pentru Ben Hope.

În spatele lui, ușa se deschise și el se răsuci ca să vadă intrând un detectiv roșcat, cu un început de chelie.

– Salut, domnule sergent Moran.

– Bună dimineața, domnule. Îmi cer scuze, n-am știut că mai sunteți încă aici.

– Tocmai plecam, spuse Simon, uitându-se la ceas. Voiai ceva anume, sergent?

– Doar un dosar, domnule.

Moran se apropie de fișet, trase un sertar și începu să caute printre fișe.

– Ei, eu am plecat, oricum.

Simon își luă servieta, îl bătu pe Moran prietenește pe umăr, apoi se îndreptă spre ușă.

Moran îl privi dispărând înspre capătul coridorului. Împinse la loc sertarul cu fișe, închise ușa fără zgomot, ridică receptorul și formă un număr.

– Poți să-mi spui ultimul număr cu care s-a vorbit de la acest telefon? o întrebă el pe centralistă.

Notă cifrele zâmbind, apoi le tastă.

– Îmi cer scuze, cred că am greșit, spuse, după o pauză.

Formă un al treilea număr. Îi răspunse o voce aspră, șoptită.

– Aici Moran, zise el. Am informația care vă interesează. Ținta se află la Auberge Marina, în Palavas-les-Flots.

Stând la biroul său de la pensiune, Ben sorbi din cafea, se frecă la ochi și începu să-și răsfoiască toate însemnările.

– Foarte bine, Hope, murmură el pentru sine. Să ne apucăm de treabă. Ce avem până acum?

Răspunsul inevitabil era că avea al naibii de puține. Câteva frânturi disparate de informații, un sac de întrebări fără răspuns și nici o pistă de urmat. Ceea ce știa era, pur și simplu, insuficient. Se simțea extenuat din cauza lipsei de somn și cu creierul secătuit după zilele parcă fără sfârșit în care fusese hăituit, făcuse planuri, încercase să pună în balanță toate componentele ecuației pe care o avea în minte. Iar acum, de fiecare dată când încerca să se concentreze, nu reușea să vadă nimic altceva decât chipul Robertei. Părul ei, ochii ei. Gesturile ei. Râsul ei, lacrimile ei. Nu și-o putea scoate din cap, nu putea umple golul pe care îl simțea acum, când nu mai era alături de el.

Rămăsese, din nou, aproape fără nici o țigară. Scoase sticla plată și o clătină. Încă nu se golise. Începu să-i deșurubeze dopul. Nu. Așeză sticla nedesfăcută pe masă și o împinse departe de el.

Grupurile de cifre și litere, aparent înșirate la întâmplare și lipsite de înțeles care se găseau pe nouă dintre paginile carnetului continuau să-l sâcâie. Luă un pix cu un gest obosit, răsfoi carnetul și notă combinațiile de numere și litere în ordinea în care apăreau.

I. N 18
II. U 11 R
III. 9 E 11 E
IV. 22 V 18 A 22 V 18 A
V. 22 R 15 O

VI. 22 R
VII. 13 A 18 E 23 A
VIII. 20 R 15
IX. N 26 O 12 I 17 R 15

Reproduse cu scrierea normală, semănau mult mai mult cu un text cifrat decât atunci când le vedeai în carnet. Ce semnificație aveau? Știa destul de multe despre criptografie ca să-și dea seama că, pentru a descifra un astfel de cod, era nevoie de o cheie. Știa că, de obicei, spionii și agenții secreți foloseau drept cheie un rând ales la întâmplare dintr-o carte. Primele douăzeci și șase de litere de pe rândul respectiv înlocuiau literele alfabetului sau cifrele, sau și pe unele, și pe altele. Pe rândul-cheie, ordinea putea să fie de la stânga la dreapta sau invers, obținându-se astfel variante diferite ale cifrului și construindu-se forme complet diferite ale mesajului. Dacă știai ce carte, ce pagină a acesteia și ce rând să folosești, descifrarea mesajului era o problemă extrem de simplă. Dacă nu știai, mesajul rămânea complet de neînțeles – iar Ben nu avea de unde să afle. Fulcanelli ar fi putut alege ca rând-cheie pentru acele fraze absolut orice, din orice carte sau din orice text. Ar fi putut folosi oricare dintre limbile pe care le cunoștea, franceza, italiana, engleza sau latina, sau o traducere în sau din oricare dintre ele.

Rămase nemișcat o vreme, reflectând cu disperare asupra tuturor posibilităților. Prin comparație, proverbialul ac din carul cu fân era o provocare banală. Se duse cu gândul înapoi și își aminti dintr-odată de înregistrarea

ultimei întâlniri dintre Anna și Klaus Rheinfeld, pe care o ascultaseră. Neamțul murmurase secvențe similare de cifre alternând cu litere. Ben și le notase.

Se căută prin buzunare și își găsi mica agendă. Rheinfeld repetase, la nesfârșit, aceleași grupuri de litere și cifre. N-6; E-4; I-6; A-11; E-15. Dar acestea nu se regăseau în carnetul lui, nicăieri. Oare asta însemna că Rheinfeld folosise el însuși cifrul? Ben își aminti că Anna le povestise că număra obsedat pe degete, în timp ce repeta cifrele. Număra pe degete și când repeta cealaltă frază... care era? Ceva în latinește, un dicton al alchimiștilor. Ben își strânse cu putere ochii obosiți, încercând să-și aducă aminte.

Fraza era undeva, în carnet. Răsfoi paginile soioase și descoperi desenul cu alchimistul care își supraveghea preparatul în plină fierbere. Era acolo, scrisă pe cazan – *IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA*. Focul reînnoiește pe deplin natura.

Dacă Rheinfeld număra pe degete în timp ce psalmodia fraza... oare asta însemna... Ben numără literele. Douăzeci și șase. Cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului. Acesta era rândul-cheie al cifrului? Îl scrise pe o bucată de hârtie. Deasupra și dedesubt înșiră literele alfabetului și numerele de la 1 la 26. Părea mult prea simplu, dar trebuia să încerce. Descoperi repede că, în timp ce numerelor din cifru le corespundea câte o singură literă, literele cifrate puteau avea mai multe înțelesuri, din cauza repetării celor din fraza-cheie. O folosi pe aceasta din urmă ca să decodifice primele două cuvinte ale mesajului cifrat, N 18 / U 11 R:

C	R		H	K	I
E			R		K
M					S
U					Y

Literele înșiruite pe orizontală ar fi trebuit să formeze cuvinte recognoscibile atunci când combina diferitele variante oferite de cheia cifrului, pe care le trecuse în coloane. Dar nu aveau nici un sens. *Mai încearcă o dată, soluția asta ar fi fost, oricum, din cale afară de evidentă.* Inversă numerele de la 1 la 26, scriindu-le acum în ordine descrescătoare, și decodifică iarăși primele două cuvinte.

C	I		H	P	I
E			R		K
M					S
U					Y

Acum avea impresia că greșise complet. Rândul-cheie era, probabil, cu totul altul.

– Doamne, detest ghicitorile, murmură, pentru sine însuși.

Morfolind pixul între dinți, se uită din nou în carnet, căutând ceva care să-l inspire. Ochii îi căzură pe desenul alchimistului, cu cazanul său. Sub cazan era focul. Sub foc era cuvântul ANBO. Atunci înțelese, dintr-odată. *Sigur că da, idiotule.* ANBO era forma cifrată a cuvântului IGNE, termenul latinesc pentru foc. Dacă ANBO era IGNE, atunci însemna că literele alfabetului nu fuseseră scrise la rând, sub fiecare dintre cele ale rândului-cheie,

ci înșiruite alternativ, sub una da și sub alta nu. Iar când ajungeai la capătul rândului o luai, pur și simplu, de la început, umplând golurile.

26 25 24 23	22 21 20 19 18 17	16 15 14 13 12 11 10 9 8	7 6 5 4 3 2 1
I G N E	N A T U R A	R E N O V A T U R	I N T E G R A
A N B O	C P D Q E R	F S G T H U I V J	W K X L Y M Z

Scrise iarăși numerele de la 1 până la 26 în ordine descrescătoare și obținu o cu totul altă cheie cu care să lucreze.

– OK, murmură, să-i dăm drumul, încă o dată.

Cuvintele cifrate erau N18 și U11R. Conform noii chei, N putea fi C sau G sau K; 18 nu putea fi decât E. Trecând la al doilea cuvânt, U putea fi Q sau V, 11 nu putea fi decât U; iar R putea fi E, F, J sau M.

Se uită atent la ceea ce scrisese, până când începu să se simtă de parcă ar fi fost orbit de zăpadă. Pe urmă îi sări inima. Stai o clipă. Din literele disponibile se puteau forma două cuvinte distincte. *CE QUE.* CEEA CE. Înțelegând că descoperise în sfârșit ceva, scrise cheia cifrului într-o formă mai clară.

A: I/26	G: N/14	M: R/2	S: E/15	Y: G/3
B: N/24	H: V/12	N: G/25	T: O/13	Z: A/1
C: N/22	I: T/10	O: E/23	U: A/11	
D: T/20	J: R/8	P: A/21	V: U/9	
E: R/18	K: N/8	Q: U/19	W: I/7	
F: R/16	L: E/4	R: A/17	X: T/5	

Și acum, când folosi cheia ca să descripteze textul, recunoscând cuvintele alcătuite din literele disponibile, mesajul ascuns prinse să iasă repede la lumină.

I. N 18	*CE*
II. U 11 R	*QUE*
III. 9 E 11 E	*VOUS*
IV. 22 V 18 A 22 V 18 A	*CHERCHEZ*
V. 22 R 15 O	*CEST*
VI. 22 R	*LE*
VII. 13 A 18 E 23 A	*TRESOR*
VIII. 20 R 15	*DES*
IX. N 26 O 12 I 17 R 15	*CATHARES*

CEEA CE CĂUTAŢI ESTE
COMOARA CATHARILOR

Entuziasmul stârnit de descoperire se revărsă asupra lui ca un flux de energie. Răsfoi paginile carnetului, căutând şi alte mesaje care ar fi putut arunca mai multă lumină asupra celor abia aflate. În partea de jos a paginii pe care găsise, în forma sa criptată, cuvântul TRESOR, apăreau alte trei cuvinte cifrate.

22E 18T 22 E 18I 26 T12 U20 A18

22E 18T 22 E 18I-26-T12 U20 A18. Forma mesajului părea acum familiară – dar, când folosi cheia ca să-l descifreze, îşi pierdu tot elanul.

C	L	E	D	C	L	E	A		A		D	H	Q	D	P	E
	O		I		O		W				I		V		R	
	S		X		S						X				U	
															Z	

Nu avea cum să facă mesajul să capete sens. COEICSEW A IHVDRE?

Foarte bine, ticălos bătrân, nu scapi tu de mine chiar așa ușor. Începând să înțeleagă trucurile răutăcioase cu care părea că lui Fulcanelli îi plăcuse să se joace, inversă ordinea literelor din rândul-cheie, înșiră de data asta numerele în ordine crescătoare și scrise dedesubt alfabetul, aplicând aceeași regulă a alternării. Și obținu cu totul altceva.

C	H	E	C	C	H	E	D	■	A	■	C	H	E	D	A	E
	O		R		L		Z	■		■	R		J		F	
	S		W		O			■		■	W				I	
								■		■					K	

Citind literele înșiruite pe prima linie orizontală și deplasându-le pe verticală pe cele din coloane, reuși deodată să formeze cuvinte inteligibile în limba franceză.

CHERCHEZ A...
CĂUTAȚI ÎN...

Numai ultimul cuvânt rămase neindentificat. Ar fi putut fi RHEDIE, WHEDIE, WHEDAE, sau RHEDAE, plus o serie de alternative bizare, de genul CHJKE, care nu aveau, evident, nici un înțeles.

Se scărpină în cap. Căutați în... Ținând cont de context, cuvântul misterios trebuia să fie numele unui loc: Căutați în *locul ăla*. Se uită pe hartă, după toate alternativele posibile, dar, spre dezamăgirea lui, nu găsi nimic. Își aminti dintr-odată că în holul de la parterul pensiunii se

vindeau mai multe variante ale ghidului zonei, coborî scările în goană, cumpără de la proprietăreasă una dintre acele cărți, care acoperea în întregime Languedoc-ul, și urcă înapoi, în cameră, răsfoind deja indexul localităților. Dar nici aici nu exista nici unul dintre aceste nume.

– Fir-ar al dracului!

Azvârli ghidul de-a curmezișul încăperii. Cartea se deschise în zbor, paginile fluturară, apoi se izbi de perete și ricoșă, lovind vaza cu flori de pe șemineu. Aceasta se răsturnă și se sparse.

– Fir-ar al dracului! strigă el, ceva mai tare.

Pe urmă îi veni o idee care îi domoli furia, făcându-l s-o dea brusc uitării. Dar cuvintele cifrate pe care le repeta într-una Rheinfeld în înregistrare? Dacă îi puteau oferi un răspuns? Își deschise în grabă agenda și se ocupă de cele cinci litere. Când văzu rezultatul, aproape că izbucni în râs.

KLAUS

Deci Rheinfeld se smintise, bietul nenorocit. Ben se întrebă dacă neamțul trecuse dincolo de pragul nebuniei din cauza neputinței de a afla restul. Începea să înțeleagă exact ce trebuia să fi simțit.

În timp ce ștergea apa vărsată și aduna florile flasce și cioburile de porțelan, îi veni, pe neașteptate, o altă idee. Ce idiot am fost... sigur că da. Lăsă totul baltă și se repezi să scotocească în rucsacul Bergen. Găsi harta medievală falsificată a vechiului Languedoc, care atârnase pe perete în salonul Annei. Desfășură pergamentul bogat ornamentat și îl întinse pe masă.

Când găsi locul, îi verifică poziția pe harta modernă. Nu era nici o îndoială. Numele antic al satului medieval Rennes-le-Château, aflat la nici treizeci de kilometri de Saint-Jean, era Rhédae. Izbi cu pumnul în masă. *CHERCHEZ A REDAE* căpătase dintr-odată un înțeles cât se putea de plauzibil: CĂUTAȚI ÎN RENNES-LE-CHÂTEAU.

Și, după explicațiile din ghidul pe care îl cumpărase, Rennes-le-Château era locul pe care legendele îl asociau în cea mai mare măsură cu tezaurul catharilor.

58

În timp ce conducea mașina pe D118, străbătând ținutul accidentat în drum spre Rennes-le-Château, Ben se gândea la ceea ce citise despre locul acela în noul său ghid turistic. De nume își aducea aminte vag, dintr-un documentar de televiziune la care se uitase printre picături, dar nu realizase că sătucul medieval cândva cufundat în letargie era acum cea mai senzațională atracție turistică din sudul Franței. În ghid scria: „Un centru important pentru căutătorii de comori sfinte și de obiecte magice. Indiferent dacă credeți sau nu în ocultism, în ideile cabalistice, în farfurii zburătoare și în cercurile din lanuri, nu puteți nega existența misterului straniu din Rennes-le-Château."

Enigma din cătun era reprezentată de povestea unui bărbat pe nume Bérenger Saunière. Fusese un obscur preot de țară despre care se spunea că ar fi descoperit, în

1891, în timpul lucrărilor de renovare a vechii biserici, patru pergamente vechi, sigilate în tuburi de lemn. Pergamentele datau dintre anii 1244 și 1780 și povestea spunea că îl conduseseră pe părintele Saunière către descoperirea unui secret important. Nimeni nu știa ce anume găsise, dar nu încăpea îndoială că, imediat după descoperire, preotul se transformase, peste noapte, din sărăntoc în milionar. Proveniența banilor rămăsese un mister. Anumite surse afirmau că ar fi găsit legendarul tezaur al catharilor – o avere în aur, pe care ereticii o ascunseseră de prigonitorii lor în secolul al XIII-lea. Alții susțineau că respectiva comoară nu consta în bani sau aur, ci într-un secret crucial, în anumite cunoștințe străvechi, și că Biserica îl mituise pe Saunière ca să păstreze tăcerea.

Nu era nimic surprinzător în faptul că zvonurile despre comoară și obscuritatea faptelor se suprapuseseră pentru a declanșa un interes isteric la începutul anilor 1980, când povestea ajunsese la urechile reporterilor. Se născuse un cult febril, legat de tot ceea ce avea vreo legătură cu misterul din Rennes-le-Château. Turmele de mistici, de hipioți și de căutători de comori se îngrămădeau acolo în fiecare vară. De atunci încoace, industria turistică din Languedoc îi aducea în primul plan pe cathari.

La Couiza, Ben părăsi șoseaua principală și mașina prinse să șerpuiască în sus pe un drum sinuos de munte. După patru kilometri pe parcursul cărora peisajul deveni din ce în ce mai sălbatic, ajunse în cătunul Rennes-le-Château.

Biserica era plasată la câțiva metri distanță de stradă, în spatele unei porți de fier. În apropiere se afla un centru turistic, care contrasta în mod bizar cu vechiul sătuc

medieval dărăpănat. Un tur era în plină desfășurare, ghidul urmat de o mulțime de turiști înarmați cu aparate de fotografiat. Ben li se alătură și, ascultând zumzetul conversațiilor, constată că erau englezi.

– Iar acum, doamnelor și domnilor, își continuă ghidul apatic monologul, dacă vreți să veniți cu toții încoace, o să intrăm chiar în biserica misterioasă. Asemenea tuturor celorlalte biserici medievale, clădirea este orientată de la est la vest și are formă de cruce. Altarul este...

Ben îi urmă pe turiștii care se strecurau prin ușa îngustă, vânzolindu-se apoi de colo-colo prin interior și zgâindu-se, de capul lor, la decorațiunile abundente. Imediat după ușă se afla statuia unui demon parcă însuflețit, cu coarne și cu priviri fixe. Deasupra lui erau patru îngeri, privind nava bisericii, către altar.

– Se presupune că personajul înspăimântător de acolo, spuse ghidul, arătând cu o mișcare a capului către creatura demonică, este diavolul Asmodeus, păstrătorul secretelor și paznicul... comorilor ascunse.

Vorbele lui părură să încânte mulțimea, dar Ben își dăduse deja seama că în interior nu se afla nimic care l-ar fi putut ajuta să se lămurească. Se desprinse de grup și ieși din nou în lumina soarelui, lovind frustrat cu piciorul o piatră care se rostogoli până pe partea cealaltă a străzii.

Rennes-le-Château era cocoțat pe o culme stâncoasă, dominând peisajul panoramic. La marginea vestică a satului, terenul cobora în pantă abruptă, începând de la picioarele turnului Magdala, înălțat de Saunière. Ben rămase pe marginea stâncii, măturând cu privirea dealurile și văile și ferindu-și bricheta de vânt când își aprinse o țigară.

Oftă. Se întrebă unde o fi Roberta în clipa aceea. Trecuseră ani de zile de când nu se mai simțise atât de dureros de singur.

În depărtare se zăreau, ici și colo, numeroase turnuri vechi și multe clădiri în ruină, precum și câteva sate construite din piatră ocru, dăinuind din vremuri imemoriale. Foarte departe, în valea aridă, se vedea un alt sat, trecut pe hartă sub numele Esperaza. Un nume care îl făcu să zâmbească: speranță. Ochii săi urmăriră linia orizontului, oprindu-se asupra unor ruine îndepărtate. Se uită din nou pe hartă. Se părea că era vorba de un loc numit Coustaussa.

O amintire îl făcu să tresară. Scena fusese identică cu cea din clipa aceea. Stătuseră pe culmea unui deal, lângă vila ei, privind pe deasupra văilor. Își aduse aminte vorbele ei. Privind din anumite locuri, poziția relativă a ruinelor străvechi era cheia unui secret ce i-ar fi dăruit celui care dezlega misterul o înțelepciune profundă și o mare putere.

– Ce încercai să-mi spui, Anna? murmură el, cu privirile pierdute către orizont.

Fulcanelli, catharii, comorile pierdute – între toate acestea era o legătură, trebuia să fie. Alchimistul descoperise pergamentul antic și crucea într-un anumit loc din ținutul acela? Ăsta era motivul pentru care construise Usberti sediul central al lui Gladius Domini în acea parte a Franței?

Mai hoinări o vreme prin sat, târându-și picioarele. Nu departe de biserică, descoperi o cafenea în care se vindeau ilustrate și suvenire. Localul era aproape pustiu și cafeaua mirosea bine. Se așeză la o masă din colțul opus

ușii și sorbi din ceașcă în timp ce se străduia să-și pună gândurile în ordine. De fapt, despre ce naiba era vorba? Scoase carnetul lui Rheinfeld din învelitoarea lui de plastic și îl deschise brusc. Ochii îi căzură din nou pe cele patru versuri ciudate, rimate.

Zidul acestui templu nu cade, năruit
Fără să aibă știre armatele-l străbat
Corbul păzește aici secretul nerostit
Dezvăluit acelui ce crede – neîncetat.

Poate că nu reprezentau nimic altceva decât ideile nebunești ale unei minți istovite, îndelung lipsite de somn, sau poate că erau o rază de lumină ce răzbătea prin ceața șaradelor alchimiștilor. Dar o idee neașteptată îl izbi ca un trăsnet. Răsfoi carnetul, dând paginile înapoi, până ce găsi desenul cu două cercuri gemene de pe lama pumnalului. Din câte își aducea aminte, ceea ce deosebea versiunea din carnet de cea de pe sabie era simbolul corbului, plasat în centru. Dacă Rheinfeld reprodusese cu acuratețe originalul, însemna că Fulcanelli adăugase în mod deliberat acel element nou. Trebuia să aibă o semnificație... dar care era ea?

Corbul păzește-aici secretul nerostit.

Își aruncă din nou privirea pe pagina cealaltă, pe care același simbol al corbului apărea alături de cuvântul *DOMUS*. Casa Corbului.

Cugetă îndelung. O ipoteză: dacă această Casă a Corbului – făcând pe moment abstracție de ceea era ea în realitate – se afla în centrul geometric al figurii alcătuite

din cele două cercuri, era oare posibil să fie vorba de forma unui loc care exista în realitate? Un loc care era conturat, așa cum sugerase Anna, de niște linii suprapuse peste suprafața reală a terenului, unind punctele reprezentate de ruinele antice?

Ideea părea nebunească, dar era metoda lui de a face ca totul să capete sens.

Se întoarse la cele patru versuri. *Zidul acestui templu nu cade, năruit.*

Ce fel de templu e acela ale cărui ziduri nu pot fi dărâmate? Nu era un templu de piatră, fără îndoială, judecând după numeroasele ruine răspândite împrejur. Armatele cruciaților distruseră fără cruțare fortărețele și bisericile dușmanilor eretici.

Dar, chibzui el în timp ce îl izbea o altă idee, dacă zidurile templului nu fuseseră înălțate niciodată din piatră – dacă nimeni nu intenționase să le construiască, niciodată? Dacă ele nu erau nimic altceva decât liniile invizibile ale unei figuri geometrice trasate pe suprafața terenului, a cărei existență secretă nu le era cunoscută decât celor loiali, care credeau neîncetat? Armatele puse pe jaf nici măcar nu știau că, în locurile acelea, se afla un astfel de templu. Pentru că zidurile erau invizibile, templul era virtual. O idee uluitoare.

Totul nu era altceva decât o hartă. Indiferent ce va fi fost ea, Casa Corbului se afla în centrul acelei scheme și părea să însemne un anumit loc. Poate acolo se afla ceva care-ți putea aduce o grămadă de necazuri. O comoară secretă a alchimiștilor? Usberti era obsedat de ideea de a-i da de urmă. Naziștii și-o doriseră cu ardoare. Poate și

cei care declanșaseră Holocaustul din patria catharilor erau în căutarea ei.

Mintea lui Ben alerga cu repeziciune. Se grăbi să-și scoată harta turistică din rucsac, o despături și o întinse pe tăblia de plastic a mesei. Puse degetul pe Rennes-le-Château. Acesta era locul spre care îl călăuzise Fulcanelli. De aici trebuia să-și înceapă cercetările, din nucleul ținutului catharilor și din inima misterului comorii lor pierdute.

Folosindu-se de marginea tăbliei laminate a mesei ca de o riglă și de un creion, se apucă să traseze, de probă, linii pe hartă. Remarcă, în scurt timp, că începeau să se contureze o serie de modele.

St Sermin... Antugnac... La Pique... Bugarach.

Couiza... Le Bezu.

Esperaza... Rennes-les-Bains.

Și cel puțin încă o duzină. Toate erau linii drepte, care uneau fără greș bisericile, satele și ruinele castelelor din apropiere trecând exact prin locul în care se afla, centrul cătunului Rennes-le-Château. Această descoperire stranie părea să îi confirme că se afla pe drumul cel bun. Liniile se înmulțeau și se pomeni curând construind o rețea în extinsă care acoperea, în mod uluitor, toată regiunea.

Clienții intrau și ieșeau din local, dar el nu-i observa. Lângă cotul lui, cafeaua se răcise. Era fascinat de năucitorul labirint de o complexitate bine ținută sub control care începea să iasă la lumină sub vârful creionului său. După o oră, trasase un cerc perfect, a cărui circumferință unea patru biserici străvechi din zonă, Les Sauzils, St Ferriol, Granès și Coustaussa. Spre surprinderea lui, liniile pe care le trasase generau o stea cu șase colțuri, ale cărei vârfuri se

încadrau perfect în cerc și indicau, cu precizie, primele două biserici. Primul cerc avea centrul exact în Esperaza, satul din valea de mai jos de Rennes-le-Château.

După încă o oră, angajații cafenelei începură să se întrebe cât avea să mai stea acolo neobișnuitul lor client, mâzgălindu-și harta. Ben uitase de existența lor. Descoperise punctele prin care trecea al doilea cerc și îl trasă cu o mână fermă. Avea drept centru un loc numit Lavaldieu – Valea lui Dumnezeu. Cercurile erau identice ca dimensiune și se așezau pe hartă în diagonală, de la nord-vest către sud-est. Mai trasă și alte linii și clătină uluit din cap în vreme ce complexul simbol alchimic ieșea încet la iveală.

Hexagrama înscrisă în cercul Esperaza avea unul dintre vârfurile sudice la Les Sauzils și pe celălalt la St Ferriol. Cele două vârfuri vestice ale pentagramei din cercul Lavaldieu erau la Granès și la Coustaussa. O linie perfect dreaptă unea Peyrolles cu Blanchefort și cu Lavaldieu, dând naștere vârfului sudic al pentagramei, aflat pe circumferința cercului Lavaldieu. În sfârșit, o altă linie la fel de dreaptă unea centrul acestui cerc cu îndepărtatul castel din Arques, marcând poziția vârfului estic al stelei.

Se lăsă pe spătarul scaunului, contemplând harta plină de linii și semne. Îi venea greu să-și creadă ochilor. Cele două cercuri gemene cu stele în mijloc erau complete. Alcătuiau o figură geometrică perfectă – templul virtual trasat acolo, pe o hartă turistică ieftină, cumpărată de la o stație de benzină.

Indiferent ce civilizație îl crease, cu mult, mult timp înainte ca Fulcanelli să îl descopere din întâmplare, aceasta avea, probabil, cunoștințe uluitoare de topografie, geometrie

și matematică. Logistica necesară pentru a întinde acea rețea complicată de-a curmezișul ținutului muntos era uimitoare chiar și fără a mai lua în seamă timpul extrem de lung de care trebuie să fi avut nevoie pentru a construi, cu mare grijă și cu precizie, biserici și sate întregi pe circumferința unui cerc invizibil sau la intersecția unor linii imaginare. Și toate acestea numai pentru a stabili ascunzătoarea tainică a unor cunoștințe secrete? Ce putea fi atât de important încât să merite un asemenea efort?

Poate că avea să afle. Călca pe urmele de peste timp ale lui Fulcanelli. Acum nu avea de făcut nimic altceva decât să afle centrul, ceea ce urma să-i dezvăluie, cu precizie, locul în care se afla misterioasa descoperire a alchimistului. Trasă încă două linii care tăiau figura geometrică simetric și în diagonală, formând un X alungit ce îi însemna centrul.

– X-ul marchează locul, murmură el.

Centrul se afla în apropiere de Rennes-le-Château. Nu putea fi la o distanță mai mare de doi kilometri, aproximativ către nord-vest.

Ce îl aștepta acolo? Nu putea afla decât într-un singur fel. Răspunsul era din ce în ce mai aproape.

59

Ben porni de-a curmezișul ținutului. La marginea vestică a cătunului, descoperi o cărare care șerpuia în josul dealului. Coborî dislocând pietre și bulgări de țărână care alunecau spre baza pantei. Pământul uscat se surpă de

mai multe ori sub el, făcându-l de fiecare dată să alunece câțiva metri la vale, și se străduia din răsputeri să nu-și piardă echilibrul. De la liziera pădurii aflate cu o sută de metri mai jos, terenul începea să fie mai solid și se putea prinde cu mâna de crengi în timp ce cobora ultima parte a râpei. La început, copacii erau rari, dar, pe măsură ce locul devenea tot mai plat, se transformară într-un adevărat codru.

O luă pe cărarea acoperită cu frunze uscate dintre pâlcurile dese de conifere, stejari și fagi. Păsările cântau pe ramurile de deasupra lui și razele timide ale soarelui de toamnă licăreau printre frunzele verzi-aurii. După zile întregi, reuși pentru prima oară să-și gonească din minte gândurile supărătoare. Cu toate că absența ei îl făcea să sufere, se simțea ușurat știind că Roberta era în siguranță, în afara pericolului. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea era la adăpost.

Dincolo de valea împădurită, terenul începea din nou să se înalțe. La un kilometru distanță, în partea opusă a unui platou stâncos, un versant abrupt se ridica spectaculos către o culme înaltă. Văzu că traseul lui trecea exact peste ea. Își continuă fără ezitare drumul printre stânci, ignorând mărăcinii care i se agățau de glezne. Culmea se contura, colțuroasă și amenințătoare, tot mai aproape.

Din depărtare, Franco Bozza privea silueta minusculă a prăzii sale printr-un binoclu puternic. Începând din Palavas, se ținuse scai de Ben Hope tot timpul, având mare grijă să nu fie observat. Îl urmărise cu privirea în timp ce cobora râpa, îndepărtându-se de Rennes-le-Château, și îl văzuse traversând ținutul în linie dreaptă. Era evident că

avea o țintă precisă. Avea să găsească și el ceea ce căuta englezul, indiferent despre ce era vorba. De data asta, n-o să-i mai scape.

Bozza îl urmărise ocolindu-l prin flanc, în semicerc. Umbla pe un hățiș ce străbătea un crâng, ascunzându-se vederii. Mergând ghemuit pe traseul din ce în ce mai stâncos și se oprindu-se din când în când ca să verifice poziția micii siluete îndepărtate, își croise drumul dându-i ocol, iar acum se afla sus, deasupra lui Ben, în apropierea buzei povârnișului abrupt. În spatele lui, acolo unde terenul începea să coboare către valea înverzită ce se zărea cu mult mai jos, se vedea în depărtare o casă.

Suprafața stâncoasă se avânta către o terasă plană, ca un podiș golaș, apoi continua să se înalțe către culme. În dreapta, panta cobora spectaculos către pădurea deasă din valea adâncă, aflată cu vreo trei sute de metri mai jos. Ben începu urcușul îndelungat. După vreo jumătate de oră ajunse pe prima terasă, lată de vreo zece metri. Un prag de piatră cenușie se proiecta în afara peretelui stâncos, dând naștere unei grote nu prea adânci. Se opri câteva minute și își trase sufletul, uitându-se cu coada ochiului la panta pe care trebuia să o urce.

Deasupra lui, Bozza se furișă, înaintând încă puțin pe pietroiul uriaș. Din poziția aceea, îl vedea foarte bine pe englez prin binoclu. Bolovanul lat și plat ieșea în afară, deasupra unui povârniș abrupt. Părea destul de stabil sub greutatea lui și locul era destul de sigur ca să mai poată rămâne acolo încă o mie de ani. Dar Bozza era un bărbat masiv și, cu cât înainta mai mult către muchie, cu atât

bucata de stâncă se dezechilibra mai tare. În momentul când realiză că aceasta începea să alunece era deja mult prea târziu ca să mai poată face ceva.

În primii câțiva metri ai prăbușirii, Bozza rămase întins pe burtă pe suprafața pietroiului. Acesta plonjă peste muchie și se izbi de un grup de bolovani mai mici care prinseră să se rostogolească, însoțindu-l în cădere. Bozza fu azvârlit și se dădu de-a berbeleacul, în salturi, încă treizeci de metri. Încercă frenetic să se agațe de ceva, dar totul se ducea la vale odată cu el. Alunecarea de teren căpătă amploare, antrenând o întreagă coastă de deal.

Din locul unde stătea, cu ochii către panta pe care o mai avea de urcat, Ben văzu praful stârnit de o sută de bolovani care se rostogoleau. Sângele îi îngheță în vene. Veneau drept către el. Se aruncă sub pragul de piatră exact în momentul când stâncile în cădere ajunseră pe terasă, sfărâmând totul în jur și trăgând după ele cea mai mare parte a solului. Ben își feri fața de țărâna și praful care se scurgeau ca o perdea sufocantă. Pământul îi fugi dintr-odată de sub picioare. Întinse mâinile cu disperare și se prinse de marginea pragului de deasupra lui. Rămase agățat de el, rugându-se să nu se desprindă și să-l strivească. O piatră mare, colțuroasă, ricoșă de peretele stâncos și îl izbi în umăr, făcându-l să scape din mâini marginea. Alunecă și se prăvăli pe distanță mare în josul pantei, înconjurat de bolovani și bulgări de pământ care se sfărâmau. O strălucire albă de durere îl zgudui când trupul i se lovi de o rădăcină proeminentă. Reuși cumva să se prindă de ea în timp ce se simțea izbit de pământul care aluneca pe lângă el. Rădăcina rezistă. Violența alunecării de

teren se domoli, apoi totul se încheie. Aerul era gros de praf. Îi umpluse gura și gâtul, așa că scuipă și tuși. Reuși să găsească un loc solid pe care să-și sprijine piciorul și își lăsă încet toată greutatea pe tălpi, tastând rezistența pământului sfărâmicios. Bătu rădăcina cu palma, ca gest de mulțumire, și își croi cu grijă drum înapoi, în susul povârnișului, îndreptându-se către o zonă cu teren solid.

Bozza se oprise printre bolovani, năuc și plin de sânge. Își jupuise buricele degetelor în încercarea de a găsi ceva de care să se agațe. Se ridică în picioare clătinându-se și își roti ochii, privind grohotișul rămas în jur în urma alunecării de teren. Alunecase și se rostogolise pe o distanță foarte mare. Încă doi metri, și ar fi fost aruncat dincolo de muchie, peste versantul vertical, în valea împădurită cu pereți abrupți de dedesubt.

Auzi un zgomot și se răsuci, ca să-l vadă pe Ben Hope la zece metri distanță de el.

Bozza nu apucă să ducă mâna la armă. Cătarea lui Ben coborî încet drept către pieptul lui, apoi Browning-ul tuși de două ori, în succesiune rapidă, și zgomotul plat reverberă în liniștea muntelui. Trupul lui Bozza zvâcni, sărind înapoi, ca o păpușă zgâlțâită. Se clătină o clipă pe buza prăpastiei, cu brațele azvârlite în lături, de parcă s-ar fi străduit să-și regăsească echilibrul. Ben îl privi cu răceală și trase încă o dată. Bozza își duse mâinile la piept și, cu o ultimă privire grea de o ură sălbatică, se prăvăli în hău, dispărând din vedere.

Înainte ca Ben să reușească să-și croiască drum către valea împădurită de dincolo de deal, se mai scurse încă o

oră. Se așeză pe un trunchi căzut, acoperit de mușchi, și își trase răsuflarea. I-ar fi plăcut să aibă o pereche de bocanci ca lumea, de armată, chibzui. Pantofii lui ușori aproape că se făcuseră praf. Picioarele îndurerate îi sângerau în ei.

Nu se poate să fie ăsta locul, își spuse, privind peste vale. Și totuși trebuia să fie, așa cum o spuneau harta și compasul. Nu era nimic, nicăieri, doar același peisaj sălbatic.

Ceea ce avea în fața ochilor era o casă albă, cuibărită printre copaci, la câteva sute de metri distanță, pe partea cealaltă a văii. Părea înfiptă la poalele unui munte înalt, care se contura amenințător. Oftă. Nu știuse ce avea să găsească – poate o ruină, poate un cerc de stânci sau ceva asemănător. Dar vila aceea cochetă, albă, în stil modern, era ultimul lucru peste care s-ar fi așteptat să dea într-un loc numit Casa Corbului. Avea un design aparte, simplă, pătrățoasă, cu acoperișul plat și cât se poate de deosebită de casele de țară din Languedoc. Arăta ca și cum ar fi fost construită de curând, în ultimii ani. Însă părea să rezoneze cu decorul sălbatic într-o armonie magică, de parcă s-ar fi aflat acolo de secole.

Se apropiase de poarta încadrată de ziduri și se uita în sus, către casă, când auzi o voce strigând:

– Hei! E cineva acolo?

O femeie se apropia de el, traversând o grădină frumoasă, bine întreținută. Era înaltă, zveltă, dreaptă ca lumânarea, părând să aibă între cincizeci și cinci și șaizeci de ani. Dar Ben îi observă în primul rând ochelarii întunecați și bastonul alb pe care îl folosea ca să-și găsească drumul. Păși cu grijă pe aleea ce ducea către poartă. Zâmbi, privind ceva aflat dincolo de umărul lui Ben.

– Admiram casa dumneavoastră superbă, îi spuse el femeii oarbe.

Zâmbetul ei se lărgi.

– A, deci vă interesează arhitectura?

– Da, mă interesează, într-adevăr, răspunse Ben. Dar mă întrebam și dacă v-aș putea deranja cerându-vă un pahar cu apă. Vin de peste munte și mi-e foarte sete... Dacă nu vă supărați.

– Sigur că nu. Trebuie să veniți înăuntru, spuse femeia, întorcându-se către casă. Haideți cu mine – atenție la zăvorul porții, e înțepenit.

O urmă pe femeia oarbă pe aleea pavată cu dale de piatră. Aceasta îl conduse printr-un hol larg, intră într-o bucătărie modernă, apoi bastonul o ajută să-și găsească drumul până la frigider. Scoase o sticlă de apă minerală.

– Sunt pahare în dulap. Vă rog, serviți-vă.

Se așeză la masă alături de el, ascultându-l, cu o expresie blajină, cum golea două pahare mari de apă.

– Sunteți foarte amabilă, zise Ben. Am venit pe jos, tocmai din Rennes-le-Château. Caut Casa Corbului.

– Ați găsit-o, spuse ea simplu, cu o ridicare din umeri. Asta e Casa Corbului.

– Asta?

Dar era imposibil. Era o vilă modernă. Cum ar fi putut să fie pomenită în manuscrisul vechi de optzeci de ani al unui alchimist?

– Poate că nu am ajuns unde trebuia, spuse. Casa pe care o caut e veche. Îi veni brusc o idee. A fost construită pe locul alteia, mai vechi?

Ea râse.

– Nu, e prima casă ridicată aici. E mult mai veche decât pare. A fost construită în 1925. Şi-a luat numele de la arhitect.

– Cine a fost arhitectul?

– De fapt, se numea Charles Jeanneret, dar era cunoscut mai degrabă ca Le Corbusier. Era poreclit Corbu.

– Casa Corbului, repetă Ben, dând din cap.

Corbu – franţuzescul *corbeau*, însemnând corb. Deci, în ciuda aspectului ei ultramodern, aproape futurist, vila data, mai mult sau mai puţin, din epoca manuscrisului lui Fulcanelli. Totul începea să capete mai mult sens. Poate că, la urma urmelor, ajunsese acolo unde trebuia.

– De ce vă interesează casa? îl întrebă femeia, curioasă.

Apelă instinctiv la un truc verificat în repetate rânduri.

– Fac cercetări pe teme istorice. Casa e menţionată în nişte documente vechi şi, pentru că mă aflam în zonă, m-am gândit să vin s-o vizitez.

– Aţi vrea să faceţi un tur al vilei? întrebă ea. Ochii m-au lăsat acum câţiva ani, dar o văd în minte la fel de limpede ca întotdeauna.

Îl conduse dintr-o cameră în alta, pipăindu-şi drumul cu bastonul şi arătând către una sau alta dintre particularităţile casei. În salonul principal se afla un şemineu înalt, bogat ornamentat cu sculpturi în lemn de stejar, al cărui stil plin de înfloriturі contrasta cu cel sărăcăcios, cubist, aproape ascetic al restului vilei. Ben îl privi îndelung. Ochii nu-i fuseseră atraşi de măiestria execuţiei şi de frumuseţea impresionantă a căminului. Se uita la sculptura de deasupra poliţei, care domina întregul şemineu.

Era un corb aflat pe un blazon circular, identic cu cel din manuscrisul lui Fulcanelli și cu cel din catedrala Notre-Dame. Își plimbă ochii peste sculptură, peste penele ca niște lame de pumnal, peste ghearele încovoiate și ciocul nemilos. Ochiul corbului era o inserție de sticlă scânteietoare, de culoarea roșie a rubinului, și părea să-i întoarcă privirea.

– Această piesă s-a aflat aici de la bun început? întrebă el. Vorbesc despre cămin, adăugă, amintindu-și că femeia era oarbă.

– A, da. A fost sculptat chiar de Corbu. De fapt, înainte de a deveni arhitect, și-a început cariera studiind sculptura și meșteșugul de bijutier.

Sub corb, erau gravate cuvintele latine *HIC DOMUS*, cu litere aurite, în alfabetul gotic.

– *Hic*... aici, traduse Ben, murmurând pentru sine. Aici casa... aceasta este casa... Aceasta este Casa Corbului.

Dar unde duceau toate astea? De ce pusese Fulcanelli vila pe hartă? Trebuia să existe un motiv. Trebuia să fie ceva acolo. Dar ce anume?

În timp ce se străduia să descopere o legătură, își roti privirile prin cameră. Ochii i se opriră pe tabloul de pe peretele opus, ce înfățișa un bătrân ale cărui veșminte păreau să fie din epoca medievală. Ținea într-o mână o cheie imensă, iar în cealaltă un scut rotund, sau poate doar un platou, care, în mod bizar, era alb, de parcă artistul și-ar fi lăsat pictura neterminată. Pe chipul bătrânului plutea un zâmbet misterios.

– Nu mi-ați spus cum vă numiți, *monsieur*, zise femeia.

El îi spuse.

– Eşti englez? Mă bucur că te-am cunoscut, Ben. Eu mă numesc Antonia.

Tăcu o clipă.

– Mă tem că acum trebuie să te rog să pleci. Mă duc în vizită la fiul meu, la Nisa, pentru vreo două zile. Taxiul trebuie să apară din clipă-n clipă.

– Mulţumesc pentru turul vilei.

Ben îşi muşcă buzele, încercând să-şi ascundă frustrarea din glas. Antonia îi zâmbi.

– Mă bucur c-ai reuşit să-i dai de urmă. Şi sper c-o să găseşti lucrul după care jinduieşti, Ben.

60

În timp ce stătea printre copaci, cuprinzând cu privirea valea cu vila Le Corbusier care se întindea la picioarele sale, ultimul comentariu al Antoniei îl izbi ca fiind bizar, oarecum nelalocul lui. „Sper c-o să găseşti lucrul după care jinduieşti." Îi spusese că era în căutarea casei, atât şi nimic mai mult. Din punctul ei de vedere, el găsise deja obiectul jinduit. Iar „a jindui" era un cuvânt prea puternic, prea evocator pentru cineva care căuta o casă veche, descoperită pe o hartă.

Poate căuta el sensuri ascunse acolo unde nu existau. Sau poate femeia oarbă ştia un secret pe care nu voia să-l dezvăluie? Oare casa avea să-i destăinuiască lui ceva anume? Dacă nu, atunci totul se terminase. În locul acela, drumul se înfunda.

Seara cădea cu repeziciune și vântul se înteţea. Vremea era închisă și umedă, iar norii negri se zăreau fugărindu-se peste vârfurile copacilor. Se apropia furtuna. Auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet. Întinse mâna și simţi o picătură de ploaie, mare și grea, împroșcându-i palma. O urmă în curând o alta, apoi încă una. Ploaia șiroia deja când apărură farurile taxiului, șerpuind încet pe drumul ce ducea către casă. Ferestrele se întunecară. Antonia ieși și șoferul o conduse până la automobil sub o umbrelă. De sub coroana șiroind de apă a unui stejar bătrân, Ben privi maşina demarând. Când luminile de poziţie dispărură ca niște împunsături roșii de ac în mantia întunericului care se lăsa, își ridică gulerul și începu să traverseze valea.

Ocoli casa fără zgomot și cu mare grijă. Ploaia se revărsa din jgheaburi, preschimbând straturile de flori în noroi. Întrezări lumina unui fulger și, o secundă mai târziu, tunetul îi bubui furios deasupra capului. Își șterse apa din ochi.

Întunericul se lăsase repede, iar norii de furtună acoperiseră cerul. Se folosi de lanterna cu cristale lichide a pistolului ca să-și găsească drumul, până ce ajunse în dreptul unei uși dosnice. Încuietoarea fragilă era ușor de descuiat cu un șperaclu, așa că pătrunse în casă în mai puţin de un minut. Raza subţire a lanternei îl conduse dintr-o cameră în alta, aruncând umbre lungi. Furtuna ajunsese exact deasupra vilei, din ce în ce mai puternică. Fulgeră din nou, o orgă de lumini pâlpâind preţ de două secunde, iar bubuitul răsunător al tunetului care urmă imediat după aceea zgudui casa.

Reamintindu-și turul de mai înainte, descoperi repede încăperea cu șemineu bogat împodobit. Îndreptă lanterna

spre corbul sculptat, realizând că, în semiîntuneric, părea încă și mai viu decât la lumina zilei. Ochiul roșu ca o mărgea scânteie în raza lanternei.

Se trase înapoi, chibzuind. Ce anume căuta? De fapt, n-avea habar. Simbolul corbului îl adusese până acolo și instinctul îi spunea că ar fi trebuit să-l urmeze în continuare. Se uită atent la șemineu, cu mintea zbuciumându-i-se cu furie în timp ce ploaia izbea în ferestre. Îi veni o idee. Ieși din casă, sub torentele de ploaie, și văzu că nu se înșelase.

Privit din interior, căminul părea să fie lipit de unul dintre zidurile exterioare – însă din grădină, ștergându-și ochii de apă și plimbând lumina lanternei de-a lungul liniei acoperișului, văzu că hornul scund și gros se ridica deasupra acoperișului la vreo trei metri mai înăuntru față de fronton. Observase că fereastra de pe peretele alăturat celui pe care se afla șemineul se afla cam la un metru de colțul camerei, dar, privită din afară, era la vreo patru metri de zidul exterior. În timp ce se grăbea să se întoarcă înăuntru, șiroind de apă și tremurând, realiză că, dacă nu era cumva vorba de vreo ciudățenie a designului modern, asta însemna că, în spatele căminului, se afla o încăpere secretă. Un spațiu izolator? Ar fi fost prea mare, cu siguranță – avea, probabil, trei metri adâncime. Poate era un coridor, sau chiar o debara în care se putea intra dintr-o altă cameră.

Dar unde era intrarea? Încercă toate ușile, însă nici una nu dădea într-acolo. Camera de deasupra era un dormitor cu dușumeaua groasă și nu exista nici o posibilitate de a ajunge dedesubt. Sub casă nu era nici o pivniță din

care să se fi putut ajunge în camera ascunsă pe o scară sau printr-o trapă. Se întoarse în salon și cercetă șemineul, cu atenție, încă o dată. Dacă exista o ușă tainică, atunci acolo trebuia să fie.

Aprinse luminile și bătu în perete, ascultând. În jurul căminului peretele era plin. Se deplasă către stânga și sunetul se schimbă – la ceva mai mult de un metru distanță, suna a gol. Nu se vedea nici o crăpătură și nici o îmbinare, nimic care să trădeze existența unei uși. Încercă să clintească plăcile de lemn care lambrisau pereții, în speranța că după una dintre ele s-ar fi putut ascunde ceva. Nimic.

Întinse mâna, strecurând-o în spatele șemineului, bâjbâind prin coșul plin de funingine. Poate exista o pârghie sau un alt mecanism de deschidere a unei căi de acces. Nu exista. Își șterse mâinile pline de praf negru.

– Trebuie să fie ceva, murmură.

Își plimbă palmele pe toată suprafața șemineului, coborând pe fețele laterale, trecând cu vârfurile degetelor de-a lungul sculpturilor complicate, căutând ceva pe care să apese, de care să tragă sau pe care să-l răsucească. Totul părea zadarnic. Sub rafalele de ploaie, geamurile scânteiau ca niște flăcări.

Făcu un pas înapoi, chinuindu-și mintea cu disperare. Nu găsea nici o soluție. Dar avea să treacă prin zidul ăla și, dacă nu exista o ușă, avea să croiască el una. La dracu'!

Ieși din casă, intră într-un șopron și găsi o secure înfiptă într-un butuc și înconjurată de un morman de lemne de foc. O înșfăcă de coada lungă și o smulse din butuc. Odată întors în casă, o ridică deasupra umărului, îndreptând-o către acea parte a peretelui care suna a gol. Dacă

presupunerea lui era corectă, putea să-l spargă, ajungând în partea cealaltă.

Și dacă mă înșel? Lăsă securea în jos, căzând deodată pradă îndoielii. Aruncă o privire vinovată către corb și ochiul roșu al acestuia păru să-i caute cu bună știință pe ai lui.

Rămase pe gânduri, privind chipul impasibil al păsării. Părea atât de vie, încât Ben aproape că se aștepta să zboare înspre el. Puse securea pe dușumea și își plimbă mâna de-a lungul contururilor line ale aripii și gâtului, urcând către ochiul roșu, sticlos. O idee trăsnită îl străfulgeră dintr-odată și apăsă cu putere pe ochi.

Nu se întâmplă nimic. Ar fi fost prea simplu. Își scoase din nou pistolul cu lanternă și mătură cu raza ei contururile sculpturii, privindu-le cu atenție. Când o ațintì asupra ochiului, fu orbit de strălucirea neașteptat de puternică a luminii reflectate. Parcă în interior ar fi fost un sistem de oglinzi minuscule, care concentrau raza lanternei, trimițând-o înapoi către el.

În veni o altă idee; se apropie de comutatorul din perete și stinse lumina, cufundând din nou camera în întuneric. Ațintì din nou lanterna către ochiul corbului, stând ceva mai într-o parte, ca să nu mai fie orbit.

Lumina reflectată se proiectă pe peretele opus, conturând o pată roșie, rotundă, cu diametrul de vreo opt centimetri, pe suprafața tabloului pe care-l remarcase mai devreme. Cădea exact pe scutul rotund, ciudat de alb, din mâna bătrânului. Continuând să țină raza lanternei îndreptată către ochiul corbului, Ben se apropie de pictură și văzu, uluit, că în punctul roșu apărea motivul celor

două cercuri gemene cu stele în mijloc care se regăsea pe lama pumnalului și în carnețel.

Își aminti ce îi spusese Antonia: arhitectul fusese, la vremea lui, giuvaiergiu. *Deșteaptă treabă, ticălosule*. Executase o lucrare de o complexitate aproape incredibilă, gravând pe oglinzi o reproducere minusculă, dar fără de cusur, a figurii geometrice. Însă ce semnificație avea?

Dădu tabloul jos de pe perete și îi sări inima. În spatele lui era ascuns un seif. Aprinse din nou lumina și se grăbi să-l studieze cu mai multă atenție. Ce putea fi înăuntru?

Seiful data din aceeași epocă în care fusese construită casa și ușa lui de oțel era împodobită cu motive Art Nouveau, trasate cu vopsea emailată. În mijloc se afla un mâner striat, cu o încuietoare cu cifru, alcătuită din două discuri concentrice, unul conținând cifre, iar celălalt literele alfabetului.

Straniu – seifurile aveau, de obicei, o sigură combinație numerică.

– O, Doamne, te implor – fără alte coduri! gemu el.

Scoase carnetul din rucsac. Între paginile lui era foaia împăturită pe care scrisese cheile cifrurilor. Combinația care deschidea seiful trebuia să se regăsească în carnet. Dar unde anume? Îl răsfoi. Putea fi orice.

Se așeză cu carnetul pe genunchi, alese câteva fraze la întâmplare și se grăbi să scrie versiunile lor codificate, folosind atât litere, cât și numere.

Încercă mai întâi

Răsuci discurile într-o parte și în alta, formând secvența complexă. E/4, I/26; R/2, I/26... Avu nevoie de un minut sau două ca să reproducă fraza în întregime. Se trase înapoi și aşteptă să se întâmple ceva. Nu se întâmplă nimic. Oftă nerăbdător și încercă o altă combinație.

LE TRESOR DES CATHARES

Alt eșec. Toată povestea putea să dureze la nesfârșit. Ce ar fi putut fi? Aruncă o privire către securea care zăcea pe podea și se întrebă, într-o străfulgerare, dacă nu ar fi fost mai bine să dea blestemăția aia jos de pe perete și o să deschidă distrugându-i partea din spate. Zâmbi în sinea lui, amintindu-și ce îi spusese o dată un sergent-major cărunt, din Glasgow: „Dacă ai dubii, flăcăule, alege violența." Poate nu era un principiu de lepădat, în împrejurările potrivite.

Pe urmă ochii îi căzură pe tabloul pe care îl dăduse jos din perete și se aplecă să-l privească cu mai multă atenție.

Ce idiot sunt! Cheia!

În partea de sus a cheii pe care o strângea în mână bătrânul era scris ceva, cu litere minuscule. Se lăsă în genunchi ca să citească.

LE CHERCHEUR TROUVERA

Cel care caută va găsi. Ben înhăță pixul și scrise cu înfrigurare cuvintele în versiunea cifrată.

E/4, R/18; N/22,V/12, R/18, A/17, N/22,V/12, R/18, A/11, A/17;
O/13, A/17, E/23, A/11, U/9, R/18, A/17, I/26

Chiar când forma ultimul număr, din adâncurile mecanismului de închidere a seifului se auzi un pocnet. Pe urmă nimic. Înhăţă mânerul uşii şi trase de el, dar acesta rezistă. Înjură. Probabil că nu găsise combinaţia corectă, sau poate că, după atâţia ani, se întâmplase ceva cu mecanismul. Uşa era înţepenită.

Un zgomot venit din spatele lui îl făcu să tresară şi se răsuci pe călcâie, ducând mâna la armă.

Şemineul se deschidea. Din coş căzu o ploaie lină de zgură, în timp ce lambriurile acoperite cu o crustă de cenuşă se deschideau lăsând să se vadă o deschidere suficient de largă pentru ca el să poate intra.

Ben respiră adânc şi trecu prin şemineu, pătrunzând în întuneric. Aprinse lanterna. Era într-o cameră îngustă, lungă de vreo şase metri şi lată de trei. Într-un capăt se afla o masă mare, din lemn de stejar, acoperită cu un strat de praf. Pe masă era un potir mare, metalic, ca o cupă imensă de vin, cu buza conturată cu nituri de fier. În potir zăcea ţeasta unui om, privind în sus cu orbitele goale. De o parte şi de alta a acestui aranjament sumbru stăteau două sfeşnice de fier, înalte de câte şaizeci de centimetri, cu baza lată, rotundă, şi susţinând fiecare câte o lumânare groasă, bisericească.

Îşi duse mâna la buzunar, scoase bricheta şi aprinse lumânările. Ridică unul dintre sfeşnicele grele şi lumina pâlpâitoare aruncă umbre de jur împrejurul încăperii. Craniul fără dinţi rânjea la el. De-a lungul pereţilor se înşirau rafturi prăfuite, pline de cărţi. Luă una şi suflă ca să o cureţe de praf şi de pânzele de păianjen. O apropie de lumânare şi descifră scrierea veche, aurită, de pe coperta

de piele: *Necronomicon*. Cartea Morţilor. O puse la loc şi alese alta, legată tot în piele. *De Occulta Philosophia*. Tainele filozofiei oculte.

Părea să se afle într-o cameră de lucru abandonată cu multă vreme în urmă. Aşeză cărţile cu grijă la loc, pe raftul prăfuit, şi îşi roti mâna în care ţinea sfeşnicul. Camera era împodobită cu picturi murale ce înfăţişau o serie de procese alchimice. Se apropie ca să studieze una dintre ele, în care se vedea o mână ieşind dintr-un nor. Mâna lui Dumnezeu? Din mână picura apă într-un vas straniu, susţinut de mici nimfe înaripate. În fundul vasului era un orificiu din care se scurgea o substanţă eterică, aburindă, presărată cu simboluri alchimice şi etichetată drept *Elixir Vitae*.

Se întoarse şi ridică sfeşnicul, luminând alte colţuri ale încăperii. Deasupra intrării prin care pătrunsese se vedea un chip ce privea în jos, către el. Era un portret în ulei cu rama lată, aurită. Faţa era a unui bărbat bine clădit, cu barba sură şi o claie bogată de păr argintiu. Privind de sub sprâncenele cărunte şi stufoase, ochii păreau să scapere scântei, trădând un simţ al umorului ce îi contrazicea expresia severă. Pe plăcuţa aurie de sub portret scria, cu litere gotice, reliefate,

FULCANELLI

– Aşadar ne întâlnim, în sfârşit, murmură Ben.

Se îndepărtă de portret şi dădu ocol camerei, cu ochii în jos. Dalele de piatră erau acoperite în mare parte de un covor vechi, prăfuit. În afara marginilor acestuia se vedea

exteriorul modelului de pe podeaua mozaicată. Îngenunche și puse sfeșnicul pe podea, cu un clinchet metalic. În razele pâlpâitoare de lumină plutiră vălătuci de praf. Când sălta marginea covorului, un păianjen mare o luă la fugă și dispăru în întuneric. Rulă covorul într-un sul lung, pe care îl împinse lângă perete. Suflă praful, dând la iveală mozaicul colorat încastrat în lespezile de piatră. După un minut sau două de suflat și curățat, se trase înapoi, să privească.

Modelul avea o lungime de vreo patru metri și jumătate și acoperea toată lățimea încăperii. Și, iată-le, erau din nou acolo: cele două cercuri gemene, cu stele. Chiar în centrul figurii se afla o lespede circulară, de care era fixat un inel de fier. Se prinse de el cu amândouă mâinile și trase cu putere. Se auzi șuierul aerului rece care ieșea de dedesubt.

Lumină interiorul ascunzătorii, folosindu-și lanterna. Fasciculul puternic învălui scara în spirală, săpată direct în stâncă, care cobora pierzându-se în beznă.

61

Spirala scării lungi de piatră se înșuruba în adâncurile stâncii. Pe măsură ce cobora tot mai mult în tunelul vertical, zgomotul furtunii de afară pălea, stingându-se, în cele din urmă, cu totul.

După un timp, ajunse la baza scării și dădu peste un culoar orizontal ce șerpuia în întuneric. Nu o putea lua decât într-o singură direcție și singurele sunete pe care le

auzea erau răsunetul pașilor lui și picurul apei. Pereții netezi, rotunjiți, erau destul de înalți ca să nu fie nevoit să se aplece. Probabil fusese nevoie de secole pentru a săpa coridorul în terenul stâncos. Un tunel cu pereți nefinisați ar fi fost la fel de bun, dar cei care îl construiseră, indiferent cine ar fi fost, puneau accentul pe ceva mai mult decât simpla utilitate. Căutau perfecțiunea. Din ce motive? Unde ducea tunelul? Își continuă drumul.

Tunelul cotea pe neașteptate, descriind o curbă strânsă, și Ben avu pentru o clipă impresia că ajunsese într-o fundătură. Dar pe urmă simți ceva în păr. Era o adiere rece, venind de deasupra. Ridică lanterna. În stânga, un coridor ducea către niște trepte ce urcau. Porni pe ele, ajungând tot mai sus și mai sus. Avea impresia că urcase mult mai mult decât coborâse. Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru – acum era undeva, deasupra nivelului solului. Își aduse aminte de stânca de lângă casă și înțelese că era, probabil, în interiorul muntelui. Adânc în inima lui, înconjurat din toate părțile de mii de tone de roci compacte.

Lumina lanternei începu să pălească. Când deveni gălbuie, pierind apoi cu totul, își afundă mâna în buzunar și scoase bricheta Zippo ca să-și lumineze drumul. Era din ce în ce mai frig și vântul șuiera în jurul lui, cu toate că pereții scării erau compacți și strâmți. Metalul brichetei se încinse, arzându-i degetele, și se temu că benzina din interior avea să se aprindă dacă se supraîncălzea. În întuneric, piciorul îi călcă pe neașteptate alături de o treaptă, iar el alunecă, gata să cadă. Se opri o clipă, cu inima bătând nebunește. Lăsă bricheta fierbinte să se răcească o vreme, apoi o aprinse iarăși și continuă să urce.

Treptele se terminară curând și Ben se pomeni într-o încăpere. Se ridică în picioare, în capul scării. Înălță bricheta și strânse din ochi, uluit. Încăperea se întindea pe o mare distanță, în toate direcțiile. Se apropie de un stâlp de piatră, care părea să crească din podea, unindu-se cu arcadele boltite ale plafonului, aflate la aproape doi metri deasupra capului său. Stâlpul fusese netezit și sculptat cu migală, acoperit cu desene complicate, înfățișând scene din Biblie sau icoane. La vreo doi metri distanță era un alt stâlp identic, apoi un altul. Privi în jur, rotind flacăra brichetei. Șiruri de crucifixe de aur străluciră în lumina pâlpâitoare. În fața lui era un altar imens, cioplit în piatră, cu ornamente bogate, aurite. Se afla într-o biserică. O biserică medievală gotică, săpată în inima muntelui.

Aprinse lumânările din altar. Erau o mulțime, susținute de sfeșnice din aur masiv. Le aprinse una câte una și biserica se umplu treptat cu o lumină de chihlimbar. Când pricepu care erau dimensiunile spațiului săpat în stâncă, i se tăie răsuflarea. Bogățiile pe care le găzduia erau incredibile.

De-a lungul pereților se înșirau altfel de comori. Zeci de lăzi mari, din piatră, pline cu monede și pepite, cu inele și amulete. Aurul din biserică îl putea transforma pe descoperitorul său în cel mai bogat om de pe pământ.

Se apropie de altarul impunător, ducând un sfeșnic greu, ca să-și lumineze drumul. Doi lei având același cap, ciopliți în piatră șlefuită, susțineau un bazin rotund, tot din piatră, cu un diametru de vreo doi metri și jumătate. Lumina lumânării licări pe suprafața apei lui întunecate. Pe marginea circulară, netedă, erau câteva cuvinte sculptate cu litere măiestrit conturate.

Omnis qui bibit hanc aquam, Si fidem addit, Salvus erit

Dacă are credință, cel ce va bea din această apă își va dobândi mântuirea.

La picioarele statuii unui înger era un piedestal de aur, pe care se odihnea un tub lung, de piele. Înăuntru găsi un pergament. Desfășură cu delicatețe documentul străvechi, fisurat, întinzându-l pe podea, apoi îngenunche ca să-l studieze. Era evident că data din epoca medievală, fiind ireal de bine conservat. Conținea un text scris într-o latină stranie, pe care Ben nu o înțelese, și era presărat cu ceva ce aducea a hieroglife egiptene.

Clipi din ochi, pricepând adevărul. Așadar, acesta era legendarul manuscris pe care îl căuta toată lumea? Acum era limpede că hârtiile pe care le furase Rheinfeld de la Clément și pe care le copiase în carnetul său nu fuseseră, niciodată, decât notițele lui Fulcanelli – alchimistul consemnase indiciile care îl ajutaseră să descopere manuscrisul propriu-zis și care aveau să-l poarte pe următorul căutător pe urmele sale. Ben nu avusese niciodată manuscrisul.

Acum, când îl vedea în sfârșit în fața ochilor, înțelese puterea acestui document misterios, înțelese cât de cumplit înrobise atât amar de oameni. Nimeni n-ar fi putut spune cât sânge se vărsase pentru el de-a lungul vremii, fie pentru a-l apăra, fie pentru a-l lua în stăpânire. Avea puterea de a trezi răul. Oare o avea și pe aceea de a face binele?

Din tubul de piele mai căzuse și altceva: o foaie împăturită de hârtie. Ben o desfăcu. Era o scrisoare, iar scrisul îi era cunoscut.

Către cel care caută:

Dragul meu prieten,

Dacă ai ajuns atât de departe încât să citeşti aceste cuvinte, te aplaud. Această taină care, de la începuturile civilizaţiei, a fost ferită atât de ochiul cârmuitorului, cât şi de al cărturarului, se află acum în mâinile tale curajoase şi hotărâte.

Nu mai rămâne decât să te previn: atunci când truda îndelungată îi este încununată de succes, omul Înţelept nu trebuie să cadă pradă deşertăciunilor lumeşti. Trebuie să rămână credincios şi umil şi să vegheze neîncetat asupra sorţii celor ce s-au lăsat ademeniţi de puterile răului.

Întru ale Ştiinţei şi întru ale Virtuţii, Alchimistul trebuie SĂ PĂSTREZE TĂCEREA – pentru vecie.

Fulcanelli

Ben îşi ridică privirea către bazinul de piatră de la piciorul altarului. *Elixir vitae* era acolo, chiar în faţa lui. Căutarea se încheiase. Nu avea timp de pierdut. Sări în picioare, rotindu-şi ochii în căutarea unui vas în care să-i ducă elixirul lui Ruth. Îşi aduse aminte de sticla lui plată şi, fără nici o ezitare, îi deşurubă dopul şi vărsă whisky-ul, pătând podeaua de piatră. Inima îi bătea cu putere în timp ce umplea sticla afundând-o în apă. Oare el avea credinţă? Substanţa aceea aparte era într-adevăr un leac?

Câteva picături din preţiosul lichid săriră din gura sticlei pline când o scoase din bazin. Curiozitatea era copleşitoare. Duse sticla la buze.

Gustul scârbos aproape că îl făcu să vomite. Scuipă şi icni, ştergându-se la gură cu dezgust. Aduse lumânarea

mai aproape și mai vărsă din apă înapoi, în bazin. Era plin cu o spumă verzuie.

Ben căzu în genunchi, cu capul atârnând. Se terminase. Era la capătul drumului. Eșuase.

Bubuitura exploziei care umplu pe neașteptate încăperea îi străpunse timpanele ca un cuțit. Unul dintre leii albi de piatră se despică și se prăbuși. Bazinul plesni, despicându-se în două, iar apa stătută se revărsă la baza altarului și se împrăștie pe podea, într-o băltoacă cleioasă, cu un luciu verzui.

Ben sări speriat în picioare. Înainte de a apuca să-și scoată Browning-ul din toc, zări în fața ochilor țeava unui Colt automat, masiv, care se apropia de el, ieșind din întuneric.

– Ești surprins să mă vezi, englezule? scrâșni vocea aspră, șoptită, a lui Franco Bozza; pe chipul însângerat i se așternuse o expresie sălbatică, o mască a urii pure. Aruncă arma.

Sub vesta antiglonț, trupul italianului resimțea și acum impactul cu cele trei gloanțe de 9 milimetri. Se prăvălise de pe stâncă răsucindu-se și, în timpul îndelungatei sale căderi, se izbise de un copac. Crengile îi sfâșiaseră carnea și aproape că fusese tras în țeapă. Sângele i se prelingea dintr-o sută de tăieturi și avea obrazul drept sfâșiat, o rană deschisă întinzându-i-se de la colțul gurii până la ureche. Dar aproape că nu simțise durerea când se târâse, urcându-se înapoi, pe stâncă, și croindu-și drum peste deal, în bătaia furtunii violente. Mintea i se concentrase asupra unui singur gând: ce urma să facă după ce avea să pună din nou mâna pe Ben Hope.

Lucruri pe care nu le simțiseră nici măcar cele mai nefericite dintre victimele sale.

Și acum îl prinsese.

Ben se holbă la el o secundă, apoi își duse mâna la subsuoară și scoase Browning-ul din toc. Îl lăsă să cadă pe podea și îl îndepărtă cu o lovitură de picior, fără să-și desprindă ochii dintr-ai lui Bozza.

– Și pistolul Beretta, spuse acesta. Pe care l-ai luat de la mine.

Ben sperase că celălalt uitase de a doua armă. Scoase încet revolverul de calibrul .380 ascuns sub betelia pantalonilor și îl aruncă.

Buzele palide și subțiri ale lui Bozza se încrețiră într-un zâmbet strâmb.

– Perfect, șopti el. Acum iată-ne, în sfârșit, singuri.

– E o adevărată plăcere.

– Toată plăcerea o să fie de partea mea, ți-o garantez, cârâi Bozza. Și, după ce-ți dai duhul, o s-o găsesc pe micuța ta prietenă Ryder și o să ne distrăm puțin împreună.

Ben clătină din cap.

– N-o să dai de urma ei niciodată.

– Nu zău? făcu Bozza, aproape râzând și mâna ascunsă într-o mănușă neagră i se strecură în buzunar, apoi flutură agenda roșie a Robertei. După asta, plec în vacanță. În Statele Unite, adăugă el zâmbind.

La vederea carnetului, Ben fu străbătut de un val amețitor de groază. Îi spusese Robertei să-l distrugă. Probabil că-l avusese în geantă când o răpise Bozza.

– Ea o să fie ultima care moare, continuă italianul, zâmbind pentru el însuși. Întâi o să-și vadă familia tăiată

încet în bucăți, în fața ochilor ei. Pe urmă, înainte de a o ucide, o să-i arăt trofeul pe care i-l pregătesc. Capul tău. Și, în final, doamna doctor Ryder o să se bucure de toată atenția mea. *Căci puternic este Domnul Dumnezeu, care a judecat-o.*

Bozza zâmbi sarcastic și coborî pistolul, țintind genunchiul stâng al lui Ben. Degetul i se apropie de trăgaci. Avea să-i zdrobească mai întâi o rotulă, apoi pe cealaltă. Pe urmă un braț, apoi celălalt. Iar când victima avea să zvârcolească neputincioasă pe podea, urma să scoată cuțitul.

Ben exersase ani de zile tehnicile prin care puteai dezarma un dușman, dacă nu stătea prea departe. Totul ținea de distanță, deși, în majoritatea cazurilor, era o manevră disperată. Dacă inamicul se afla relativ aproape, încercarea de a-i lua arma era mai puțin nebunească. Dacă era doar cu un pas sau doi prea departe, era practic imposibil să te miști destul de repede – nu era nevoie decât de o zvâcnire a degetului ca să-ți ia viața.

În timp ce Bozza vorbea, Ben măsurase distanța dintre ei. Era exact pe muchia dintre riscul uriaș și sinuciderea nebunească. Știa că nu avea decât un avantaj firav, de cel mult o jumătate de secundă, pe care nu-l putea controla. Gestul era smintit, dar nu avea decât o viață – trebuia să lupte pentru ea.

Se hotărî într-o zecime de secundă. Era gata să sară la Bozza, când zgomotul unei împușcături sfâșie aerul.

Chipul bolovănos al italianului înmărmuri într-o expresie de surpriză, cu gura deschisă într-un O încă nerostit, în timp ce arma pe care o scăpase zăngăne pe podea

și mâinile i se chirceau, cu disperare, în jurul găurii din beregată prin care ieșise glonțul, urmat de un jet de sânge.

Silueta din umbră ridică iarăși pistolul și trase un al doilea foc asurzitor, iar zgomotul reverberă în jurul încăperii. Creștetul capului lui Bozza se spulberă, într-o ploaie de sânge și creieri. Rămase încă o clipă în picioare, parcă suspendat în spațiu, căutându-l pe Ben cu ochii a căror lumină se stingea. Pe urmă se prăbuși la pământ, dintr-odată. Trupul i se arcui se două ori, contorsionându-se spasmodic în timp ce viața îl părăsea, apoi se lăți, întinzându-se nemișcat.

Ben se uita stupefiat la silueta întunecată, ca o stafie, care venea către el fără grabă, ieșind dintre pilonii din umbră. Era o femeie. În semiobscuritate, trăsăturile ei erau de nedeslușit.

– Roberta, tu ești?

Dar, când femeia se apropie, ajungând la lumină, văzu că nu era ea. Pistolul vechi, un C96 Mauser ieșit din fabricație, cu o spirală subțire de fum înălțându-se din gura țevii lungi, tronconice, continua să stea îndreptat asupra cadavrului. Dar, de data asta, Franco Bozza nu avea să se mai ridice.

Lumânarea din sfeșnicul de aur scălda în lumină fața femeii. Ben o recunoscu, șocat. Era oarba. Care nu mai era oarbă. Ochelarii negri dispăruseră și ea îl fixa cu privirea intensă a unui vultur, cu buzele arcuite într-un zâmbet enigmatic.

– Cine ești? o întrebă, stupefiat.

Ea păstră tăcerea. Ben coborî ochii și văzu că pistolul automat îi țintea inima.

62

– Pune mâinile pe cap și îngenunchează, îi porunci femeia.

Privirea ei și țeava neclintită a armei îl convinseră că nu glumea. Și era mult prea departe de el ca să rişte un atac. Se supuse. Ea scoase o lanternă și îi puse în ochi fasciculul intens de lumină.

– Mi-ai spus că te interesează casele vechi, zise, în timp ce Ben stătea în genunchi, neajutorat și clipind în lumina albă, strălucitoare. S-ar zice că te mai interesează și alte lucruri.

– N-am venit să te jefuiesc, spuse el apăsat.

– Intri în casa mea prin efracție, aduci o armă, te furișezi în capela mea particulară și îmi spui că n-ai venit să mă jefuiești? zise ea și îndreptă raza lanternei către cadavrul lui Bozza. Ăsta cine e? Un prieten de-al tău?

– Așa ți s-a părut?

Ea ridică din umeri.

– Hoții se mai ceartă între ei. Ce ai acolo? și arătă cu lanterna către rucsacul lui Ben, care rămăsese lângă altar. Goleşte-l pe podea. Mișcă-te încet, ca să-ți văd mâinile.

El răsturnă rucsacul cu grijă și ea îndreptă lanterna spre el, privind conținutul împrăștiat pe podeaua de piatră. Fasciculul de lumină albă se opri asupra carnetului lui Rheinfeld și a jurnalului lui Fulcanelli.

– Azvârle alea încoace, îi porunci, punând lanterna sub braț.

Ben le ridică și le împinse către ea. Femeia le răsfoi dând gânditoare din cap și continuând să-l țină în bătaia

pistolului. După o pauză, le așează cu gingășie pe podea și lăsă arma în jos.

– Îmi cer scuze, spuse, pe un ton mai blând. Dar trebuia să fiu sigură.

– Cine ești? își repetă el întrebarea.

– Mă numesc Antonia Branzati, zise ea. Sunt nepoata lui Fulcanelli.

Ben dădu să spună ceva, dar ea îl opri cu un gest.

– O să stăm de vorbă mai târziu. Mai întâi trebuie să scăpăm de mizeria asta.

Arătă spre cadavrul lui Bozza, în jurul căruia balta de sânge începea să se combine cu apa verzuie, stătută, din altarul spart.

Luminându-i drumul, Antonia îl conduse pe Ben printre coloane, către un pasaj unde o lespede mare, rotundă, ca o piatră de moară de doi metri, stătea pe muchie, sprijinită de perete.

– Ușa asta dă în afara muntelui. Deschide-o.

Gemând din cauza efortului, el o rostogoli înapoi, într-un canal săpat în podeaua de stâncă. În timp ce piatra se răsucea scrâșnind, aerul rece al nopții năvăli în încăpere. Lespedea acoperise intrarea într-un tunel scurt, de vreo cinci metri, și, prin gura peșterii, cerul nopții se zări ca un semicerc conturat de stânci. Furtuna se terminase și luna plină strălucea deasupra peisajului stâncos. La picioarele lor, o pantă abruptă cobora vertiginos într-o viroagă adâncă.

– Acolo n-o să-l găsească nimeni, niciodată, spuse Antonia, arătând în jos.

Ben se întoarse în locul unde zăcea Bozza, luă cadavrul greu de sub brațe și îl târî către gura peșterii, lăsând

în urmă, pe podeaua de piatră a bisericii subpământene, o dâră de apă sângerie. Îl duse până în tunelul bătut de vânt și îl rostogoli cu piciorul până ce alunecă peste marginea deschizăturii. Îl privi căzând în josul stâncii abrupte, o siluetă neagră făcând salturi mortale pe fundalul stâncii scăldate de razele de lună și dispărând printre copacii din viroaga aflată cu sute de metri mai jos.

În timp ce o urma pe Antonia Brazanti prin tunelul care ducea înapoi, către casă, înfrângerea îi apăsa umerii, grea ca o povară. Deci elixirul se dovedise a fi lipsit de valoare. Până la urmă, nu era decât o legendă. Trebuia să se întoarcă la Fairfax cu mâna goală, să-l privească pe bătrân în ochi și să-i spună că fetița avea să moară.

Femeia închise șemineul în urma lor și îl conduse în bucătărie, unde își spălă sângele de pe mâini și față.

– Acum o să plec, spuse el, cu tristețe, lăsând din mână prosopul.

– Nu vrei să-mi pui nici o întrebare?

– Ce rost ar avea? oftă el. S-a terminat.

– Tu ești căutătorul despre care bunicul spunea că o apară într-o zi. Ai urmat calea ascunsă. Ai găsit comoara.

– N-am venit pentru aur, răspunse el, cu ochii arși de lacrimi. Nu mă interesează asta.

– Aurul nu e singura comoară, spuse ea, privindu-l pieziș, cu un zâmbet ciudat.

Se apropie de un dulap. Pe unul dintre rafturile din interior erau sticle cu ulei de măsline și oțet, conserve, borcane cu plante medicinale uscate, cu boabe de piper și mirodenii. Ea le dădu deoparte și scoase din spatele lor un vas mic de ceramică, lipsit de ornamente, pe care îl luă cu

grijă în mâini și îl așează pe masă. Îi săltă capacul. Înăuntru era o sticluță. O scutură cu delicatețe și lichidul limpede din interior străluci în lumină. Se întoarse spre Ben.

– Asta căutai?

El întinse mâna.

– Este?...

– Ai grijă. E singura mostră pe care a preparat-o bunicul.

El se lăsă să cadă pe un scaun, simțindu-se, dintr-odată, la fel de secătuit și de sleit pe cât se simțea de ușurat. Antonia se așeză în fața lui, sprijinindu-și palmele pe masă și aruncându-i o privire pătrunzătoare.

– Acum n-ai vrea să mai rămâi o vreme ca să-mi asculți povestea?

Stătură de vorbă. Ben îi spuse ce misiune avea și îi istorisi întâmplările care îl aduseseră la Casa Corbului. Pe urmă o ascultă, la rândul lui, continuând povestea din jurnalul lui Fulcanelli.

– După ce Daquin a trădat încrederea bunicului, totul s-a petrecut cu repeziciune. Naziștii au dat buzna în casa lui și i-au scotocit laboratorul, căutându-i secretele. Bunica i-a surprins și au împușcat-o, oftă Antonia. După aceea, bunicul a fugit din Paris și a venit aici, împreună cu mama.

– Ce s-a întâmplat cu Daquin?

– Băiatul ăla a făcut foarte mult rău, răspunse Antonia, clătinând din cap cu tristețe. Presupun că el și-a închipuit că face bine. Când a început să înțeleagă pe mâna cui dăduse ceea ce îl învățase bunicul, n-a putut îndura. Întocmai ca Iuda, și-a pus frânghia în jurul gâtului.

– Care era legătura dintre Fulcanelli și arhitect? întrebă Ben. Casa Corbului?

– Între Corbu și bunicul meu exista o legătură specială, îi explică ea. Amândoi erau descendenții direcți ai catharilor. Când Fulcanelli a descoperit artefactele cathare pierdute, acestea l-au condus la templul lor tainic, unde își ascunseseră comorile. Casa a fost construită la un an după descoperirea lui, ca un omagiu adus templului și pentru a păzi comorile din interior. Cine și-ar fi putut închipui că o astfel de casă marchează intrarea unui altar sacru?

– Fulcanelli a locuit aici, împreună cu tine și cu mama ta?

– Mama a fost trimisă la studii în Elveția. Bunicul a rămas aici până în 1930, când s-a întors mama, împreună cu soțul ei. La vremea aceea, bunicul se convinsese că dușmanii îi pierduseră urma. Mama a preluat rolul de paznic al casei și al secretului ei. Fulcanelli a plecat. A dispărut, zâmbi Antonia cu nostalgie. De aceea eu nu l-am văzut niciodată. Era un suflet neliniștit, convins că avea, întotdeauna, încă multe de învățat. Cred că s-ar putea să fi plecat în Egipt, ca să exploreze locurile în care a luat naștere alchimia.

– Probabil că, la data respectivă, era foarte bătrân.

– Împlinise optzeci și cinci sau optzeci și șase de ani, dar lumea nu-i dădea nici măcar șaptezeci. Portretul pe care l-ai văzut a fost pictat cu puțin timp înainte de plecarea lui. Eu m-am născut ceva mai târziu, în 1940.

Ben ridică din sprâncene. Femeia din fața lui părea să aibă mult mai puțin de șaizeci și cinci de ani.

Antonia îi observă privirea și îi răspunse cu un zâmbet enigmatic.

– După ce am crescut, am devenit paznicul acestei case, continuă ea. Mama s-a mutat la Nisa. Are aproape o sută de ani, dar se ține încă foarte bine.

Făcu o pauză.

– Cât despre bunicul, de atunci n-am mai auzit nimic despre el. Cred că s-a temut întotdeauna că dușmanii i-ar fi putut da de urmă, de aceea nu ne-a căutat niciodată și nu și-a dezvăluit identitatea, în fața nimănui.

– Așa că nu știți când a murit?

Ea își înălță colțurile gurii într-un alt zâmbet misterios.

– Cum de ești atât de sigur că e mort? Poate trăiește încă, departe, undeva.

– Crezi că elixirul vieții l-ar fi putut ajuta să trăiască atât de mulți ani?

– Știința modernă nu are încă toate răspunsurile, Ben. N-a reușit să înțeleagă decât o părticică minusculă a universului. (Antonia îl fixă cu o privire sfredelitoare.) Ai riscat atât de mult ca să găsești elixirul. Nu crezi în puterea lui?

Ben ezită.

– Nu știu. Vreau să cred în ea. Poate trebuie s-o fac.

Scoase din rucsac jurnalul lui Fulcanelli, carnetul lui Rheinfeld și desenul copiat după lama pumnalului și le așeză pe masă.

– Oricum, astea sunt, de aici înainte, ale tale. Aici e locul lor. Ei, și acum ce urmează? oftă el.

Antonia se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Pot să iau elixirul cu mine? Paznicul îl lasă pe căutător să plece cu sticluța? Sau următoarea rafală a Mauser-ului ăluia e rezervată pentru mine?

Ochii ei clipiră a râs și Ben observă că semăna cu portretul lui Fulcanelli. Antonia puse mâna pe vechiul revolver de lux din fața ei.

– A fost al bunicului meu. I l-a lăsat mamei, pentru cazul în care dușmanii noștri ar fi ajuns vreodată aici. Dar nu e menit să fie folosit împotriva ta, Ben. Bunicul credea că, într-o bună zi, un adevărat inițiat avea să descifreze indiciile pe care le lăsase în urmă și să apară, descoperind taina. Un om cu inima curată, care să-i respecte puterea, fără să abuzeze vreodată de ea sau s-o dezvăluie.

– Îți asumi un mare risc având încredere în mine, răspunse el. Cum poți fi sigură că am o inimă atât de curată?

Antonia îl privi cu tandrețe.

– Nu te gândești decât la fetiță. Ți se citește în ochi.

Roma

O procesiune de mașini de poliție fără nici un fel de însemne își făcu loc șerpuind prin grădinile luxuriante ale vilei în stil renascentist și se opri într-un semicerc perfect în curtea de la picioarele imenselor coloane albe.

De sus, de la fereastra domului său superb, arhiepiscopul Massimiliano Usberti se uita la polițiștii care coborau din automobile, îi dădeau deoparte servitorii și urcau treptele casei. Aveau chipuri dure, oficiale. Îi aștepta.

Gladius Domini avusese foarte mult de suferit din pricina unui singur om, Benedict Hope. Cu toate că fierbea de ură, Usberti nu putea să nu-l admire. Nu crezuse că cineva l-ar fi putut surclasa cu atâta ușurință, dar, într-un fel sau altul, Hope o făcuse. Usberti descoperise un om care îi era superior și asta îl impresiona.

Atacul fusese rapid și hotărâtor. Mai întâi arestarea lui Saul, cel mai bun dintre agenții săi din Franța, desfășurată în același timp cu dezastrul de la Montpellier. Apoi atacul extrem de bine coordonat al Interpolului împotriva oamenilor lui din întreaga Europă. Mulți dintre agenții săi fuseseră reținuți pentru interogatorii. Alții, ca Fabrizio Severini, se refugiaseră în câte o ascunzătoare. Unii cedaseră în timpul interogatoriilor. Ca un șir de piese de domino în cădere, ca o dâră de praf de pușcă aprins, ancheta avansa cu o viteză alarmantă către vârful piramidei, către el însuși.

Le auzea vocile pe scările ce urcau către dom. Aveau să ajungă la el din clipă-n clipă. Își închipuiau, probabil, că îl încolțiseră.

Niște neghiobi. Nu-și dădeau seama cu cine aveau de-a face. Un om ca Massimiliano Usberti, cu niște relații și cu o influență pe care nu erau în stare nici măcar să și le imagineze, nu putea fi înfrânt cu atâta ușurință. Avea să găsească un mod de a trece peste dezastru și avea să revină ca să se răzbune.

În capătul opus al încăperii, ușa se deschise brusc și Usberti se întoarse calm, luându-și ochii de pe fereastră, gata să-i înfrunte.

63

Ben îl sunase pe Fairfax ca să-l anunțe că misiunea fusese îndeplinită și că se întorcea. Avea la dispoziție câteva ore înainte ca avionul particular să vină să-l ia din Montpellier.

Părintele Pascal se îndrepta către mica lui podgorie când auzi poarta scârțâind și ridică ochii, ca să-l vadă pe Ben apropiindu-se de el cu un zâmbet larg. Preotul îl îmbrățișă cu căldură.

– Benedict, știam c-o să te întorci ca să-mi mai faci o vizită.

– N-am prea mult timp, părinte. Am vrut doar să-ți mai mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

Pascal îl privi cu ochii măriți de îngrijorare.

– Și Roberta? E?...

– E în siguranță, înapoi acasă, în Statele Unite.

Preotul lăsă să-i scape un suspin.

– Slavă Domnului că e teafără, murmură el. Așadar, misiunea ta aici s-a încheiat?

– Da, plec în după-amiaza asta.

– Ei, atunci ne luăm rămas-bun, dragul meu prieten. Ai grijă de tine, Benedict. Domnul să-ți fie alături și să te aibă în paza Lui. O să-mi lipsești... Ah, prostul de mine, era cât pe ce să uit. Am un mesaj pentru tine.

Ben se nu simțea în largul lui în timp ce asistenta îl conducea către rezervă. Polițiștii care asigurau paza fuseseră îndepărtați după ce îi telefonase lui Luc Simon, ceva mai devreme.

Anna stătea în pat, în capul oaselor, citind o carte. Razele soarelui se revărsau pe fereastra din spatele ei. Era înconjurată de vaze cu trandafiri galbeni, albi și roșii, care umpleau camera cu parfumul lor suav. La intrarea lui Ben, își ridică ochii spre el și pe față îi înflori un zâmbet larg. Avea obrazul drept acoperit cu un pansament mare de tifon.

– Mă bucur să te revăd, zise el, sperând că ea n-avea să-i remarce ușoara încordare din voce.

– M-am trezit dimineață înconjurată de toate florile astea superbe. Îți mulțumesc foarte mult.

– Măcar atât, zise el, uitându-se stânjenit la vânătăile marmorate de pe fruntea și din jurul ochiului ei. Anna, îmi pare tare rău pentru ceea ce ți s-a întâmplat. Și prietenul tău...

Anna îi puse palma pe braț și el își lăsă capul în jos.

– N-a fost vina ta, Ben, zise ea, cu blândețe.

– Dacă te consolează, să știi că cel care a făcut-o a murit.

Ea nu răspunse.

– Ce planuri ai, Anna?

Ea oftă.

– Cred că m-am săturat de Franța. Mă întorc acasă, la Florența. Poate c-o să-mi pot recăpăta vechea slujbă de la universitate. Și poate într-o bună zi, cine știe, o să termin și cartea, adăugă ea chicotind.

– O s-o caut, spuse el, apoi se uită la ceas. Trebuie să plec. Mă așteaptă avionul.

– Te întorci acasă? Ai găsit ce te interesa?

– Nu știu ce am găsit.

Ea se întinse și îl prinse de braț.

– E o hartă, nu-i așa? murmură. Diagrama aceea? Mi-a venit ideea în timp ce zăceam aici. Ce proastă am fost că nu m-am gândit la ea...

El se așeză pe marginea patului și o strânse de mână.

– Da, era o hartă, recunoscu. Dar ascultă-mi sfatul și uită tot ce știi despre povestea asta. Atrage oameni cu gânduri mârșave.

Ea zâmbi.

– Am observat.

Rămaseră o vreme alături, tăcuți, în liniștea încăperii pline de flori, apoi ochii ei migdalați îl învăluiră într-o privire întrebătoare.

– Ajungi vreodată prin Italia, Ben?

– Din când în când.

Cu tandrețe și cu insistență, Anna îi trase mâna către ea și el se aplecă. Ea își îndreptă spatele și își apăsă buzele calde pe obrazul lui.

– Dacă ajungi vreodată în Florența, să-mi dai neapărat un telefon, îi șopti la ureche.

64

Trei ore mai târziu, Ben stătea pentru a doua oară pe bancheta din spate a automobilului Jaguar Sovereign, îndreptându-se către reședința lui Fairfax. În timp ce rulau pe aleea presărată cu frunze dintre șirurile de fagi aurii și sicomori, trecând apoi dincolo de porțile domeniului lui Fairfax, seara începuse să coboare. Jaguarul trecu pe lângă micile vile elegante, din cărămidă roșie, pe care și le amintea de la prima sa vizită. După ce mai parcurseră o scurtă distanță pe drumul particular, mașina începu să tragă către dreapta și Ben simți o ușoară izbitură în partea din față. Șoferul înjură încet, pentru sine, opri mașina și coborî să vadă ce se întâmplase. Vârî capul înapoi, prin portiera deschisă.

– Îmi pare rău, domnule. Pană de cauciuc.

Ben se dădu jos, în vreme ce omul își lua sculele din portbagaj și scotea roata de rezervă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

– Nu, domnule, nu durează decât câteva minute, spuse șoferul.

În timp ce el începea să desfacă șuruburile, ușa unei vile din apropiere se deschise și un bărbat în vârstă, purtând o șapcă muncitorească, traversă zâmbind fâșia de iarbă care mărginea drumul.

– Probabil că a luat un cui sau altceva, zise, scoțându-și pipa din gură, apoi se întoarse către Ben. Nu vreți să intrați o clipă, până schimbă Jim roata? Serile-s răcoroase acum.

– Mulțumesc, dar cred c-o să fumez o țigară și-o să mă uit la cai.

Bătrânul îl însoți către padoc.

– Vă plac caii, nu-i așa, domnule? spuse el și îi întinse mâna. Herbie Greenwood, șeful grajdurilor domnului Fiarfax.

– Îmi pare bine de cunoștință, Herbie.

Ben se rezemă de gardul padocului și își aprinse o țigară.

Herbie mozolea în dinți coada pipei cu ochii la cei doi cai, un roib și un murg, care veneau către ei tropotind zgomotos pe pavaj. Se îndreptară spre gard descriind un arc paralel cu acesta, încetiniră și se apropiară de bătrân, clătinându-și capetele și fornăind. Herbie îi bătu ușor peste boturile pe care și le frecau de el cu afecțiune.

– Îl vedeți p-ăsta d-aci? și arătă către murg. E Black Prince, a câștigat trei derbiuri. Acu' a ieșit la pensie, cum o să fac și eu, în curând. Nu-i așa, băiete?

Îl bătu pe grumaz, iar calul fornăi, cu nasul în umărul lui.

– E o frumusețe, spuse Ben, coborându-și privirea către mușchii reliefați ai calului.

Întinse palma deschisă și calul își îndesă în ea nasul moale, catifelat.

– Are douăzeci și șapte de ani și încă mai galopează ca un mânz, chicoti Herbie. Îmi amintesc ziua în care s-a născut. Au crezut că n-o să iasă nimic din el, dar băiatul ăsta s-a descurcat foarte bine.

Ben văzu în padocul de alături un mic ponei cenușiu, păscând mulțumit pe un petic de iarbă, și se duse cu gândul la poza micuței Ruth, pe care i-o arătase Fairfax.

– Mă întreb dacă Ruth o să mai călărească vreodată, medită el cu voce tare.

Câteva minute mai târziu, Jaguarul se opri cu roțile scrâșnind pe pietrișul din fața vilei, iar un secretar își făcu apariția, întâmpinându-l pe Ben pe trepte.

– Domnul Fairfax vă așteaptă peste o jumătate de oră în bibliotecă, domnule. Până atunci, mi s-a spus să vă conduc în apartamentul dumneavoastră.

Străbătură un hol pardosit cu marmură și ecourile pașilor se înălțară către tavanul înalt. Secretarul îl călăuzi în sus pe scări, către ultimul etaj din aripa de vest. O jumătate de oră mai târziu, după ce se spălă și se schimbă, Ben coborî și fu condus în biblioteca lungă și îngustă.

Fairfax se grăbi să străbată încăperea cu mâna întinsă.

– Domnule Hope, este un moment minunat pentru mine.

– Ce face Ruth?

– Nici că ați fi putut veni într-un moment mai potrivit. De la ultima noastră convorbire, starea ei s-a înrăutățit în mod constant. Aveți manuscrisul?

Întinse mâna, așteptând.

– Manuscrisul lui Fulcanelli nu vă este de nici un folos, domnule Fairfax, zise Ben.

Peste fața din ce în ce mai roșie a lui Fairfax trecu un val de furie.

– Poftim?

Ben zâmbi și își duse mâna la buzunarul interior al hainei.

– Asta este ceea ce v-am adus în schimb.

O scoase și i-o întinse.

Bătrânul se uită atent la sticla plată, deformată, din argint.

– L-am pus aici ca să fie în siguranță, îi explică Ben.

Fairfax înțelese și chipul i se lumină.

– Elixirul??

– Preparat de însuși Fulcanelli. Asta e tot, domnule Fairfax. Asta căutați, nu-i așa?

Fairfax luă în stăpânire prețiosul obiect, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu știu cum să vă mulțumesc. Îl duc imediat sus, în camera lui Ruth. Fiica mea, Caroline, o îngrijește zi și noapte.

Tăcu o clipă, întristat.

– După aceea, domnule Hope, pot să sper că o să luați cina împreună cu mine?

– Deci ați trecut prin momente dificile, spuse Fairfax.

Cei doi erau așezați la masa lungă, din lemn de nuc ars, din sufrageria bătrânului. Fairfax stătea în capul

mesei și, în șemineul din spatele lui, lemnele trosneau într-o vâlvătaie puternică. Alături de cămin era armura unui cavaler înalt, cu un paloș scânteietor.

– Știam c-o să fie o sarcină dificilă, continuă Fiarfax. Dar ați făcut mai mult decât mă așteptam. În cinstea dumneavoastră, domnule Hope, spuse bătrânul cu o figură triumfătoare. N-aveți idee cât de mult m-ați ajutat.

– În sănătatea lui Ruth, zise Ben, înălțând paharul.

– În sănătatea lui Ruth.

Ben îl cercetă cu privirea.

– Nu mi-ați spus niciodată unde ați auzit pentru prima oară despre Fulcanelli.

– Descoperirea elixirului mă preocupă de multă vreme, răspunse Fairfax. Am studiat științele ezoterice mai mulți ani de-a rândul. Am citit toate cărțile care tratau acest subiect, am încercat să urmăresc fiecare indiciu în parte. Dar investigațiile mele nu m-au condus nicăieri. Aproape că-mi pierdusem speranța, când un librar bătrân din Praga m-a ajutat să-l descopăr pe Fulcanelli. Am înțeles că acest maestru alchimist enigmatic a fost unul dintre puținii oameni care au aflat taina elixirului vieții.

Ben îl asculta, sorbind câte o înghițitură de vin. Fairfax continuă.

– La început, am crezut că secretul lui Fulcanelli avea să fie ușor de descoperit. Dar s-a dovedit a fi mult mai greu decât anticipasem. Oamenii pe care i-am angajat ca să-l elucideze fie au fugit cu banii, fie au sfârșit prin a fi uciși. Mi-a fost limpede că existau forțe periculoase, hotărâte să stea în calea cercetărilor mele. Am înțeles că detectivii particulari și cercetătorii obișnuiți nu-mi erau de

nici un folos. Aveam nevoie de un om cu abilități deosebite. Pe urmă, investigațiile m-au condus către dumneata, domnule Hope, și am știut că găsisem omul potrivit.

Ben surâse.

– Mă flatați.

Servitorii strânseră platourile cu aperitive și aduseră un serviciu de masă vechi, din argint. Capacul vasului din centru era ridicat, lăsând să se vadă o bucată rumenită de mușchi de vită. Unul dintre servitori tăie felii delicate, cu un cuțit mare, special. Mai aduseră vin.

– Nu fi modest, Benedict – pot să-ți spun Benedict?

Fairfax se întrerupse ca să mestece o bucată din friptura fragedă.

– Revenind le ce spuneam, ți-am studiat povestea vieții până în cele mai mici amănunte. Cu cât aflam mai multe, cu atât îmi dădeam seama că, pentru realizarea scopurilor mele, erai omul ideal. Activitatea ta din Orientul Mijlociu. Operațiunile speciale antiteroriste din Afghanistan. Reputația pe care ți-au adus-o eficacitatea acțiunilor întreprinse cu sânge rece și acceptarea lipsită de orice ezitare a unor sarcini mult prea dificile pentru cei mai mulți oameni. Apoi, dăruirea completă cu care te-ai dedicat salvării copiilor pierduți sau răpiți și pedepsele nemiloase aplicate celor care vatămă oameni nevinovați. Un bărbat incoruptibil, cu surse de venit independente. Nu aveai să încerci să mă jefuiești și pericolele nu aveau să te oprească. Hotărât lucru, erai omul de care aveam nevoie. Dacă mi-ai fi refuzat oferta, nu existau prea multe posibilități de a te face să te răzgândești.

– Știi de ce am acceptat-o, zise Ben. De dragul nepoatei dumitale, Ruth.

Se întrerupse o clipă.

– Dar aș fi preferat să-mi fi spus mai multe despre factorii de risc. Dacă aș fi știut, aș fi evitat o mulțime de necazuri.

– Aveam încredere în iscusința ta, zâmbi Fairfax. M-am temut că, dacă ți-aș fi spus întregul adevăr, s-ar fi putut să mă refuzi. Pentru mine, era important să găsesc o metodă de a te convinge.

– Întregul adevăr? Să mă convingi? Unde vrei să ajungi, domnule Fiarfax?

– Dă-mi voie să-ți explic, răspunse acesta, lăsându-se pe spătarul scaunului. Când ocupi o poziție ca a mea, înveți repede, încă de la începutul carierei, că oamenii pot fi... ca să spunem așa... influențați. Fiecare are o slăbiciune, Benedict. Avem cu toții ceva în viața noastră, în trecutul nostru. Un schelet în pivniță, o taină. Odată ce ai aflat care sunt aceste secrete, le poți exploata. E ușor să-ți impui voința în fața unui om cu un trecut rușinos sau cu un viciu ascuns. Unul care a comis o crimă e încă și mai ușor de influențat. Dar tu, Benedict... tu erai altfel. (Fairfax își umplu paharul cu vin.) N-am reușit să găsesc în trecutul tău nimic de care m-aș fi putut folosi ca să te conving să-mi accepți oferta dacă, inițial, ai fi refuzat-o. Asta nu mi-a plăcut, spuse el zâmbind cu răceală. Dar, pe urmă, investigatorii mei au descoperit un amănunt interesant din viața ta. Mi-am dat imediat seama că era foarte important.

– Continuă.

– Ești un om foarte ușor de influențat, Benedict, reluă Fairfax. Și știu și de ce. Am reușit să înțeleg ce-ți motivează activitatea... Același motiv pentru care ești alcoolic. Ești chinuit de demonul vinovăției. Știam că n-aveai să refuzi să mă ajuți dacă îți închipuiai că o salvezi pe Ruth. Pentru că Ruth e foarte apropiată de inima ta, nu-i așa?

Ben se încruntă.

– Dacă îmi închipuiam că o salvez pe Ruth?

Fiarfax își goli paharul și și-l umplu iarăși, în timp ce o expresie plină de amuzament îi traversa chipul.

– Benedict, spuse el, meditativ. Un nume cu conotații religioase puternice. Să înțeleg că ai tăi erau oameni foarte credincioși?

Ben nu răspunse.

– Mă gândeam doar... Niște părinți care-și botează copiii Benedict și Ruth. O alegere influențată în mare măsură de Biblie, nu ești de aceeași părere? Ruth Hope[1]... Un nume de o amară ironie. Fiindcă pentru ea n-a mai fost nici o speranță, nu-i așa, Benedict?

– De unde ai aflat despre sora mea? Nu e inclusă în C.V.-ul meu.

– Ah, dragul și tânărul meu prieten, dacă ai bani, poți afla orice. Faptul că ți-ai ales o astfel de meserie mi s-a părut interesant, continuă Fairfax. Nu ești detectiv, nu afli informații, nu recuperezi bunuri furate, ci cauți oameni dispăruți, mai ales copii. E evident că ceea ce urmăreai era să-ți ispășești vina de a-ți fi pierdut sora. N-ai

---

[1] *Hope* = speranță (n. tr.).

reușit niciodată să treci peste faptul că neglijența ta i-a adus moartea... sau poate ceva mult mai cumplit. Negustorii de sclavi nu sunt renumiți pentru blândețea lor. Viol, tortură, cine știe ce s-ar putea să-i fi făcut.

– Ți-ai făcut bine temele, Faifax, nu-i așa?

Bătrânul zâmbi.

– Întotdeauna îmi fac bine temele. Am înțeles că nu aveai să refuzi niciodată misiunea de a salva o biată fetiță bolnavă, având numele și vârsta surorii tale dispărute. Și am avut dreptate. Povestea despre nepoata mea te-a convins să mă ajuți.

– Interesant mod de a alege cuvintele. Povestea despre nepoată?

Fiarfax chicoti.

– Sau oricum altcumva vrei să-i spui. O născocire. O minciună, dacă preferi să le spunem lucrurilor pe nume. Nu există nici o Ruth. Nici o fetiță pe moarte. Și mă tem că nici un alt pas pe calea izbăvirii tale, Benedict.

Se ridică și se apropie de un bufet. Sălta capacul unei casete mari, din care scoase un mic potir de aur.

– Nu, nici o fetiță pe moarte, repetă el. Doar un bătrân care își dorește un lucru mai mult decât orice altceva pe lume.

Privi potirul cu o fascinație ireală.

– Benedict, tu n-ai idee ce înseamnă să te apropii de sfârșitul unei vieți ca a mea. Am realizat atâtea lucruri mărețe, am strâns atâta bogăție, am căpătat atâta putere. Nu puteam suporta gândul de a-mi lăsa imperiul în mâinile unor oameni mai slabi – al unor oameni care l-ar putea fărâmița sau distruge. Aș fi intrat în mormânt fiind

cum nu se poate mai nefericit și mai frustrat. (Ridică potirul, ca și cum s-ar fi gândit la un toast.) Dar, mulțumită ție, am scăpat de aceste griji. O să devin cel mai bogat și mai puternic om in istorie, acum, că am tot timpul din lume ca să-mi ating orice scop.

Ușa se deschise și intră Alexander Villiers. Fairfax aruncă o privire plină de subînțelesuri către secretarul său, care se apropia. Pe buzele acestuia se lăți un zâmbet în timp ce scotea din buzunar un revolver cu țeava scurtă, pe care îl îndrepta către Ben.

Fairfax râse. Duse potirul la buze.

– Aș vrea să pot bea în sănătatea ta, Benedict. Dar mă tem că tocmai ai ajuns la capătul drumului. Împușcă-l, Villiers.

65

Villiers îndreptă revolverul spre capul lui Ben. Fairfax închise ochii și sorbi cu lăcomie din potirul de aur.

– Înainte să mă împuști, ar trebui să afli ceva, zise Ben. N-ai băut elixirul vieții. E apă de la robinet, din propria ta baie.

Fairfax își luă potirul de la gură. O picătură de apă i se prelingea pe bărbie. Expresia extaziată îi dispăruse de pe chip.

– Ce-ai spus? întrebă el rar.

– Exact ce-ai auzit, răspunse Ben. Trebuie să recunosc că m-ai păcălit. Ai avut dreptate în privința mea –

am fost orb la minciunile tale. Planul a fost genial, Fairfax. Și aproape ți-a reușit. Dacă n-ar fi fost pana de cauciuc și dacă nu l-aș fi întâlnit pe șeful grăjdarilor, ai fi băut adevăratul elixir.

– Ce tot spui acolo? întrebă Fairfax, cu voce sugrumată.

Villiers lăsase pistolul în jos. Căzuse pe gânduri, cu trăsăturile schimonosite.

– Herbie Greenwood lucrează pe proprietatea ta de treizeci și cinci de ani, continuă Ben. Dar n-a auzit de nici o Ruth. N-ai avut niciodată copii, Fairfax, ca să nu mai vorbim de nepoți. Soția ta a murit fără să aibă urmași. Aici n-a fost, niciodată, nici o fetiță.

– Ce-ai făcut cu adevăratul elixir?! strigă Fairfax, dând cu potirul de aur de podea.

Ben duse mâna la buzunar și scoase sticluța pe care i-o dăduse Antonia Branzanti.

– Iată-l, spuse.

Și, înainte ca ceilalți să-l fi putut opri, îl aruncă în șemineu. Sticluța se izbi de grătarul de fier, spărgându-se în mii de cioburi, și flăcările se avântară o clipă cu frenezie, mistuind alcoolul din mixtură.

– Acum ce mai zici, Fairfax? îl întrebă Ben, privindu-l în ochi.

Alb ca varul, Fairfax se întoarse către Villiers.

– Ia-l și închide-l! îi ordonă el, cu voce de gheață, abia stăpânindu-și furia. O să vorbești, Hope, mă jur pe Dumnezeu.

Villiers ezită.

– N-auzi, Villiers? tună Fairfax și chipul palid i se împurpură dintr-odată.

Villiers ridică din nou revolverul. Se întoarse înspre patron și îl îndreptă către el.

– Ce faci, Villiers? Ți-ai pierdut mințile?

Fairfax se trase înapoi, tremurând.

– Nu și-a pierdut mințile, Fairfax, zise Ben. E spion. Lucrează pentru Gladius Domini. Nu-i așa, Villiers? Tu ești agentul lor secret. Tu i-ai raportat toate mișcările mele șefului tău, Usberti.

Fairfax se retrăsese către șemineu; în spatele lui, flăcările sfârâiau și trosneau. Ochii lui implorau și urina îi udase pantalonii.

– Îți plătesc oricât, se tângui el. Oricât. Haide, Villiers, să lucrăm împreună. Nu trage.

– Nu mai lucrez pentru tine, Fairfax, rânji Villiers cu sarcasm. Lucrez pentru Dumnezeu.

Apăsă pe trăgaci și detunătura Magnum-ului .357 acoperi țipătul lui Fairfax. Bătrânul își sfâșie hainele în timp ce o pată de un roșu întunecat i se lățea pe cămașa albă. Se clătină pe picioare, se agăță de o perdea și o trase în jos.

Villiers apăsă din nou pe trăgaci. Țeasta lui Fairfax trosni și o gaură mică, rotundă, îi apăru între ochi. Sângele împroșcă peretele. Genunchii i se înmuiară și se prăbuși pe podea, strângând încă în mâini perdeaua, care căzu odată cu el, ajungând cu un capăt în foc. Flăcările se încolăciră și o mistuiră cu lăcomie, cuprinzând-o în întregime.

Înainte ca Ben apuce să sară peste masă, Villiers se răsucise pe călcâie și acum îl ținea în bătaia armei, din partea opusă a camerei.

– Nu mișca.

Ignorându-i ordinul, Ben ocoli masa și se apropie de el fără nici o ezitare, urmărindu-i reacțiile. Observă că era neliniștit, că transpira și respira ceva mai greu și mai repede decât ar fi fost normal. Probabil nu mai împușcase pe nimeni până atunci și se pomenise, singur, într-o situație dificilă. Nu luase în calcul o astfel de întorsătură a faptelor, iar organizația lui, aproape distrusă, nu-i putea oferi nici un ajutor. Dar un om care își pierduse cumpătul putea fi tot atât de periculos ca unul sigur pe sine. Poate chiar mai periculos.

Villiers strânse pistolul în mână și îl ridică spre fața lui Ben.

– Înapoi! șuieră el. Altfel trag.

– Haide, omoară-mă, zise Ben, calm, continuând să se apropie. După care ai face bine să vezi cum scapi cu fuga. Fiindcă, după ce-o să iasă din închisoare, șeful tău o să-ți ia urma și-o să te tortureze așa cum nu-ți poți nici măcar imagina, pentru că l-ai lăsat fără pradă. Împușcă-mă, e ca și cum ți-ai trage un glonț în cap.

Perdeaua continua să ardă și focul se întinsese pe covor. Pantalonii lui Fairfax erau în flăcări și mirosul gretos de fum și carne arsă umpluse încăperea. Vâlvătăile se înălțară, prelingându-se pe o parte a canapelei, și îi luară repede în stăpânire tapițeria, lingând-o și sfârâind.

Villiers se trase înapoi, apropiindu-se de flăcările care se răspândeau. Mâna încleștată pe pistol îi tremura.

– Există o singură problemă, continuă Ben, simțindu-și furia crescând ca o lumină albă și rece, țintuindu-l pe Villiers cu privire cruntă, de o intensitate feroce, și apropiindu-se de el cu hotărâre. Nu mă poți prinde viu,

nu de unul singur. O să fii nevoit să apeşi pe trăgaciul ăla pentru că, dacă n-o faci, o să te ucid chiar acum, cu mâinile mele. Eşti un om mort, orice-ai face.

Villiers îşi încordă mai tare degetul pe trăgaci, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă. Cocoşul armei se trase înapoi. Ben vedea glonţul placat, exploziv, din locaşul care se rotea, gata să se alinieze cu gaura percutorului exact când acesta avea să lovească capsa şi să aprindă cartuşul ce urma să-i găurească ţeasta.

Dar îl adusese deja pe Villiers exact acolo unde dorise, aproape de el şi nemaiavând unde să dea înapoi. Despică aerul cu o mişcare bruscă şi îi izbi încheietura. Villiers urlă de durere şi pistolul zbură în foc. Ben îl lovi din nou, în stomac, cu piciorul, azvârlindu-l răschirat peste armură. Aceasta se prăbuşi şi plăcile de oţel se turtiră cu zgomot, iar paloşul ateriză pe duşumea cu un zăngănit surd. Villiers se târî cu disperare după sabia căzută şi fandă către Ben, cu lama grea vâjâind prin aer. Ben se ghemui şi lovitura violentă făcu bucăţi un bufet antic, răsturnând carafele de cristal cu coniac şi cu whisky. O baltă de foc se împrăştie şuierând pe podea.

Villiers veni din nou înspre el, legănând paloşul dintr-o parte în alta. Ben se trase înapoi, dar călcă pe potirul de aur aruncat de Fairfax. Acesta se rostogoli, iar el alunecă şi căzu, lovindu-se cu capul de piciorul mesei. Sabia coborî iarăşi, şuierând. Năucit de cădere, se rostogoli pe o parte la timp pentru ca lama să-l rateze, izbindu-se de masă. Farfuriile şi tacâmurile căzură în jurul lui. Zări cu coada ochiului ceva sclipind şi întinse mâna, bâjbâind.

Fumul negru se îngroșa pe măsură ce focul, acum incontrolabil, se răspândea prin încăpere, cuprinzând tot ce îi apărea în cale. Cadavrul lui Fairfax era mistuit de flăcări, hainele i se transformaseră în zdrențe răsucite, carbonizate, și carnea de sub ele se prăjea.

Din vâlvătăi se ivi chipul amenințător al lui Villiers, care săltă cu grijă sabia grea, gata pentru lovitura de grație. Focul se reflecta pe latul lamei. Iar în ochii lui sticlea un soi de triumf animalic. Ben se răsuci, ridicându-se pe jumătate, mâna îi zvâcni descriind un arc și ceva trasă o dâră prin fumul dintre cei doi.

Villiers se opri. Degetele încleștate de paloș își slăbiră strânsoarea și acesta căzu, zdrăngănind. El se prăvăli, pe spate, printre flăcări, cu opt centimetri de oțel și cu mânerul de abanos al cuțitului ieșindu-i din mijlocul frunții.

Ben se ridică în picioare, clătinându-se. Întreaga cameră ardea și el își simțea pielea încrețindu-se din cauza căldurii. Înșfăcă un scaun și îl azvârli într-una dintre ferestrele înalte. Geamul de doi metri și jumătate se făcu țăndări, aerul năvăli în încăpere și incendiul se transformă într-un infern. Ben zări un gol printre flăcări și se repezi într-acolo cu toate puterile. Se aruncă nebunește prin spărtura din fereastră și simți un ciob de sticlă tăindu-i antebrațul.

Pe jumătate orbit de fum și ținându-se strâns de mâna care sângera, se îndepărtă de casă împletindu-se și o luă spre fundul grădinii, îndreptându-se către pâlcurile de arbori. Se sprijini de un copac tușind și scuipând.

Vâlvătaia se revărsa prin ferestrele vilei lui Fairfax și o coloană imensă de fum se înălța, ca un turn negru, către

cer. Vreme de câteva minute, urmări cu privirea volbura de nestăvilit a flăcărilor, care cuprinsese întreaga casă. Apoi, când sirenele începură să se audă tot mai aproape, se întoarse cu spatele și dispăru printre copaci.

66

Ottawa, decembrie 2005

Avionul atinse pista micului aeroport din Ottawa cu un scârțâit strident de cauciucuri. La scurt timp după aceea, Ben ieși în aerul rece și proaspăt. O rafală de ninsoare îl mătură în timp ce se urca într-un taxi aflat în așteptare. La radio se cânta *I'll Be Home for Christmas*, în versiunea lui Frank Sinatra, iar de oglinda retrovizoare atârna o fâșie lungă de beteală argintie.

– Încotro, amice? întrebă șoferul, întorcându-și capul către el.

– Campusul Universității Carleton.

– Ai venit să-ți petreci aici Crăciunul? întrebă taximetristul, în timp ce mașina mergea încet pe șoseaua de centură, largă și flancată de troiene de zăpadă.

– Sunt în trecere.

La sosirea lui Ben, amfiteatrul din aripa dedicată științelor a Universității Carleton era plin. Își găsi un loc pe ultimul rând al sălii în trepte, în apropierea ușii principale. El și cei în jur de trei sute de studenți veniseră să asculte conferința pe teme biologice ținută de doctorii D. Wright

și R. Kaminski. Subiectul era *Efectul câmpurilor electromagnetice de mică intensitate asupra respirației celulelor.*

Amfiteatrul era plin de murmurul conversațiilor purtate cu voce scăzută. Toți studenții aveau caiete și pixuri și erau gata să înceapă să ia notițe. În partea de jos a amfiteatrului era o mică scenă, pe care se aflau un pupitru și două scaune, două microfoane, un proiector de diapozitive și un ecran. Conferențiarii nu apăruseră încă.

Pe Ben nu-l interesa câtuși de puțin subiectul conferinței. Dar îl interesa dr. R. Kamiski.

În sală se lăsă liniștea și se auziră câteva aplauze discrete când cei doi conferențiari, un bărbat și o femeie, urcară pe scenă și se așezară de o parte și de alta a pupitrului. Se prezentară, cu vocile răsunând prin intermediul unui sistem de amplificare, apoi începu conferința.

Roberta era acum blondă, cu părul strâns într-o coadă de cal. Avea același aer de savant auster de la prima lor întâlnire. Ben era mulțumit că îi ascultase sfatul și își schimbase numele. Era nevoie de ceva bătaie de cap ca să-i dai de urmă, ceea ce era un semn bun.

În jurul lui, studenții ascultau concentrați și luau notițe. Se lăsă cât mai jos în scaun, străduindu-se să treacă cât mai neobservat cu putință. Nu înțelegea o iotă din ceea ce spunea ea, dar tonul vocii care răsuna în difuzoare și sunetul cald și catifelat al respirației ei îi creau impresia că se afla atât de aproape, încât ar fi putut s-o atingă. Abia în momentul acela realiză cât de mult își dorise să o revadă și cât de cumplit avea să-i simtă lipsa.

Încă de când pornise către Canada știuse că aceea avea să fie ultima lor întâlnire. Nu își propusese să rămână

acolo prea multă vreme. Voia doar să se convingă că era sănătoasă și în siguranță și să-și ia un tainic rămas-bun. Înainte de a intra în sala de conferințe, lăsase la recepție un plic care îi era destinat. Conținea agenda ei roșie și un scurt bilet, prin care o anunța că se întorsese cu bine din Franța.

Privindu-l pe colegul ei, Dan Wright, își dădu seama, din limbajul trupului acestuia – felul în care se străduia să stea cât mai aproape de ea pe scenă, în care dădea din cap și zâmbea ascultându-i spusele, în care o urmăreau ochii lui când se mișca între pupitrul vorbitorului și ecran – că Roberta îi plăcea. Poate era nebun după ea. Părea să fie tipul omului cumsecade, chibzui Ben. Genul de bărbat pe care Roberta îl merita cu adevărat: statornic, demn de încredere, savant, cum era și ea, tipul familistului care ar fi fost un soț bun și, la timpul potrivit, un bun tată.

Ben oftă. Făcuse ceea ce își pusese în gând, își atinsese scopul pentru care venise. Acum aștepta ocazia potrivită să plece. Intenționa să se strecoare afară imediat ce ea avea să se întoarcă, timp de câteva secunde, cu spatele.

Nu-i era ușor să o facă. În ultimele două zile, momentul acesta i se derulase de un milion de ori în minte – dar acum, când se afla în prezența ei și când sunetul glasului ei îl învăluia, revărsându-se din difuzoare, gândul că era gata să plece, pentru a nu o mai revedea niciodată, i se părea de neconceput.

Chiar trebuie să fie așa? se întrebă. Dacă n-ar fi plecat... dacă ar fi rămas? Ar fi putut avea sorți de izbândă, și-ar fi construit o viață împreună? Chiar trebuia să se sfârșească totul?

Da, așa e cel mai bine. Gândește-te la ea. Dacă o iubești, pleacă.

– ...iar efectul biologic al acestei unde electromagnetice este ilustrat prin intermediul diagramei pe care o aveți în față, spunea Roberta.

Adresându-i doctorului Wright un zâmbet, luă indicatorul laser de pe pupitru și se răsuci ca să-i îndrepte raza roșie către imaginea care apăruse pe ecranul imens din spatele ei.

Stătea cu spatele la el de câteva secunde. Acum e momentul, își spuse Ben. Respiră adânc, luă o decizie, se ridică și își croi drum către culoarul central dintre scaune.

Tocmai o pornise în susul acestuia, când o roșcată din ultimul rând ridică mâna, dornică să pună o întrebare.

– Doamnă doctor Kaminski?

Roberta se întoarse cu fața către amfiteatru.

– Da? făcu ea, scrutând sala cu privirea, în căutarea mâinii ridicate.

– Mă întreb dacă ne-ați putea explica, vă rog, ce legătură există între creșterea nivelului endorfinelor și modificarea ciclului celular al limfocitelor T?

Ben dispăru dincolo de ușă și se îndreptă către ieșirea din clădire. Frigul îl izbi după primul pas afară.

– Doamnă doctor Kaminski?... repetă întrebător roșcata.

Dar dr. Kaminski nu-i auzise întrebarea. Se uita către ușa pe care tocmai văzuse pe cineva ieșind.

– Îmi... îmi cer scuze, murmură ea absentă, în microfonul pe care îl acoperi imediat cu căușul palmei, atingându-l

și stârnind vibrații în difuzoare. Dan, preia tu de aici, șopti ea în pripă către un doctor Wright uluit.

Apoi, în timp ce în amfiteatru se dezlănțuia zumzetul frenetic al conversațiilor, sări pe de scenă și o luă la fugă pe culoarul central. Studenții se răsuciră pe scaune și își lungiră gâturile, urmărind-o cu privirea în timp ce alerga pe lângă ei. Pe scenă, dr. Wright rămăsese cu gura căscată.

Ben coborî în grabă treptele de la intrarea clădirii cu fațada de sticlă și traversă campusul acoperit de zăpadă cu pași repezi și cu inima grea. Fulgii cădeau în spirale din cerul cenușiu, ca de oțel, plutind în jurul lui. Își ridică gulerul hainei, strângându-și-l în jurul gâtului. Șoseaua din depărtare, parcarea universității și stația de taxiuri se zăreau printr-o deschidere dintre clădirile scunde care conturau întinderea pătrată a campusului. Două taximetre așteptau, cu capotele și geamurile pline de zăpadă. Trase aer în piept, oftând adânc și se îndreptă către ele. De deasupra se auzi vâjâitul asurzitor al unei aeronave ce decola pe de aeroportul din apropiere. Aeroportul pe care avea să ajungă în zece minute, urmând să își omoare timpul până la plecarea unui avion care să-l ia de acolo.

Ea împinse în lături ușile duble, năpustindu-se afară, sub rafalele de ninsoare, și scrută campusul cu privirea din înălțimea treptelor. Ochii i se opriră asupra unei siluete îndepărtate și știu imediat că era el. Aproape ajunsese în stația de taxiuri. Șoferul coborâse din automobil și îi deschidea portiera din spate. Roberta știa că, dacă se urca în mașină, nu avea să-l mai vadă niciodată.

Îl strigă, dar vocea îi fu acoperită de tunetul neașteptat al unui Boeing 747, care zbura la altitudine mică pe deasupra

campusului, cu frunza roșie de arțar, simbolul Canadei, vizibilă pe coadă.

El nu o auzise. Roberta începu să alerge, alunecând prin zăpadă cu pantofii ei de interior. Simți suflarea înghețată a vântului răcorindu-i lacrimile fierbinți de pe obraji. Îl strigă din nou și silueta îndepărtată, minusculă, se crispă și înlemni.

– Ben! Nu pleca!

El auzi strigătul undeva departe, în spate. Avea o notă de disperare, era aproape un urlet de durere care îi tăie răsuflarea. Se răsuci încet și o văzu alergând către el de-a curmezișul campusului pustiu, cu brațele larg deschise, lăsându-și în zăpadă urmele pașilor, într-un șirag șerpuitor.

– Vă urcați, domnule? întrebă taximetristul.

Ben nu-i răspunse. Mâna îi rămăsese pe marginea portierei. Oftă și o trânti.

– Se pare că mai rămân aici o vreme.

Șoferul zâmbi, urmărindu-i privirea.

– Așa se pare, domnule.

Copleșit de emoții învălmășite, Ben se răsuci pe călcâie și porni către silueta ce se apropia. Iuți din ce în ce mai mult pasul, apoi începu să alerge. Avea lacrimi în ochi când o strigă pe nume.

Se întâlniră la marginea campusului și ea i se aruncă în brațe. El o învârti iarăși și iarăși.

În părul ei erau fulgi de zăpadă.